Digitaliseret af | Digitised by



Forfatter(e) | Author(s):	Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.
Titel | Title:	Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark
Bindbetegnelse | Volume Statement:	1823; Vol. 21
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Aarhuus, 1818-1833
Fysiske størrelse | Physical extent:	60 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.



57.-9.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00091 9

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Læsefrugter,

samlede paa Literaturens Mark

af

A. F. Elmquist.



Eet og tyvende Bind.

Trykt i Aarhuus Stiftsbogtrykkerie.

1823.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

	Side
Revolutionen i Aranjuez, eller den spanske Throne's Omstyrtning 1808.	1
Lykken vender sig ofte om. En spansk Novelle	43
Agnes Bernauer	54
Jøderne i York	61
Lad de Døde hvile. Et Eventyr af Dr. Raupach	65
Djævelens Magt	91
Gartnerinderne. Et Bidrag til Neapels hemmelige Historie	95
Enken i Luzi. En sandfærdig Tildragelse fra Felttoget 1814.	97
Liden Rytly. Et gammelt Sagn, fortalt af M. Winther	106
Den hævngjerrige Bie	111
Tausheds Bersommelse	113
Miscellen	115
Tillid til Gud	118
Aristarches autodidactos, eller: En kort Anviisning til at lære sig selv det æsthetiske Recensenterie	121
Gaader	127
Tryllebægeret. Fortælling af L. Tiek	129
Landsbyen paa Heden; af La Motte Fouqué	143
Mexikanerinden; original Fortælling af M. Winther	160
Legende om St. Peders Reise	178

Side

Lidelser forbedre Hjertet. Fortælling af Fr. Rochlitz 181
Dobbeltbilledet; af Jean Paul (Fr. Richter) . . . 209
Revolutionen i Aranjuez. (fortsat) 229
Elskovsbadene 246
Skyhilleder 250
Lützow's Jægere 254
Avertissement 255

Aftenen i Wien 257
Konstudstillingen i Musero 277
Hulebak-Stenen 289
Forglemmigei, eller Faderens Løfte 298
Hyrdepigen fra Amboise 323
Prindsessen af Wolfenbüttel 333
Revolutionen i Aranjuez (sluttet) 342
Bellarosa 353
Mit Besøg hos Louise Brachmann 370
En mageløs Concert 372
Jæger-Eventyr 375
Havtrolden i store Belt 377
Kirkeveien 380
Brudgoms-Kilden 381
Theodor Körners Minde 384
Er Amor en Gud eller en Djævel? 386
Barnet i Vuggen 388
En lystig Vise om Ridder Kulman og Jomfru Nysted 389
Du, Dig, Dit, Din 392
Gaader 393

Revolutionen i Aranjuez,
eller
den spanske Thrones Omstyrtning 1808.

Carl den Fjerde — født i Neapel den 11te Novbr. 1748, erklæret for Prinds af Asturien 1759, og ophøiet paa den spanske Throne den 13de Dec. 1788 — er en Mand af stærk Legemsbygning, der udviser Sundhed og physiske Kræfter. Hans Anstand og Ansigtstræk røbe et alvorligt, ofte vildt Temperament, men kuns faa Spor af Blidhed og Mildhed. I sine yngre Aar viste denne Fyrste gjerne offentlig sine Legemskræfter, og ansaae det for den største Hæder, at have Navn af den stærkeste Mand i Kongeriget. Ofte satte han sig derfor op paa en vælig andalusisk Hingst, huggede Sporerne dybt ind i Livet paa det vilde Dyr, og holdt det med sin stærke Næve saa fast i Bidslet, at det gandske forpustet og udarbeidet styrtede under den kongelige Rytter. I den tillukkede Lysthave Florida, ikke langt fra Madrid, slagtede Prindsen Vildsviin, glædede sig, naar han uden Hjelp kunde støde det stærkeste ned, og fandt, efterat

have sunket dem, stor Fornøielse i at rage i et stort Kar Blod, og stoppe Pulser.

Hele Madrid var overbeviist om, hans Characteer nærmede sig til Jilsindethed og Hevngjerrighed; thi man vidste, at Prindsen, naar han tabte i Spil, anfaldt Medspilleren, og i sit Raserie kastede ham i Gulvet; man vidste og, at den ham paanødte Gemalinde maatte selv meget smertelig føle Virkningen af hans Hidsighed, da hun kort efter Bryllupet fik et dygtigt Ørfigen af sin opbragte Gemal, og at han kastede hende en Kop heed Chocolade i Ansigtet, fordi hun loe, da han brændte sig derpaa.

Derfor frygtede Enhver, der var Prindsen nær, for de sørgeligste Udbrud af hans vilde Sind, naar Herredømmet engang kom i hans Hænder; og see! — da denne vilde, tilsindede Mand besteg Thronen, havde hans listige Gemalinde gjort ham gandske spag. Men ak! med Ungdommens Vildhed syntes han og at have tabt al Aandskraft og Selvstændighed, og denne Forandring vedvarede hele hans Regjeringstid igjennem. Statssager bekymrede han sig kun lidet om, og alvorlige Regjeringsforretninger vare ham en Pest. Al hans Fornøielse var indskrænket til Jagten og til hans Gemalindes Selskab, hvortil hørte og Yndlingen Don Godoy, den siden saa bekjendte Fredsfyrste. Baade Vinter og Sommer stod han tidlig op, klædte sig strax paa, drak Chocolade, som en Kammerherre knælende rakte ham, gik i Messen, og derfra — var kuns Veirliget taaleligt — paa Jagten, i Følge med nogle faa Livgardere. Var Veiret ei gunstigt for Jagten, saa sysselsatte han sig med Snedker- og

Dreierarbeide, og naar han da kom tilbage til Dronningen, enten fra Jagten, udmattet af Strabadser, eller fra Værkstedet, af legemlig Anstrengelse, saa forstod hun i hendes Yndlings Selskab at fordrive ham Aftenen ved Kort og Snak. I disse Aftentimer bevilgede og tilstod hans udmattede og sløve Aand Alt, hvad Dronningen eller hendes Yndling Don Godoy forlangte.

Vel underrettede Personer ere enige om, at Louise Marie Therese, Datter af Hertugen af Parma, som Carl den Fjerde formælede sig med imod sin Villie, efter Faderens udtrykkelige Forlangende, den 4 Sept. 1765, er en klog og overmaade polidsk Kone, der ved sine overlegne Sjeleevner gandske beherskede sin Gemal, efterat hun først havde tæmmet hans vilde Sind. Hun vilde gandske have Kongen i sin Magt; endog Stats- og Regjeringsforretninger skulde ei berøve hende ham, og derfor forstod hun at dreie den stive spanske Etikette saaledes, at hun havde Adgang til ham enhver Tid af Dagen. Da hun havde naaet dette Maal, fik hun en almindelig og afgjørende Indflydelse. Hun var vel underrettet om Alt hvad der foregik; ofte var hun endog tilstede, naar Stats- og Regjeringssager bleve afgjorte i det hemmelige Raad, og ikke sjelden maatte Ministrene tage Befordrings-Decreterne, som allerede laae færdige til Underskrift, tilbage, naar Dronningen havde Nogen, hun vilde have foretrukket for den foreslaaede Candidat.

Kongen, der selv manglede Aandskraft, beundrede og ærede denne hans Gemalindes Handlemaade

Dag for Dag mere; thi hendes Klogskab og List havde hildet ham. Hendes Yndlinger anbefalede hun kuns Kongen fra saadanne Sider, som — efter den Kundskab, hun havde om hans Character — gandske indtoge ham, og først da viste hun den Anbefalede aabenbar sin Bevaagenhed, naar hun mærkede, at hendes Gemal gandske havde skjenket ham sin Yndest. Hendes Gunstbeviisninger gav hun altid Kongens Yndlinger, under den Maske, som om hun derved vilde gjøre hendes Gemal en Fornøielse og ydmyg opfylde hans mægtige Villie. — For bestandig at have sin Yndling Godoy til Selskab, uden at hendes Gemal skulde blive mistænkelig derover, anstillede hun sig nogle Gange syg, naar Kongen kom silde hjem fra Jagten. Kongen spurgte, hvad der fattedes hende, og hun beklagede sig da over Eensomhed og Kedsommelighed i hans hyppige Fraværelse. Nu fik Godoy strax af Kongen selv den udtrykkelige Befaling, at være Dronningen til Selskab i hendes Eensomhed, og ikke vige fra hende.

Saa besnæret var endelig den godtroende Fyrste, saaledes havde Yndlingens Selskab, der nu var bleven ham til en Fornødenhed, forblindet ham, at ethvert redeligt Menneske, der havde villet oplyse ham om Tingenes sande Beskaffenhed, var blevet et Offer for Dronningens Hevn. Derfor forblev ogsaa Carl den Fjerde — tilfreds med at sysselsætte sig kuns lidet med alvorlige Forretninger, der foraarsage Hovedbryderie — i bestandig Uvidenhed om sit Folks og sin Families sande Forfatning. Han var fremmed i sit eget Huus; thi man lod ham kun see saameget, som

han skulde see. Ham truede altsaa samme Skjebne, som Dronning Caroline i Forening med Ministeren Acton beredte hans Broder Ferdinand IV. i Neapel, og alt dette blev ingen Hemmelighed endog for Pøbelen i Madrid. Folkets medfødte Ærefrygt for deres Regenter kan bedst forklare det Særsyn, at dette Folk ikke, formedelst hans Svaghed, foragtede eller forfulgte Yndlingen med Had og Hevn, da det dog, efter saa mange af ham fornærmede Stores Stemme, ansaae ham som den eneste Aarsag til den slette Regjering!

Don Manuel Godoy, Søn af en fattig Adelsmand i Estremadura, kom til Madrid som simpel Garder, og behøvede i Begyndelsen endog Understøttelse af sine Kammerater, for at kunne lade sig see offentlig paa en anstændig Maade. Da hans ældre Broder, som allerede havde nydt den Lykke at være Prindsessen af Asturiens Yndling, var paa en skikkelig Maade skaffet bort fra Madrid, saa anbefalede man Prindsessen igjen den yngre Godoy, som en ypperlig Citharspiller. Han blev antaget; men til sin Anbefaling bragte han langt mere med end et behageligt Citharspil, nemlig en smuk, kraftfuld Figur, et indtagende Væsen, Snakkesomhed, selskabelige Talenter, og Smidighed nok til at skjule hans daglig stigende Ærgjerrighed for d e m, som den Tid meget let kunde have styrtet ham. Besad han ingen af den sande Stormands Egenskaber, saa havde han dog Gaver nok til, med Held at spille Yndlingens Rolle hos en ligegyldig Regent og en efter Fornøielser higende listig Kone.

Til Lykke for Godoy mærkede Carl III. ikke sin Svigerdatters nye Forbindelse, og da denne ypperlige Konge døde, svang Godoy sig, ved den nye Dronnings kloge Forholdsregler, i Veiret til de høieste Æresposter; thi Louise Marie havde med den største Iiihed befæstet ham i hendes Gemals Yndest. Strax efter Grev Florida Blankas Fald udnævnte den nye Konge ham til Finantsminister; paa samme Tid bleve hans Fader og hans Brødre beforordede til anseelige Embeder, hans Søster fik Marie-Louise-Ordenen, han selv Titel af Hertug af Alkada og en spansk Grands Værdighed. Strax efter gav Kongen ham Ordenen af det gyldne Skind, forærede ham en Kaarde, der kostede 150,000 Pjastre, og gav ham en aarlig Pension paa 4,000 Pjastre. Dronningen forsøgede endog disse Naadesbevisninger med en Sølv-Taffelservice, som blev vurderet endnu høiere end Kaarden. I Aaret 1793 svang han sig op til en General-Capitains Værdighed; og da Freden med Frankrig blev sluttet den 22de Juli ved hans Mægling, fik han Titel af „Fredsfyrste" og et ved Granada beliggende Gods af 50,000 Pjastres Indtægter aarlig. Disse uhørte Gunstbevisninger og Godoys tiltagende Stolthed tilskyndte allerede 1796 adskillige spanske Store til at virke til hans Fald; men han stod allerede for fast i Kongens Yndest, og hans Kreaturer havde tusinde Øine og Øren aabne for ham. Hans Fjenders Planer bleve opdagede, Ophavsmændene fængslede, forviist Hovedstaden, og et ved Madrid sammentrukket Armeekorps vedligeholdt Lydighed og Rolighed. — Nu skjælvede alle Hofmændene, og det lod, som

Enhver tiggede om Godoys Yndest, der ikke allene fik Værdighed som Regidor over Staden Burgos paa Livstid, men endog, efter udtrykkelig kongelig Befaling, alle militaire Æresbevisninger, som ellers kun tilkom et Medlem af den kongelige Familie, selv paa de Steder, hvor den kongelige Familie var. Godoy blev endog et Medlem af den herskende Stamme, da Carl IV. formælede ham med sin Farbroder, Don Ludvigs Datter, ved hvilken Leilighed Dronningen af Portugal erkjendte ham for sin Cousin og Fyrstendømmet Eyora el Monte blev skjenket ham til Arv og Eiendom. Endelig opløftede Carl IV. ham, kort for hans Fald, ved Decretet af 13de Januar 1808, paa det høieste Ærestrin, en spansk Undersaat nogensinde stod, han blev nemlig udnævnt til Generallissimus over den spanske Landmagt, erklæret for General-Admiral over hele Marinen, fik Titel af Durchlaucht, og alle Domstole fik Befaling, at ære ham som Kongen selv.

Under denne mægtige Yndling spillede Prindsen af Asturien, den tilkommende Thronarving Ferdinand, en meget ubetydelig Rolle. Ei heller syntes han ved glimrende Sjeleevner, eller ved en Virksomhed, som udviklede sig til Nationens og Statens Held, at være bestemt til den Høihed, der ventede ham som Thronfølger. Uendelig meget maatte Naturen have gjort for ham, naar ei hans Aand og Characteer skulde blive forknyttet ved de Omstændigheder, under hvilke han voxte frem og blev opdraget. Den svage, ligegyldige, selv udannede Fader bekymrede sig intet om Sønnens Opdragelse og Dannelse som tilkommende

Regent. Den herskesyge Moder gjorde langtfra ikke en Søns physiske, intellectuelle og moralske Forædling til Gjenstand for sine Bestræbelser, hvilken havde, som dannet og kraftfuld Yngling, let kunnet med Nationens Samtykke lægge Tømme paa hendes egoistiske og vilde Lidenskaber. I det mindste var Ynglingen ikke saa kortsynet og saa forblindet, at han ikke forudtænkte paa den Tidspunkt, der maatte indtræffe med Thronfølgerens Manddomsalder, naar denne følte Kraft til at rydde den af Veien, som overalt var ham til Hinder i hans Attraae efter at herske. Kun en forsømt Ynglings svage Hoved og Characteer kunde man let holde i Afhængighed, og — saaledes voxte Ferdinand til, omgivet af krybende Hofsnoge, og, ei vant til Virksomhed, som et Legetøi for Rænkemagere og Partier ved hans Faders fordærvede Hof. Hvorledes kunde han, omgivet af saadanne Mænd, føle barnlig Kjærlighed til Fader og Moder, da den Mand, han havde at takke for sin Tilværelse, aldrig viste sig for ham i saadant Lys, at han kunde fortjene hans Hoiagtelse og Kjærlighed — da den Kone, under hvis Hjerte han havde hvilet, aldrig havde viist sig som om Moder imod ham? — Hans Opdrager, Kanonikus Escoiquiz, roses vel som en galant Mand, og en Mand der besad mange Kundskaber, der maaskee levede i det patriotiske Haab, ved hans Discipel at bringe en Regjeringsforandring i Stand, der paany skulde kalde Spaniens Magt og Storhed frem af sin Dødsslummer; men Had til Ynglingen Godoy forblindede ogsaa ham; ledet af Infantado lod han sig henrive af Rænkemagerie, og det er altsaa

mere end sandsynligt, at han virkede med til at slukke den sidste Gnist af barnlig Kjærlighed i Prindsens Sjel. Man tænke sig nu denne ulykkelige Prinds, uden Character, med Forsæt holdt i Uvidenhed om Statens sande Forfatning, og tumlet hid og did af stridige Lidenskaber, og oven i Kjøbet gift med en Datter af den rænkefulde Dronning Caroline i Neapel! — Man betænke, hvorledes den unge Gemalinde, opægget af sin Moder, maatte opflamme sin Gemal til det uforsonligste Had til Napoleonerne! — Man overveie den store Indflydelse, som de Stores rasende Had kunde have paa Prindsens Ønsker, Planer, Forhaabninger og Frygt! — Udfaldet har tilstrækkelig bevist, at Ferdinand ikke var den Mand, der i denne Storm kunde føre Skibet ind i sikker Havn, men endnu mindre den kraftfulde, selvstændige, frit anskuende, og efter eget Valg og Overbevisning over det Bedre, sig selv raadende Regent, som her udfordredes til djærvt og kjækt at udføre det dristigen begyndte Værk. Allerede i Aaret 1806 var Alting ved det spanske Hof saa spændt, at det var færdig at briste; allerede dengang var Spanien blevet en Skueplads for Rædselsoptrin, havde ikke den franske Gesandt opdaget og tilintetgjort de af den asturiske Prindsesse opspundne Rænker.

Fra Baseler-Freden havde Godoy gandske forandret Spaniens politiske System i Henseende til den franske Revolution; havde været Aarsag til en nøie Forbindelse med Frankrig, og havde, under alle Forandringerne i de politiske Forhold og ved uendelig mange Leiligheder til Frafald, vedligeholdt den ugf-

brudt i tretten Aar. Denne faste Hengivenhed til Frankrig gav hans Fjender Leilighed til at dadle hans politiske System; men de havde ligesaavel dadlet det, havde Godoy bevæget den svage Konge til Venskab med Engelland og til vedvarende Krig med Frankrig; thi Godoy havde enhver spansk Grand, enhver Hofmand til sin bitreste Fjende. Søgte han Grandernes Selskab, saa udsatte han sig for Ærgrelse; afholdt han sig, som virkelig skete, fra al Omgang med dem, og indskrænkede sig blot til sine Kreaturer, saa paadrog han sig Bebreidelser for Stolthed. Selv den artigste og høfligste Opførsel kunde ei formilde Hofmændenes og de Stores Had.

Ved hine sørgelige Forhold stod altsaa Veien aaben for Ränker, Partisyge og de gjensidigen opflammede Lidenskaber af Had og Hevngjerrighed. Det paa Godoy forbittrede Parti slog sig til Thronfølgeren, for at tilfredsstille sine private Lidenskaber, og i Spidsen for det stod Hertug Infantado, der nedstammede fra en af de fornemste Familier i Spanien, i sin Ungdom dannet i Frankrigs Hovedstad til en smidig Hofmand, og dreven af en grændseløs Ærgjerrighed til at styrte den Forhadte, som arbeidede tvertimod hans Planer. Hertugen søgte efter Medhjelpere til at udføre sine Planer, og fandt de ypperligste i Prindsessen af Asturien, som gandske beherskede sin svage Gemal, og i Prindsens Opdrager, Don Juan Escoiquiz, som Prindsen efter gammel Skik og ved Taknemmelighed og Ærefrygt var lænket til. Lokket af Hertugen, holdt derfor Escoiquiz, endnu efter Prindsessens Død, en Brevvexling med Prindsen, som gandske stemte ham

for de Sammensvornes Planer, og, som Biperſoner i dette Rænkemagerie, virkede Marqvis Ayerbe, Greverne Orgay og Bornos troligen med Prindſens Kammerherre; desuden det hele Slæng af hine Hofmænd, ſom kun ventede paa gunſtig Leilighed til at lade deres længe ſkjulte Had til Godoy bryde ud. Da de virkede til eet Diemed, saa indjog Enhver Prindſen den ſtørſte Frygt for: Godoys Indflydelſe vilde tilſidſt blive almægtig nok til at fortrænge den retmæssige Arving, ved Kongens rimeligviis nærforeſtaaende Død. Derfor, hed det, har den Forhadte allerede en egen Garde, ſom ſtaaer under hans Befaling — derfor har han ſøgt ſom Generalliſſimus at faae alle Rigets bevæbnede Kræfter under ſin frie Raadighed — derfor beſattes alle betydelige Embeder kuns med hans Kreaturer, ſom ſatte Liv og Eiendom i Vove for at han kunde beholde Herredømmet, medens Thronarvingen blev holdt i fuldkommen Uvirkſomhed og berøvet al Indflydelſe; han, der næſten er forglemt af Nationen, mistænkt af ſin Fader og forhadt af ſin Moder, ſom en ſvoren Fjende af hendes koileløſe Lidenſkaber.

Medens det mod Godoy ſammensvorne Partie trængte ind paa den vaklende Prinds med dette Blendværk, ſøgte deres Hjelpershjelpere ved endnu ſortere Foreſtillinger at opflamme Folkets Had til Yndlingen. Hertil rakte Munkene troligen en hjelpſom Haand, og rimeligviis ogſaa Medlemmerne af Inqviſitionen, ſom blindthen fulgte deres Foreſattes Tilſkyndelſe. Saaledes udbredte ſig en luende Harme imod den nærværende Regjering gjennem alle Provindſer; ſaaledes

blev det Ønske at befordre Yndlingens Fald, af hvem man kun ventede Ondt, opflammet i Millioners Hjerter; saaledes havde man trukket den medfødte Nationalstolthed med i Spillet, som følte sig dybt krænket ved at see det vidtberømte Spanien nedværdiget til at spille saa ubetydelig en Rolle blandt Europas Magter. Og hvo kan endelig nægte, at ogsaa mangen sand Patriots reenere Ønsker opflammedes i dette truende Øieblik, da den Tanke, omsider at opvække det kjære Fædreland af dets lange foragtelige Søvn til et nyt Liv, og efter Mulighed virke dertil med enthusiastisk Iver, vist besjelede mangen ædel Mand. I alle Monarkiets Provindser var der brændbar Materie nok, og Folket, der var sine Kræfter bevidst, følte vel endog haardt de Slavelænker, der fængslede det; men endnu var det ei enig med sig selv, til hvilken Side Slaget skulde skee.

Engelske Agenter toge vidtfelig underhaanden Deel i denne Revolutionen forberedende Gjæring; i Spaniens Søestæder gaves der mange troe Tilhængere af Engellænderne, som afskyede Spaniens faste Venskab med Frankrig, især siden Napoleon med usædvanlig Kraft styrede Regjeringen. Maaskee forekom den Gjæring, Gemytterne vare i 1806, og den Heftighed, det engelske Parti gik frem med, som aldrig var knap paa Løvter og Trudsler, Yndlingen og selve Dronningen saa farlig, at de troede at maatte give efter for det, og, ifald Napoleon skulde bukke under i Kampen mod det dengang almindelig frygtede Preussen, endog føie Anstalter til at fuldende hans Undergang. Siden Vaseler-Freden havde Spanien i det mindste

aldrig gjort saa frygtelige og usædvanlig stærke Ud-
rustninger; og hvem skulde disse Udrustninger vel
gjelde uden Frankrig? — Ved foregivne Rustninger
mod de afrikanske Roverstater troede de Forblindede
at kunne betage Napoleon sin Mistanke; men — fra
det Øieblik af var Spaniens Skjebne afgjort; thi nu
tænkte han blot paa Midler til at fængsle saa ustadig
og farlig en Nabo, der, naar Lykken engang vendte
ham Ryggen, let kunde give ham sit Banesaar.

Medens Napoleons Planer modnedes, havde
ogsaa Ferdinands Partie gjort ypperlige Fremskridt.
Da man frygtede meget for Godoys Indflydelse paa
Hæren, som han var sat til Generallissimus over,
saa søgte man ved kraftige Forestillinger at formaae
Prindsen af Asturien til at levere Hertug Infantado
et forseglet Decret, hvori Overkommandoen over
Tropperne blev ham betroet, ifald Carl IV. skulde ved
Døden afgaae. Endvidere havde man forfattet et
Skrift, hvori man med de forteste Farver havde af-
malet Godoys Stolthed, hans hemmelige Forbrydel-
ser, og den ulovlige Maade, han havde sammenskra-
bet sin uhyre Formue paa, og hvori de indstændigen
bade Kongen at forvise denne nedrige Yndling med
hele sit Slæng, til Glæde og Held for Nationen.
Dette Udkast skulde Prindsen af Asturien afskrive og
ved første gunstige Leilighed overlevere Kongen. Des-
uden havde dette Partie hemmeligen bemyndiget Ad-
skillige til at tage vare paa Godoys Foranstaltninger,
og i Stilhed tilintetgjøre disse, for saavidt de maatte
befindes skadelige for deres Planer. Udkastet til
disse hemmelige Forholdsregler blev afskrevet i et

Hefte af fem Blade, paa det at Prindsen kunde kortelig gjennemløbe det, og et Schema til den hemmelige Skrivekunst vedheftet, som skulde sætte Prindsen istand til, paa en sikker Maade at faae hemmelige Efterretninger fra sit Partie.

Den Omstændighed, at Godoy, efterat Anslaget paa Frankrigs Undergang var mislykket, nu sad ved Napoleons Beskyttelse fastere end nogensinde forhen i sin Høihed, var ei skjult for Infantado og hans Venner. Man maatte altsaa berøve ham sin Støtte, og søge, om muligt, at give den Forhadte et Stød der, hvor han mindst ventede det. Hvad Middel kunde nu sikkrere føre til Maalet, end at vinde Napoleon, og træde i den nøieste Forbindelse med ham, for at styrte Yndlingen, og, naar man havde opnaaet det, kunde man efter Omstændighederne og efter Behag fortsætte eller ophæve det nye Venskab.

Prindsens Partie beærede nu den franske Ambassadeur i Madrid med en sjelden Fortrolighed, for af ham at erfare, om Keiseren var tilbøielig til, at optage Prindsen i sit Svogerskab? — og den listige Mands Svar bevægede virkelig Prindsen til, paa hans Raadgiveres Anmodning, at skrive til Keiseren, skildre sin sørgelige Forfatning, og, for at være sikker paa mægtig Bistand, udbede sig en Prindsesse af hans Familie til Ægte. Dette Prindsens mærkværdige Brev til Napoleon lød saalunde:

„Frygt for at uleilige D. K. K. Maj. midt i Deres vigtige Forretninger, har hidtil afholdt mig fra, direcle at tilfredsstille det kjæreste af mine Ønsker: det Ønske nemlig, at udtrykke, i det mindste skrift-

lig, de Følelser af Ærefrygt, Høiagtelse og Hengivenhed, som jeg besjeles af for en Helt, der har formørket sine Forgængeres Glands, og som Forsynet synes at have sendt for at redde Europa fra den det truende Omstyrtning, befæste hans rystede Throne, og skjenke Nationerne Fred og Lykke igjen. D. K. M. Dyder, Deres Maadeholdenhed, Deres Godhed endog imod Deres uretfærdigste og uforsonligste Fjender — Alt lader mig haabe, at De vil anse denne Yttring af mine Følelser for en Maade, hvorpaa jeg udøser mit af Beundring og Taknemmelighed opfyldte Hjerte for Dem.

Den Tilstand, jeg allerede længe har befundet mig i, og som ei kan undgaae D. K. M. gjennemtrængende Blik, var hidtil den anden Hindring, som standsede min Pen, naar jeg vilde tolke Dem mine Ønsker; men fuld af Forhaabning at finde den mægtige Beskyttelse i D. K. M. høihjertede Ædelmodighed, har jeg besluttet, ei allene at udtrykke mit Hjertes Følelser for Deres Person, men at udøse mit Hjerte for Deres, som for en om Faders. Jeg er meget ulykkelig over, at Omstændigheder nøde mig til at skjule saa retfærdig og roesværdig en Handling som en Forbrydelse; men dette er de fordærvelige Følger af de bedste Kongers overordentlige Godhed. Fuld af Ærefrygt og Kjærlighed til ham, som jeg har at takke for Livet, og i hvis Barm slaaer det oprigtigste og ædelste Hjerte, skulde jeg aldrig vove at sige Nogen uden D. K. M., hvad De vide bedre end jeg: at disse saa agtværdige Egenskaber tjene listige Personer

kuns altfor ofte til at skjule Sandheden for Regenterne. Dersom disse Mennesker, som min Fader ulykkeligviis er omgiven med, lode ham kjende D. K. M. Characteer fra Grunden af, saaledes, som jeg kjender den, med hvilken Længsel vilde han da ikke søge at knytte de Baand fastere, som skulle forene begge vore Familier; og hvad Middel er hertil vel mere passende, end at bede D. K. M. om den Ære, at formæle mig med en Prindsesse af Deres durchlauchtigste Familie. Dette er alle min Faders Undersaatters eenstemmige Ønske. Trods et lidet Antal Ildesindedes Bestræbelser, tvivler jeg ikke paa, det vil ogsaa blive Hans, saasnart han erfarer D. M. Sindelav. Dette er mit Hjertes Ønske; men hine troløse Egoister, som slaae ligesom en Vognborg om ham, finde ei deres Regning derved. Dette er Grunden til mine Bekymringer. Kun Ærefrygt for D. M. kan tilintetgjøre deres hemmelige Anslag, aabne mine gode, mine elske Forældres Øine, gjøre dem, min Nation og mig selv lykkelig! Hele Verden skal stedse mere beundre D. M. Godhed, og De skal til enhver Tid finde en taknemmelig og hengiven Søn i mig.

Med største Tillid beder jeg D. K. M. om Deres faderlige Beskyttelse, paa det at De ei allene ville behage at unde mig den Ære at forbinde mig med Deres Familie, men endog bortrydde alle de Besværligheder og Hindringer, som kunde ligge i Veien for mine Ønskers Maal. Denne Artighed fra D. K. M. Side er saameget nødvendigere, da jeg paa

min Side ei kan gjøre det Ringeste, saasom man rimeligviis vilde skildre det som en Forbrydelse mod den faderlige Myndighed; og da jeg bruger kun een eneste Udflugt, nemlig at vægre mig, hvilket jeg skal gjøre med uendelig Standhaftighed, ved at formæle mig med nogen anden Person, det være hvem det være vil, uden D. K. M. Samtykke og udtrykkelige Tilladelse, som jeg venter vil ene og allene vælge min Gemalinde. Dette er en Lykke, som jeg venter af D. K. M. Godhed, idet jeg beder Gud at bevare deres kostbare Liv i mange Aar.

Skrevet, egenhændigt undertegnet og forseglet med mit Segl i Escurial den 11te Oct. 1807.

D. K. K. M. hengivneste Tjener
og Broder
Ferdinand."

Brevet blev ikke besvaret, og virkelig burde ogsaa Klogskab holde Napoleon fra at indlade sig i saadant et Forslag, da Prindsen af Asturien ei havde ladet nogle Tilberedelser gaae forud, og Forsigtighed bød at betragte det, som om man vilde bruge Keiseren til et Skjul, for at opnaae høiere Hensigter, eller ligesom til Busfemand for at kyse det herskende Partie ved det spanske Hof. Men havde end slig Forsigtighed fra det franske Hofs Side ei fundet Sted, saa havde dog Don Godoy, tidligere end Prindsen skrev hiint Brev, foiet Anstalter til at knytte det gamle Venskabsbaand med Napoleon endnu fastere end tilforn; thi hverken Godoy eller hans Agenter i Paris

vare saa forblindede, at de ei skulde have forudseet det Tordenveir, som Spaniens mistænkelige Rustninger vilde trække over Pyrenæerne, saasnart Napoleon havde endt Kampen i Norden og fik Tid til alvorligen at betage den farlige Nabo Lysten til ethvert Forsøg af det Slags for Fremtiden.

Skulde Spanien reddes, og Yndlingens Høihed vedligeholdes, saa udkrævedes der store Offere for at formilde Keiserens Vrede, og hvilket Offer kunde synes Godoy stort nok, naar det kun ikke skete paa hans Bekostning? — Hvilket Forlangende kunde være saa overmaade krænkende for den svage Konge, at han jo skulde, efter sin Gemalindes og hendes Yndlings Overtalelse, samtykke i at opfylde det? Da Dronningen og Godoy havde Carl IV. saa gandske i deres Magt, saa lykkedes det dem letteligen at faae hans Samtykke til at E. Izquierdo i Paris fik Fuldmagt til at slutte en Tractat, som paa en Maade gav Erstatning for Offeret af Etrurien, men som for Alting skaffede Fredsfyrsten en souverain Fyrstes Værdighed med tilstrækkelig Besiddelse af Land og Folk. Dette syntes at være den eneste Maade at sikre ham for saa mange rasende Fjenders Forfølgelser efter Carl IVs. Død, og berolige den ømme Dronning i Henseende til hendes Yndlings Skjebne, naar hun ei mere kunde beskytte ham.

Rimeligviis gav Izquierda eller fransk Mægling Fredsfyrsten Vink om det Uveir, som Infantados Partie vilde lade bryde løs over hans Hoved. Hen i Midten af October vare Tingene spændte paa det høieste, og allerede de første Hære af de mod Portugal

bestemte franske Tropper havde betraadt spansk Grund. Nu troede Yndlingen, at det ikke var Tid at dvæle længere for at knuse hans Fjender ved et voldigt Slag, eller i det mindste kyse dem saaledes, at Lysten maatte forgaae dem til at vove sligt igjen. Angivelsen af almindelig List kunde ei bringe den svage Konge nok i Harnisk til at laane Yndlingen sin Magt til kraftige Forholdsregler mod sin egen Søn. Ogsaa maatte man bilde Folket ind, at der var begaaet en stor Forbrydelse, for at retfærdiggjøre den haarde Behandling mod Thronfølgeren og dæmpe det opbrusende Oprør; men for Alting var det nødvendigt, aldeles ikke at nævne Yndlingens Navn offentligt, eller at lade ham handle som Deeltager i hiin Fremfærd — vilde man ikke strax see tusinde Arme væbnede for den krænkede Thronarving, og høre Millioner Tunger tage hans Partie imod en Fader, som bortstødte al sin Gunst paa sin Gemalindes forhadte Galan.

Saa vidt kjendte Godoy og hans Tilhængere Nationens Stemme, og efter denne handlede de. Man forestillede derfor Kongen: hans Søn tragtede ei allene efter hans Krone, men — endog efter hans Liv. — Af Angest og Skræk blev Carl rasende, hans Jilsindethed vaagnede, og hurtigen blev der givet Befaling til at hefte Prindsen tilligemed alle Betjenter i Escurial, ogsaa at forsegle alle Prindsens Papirer. Som lovfældende Actstykker fandt man hiint Udkast, der skildrede Godoys Forbrydelser, det Hefte, der handlede om hemmelige Agenters Ansættelse, Schemaet til den hemmelige Skrivekunst, og et betænkeligt Brev

fra Talavera, som havde Don Juan Escoiquiz til Forfatter. Alt dette skete om Natten mellem 28de og 29de Oct. 1807. Prindsens Forhør holdtes i Kongens Værelser, og Ministeren Caballero fremlagte de lovfældende Papirer. Ministrene og den daværende Præsident for Raadet vare nærværende. Hvilke Spørgsmaal man forelagde Prindsen, og hvorledes han besvarede dem, er ei bleven almindeligt bekjendt; men de nærmeste Følger af Forhøret vise tydeligt nok, at Kongen ei blev betaget den ham indgivne Mistanke om et Anslag paa hans Liv og Krone ved det første Forhør. Meget mere tog han kraftige Forholdsregler mod hans Søn, og, for at berøve ham al Hjelp fra den høie Allierede, overhængte rimeligviis Godoy og Dronningen Hs. M. om, at han selv vilde strax skrive til Keiseren, og beskylde sin Søn for den afskyeligste Forbrydelse. Dette skete ved følgende:

Kong Carl IVs. Brev til Keiser Napoleon.

„Herr Broder!

I det Øieblik jeg ønsker paa Midler til at medvirke til vor fælleds Fjendes Fordærpelse; paa en Tid, da jeg troede, at alle den forrige neapolitanske Dronnings Planer vare blevne begravede med hendes Datter, seer jeg med Gysen, at den skrækkeligste Partieaand er trængt ind i det indre af mit Pallads. Ak! mit Hjerte bløder ved Fortællingen om den græsseligste Forbrydelse! min ældste Søn, den formodentlige Arving til min Throne, var med i det frygtelige Anslag, at støde mig fra

Thronen. Han drev det saa vidt, at han stod sin Moder efter Livet. En saa grædselig Forbrydelse maatte afstraffes med Lovenes exemplariske Strenghed. Den Lov, som kaldte ham til Thronen, maa gjenkaldes; en af hans Brødre vil være værdigere til at træde i hans Sted i mit Hjerte og paa Thronen. I dette Øieblik er jeg paa Spor efter hans Medskyldige, for at udgrandske denne Plan til den forteste Ondskab, og jeg skal ei dvæle et Øieblik med at underrette D. M. derom; jeg beder kun, at De staaer mig bi med Raad og Daad. Desuden beder jeg Gud, min gode Broder, at han vil holde D. K. M. under sin hellige og værdige Varetægt.

St. Lorenzo den 29de Oct. 1807.

Carl."

I samme hidsige Tone bekjendtgjortes Kongens offentlige Klage over Prindsen af Asturien med umiskjendelige Vink om den forteste Forbrydelse, som en Søn nogensinde kunde gjøre sig skyldig i mod sin Fader:

Kongelig spansk Bekjendtgjørelse om Opdagelsen af Prindsen af Asturiens Sammensværgelse.

„Gud, som vaager over alle sine Børn, tillader ei afskyelige Gjerningers Fuldførelse, som skulde gjelde uskyldige Slagtoffere. Hans Almagt har reddet mig fra den skrækkeligste Skjebne. Mine Folk, mine Undersaatter, hver Mand kjender min Religion og retskafne Vandel. De elskede mig

Alle, og gave mig Beviser paa den Ærbødighed, som Børns Agtelse og Kjærlighed udkræver for deres Fader. Med Tillid til denne Lykke levede jeg roligt i min Families Skjød, da en ubekjendt Haand opdagede det grædseligste Anslag, som smededes imod min Person i mit eget Huus. Mit Liv, som saa ofte har været i Fare, var til Byrde for min Efterfølger, som — ført bag Lyset ved Fordomme, blendet, og handlende tvertimod alle de Religions-Grundsætninger, som den faderlige Kjærlighed med Omhyggelighed havde indprentet ham — havde udkastet den Plan, at støde mig fra Thronen. Jeg vilde ei troe Sandheden af denne Kjendsgjerning, men jeg overrumplede ham i mit eget Værelse. Jeg forelagde ham Chiffrene af Sammensværgelsen, og de paatrængende Anmodninger, han havde faaet af Ildesindede. Jeg kaldte selv Gouvernøren for Raadet til Forhøret, gav ham en Minister til Medhjelper, og befalede dem, med største Flid at anstille Undersøgelser. Alt er skeet: man kjender de Medskyldige; de ere heftede. Min Søns Fængsel er hans egen Bolig. Denne Sorg har forøget de Smerter, jeg allerede følte; men som den er den føleligste, saa er det ogsaa den, som fortrinlig behøver Retfærdiggjørelse. Derfor befaler jeg, at Resultatet af Undersøgelsen bekjendtgjøres. Jeg vil ei skjule Grundene til min billige Sorg for mine Undersaatter. Det vil blive en Lindring i den, naar alle lovligen indhentede Beviser staae ved Siden af den. Jeg bekjendtgjør Eder mine Hensigter, at I kunne paa

sædvanlig Maade bringe dem til almindelig Kundskab.

St. Lorenzo den 30te Oct. 1807.

(Undert.)

Den daværende Gouvernor for Raadet."

Indholdet heraf satte hele Madrid, den spanske Nation og siden Europa i Forbauselse; og dog var det kun en halv Oplysning, man gav. Netop denne ubestemte Efterretning spændte Frygt og Haab saameget stærkere i Henseende til Udfaldet, og gav tillige Godoys talrige Fjender Leilighed til at drage Opmærksomheden hen paa hans hemmelige Medvirkning, opflamme Folkets Raserie i saadan Grad mod den Forhadte, at det vilde have høist farlige Virkninger, og med meget rimelige Grunde anbefale den anklagede Thronfølger, som en ynkværdig Martyr for den gode Sag, til Nationens Beskyttelse.

Imidlertid havde den svage Prinds tabt Modet, og var bleven heel forvirret. Han manglede de opmuntrende Raadgivere; alle hans gamle Folk vare afskedigede, og han saae lutter nye Ansigter om sig. I denne Forlegenhed tilstod han sin forehavende Forbindelse med Napoleon ved et Giftermaal for Marquis Caballero, og maaskee gjorde denne Opdagelse den over Folkegjæringen allerede bestyrtede Godoy endnu frygtsommere for at udføre sin første dristige Plan mod Prindsen og hans Partie. I Anledning af denne Tilstaaelse bekjendtgjortes følgende:

Bilag mod Prindsen af Asturien.

„Naturens Stemme afvæbner Hevnens Arm, og naar Ubesindighed raaber om Skaansel, saa kan en som Fader ikke modstaae. Min Søn har allerede angivet Ophavsmændene til det skrækkelige Complot, som Ildesindede have forledet ham til. Han har paa lovformelig Maade bevist Alt, og Alt er fremsat med den Tydelighed og Bestemthed, som Loven fordrer for saadanne Beviser. Hans Anger og Frygt har bragt ham til at indgive en Forestilling til mig, som ordret lyder saaledes:

„Sire, min Fader!

Jeg er bleven strafskyldig, idet jeg har forseet mig mod Deres Majestæt. Jeg har syndet mod min Fader og min Konge, men jeg fortryder det, og lover D. M. den oprigtigste Lydighed. Jeg burde ei have gjort noget uden D. M. Samtykke, men jeg er bleven forført. Jeg har angivet de Skyldige, og jeg beder D. M. at tilgive mig og tillade mig, at kysse Deres Fødder som en taknemmelig Søn.

St. Lorenzo d. 5 Nov. 1807.

Ferdinand."

„Madame og Moder!

Jeg fortryder bitterligen den store Forseelse, som jeg har begaaet imod min Fader og min Moder, og beder Dem derfor i dybeste Underdanighed om Forladelse derfor og for den Haardnakkenhed, hvormed jeg iaftes nægtede Sandheden for Dem. Af mit inderste Hjerte beder

jeg derfor D. M. at gaae i Forbøn hos min Fader for mig, at han vil tillade sin taknemmelige Søn at kysse hans Fødder. Ferdinand."

Ifølge disse Breve, og paa Dronningen min Gemalindes Forbøn, tilgiver jeg min Søn, og han skal atter glæde sig ved min fuldkomne Naade, saasnart hans Opførsel giver mig Beviser paa en sand Forbedring i hans Forhold. Ligeledes befaler jeg, at de samme Dommere, som fra Begyndelsen have havt denne Sag under Hænder, uafbrudt sysselsætte sig dermed, og tillader dem at tage sig nogle Medhjelpere, ifald de maatte behove dem. Endvidere befaler jeg, ved Sagens Ende at forelægge mig den Dom, som er fældet efter Lovene, Forbrydelsens Storhed og de Personers Stand, som have begaaet den. Ved Klagepunkternes Fremsættelse skulle de lægge de af Prindsen i hans Forhør givne Svar til Grund, disse, saavelsom de Papirer, han egenhændig har underskrevet, og som man fandt hos ham, er egenhændig skrevet og undertegnet af ham. Denne Kjendelse skal meddeles mit Raad og mine Domsfole, og bekjendtgjøres for mit Folk, paa det at de i samme kunde erkjende min Medlidenhed og Retfærdighed, og finde Trost for den Bekymring, som mit første Decret har opvakt hos det, da det af samme saae de Farer, dets Landsherre og dets Fader var udsat for, der elsker det som sine egne Børn, og som det elsker." — Escurial d. 5 Nov. 1807.

I Kongens Navn

D. Bartholomæus Murroz.

Nu først overveiede Godoy, at det første Skridt, som Kongen, der gav sit Minde til Alt, gjorde, var for rask. Desuden havde Izquierdo meldt fra Paris, at derfra blev ført en Brevvexling med Madrid, hvis Indhold havde hidindtil været ham en Hemmelighed. Hvad vilde der blive af, naar Napoleon fordrede Beviser for det Prindsen tillagte Mordanslag, naar man ingen tilstrækkelige Beviser kunde forelægge? — naar det i en Folke-Tumult endog gjaldt Hovedet, som dog endogsaa den mægtigste Keiser ei kunde give den af Folket massacrerede Godoy igjen!

Det er altid svage Aanders Characteer, i Lidenskabernes daarlige Forblindelse at drive Tingene til det Yderste, men da ei besidde Mod til at vove det Sidste, og saaledes lade det afgjørende Resultat fare, naar de først skulle bestemme det. Saaledes gik det og Godoy, som, naar man nu fik at vide, hvad der siden blev bevist, a. at han med egen Haand havde gjort Udkast til Klagen, og den svage Konge kun underskrevet den, syntes hvert Øieblik udsat for Folkets Raserie!*) I Forstaaelse med Dronningen

*) Med foranstaaende Aktstykker sammenligne man, hvad der paa Ferdinand VII. Befaling efter Revolutionen i Aranjuez blev forelagt Folket i en officiel, men meget fragmentarisk og ufuldstændig Bekjendtgjørelse om det første Forhør over Prindsen og hans Medhjelpere. Det mærkværdigste, vor Text Litra a. oplysende Sted lyder saa: „Den 30te October sendte Kongen (Carl IV.) Marquis von Caballero en Ordre til Be-

søgte derfor Godoy at afvende Kongens første hidsige Fremfærd mod den anklagede Søn, og fik letteligen Fuldmagt til ethvert Skridt, som kunde tilveiebringe Rolighed; thi endnu hadede Kongen ikke sin Søn med den rasende Forbittrelse, som siden ophidsede ham imod ham.

Da Prindsen var berøvet sine Raadgivere, og ansaae Alt for tabt, saa lod han — selv svag i Aand — sig let kyse af Forestillingen om frygtelige Straffe. Da nu Godoy kom til Kongen og Dronningen med to Breve, hvis Underskrift, efter hans Forsikkring, allene kunde redde Prindsen, saa samtykkede han i at bekræfte Documentet om hans Skændsel ved egenhændig Underskrift. Den jammerlige Stiil og Tone i hiint Brev viser i og for sig selv de handlende Hovedpersoners nedrige Rænker og deres Mangel paa Characteer. Neiop saaledes vilde og en Dreng have skrevet, som, truet med Straf, flygtede til sin Moder for at faae Tilgivelse. Endvidere seer man aabenbar, at Moderens Indflydelse havde allerede jævnet Alt, førend Brevene bleve skrevne, og at denne Moder kun vilde forherlige sin Triumph ved Sønnens Ydmygelse.

---

kjendtgjørelse, hvori vor Herre og Konge (Ferdinand VII.) er skildret som en Forræder, saavelsom hans Tjenere. Denne Ordre er efter Hs. Majestæts og 4 Ministres Vidnesbyrd ganbske skrevet med Fredsfyrstens Haand, som den Tid var i Madrid." Er nu denne Paastand ingen Løgn, saa var Godoy vistnok Hovedpersonen i den første Oprørshistorie.

Under hele Tildragelsen viser Faderen sig selv, som Konge, i det afskyeligste Lys; thi han handlede uden Overlæg, da han traadte frem for Publikum som sin Søns offentlige Anklager og Dommer, førend det var afgjort, hvordan Sagen skulde endes; — svagt og uværdigt handlede han som Konge, da han, efter saa grov en Beskyldning, lod sig ved sin Gemalindes Forbøn og sin Søns Skinfortrydelse, saa let bevæge til at benaade; men uretfærdigt handlede han som Dommer, da han fritog sin straffskyldige Søn fra al Undersøgelse og Straf, og udøvede sin Retfærdighed strengt mod hans Medskyldige, langt ringere Forbrydere.

Saadanne Betragtninger maatte vel enhver Spanier anstille, og hvortil kunde disse vel lede, uden — til Foragt for en Regjering, som offentlig stillede sin Svaghed til Skue for Nationen! Men denne Folkestemning fik en anden Retning ved den høitidelige Takkefest, som blev holdt over hele Riget for Kongens Redning? — Spørgsmaalet besvarer sig selv med nei; ogsaa var hverken Gangen eller Kjendelsen i den for et Syns Skyld mod de Sammensvorne fortsatte Proces istand til at bidrage til en bedre Mening. Vel bleve Infantado, Armarillas (Vicekonge af Pampelona), Artinga (Gouvernør i Bilbao), Don Juan Escoiquiz, Ayerbe, Orgaz, Bornos, Villera og Giraldo hefte, men langt bedre behandlede, end den truende Bekjendtgjørelse havde ladet befrygte. — Da den saakaldte Undersøgelse var endt den 27 Januar 1808, blev Infantado afsat fra sine Embeder og forvist en 30 Mile fra Hoffet; Escoiquiz sendt til et

Kloster, for der ved Bod og Bedring at berede sig til et bedre Liv; Ayerbe, Orgaz, Bornos o. a. f. forviste Hoffet, men Armarillas og Artinga gandske frikjendte. Saadan en endelig Dom maatte være Godoy ligesaa ubehagelig, som den var glædelig for hans Fjender, der nu saae, at den Forhadte var dog ikke almægtig, og at man ogsaa kunde undgaae hans Hevn.

Følgerne af saa usselt et Udfald paa de i Begyndelsen saa frygtelig skildrede Oprørs- og Mordanslag kunde ei andet end være høist sørgelige; thi nu var Hemmeligheden om Hoffets Svaghed og Rænker forraadt for hele Nationen, og paa en uklog Maade havde Regjeringen selv gjort Folket til Vidne og Dommer i de forargeligste Optrin i den kongelige Familie. Hine Optrin bleve betragtede fra meget forskjellige Sider, og Uenigheden i den kongelige Familie var et Signal over det hele Land til enten at slaae sig til det ene eller andet Partie. Ingen vidste med Vished, hvad Hensigten skulde være af den fortrolige Forening mellem det spanske og franske Hof; — og om Napoleon afskyede Spliden i den kongelige Familie, eller fandt den nyttig til hans Planers Opnaaelse, var kuns Gisning. Begge Partier deelte sig vel i en Mængde Sidegrene, men uforsigtigen udsvævede de alle i Frygt, Haab, Forholdsregler og Rygter. Naar Godoys Kreaturer talte om Thronarvingens strafværdige Planer i Hensyn til hans Faders Liv, saa overdrev Modpartiet dets græsselige Beskyldninger mod Yndlingen, da det kjækt paastod: Godoy har villet berøve Prindsen Throne og Liv, for selv at faae den

kongelige Magt, maaskee med hele Monarkiets Udstykning til Fordeel for Frankrig.

I denne skrækkelige Gjæring kom Rygtet om Portugals Erobring til Spanien, og dette saa nær ved Haanden værende Billede paa et underkuet Folks Slaverie oprørte saameget mere alle Gemytter i det sydlige og nordvestlige Spanien, som der i Begyndelsen af Aaret 1808 gaves ikke faa Jertegn paa dets egen Grund, som truende bebudede samme Skjebne, samme Vanære. De franske Hære forenede sig; allerede stode i Begyndelsen af Marts 1808 tre store Corps under Generalerne Moncey, Dupont og Lechi i Hjertet af Spanien. Besat af 10,000 Franskmænd, syntes Catalonien gandske at være i deres Magt. Et ikke ubetydeligt Corps marscherede derfra ad Karthagena til, store Hære droge bestandig til de nordlige Kyster af Gallicien og til Portugal. Alt hentydede paa den Plan: at drage ned paa begge Søekyster, indslutte Spanien paa begge Sider, og saaledes bringe dens Skjebnes Bestemmelse gandske i den franske Keisers Magt. Skrækkelige Syner, som ved endnu skrækkeligere Rygter gjortes dobbelt frygtelige for den spanske Nationalstolthed. Spanien skal udstykkes — hed det — derfor skal det spanske Dynastie holdes skadesløs i Portugal. Dette ophidsede Gemytterne dagligen mere, thi Tanken om Fædrelandets Udstykning var den uudstaaeligste for enhver spansk Patriot. Hemmelige Selskaber oprettedes, rasende Folketalere traadte frem, forbandet blev det Franskmændene hengivne Partie og meest Godoy, den formeente Ophavs-

mand til alle disse Nationalæren krænkende Afskyelighed.

Hvormange Præster og Munke, hvormange Medlemmer af Inqvisitionen, der bidroge til endnu mere at ophidse Gemytterne, kan man let tænke! Den hidtilværende Forfatning, de privilegerede Kaster, Munkene forestode en total Omdannelse, naar Franskmændene spillede Mester i Spanien. Skrækkebilleder af et uhørt Slaverie satte Pøbelen i Gjæring, og strax efter bragte den til Raserie. Millioner Stemmer skrege Oprør. Under denne Støi oploftede Infantado's, de krænkede Granders, de fra Madrid fordrevne Hofmænds Partie deres Hoved med ny Kraft. Den asturiske Prindses hurtige Ophøielse paa Thronen, den fordomte Yndlings pludselige Fald, kraftige Forholdsregler af en ny Regjering, der understøttes af hele Nationens Magt, er Spaniens eneste Redningsmiddel.

I Hovedstaden var Gemytternes Stemning endnu mere stormende end i Provindserne. For i det mindste at have en Deel af den spanske Magt ved Haanden imod muligen forefaldende Excesser, vare Tropperne allerede kaldte tilbage fra Portugal, og nærmede sig Hovedstaden i Filmarscher; men her var hverken Orden eller Enighed ved Styrken. Hver Time indløb der Filbud fra alle Kanter; hvad man besluttede idag, tilbagekaldtes imorgen. Frygt gjorde Gemytterne modløse.

Pludselig lød det Rygte: den 15 Marts vil Kongen reise fra Aranjuez til Sevilla. Dette har et i Palladset holdt stort Raad afgjort, som dog var af forskjellig Mening, da Prindsen af Asturien og hans

Broder havde besluttet at blive i Madrid. For Godoy er nu den ulykkelige Tidspunkt indtruffet, da hans grændseløse Egoisme ei mere anseer Opoffrelsen af en heel Stat for stor for sin egen Redning. — Dette troede man saameget lettere, som der allerede tidligere ymtedes om Hoffets Reise til Mexico, hvor Monarken, omgivet af Keiserkronens Glands, var sikker for Frankrigs uvisse Anslag, og saasom det portugisiske Hofs lokkende Exempel blev derhos anført til Beviis. — „Til hvad Nytte skal denne Reise være? spurgte Indvaanerne i Hovedstaden: Er man allerede enig med Frankrig om Spaniens Udstykning, eller skal Yndlingens Villie blive Mester over den ædle Kronprindses, som dog maa vide, om hans Krone er i Fare? Skulde vi ikke kunne gjøre ligesaameget, som vore Forfædre ved Pavia, ved St. Qventin? Skulde vi ei tage Mod til os, for i det betrængte Fædrelands Nød at tale et afgjørende Ord med?" Saadanne oprørende Ord gjorde Folket endnu uroligere; de i Madrid cantonnerende Tropper havde faaet Marschordre, og paa den Tidende, at de forhadte Schweizerregimenter bleve allene i Madrid, men de spanske Garder marscherede allerede til Aranjuez, løb Folket ud paa Landeveien til Aranjuez og raabte til Garderne: ville I forlade Eders Fædreland, o. s. v. Circulairer, som nogle af de med Hoffets Afreise utilfredse Ministre lode udsprede i de omliggende Landsbyer, og hvori de levende skildrede Fædrelandets Farer, opflammede endnu mere Raseriet. Den af Kongen, eller egentligen af Godoy udstedte Proclamation af 16de Marts var ei skikket til at berolige

Gemytterne. Garderne vare forberedte, og taug, thi de vidste, hvad Partie de skulde tage, og Folket, skjøndt kun af Instinct underrettet om Tingenes sande Beskaffenhed, var vis paa, at det skulde lykkes at bruge Magten, endskjøndt Godoy, advaret ved de skrækkelige Forspil, havde fordoblet Vagterne ved sit Pallads, og givet dem et eget Feltraab, uden hvilket Ingen blev indladt.

At engelsk Guld og engelske Løfter virkede med, er vel ligesaa rimeligt, som at Frankrigs Politik havde en stor Plan for med Spanien. En Armee, næsten paa 100,000 Mand, som allerede i Begyndelsen af 1808 var rykket efter Junots, var i intet Tilfælde nødvendig til at forsvare Portugal med, og ligesaa lidet udfordredes den for at beskytte de spanske Kyster mod engelsk Angreb. Naar heraf paa den ene Side tydeligt nok fremlyser en skjult Hensigt, saa bliver saadan en paa den anden Side endnu tydeligere ved Junots Opførsel i Portugal, og ved Ikkeopfyldelsen af de dette Lands Deling betræffende Tractater; men at paastaae, at Napoleons hele Plan, som siden efter Revolutionen i Aranjuez udviklede sig, allerede forhen har været færdig, er overilet. Til alle Tider har Gangen i overordentlige Tildragelser efterhaanden udviklet saadanne Planer i store Hoveder, og Napoleon kunde vel neppe haabe, at det spanske Dynastie skulde ligesom imod sin Villie overlevere sig selv til Napoleon, som siden skete. Midlertid havde Franskmændene taget meget feil af den spanske Nations Characteer og uhyre Hjelpemidler; man kjendte kun Hof-

partierne og deres Ænker; man var overbeviist om Kongehusets Svaghed og Mangel paa Characteer; man havde nøie nok beregnet den Modstand, disse Kræfter og de allevegne til deres Tjeneste staaende, dog allerede paa alle Sider omringede Linietropper kunde gjøre, og troede formodentlig at kunne gaae let til alle de faste Steders Besiddelse, og ved at dække begge Søekysterne med anseelige Corps, holde al fremmed Hjelp ude.

Saaledes modnedes Revolutionen i Aranjuez til Udbrud. Infantado og Escoiquiz befandt sig, skjøndt forviste fra Hoffet, i Nærheden af Hovedstaden, og nu kunde Prindsen af Asturien være vis paa sin Sag, da ei allene Folket, men endog Garderne vare paa hans Partie. Allerede Natten mellem den 17 og 18 Marts havde Pøbelen prøvet sine Kræfter; vel dreve Godoys Drabanter den tilbage, men derved bleve de spanske Garder endnu mere forbittrede og bestyrkede i den Beslutning, følgende Dag at gjøre fælleds Sag med den stormende Folkehob. Under den natlige Tumult var Kongen og Dronningen i den ængsteligste Frygt; thi de havde Alt at befrygte for den fra dem adskilte Yndling. Endnu mere forøgedes denne Angest, da den franske Gesandt tidligen den 18 Marts ilte hid fra Madrid og meldte, at med det første skulde en fransk Division lade sig see i Madrid, for at drage til Cadix. Nu maatte der udstedes en ny Proclamation, for at berede det urolige Folk paa at modtage Tropperne, og formane det til at behandle de troe Allierede med Venskab og Tillid. Gesandten, som havde havt Leilighed nok til at bemærke den far-

lige Gjæring nærved, forsøgede rimeligviis det kongelige Pars ængstelige Sindsforfatning ved alvorlige Foreſtillinger, og saaledes syntes nu Svaghed og Mangel paa Forſtand ei at kunne finde anden Udvei, end berolige Folket ved Yndlingens Opoffrelſe, som dog kun skete for et Syns Skyld. Til den Ende blev der i Madrid og Aranjuez straxt opslaaet Proclamationer, hvori meldtes Fredsfyrſtens og de ham hengivne Miniſtres Affættelſe fra deres høie Embeder; men Keiseren bekjendtgjortes det i overmaade milde Udtryk. Dog Virkningen af denne Eftergivenhed svarede ingenlunde til det fattede Haab. Saadan en Svaghed virkede kun det Modsatte af sit Øiemed, viste Prindsen Hovederne for Sammensværgelsen, og Pøbelen en let Seier, forsøgede Tilliden til egne Kræfter, og bragte derved det vilde Raserie til fuldkomment Udbrud.

Da den kongelige Familie samme Dags Aften (den 18de) kom tilbage til Slottet fra den sædvanlige Spadseretour, sagde Prindsen i Forbigaaende til en Gefreider af Livgarden: „I Nat gjør jeg Regning paa Jer!" Dette var det længst forventede Signal. Livgarden samlede sig straxt i deres Quarterer, og udsatte Patrouiller ved det indbrydende Mørke, thi man vidste, at Godoy vilde om Natten søge at komme fra sit Huus i det kongelige Pallads, og overtale Kongen til de sidste Forholdsregler. Ved Midnat kom der virkelig en Husar-Capitain af Godoys Garde, som denne havde sendt forud for at recognosere. Patrouillen raabte Officeren an, men han svarede med

et Pistolskud, som strax blev besvaret. Nu blæste Trompeteren Allarm, i Vinduerne hos Prindsen af Asturien saae man et Lys, det aftalte Tegn, og strax var Livgarden i Haandgemæng med Godoys Husarer, som dog toge Flugten, da de ogsaa saae den rasende Pøbel strømme til. I samme Øieblik omringede spanske og vallonisse Gardere, i Forening med vild Pøbel, Godoys Pallads. Med Magt opbrød man Dørene, stormede ind i Gemakkerne, sloge Møbler, Vinduer og Speile itu. Det lykkedes Fredsfyrsten at smutte bort i Larmen og skjule sig; men hans Gemalinde løb den rasende Pøbel imøde paa Trappen. Synet af hende holdt de Rasende tilbage fra Misgjerning ved de sædvanlige Følelser af Ærefrygt for en Prindsesse af det kongelige Huus, og med yderste Skaansel førte man Infantinden hen paa det kongelige Pallads, medens Fredsfyrstens Broder, Don Diego Godoy, Commandør over Livgarden, blev hefted af sine egne Soldater. I Hovedstaden forefaldt samme Optrin, som i Aranjuez. Man plyndrede alle Yndlingens bekjendte Tilhængeres Palladser; — kun Ministeren Cevallo's Huus blev skaanet, skjøndt han var nær Paarørende af den forhadte Godoy og kommet i Veiret ved dennes Gunst. — Endelig den 19de Marts, om Morgenen Kl. 9, opdagede en Gardist den undløbne Godoy paa Palladsets Loft, skjult bag et Bundt Matter. Den Ulykkelige havde bedt Gardisten om en Drik Vand, og tilbudet ham sin hele Vørs, naar han vilde give ham sin Uniform for at lette hans Flugt. Soldaten vægrede sig derved; i sin Vrede gav Godoy ham et Ørefigen, og blev nu

rsket. Den vilde Hob trængte nu ind i hans Skjul, rev den Ulykkelige frem, og stødte ham ud paa Gaden. Her kastede Godoy sig midt ind iblandt Livgarden, da han ingen anden Redning saae, tog tvende Heste ved Bidslet, og bad, man vilde beskytte ham mod Pøbelens Raserie, eller i det ringeste bringe ham ind i Casernerne. Dette skete; dog vilde eller kunde Garden ikke beskjerme ham imod Mishandling. Adskillige Steenkast saarede ham i Hovedet, og en rasende Karl trængte endog saa nær ind paa Godoy, at han saarede ham i Lænden med et Kaardestik.

I saadan jammerlig Tilstand kom Godoy ind i Livgardens Casserner, medens Pøbelens Seiersskrig trængte ind til Kongens og Dronningens Øren. Hendes Yndlings Liv stod nu paa Spil, og Hjertets Følelser overvandt nu al Stolthed. Fader og Moder bade Sønnen, ved Alt hvad der var helligt, at redde deres Ven. Opægget af sine triumpherende Raadgivere, samtykkede Prindsen ikke straxt, men først efter Faderens Erklæring deri: han skulde have uindskrænket Magt til at anlægge Proces imod ham, og kun skaane hans Liv.

Da gik Prindsen ind i Livgarde-Qvarteret, begav sig ind i Capellet, og lod Manuel Godoy bringe frem. Han kom, i en Tilstand, som maatte opvække den største Medlidenhed hos hans Fjender. Blodig paa adskillige Steder, forslaaet, bleg, skjælvende, og formedelst Tabet af det meget Blod næsten afmægtig, kastede han sig ned for Prindsen med disse Ord: „Jeg beder Deres Majestæt om Naade!" — Prindsen svarede koldt: „Manuel, glemmer Du, at min Fader

lever endnu?" — „Jeg maa anſee ham for død, ſagde Godoy: ſiden De befaler her." — „Min Fader er ikke død, ſvarede Prindſen: men han har ſnart ikke mere at befale, og om jeg end ikke er Konge, ſaa bliver jeg det dog om kort Tid." — Derpaa overleverede Prindſen Fangen til Livgardernes ſærdeles Bevogtning, befalede at udſætte Poſter, og forſvoiede ſig bort.

Medens dette foregik i Caſernerne, havde Hovederne for Sammenſværgelſen ved allehaande ængſtelige Foreſtillinger formaaet Kongen til at give Yndlingen til Priis for hans egen Redning. Dertil gav den ſvage Mand ſit Minde, men hans første eftergivende Skridt var kun Forløber for det andet, ſom man tvang ham til ved Trudſler. At man tvang ham med Piſtolen til at nedlægge Regjeringen til Fordeel for ſin Søn, fortæller Monitoren i en Note til den Tale, Kongen af Engelland aabnede Parlamentet med den 23 Jan. 1809, men er — ei beviiſt. Desuden ſynes det, at Ferdinand ei behøvede at bruge Vold mod ſin Fader, ſom Kronen efter de ſidſte Tildragelſer iſær, og efter hans bekjendte Charakteer var blevet til Byrde. Hvorledes ſtemmer Prindſens frygtſomme Characteer med ſaadan en ſkændig Gjerning, der vidner om et yderſt fordærvet Hjerte og den største Ondſkab?

Virkelig afſtod Carl IV. Regjeringen til ſin Søn, og Ferdinand ſyntes efter ſine Medhjelperes Raad at befæſte Kronen paa ſit Hoved ved de kraftigſte Midler. Det første var at bekræfte alle brugbare og den nye Konge hengivne Miniſtre i deres Embeder. Det andet

bestod i overordentlige Gunstbevisninger mod Folket, hvis Medvirkning det seirende Parti havde at takke for, at Revolutionen lykkedes. Det tredie var at vedligeholde Hadet til den faldne Yndling, og det fjerde og vigtigste: at bruge al Forsigtighed for at faae den franske Keiser og Overgeneralen for de fremrykkende franske Tropper paa sin Side, for at begunstige Revolutionen.

Statssecretairerne og Del Despacho, Ministrene ved Conseilet og Tribunalerne, Statsraadet og Regjeringssecretairen bleve samtligen allerede den 19 Marts bekræftede i deres Embeder af den nye Konge; der blev indsat et høieste Raad for Marinen, hvori Kongen selv vilde have Forsædet, og for Statssecretair Cevallos blev der udstedt et særdeles gunstigt Decret. En anden Bekjendtgjørelse af 21 Marts satte Hertugen af Infantado i Spidsen for den spanske Garde, og udnævnte ham til Præsident for Raadet i Castilien.

Nu maatte der meldes, at den nye Konge vilde holde sit Indtog i Madrid den 24 Marts. I adskillige Proclamationer formanedes derfor Folket til Rolighed, Orden og til venskabelig Opførsel mod de franske Soldater, da Kongen havde fast besluttet at blive sin Faders System tro i alle Dele i Hensyn til Forbundet med Frankrig. Tvende Bemærkninger maae her falde den upartiske Læser ind: for det første, at Ferdinand VII. ei strax efter sin Ophøielse paa Thronen vendte tilbage til den glædedrukne Hovedstad, fordi han troede at maatte nogle Dage see igjennem Fingre med Pøbelen, hvis Medvirkning han havde brugt hertil, i Henseende til mange Slags

Excesser, hvilket han umuligen kunde tillade, saasnart han selv lod sig see i Hovedstaden. For det andet, at den nye Regjering ved en sienſynlig Frygt for de franske Tropper, som allerede cantonnerede i Nærheden af Madrid, viste en Svaghed, som ingenlunde var skikket til at indgyde den stormende Pøbel Ærefrygt. Af denne dobbelte Svaghed kom alt det paafølgende Uheld.

Herligt klingede i Folkets Øren de tvende Decreter, som lovede at ophæve Jagtindskrænkningerne i Egnen om Madrid og i Skovene ved de nærliggende kongelige Lystslotte, og hvor Statssecretairen Cevallos fik Befaling at indgive Forslag til Landeveienes Forbedring, for at lette Samqvemmet mellem det Indre i Landet. Dog erkjendte enhver Billigtænkende lettelig, at her gjortes med Flid bitter Bebreidelse mod den forrige Konge, som ei havde sørget for at afhjelpe saa vigtige Mangler, og som havde tillukket Øret for den fortrykte Landmands Sukke, hvis Sæd var bleven ødelagt af Vildtet.

Saadan lidenskabelig Hevn fremlyste ei mindre af de utallige usle Skrifter, som nu, under den nye Regjerings offentlige Beskyttelse, kom i Omløb imod Godoy, hvis Proces endnu længe blev uafgjort, og havde tilhobe den Hensigt, mere og mere at pirre Folkets Lyst til at hevne sig paa den Faldne. I det Skrift, som var skrevet med størst Hidsighed mod Godoy, paastaaes bestemt: han har villet overlevere Ceuta til Engellænderne og begive sig med sine Rigdomme under deres Beskyttelse. I samme Skrift, som i 14 Dage oplevede fem Oplag, blev Godoys

Formue anslaaet til 500 Millioner franske Livres, ei iberegnet 25 Millioner rede Penge. I Engelland skulde han have sat 40 Millioner Pjastre; i Frankrig 10 Millioner hos forskjellige private Mænd; i Genua 10; i Corunna og Ferrol 10 Millioner, som og vare bestemte til Engelland. I Storinquisitorens Hænder, hed det, var halvanden Million; i hans Maitresse, Donna Tudo's Forvaring en halv Million, hos General-Skatmesteren 600,000, og hos Don Expinosa 800,000 Pjastre, ham tilhørende. Saa uhyre Summer kunde kun samles ved store Forbrydelser og Udsuelser. Pøbelen spurgte ei efter Beviser, og man maatte altsaa gjøre Regning paa, at enhver Spanier, som følte sig trykket under Godoys Regentskab, vilde desmere hade den gamle Regjering. Man paastod dristigen: foruden de uhyre Foræringer, Godoy havde faaet af Kongen og Dronningen, havde han ved Agren med Statspapirer tjent uhyre Summer. Saaledes f. E. havde han ved den Tid, Freden til Amiens blev sluttet, som han i Spanien havde de skikreste og første Efterretninger om, opkjøbt en stor Sum kongelige Vales til meget lave Priser, og ved sammes hurtige Stigen vundet uhyre Profit; ligesom han og stedse efter sine private Speculationer fik Fonds til at stige eller falde. Alle Embeder, forsikkrede man, havde været tilfals under ham, og Enhver var sin Ulykke vis, som umiddelbar vovede at henvende sig til Kongen. Hertil regnedes og, hvad hans Familie kostede Staten. Da hans Søster blev formælet med Marqvis Branciforte, gav Dronningen hende 3000 Pjastre maanedlig til Raalepenge; hans Fader fik en

Finantsraads Post, som han dog ei behøvede at forvalte, med 6000 Pjastre; hans Broder Diego fik i sit 16de Aar en Oberstlieutenantspost, og hans ældre Broder et Præbend med 20,000 Pjastres Indkomster. Hvad der især forbittrede Geistligheden imod ham var den almindelige Beskyldning: at han havde været Aarsag til Klostrenes Ophævelse, som havde været en Guldmine for ham, da han havde taget deres Formue til sig uden at aflægge Regnskab, og kun tilstaaet Munke og Nonner smaae Pensioner, som ei engang bleve dem rigtigen udbetalte.

Saaledes begriber man lettelig, at hundrede Stemmer imod een affagde hans Dødsdom, og at man virkeligen ved den Efterretning: at han var hefted i en Landsby, halvanden Miil fra Madrid, under streng Bevogtning af 100 Livgardere og 500 Mand Infanterie; hans Brødre og Tilhængere sat paa en Fæstning, men General-Directøren ved Amortisationskassen lagt i Baand og Lænker, som Medvider i hans Utroskab: sang i adskillige Kjøbstæder, Klostre og Landsbyer et høitideligt Te Deum med største Enthusiasme.

Da Ferdinand VII. saaledes havde Folket paa sin Side, sees lettelig, at han var sikker nok paa sin Throne. Vi ville nu kaste et Blik paa Frankrig, og see, hvorledes Napoleon var stemt, og hvorledes hans Overgeneral i Spanien forholdt sig under disse Omstændigheder.

(Sluttes i næste Hefte.)

Lykken vender sig ofte om.

En spansk Novelle.

En skjøn Sommeraften listede Fernando sig omkring ved Havemuren til et af de Lysthuse, der omgive Madrid. En let sort Kappe, saadan som Studenterne i Alcala bruge dem, omslagrede hans Skuldre, og en bred udslagen Hat skjulte hans Aasyn. Hans Hu stod til at bringe sin Beherskerinde, den skjønne Donna Rosa, en Serenade. Sagte listede han sig frem til Gitteret nær ved Lovhytten, hvor Rosa, i Selskab med den i Hemmeligheden indviede Duenna, pleiede at lytte til hans Sange og forelskede Tale. Da han kom der, var Alt stille. Han slog en Akkord — men Intet bevægede sig bag de tætte Blade. Da sang han til Strængelegen:

„Solen dalet er i Vesten,
Aftnen er saa taus og stille —
Elskte! hør Guitarens Strænge,
Lad mig dog Dit Øie skimte.
Elskovslængsel mig fortærer
Hvert Minut, jeg Dig ei skuer —
Tusind Drømme Hjertet ængste,
Naar jeg Dig ei seer, Du Huldе.
Skiller jer, I grønne Blade —
Kun et Glimt, Misundelige,
Af den Elskede iaften
Hendes Sanger mildt I vise!"

Medens han endnu sang de sidste Toner, bevægede Busken sig, og Donna Rosa stod for ham bag

Gitteret, skjønnere end nogensinde, men bleg, forvirret og ængstelig. „For Guds og alle Helgenes Skyld, Sennor, sagde hun: forlad mig nu. Min Fader er her, og opdagede han os, vare vi Begge forlorne. Han er i en skrækkelig Sindsstemning, og jeg maatte befrygte Alt af ham." — Fernando trykkede Hatten dybere i Øinene, og sagde, idet han lavede sig til at gaae: „Ak, Donna Rosa! naar vil I da tilstede mig at komme igjen?" Da strømmede Taarer af Rosas Øine, og hulkende sagde hun, idet hun rakte ham sin Haand gjennem Gitteret: „O, Sennor Fernando! jeg skal imorgen følge min Fader til Asturien; om jeg nogensinde mere kommer til Madrid, veed jeg ikke." — Da kastede Fernando sig paa Knæ, og udbrød fortvivlet: „Rosa! skal jeg aldrig mere see Eder? Denne græsselige Tanke kan jeg ikke udholde. Jeg iler til Asturien, did, hvor I er, thi uden sin Sol maa mit Livs Blomst henvisne. O, nægt mig nu ikke længere at vide Eders Faders Navn!" — „Ingen Uforsigtighed, Sennor, svarte Rosa: saafremt I virkelig elsker mig saa høit som I siger og jeg bør troe. Nu i dette Øieblik er det umuligt at opfylde Eders Begjering, nu mere end nogensinde. Leve vel, Sennor Fernando! Vi sees maaskee aldrig mere; men kan det trøste Eder, saa vid, at jeg aldrig vil forglemme Eder, og at Rosa ei heller længe vil overleve Skilsmissen fra en dyrebar Ven." Her blev hendes Stemme qvalt af Graad, og hurtig ilede hun bort fra den trøstesløse Fernando.

Sønderknust af Smerte gik Fernando hjem til den Vraa, hvor han maatte skjule sig, fordi ogsaa

han var et Rov for de mange Omvæltninger, som den Tid fandt Sted i Madrid. Den følgende Aften var han atter ved Gitteret, men Alt var stille som Døden. Men Fernando, som tilbragte Dagen uden Fryd og Natten med Graad, undlod ikke ogsaa de følgende Dage at besøge det Sted, hvor idetmindste Erindringen veemodigsødt greb hans Hjerte. Den tredie Aften blev han tiltalt af en lille Dreng, der spurgte, om det var ham der hed Sennor Fernando, og derpaa stak ham en Billet i Haanden. Deri stode kun disse Ord, skrevne i kjendelig Hast og Sjelsuro: „For sidste Gang Farvel! — Rosa har ingen Trost for sig selv, end sige for Andre. Alt er forbi — min ulykkelige Fader i Fængsel — jeg maa til en Tante i Asturien, derfra i Kloster og i Graven. Fernando, bed for den ulykkelige Rosa." — Frygteligt gaadefulde klang disse Ord for Fernando. Vel havde han aldrig kunnet bringe Rosa til at nævne ham sin Fader, thi hun havde altid svaret ham undvigende, og bedt ham: aldrig at minde hende om et Forhold, der for evigt maatte adskille dem. „Lad os nyde det Nærværende, sagde hun da: og ikke for tidligt afsløre den dunkle Fremtid, som ikke vil bringe os nogen Glæde." — Dog havde det anet ham, at Rosas Fader maatte være en fornem Mand. Men just derfor vilde han ei forske mere om hans Navn, thi han ærede Rosas Forbud, saameget mere som han heller ikke havde været saa aldeles oprigtig imod hende, da hun allene vidste, at han hed Fernando og nylig var kommen fra Alcala. Nu da han saae den skrækkelige Ulykke, som var udbrudt over hende, havde han vel

ønsket, at han ikke havde givet efter før han havde faaet hendes Faders Navn at vide; men nu var Alt forgjeves. Aabenbare Efterspørgseler vovede han ikke, og om han end hørte Navnene paa fængslede Stormænd, blev han dog lige nær, paa en Tid, da saadanne Fængslinger daglig forefaldt i Mængde. De Steder, hvor han havde seet Rosa, bragte ham ligesaalidet paa Spor, thi disse indskrænkede sig allene til Landstedet udenfor Madrid, og dette, vidste han, tilhørte en gammel Dame ved Navn Donna Ximena de las Roccas, der levede saa affondret, at neppe eet Menneske erfoer, hvo der levede indenfor hendes Mure, og at henvende sig ligefrem til denne Dame selv, torde han for Donna Rosas Skyld ei vove.

Fernando maatte altsaa hengive sig til sin Smerte uden at kunne virke Noget for sin Elskede. Sørgende tilbragte han Dagene i sit afsides Hjem hos nogle gamle Folk, der elskede den blide Yngling og deeltog i hans Smerte, men ærede hans Hemmelighed. Om Aftenen gik han ud, og tilbragte den største Deel af Natten i den fri Natur med sin Guitar, og udaandede sin Smerte i veemodsfulde Sange. Dette var hans eneste Glæde, og uden sin Sangergave havde han sikkert lagt i Graven. Naar han da om Morgenen med blege Kinder og forgrædte Øine kom tilbage fra sin natlige Vandring, og mødig kastede sig paa Leiet, da skar det de gamle Folk i Hjertet, og de offrede mangt et andægtigt Suk til den hellige Jomfru for den lidende Yngling.

En Morgen, som Fernando just vilde gaae tilbage fra Gitterporten ved Donna Ximenas Have, hvor

han havde tilbragt Natten, hørte han nær ved sig en Sang af klare, høie Mandsstemmer, og saae strax efter tre unge lystige Mænd, efter al Anseelse Arbeidsfolk fra Bjergegnene, der gik rask henad Veien og sang til en af disse gamle Nationalmelodier, der saa forunderlig bekjendt gribe Hjertet:

Uden Opholb, uden Hvile
Til det elskte Hjem vi ile;
Ingen Møie skal os sinke,
Naar du venlig os mon vinke
Op til dig, Asturia.

Rask og muntert Blodet flyder,
Høit og herligt Sangen lyder
Hist i dine Blomsterdale,
Dine stolte Klippesale,
Elskede Asturia.

Hist blandt dine Klipper høie
Er vor Løn for al vor Møie;
Vore Piger der os møde,
Elskovs skjønne Roser gløde
Hist os i Asturia.

Fernando følte sig forunderlig greben af denne simple Sang. Asturia! — der var det jo, at hans Rosa levede. Det var ham, som om han i Sangen havde faaet et Vink af Himlen. Det første Lysglimt i lang Tid trængte ind i hans Sjel. Han besluttede, uopholdelig at vandre did, hvor Sangen kaldte ham, og alt den næste Aften tog Fernando sin Vandrestav i Haand, og begav sig paa Veien til Asturien.

Ofte forekom det ham paa sin Vandring, som han lod sig daare af et Gjøglesyn, og han spurgte sig da selv: hvortil alt dette skulde føre. Da syntes ham ogsaa alt Haab at finde Rosa at være en Daarlighed, „og finder jeg hende endog — sagde han — da maaskee det bliver i Graven eller Klosteret.“ Han tænkte paa, hvor ofte hun havde yttret, at alt Haab om Forening var omsonst, og at ene Døden kunde nedbryde det Skillerum, som Verden havde sat imellem deres Hjerter. Men — saa greb han i Guitarens Strænge, og tilsang sig Trøst, Mod og Haab.

En mørk Aften, som han just havde kæmpet en haard Kamp med Fortvivlelse og Mismod, sad han ved en Flodbred under nogle Poppeltræer. Halv ubevidst saae han en Mand gaae heftig op og ned ved Bredden, af og til stirrende ud i Flodens Bølger. En Gysen gjennemfoer Fernando, thi han erindrede sig, hvorlunde ogsaa han havde vandret saaledes ved Manzanares Bredde med frygtelige Forsætter. Uden at betænke sig greb han en stærk Akkord i Strængene, og sang følgende Vers, hvormed han ofte havde styrket sit eget Mod:

„Hvo est Du, Dødelige, som forvoven
Tør ville Verdenshjulets Gang forhindre
Erindre Dig, der er en Magt foroven,

Som tæller Stjernerne, der hisset tindre;
Som tæller Blomstertraadene i Enge;
Som sørger for det Større som det Mindre.

Troer Du at kunne Herrens Raad fortrænge?
Troer Du at kunne fatte Herrens Finger?
Din Skjebne kan jo ved en Traad kun hænge.

Lad Himlen være sort og Stormen brage,
Maaskee imorgen Frelsens Stemme klinger.
Tro, Haab og Kjærlighed kan ei forsage."

Den Fremmede standsede ved Lyden af hans Sang, syntes at lytte opmærksom dertil, og da den var endt, sprang han heftig hen imod Fernando og spurgte: „Hvo er Du, unge Menneske? er Du min gode Engel, at Du netop i denne Stund synger mig slige Ord?" — „Jeg er en fattig Sanger, svarede Fernando: der just vandrer til mit Hjem." — „Hvo har indgivet Dig de Toner? vedblev hiin: læste Du mit Forsæt i min Sjel? Ha, dersom Du kjendte min Ulykke, talte Du ei meer om noget Haab. Nylig den lykkeligste Mand i Spanien, er jeg nu den Elendigste. Nei, Sanger, Du kjender ingen Lidelser, ellers sang Du af en anden Tone. For mig er der Intet tilovers." — Men Fernando afbrød ham med de trøstelige Ord: „Tro, Haab og Kjærlighed!"

I det samme red en Trop Bevæbnede frem. „Her i Nærheden maa han være. Her har man seet ham!" saaledes hørte man dem tale imellem sig. — „Der ere de, mine Forfølgere, hviskede den Fremmede: de ville føre mig til Døden!" — „Hurtig, skjul Eder bag Busken, sagde Fernando: jeg skal gaae dem imøde." — „Hvem der?" raabte Rytterne. — „En

fattig Student fra Alcala!" — „Har I ikke seet en høi Mand i en rød Kappe her i Nærheden?" — „Hvem søge I? Jeg har Ingen seet." — Rytternes Formand vendte sig nu til de Øvrige og sagde: „Visselig frygter jeg for at vi komme for silde. Fortvivlet flygtede han, maaskee i Dødens Favn." — „Santa Cruz død? det forbyde Gud, raabte Skaren: og just nu, da han har faaet den fuldkomneste Opreisning for sine Lidelser." — Da kunde den Fremmede ei længer holde sig tilbage. „Hvorledes, Don Gusmann! I ville ikke føre mig til Døden?" raabte han. — „Nei, udraabte hiin: men tilbage til Eders Værdigheder, i en angrende Konges Arme, der paa det Klareste er overtydet om Eders Uskyld." — Da vendte Greven af Santa Cruz sig til Fernando og sagde: „Tak, unge Mand, Du har reddet mit Liv. Hvad hedder Du? jeg vil tænke paa Dig." — „Fernando Roncillo," svarte han, og iilte bort, fordi han nu begyndte at tænke paa sin egen Fare. Men Ingen havde værdiget den fattige Sanger et Øiekast.

Fernando fortsatte nu sin Vandring indtil Asturiens Bjerge. Her frygtede han ei for at vorde kjendt, og søgte nu ivrig Donna Rosas Opholdssted. Som Sanger besøgte han mange Borge, og den smukke Yngling med det blege Aasyn fandt overalt venlig Modtagelse, men ingensteds hans Rosa. Han vovede sig endog til Oviedo, besøgte alle offentlige Steder, men altid lige forgjeves. Saaledes ginge Maaneder. Nu begyndte hans Mismod at vaagne med fornyet Styrke. Da kom han en Dag til et Landsted. En aaben Port førte ind i en fortryllende Have, hvor

de kjøligste skyggefulde Lunde afvexlede med Orangetræer, hvis glødende Frugter luede i den dalende Sols Glands. Han kunde ikke nægte sig at trine ind, og nærmede sig en Løvhytte, hvis kjølige Skygger syntes at indbyde den trætte Vandrer. Da raslede Bladene, og en fortklædt Qvindeskabning traadte ud. — Det var Rosa, der med et Skrig sank i Fernandos Arme. „Elskede Rosa! jeg har Dig igjen!" — „Min Fernando! o, nu vil jeg gjerne døe." Saa udbrød de paa samme Tid. Længe nøde de i en Omfavnelse Gjensynets fortryllende Følelser. Endelig sagde Fernando: „Nu, Rosa, maa Intet adskille os!" — „Ak, sukkede Rosa: lad ikke Haabet daare Dig. Du bliver da dobbelt ulykkelig. Min Fader er atter bleven riig og fornem. Han har bestemt mig for en Grande. Jeg skal igjen til Madrid; ikke mere til det stille Liv hos Donna Ximena, men i den store Verdens Tummel. Min Fader kan give mig Alt, kun ikke Lykken. O, Fernando, lad os nyde disse Øieblikke, som Skjebnen under os." Med disse Ord omfavnede hun ham paany.

Pludseligt styrtede en ung Herre frem imod de Elskende, stødte Rosa vildt tilside og raabte: „Skændige Skabning! vanærer Du saaledes vort Huus, at indlade Dig med den gemeneste Pøbel?" — „Ingen Fornærmelser mod denne Dame!" skreg Fernando. — „Hold Mund, lumpne Dreng! Du skal bøde for Din Forbrydelse, Du min Cousines nedrige Forfører!" Med disse Ord trak han sin Kaarde og løb ind paa Fernando, men Denne greb ham med Kraft

om Armen, og efter en kort Strid var den Fremmede afvæbnet. Men paa hans Skrig styrtede en Skare Tjenere frem, og uagtet den kjækkeste Modstand maatte Fernando bukke under, da han allerede blødte af et Saar. „Slæb ham i Fængsel, til min Onkel kommer!" raabte den Fremmede. „Og I, Donna Rosa, vedblev han: bliver under Forvaring, til jeg fremstiller Eder for Eders Fader. Vort gamle Huus taaler ingen Beskæmmelse. Den maa afvaskes med Blod!" Men Rosa hørte Intet mere, thi som død blev hun bragt op paa Slottet. Fernando blev indspærret i et gammelt Taarn, uden anden Trøst end sin Guitar.

Nogle Dage gik i frygtelig Uvished. Endelig blev han ført ind i en Sal, hvor han forundret saae Greven af Santa Cruz. „Unge Mand, sagde Denne, efterat have betragtet ham opmærksom: jeg havde svoret Din Død, men Du har reddet mit Liv. Gaae, men kom aldrig meer i denne Egn!" — „Og Rosa?" spurgte Fernando bævende. — „Min vanartige Datter bliver for Livstid indspærret!" svarte Greven. — En vild Smerte gjennemfoer Ynglingen. „Grusomme! Du vil levende begrave Din Datter, og jeg — en Fremmed, udsatte mit eget Liv for at frelse Dit, uden at ane, at Du var min Rosas Fader. Nu vel, Barbar! saa tag da ogsaa mit Liv. Før mig til Madrid — vid, den som staaer for Dig er ingen fattig foragtet Sanger, men Don Fernando Alvarez, Søn af den ulykkelige Grev Alvarez, hvis Fjender paadigtede ham de forteste Forbrydelser og indviklede mig i hans Fordømmelse. For Donna Rosas Skyld

har jeg med Livsfare sneget mig om i Spanien blandt tusinde Fjender. Her staaer jeg nu; overgiv mig i deres Vold, og end saaledes mit qvalfulde Liv!"

Ved disse Ord sprang Greven af Santa Cruz forbauset op, omfavnede ham og sagde: „Held mig, Don Fernando, at jeg kan bringe Eder den glade Efterretning, at Eders Lidelser ere endte." Han beretede ham nu, at den samme Omvæltning, som igjen havde hævet ham til sin Værdighed, ogsaa havde foranlediget, at Grev Alvarez var erkjendt uskyldig og alt igjen sat i Besiddelse af alle sine Æresposter, saa Intet manglede ham i sin Lykke uden Efterretningen om hans Søn. „Og nu, vedblev han: mit Livs Frelser, min Vens Søn. Lad alt det Forbigangne være glemt, og vær ogsaa min Søn." Derpaa førte han Fernando ved sin Haand ind i en Sal, hvor den hele Familie, undtagen Rosa, var samlet i ængstelig Forventning, og forestilte samme til almindelig Forundring Sangeren Fernando som Greve af Alvarez.

Donna Rosa blev nu hentet. Bleg og skjælvende traadte hun ind for sin Fader. Men hvo maler hendes Fryd, da Greven af Santa Cruz førte begge de Elskende hen i hinandens Arme. Da udbrød Fernando, idet han trykkede sin Rosa fast op til sit Hjerte: „Sikkerlig var det en himmelsk Aand, som tiltalte mig i Bjergboernes Sang ved Madrid, og spaaede mig, at Kjærlighedens Rose skulde gløde iblandt Asturiens Klipper!"

Agnes Bernauer.

Støiende omkring i Staden Augsburgs Gader bølgede Mængden af dens Beboere og Skarer af Fremmede, som vare komne for at skue den til Dagen efter Fastelavn (det var Søndagen Estomihi) fastsatte Turnering. Alle Huse vare smykkede, Raadhuset glimrende udziret, og paa den høire Side af Turneringsskrankerne hævede sig, behængt med herlige Klædemon, de høie Balkoner og Sæder for Damerne, for Kampdommerne og for de ældste Fyrster og ædle Herrer, som vare komne at forlyste sig ved Synet af deres Sønners og Sønnesønners Mandhaftighed, tænkende sig tilbage i de Tider, de selv vare i deres Kraft og Ungdomsalder. Alle Huse herbergerede Fremmede, i alle Vertshuse oplivede Sang og Dands de lystige Svende, og muntert tømtes de runge Stød under lydelig Jubel. Da reed ogsaa Albrecht ind i Staden, Hertug Ernst af Bayerns Søn, kamp- og stridslysten, en Ven af glade Laug og munter Spøg. Han var en kraftig, skjøn Yngling, dandsede og tournerede til Alles Beundring, og vidste ved sin behagelige Opførsel at forskaffe sig Alles Gunst. Han var just hjemkommen fra Hussitterkrigen, og havde gjort sit Riddertog med Hæder og Berøm. Da han nu ankom til Augsburg, fik han den Efterretning: at hans trolovede Brud, Elisabeth af Würtemberg, var flygtet med hendes Hjertelskede, en Greve af Werdenberg. Ligegyldig var denne Efterretning ham, thi fangen laae han i Kjærligheds ømme Baand, og hans Hjerte

slog i første Kjærlighed for en skjøn Augsburgerinde, formedelst hendes høie Ynde kaldet: Engelen. Agnes hedte ellers den huldе Jomfru, Datter af en Chirurg i Augsburg, Kaspar Bernauer, som for sin Duelighed var velbekjendt.

Med Henrykkelse hviilte Albrechts Øine paa den skjønne Jomfru; hvor ofte gik han ikke hende til Behag forbi hendes Vinduer; hvor venligt hilste han ikke den Huldе naar han blev hende vaer; hvor høit bankene ikke hans Hjerte naar hun sædeligtrodmende besvarede hans Hilsen. Hans Blikke maatte sige hende: „Jeg elsker Dig!" Hun følte det, men hun var en Borgerdatter og han en Fyrsteson. — Ved Dandsen efter Turneringen forundte Tilfældet ham en Samtale med hende. Han talte om Kjærlighed, og udfoldede hende sit Hjerte, men hun svarte: „I er en Fyrste og jeg en Borgerpige, derfor kan jeg ikke vorde Eders Hustru, og kan jeg ikke det, tør jeg ikke heller være Eders Elskede."

Men hvor overbevisende veed ikke sand Kjærlighed at tale, hvor føde og tillokkende ere ikke dens Ord. Albrechts Ønsker bleve stedse mere trængende; han lovede, han gav sit Ridderord, og Agnes drog med ham til hans Slot Vøseburg. Her rakte han hende som sin Hustru den fyrstelige Haand. Nu levede Begge et sandt Kjærlighedsliv: Amandus han, Amanda hun, var Borgen deres Himmel, vare de ømmeste Følelser deres Salighed. Han kom ei mere til Turnering, saae ikke sine Forældre, ikke sine Venner, undgik de muntre Laug, han ellers elskede, og de, som havde kjendt ham, spurgte med Forundring:

„Hvorledes gaaer det til?" — „Han har — hed det endelig: en smuk Schwaberpige hos sig." Hertug Ernst loe derved, og tænkte: „Han er min Søn, han gjør hvad ogsaa jeg har gjort. Det vil snart give sig." Men det gav sig ikke. Da blev Sagen Faderen betænkelig, og han afsendte en Ridder og sin Marskalk til ham for at see, hvad man i München saa hemmeligen hviskede hinanden i Øret.

„Eders Fader, Hertug Ernst, sagde Marskalken: har ladet anholde for Jer om den skjønne Annes Haand, Hertug Erik af Brunsvigs Datter, og erholdt Jaordet." — Men Albrecht svarte: Nei, han kunde ikke ægte hende. — „Hvorledes? spurgte Marskalken: har I da alt en Hustru?" — „Gud befalet, Herr Marskalk!" sagde Albrecht, og forlod Gemakket.

For den gode Agnes kunde denne Sendelse ei blive skjult. Omt bedende aflokkede hun sin Albrecht sammes Ærende, og udraabte kummerfuld: „Albrecht, jeg er fortabt! O, hvorfor har Du ikke hørt mig, hvorfor lod Du ikke være at elske mig. Nu vil Himlen straffe mig derfor. Ak Albrecht, dyrebare Albrecht, hvorledes vil det ende!"

Det lykkedes ham, at berolige hende. „Elskede, sagde han: min Moder vil hjelpe, lad os stole paa hendes Bistand. Til hende vil jeg ile, udøse mit Hjerte for hende, anraabe hendes Hjelp." Men denne Trøst var af kort Varighed, thi medens han beredte sig til Reisen, fik han Budskabet om hendes Død. Hendes Skriftefader overgav ham hendes Testamente og sagde: „Hun lader Eder sige: I skal lyde Eders Fader, paa det hans Forbandelse ei skal ramme Eder

til evig Fordærvelse. Denne Halskjæde sender hun Eder, at I skulle forære den til Eders Brud. Hendes sidste Ord vare: Han er en Fyrste, og vil gjøre hvad der sømmer sig en Fyrste." Agnes stod hen i Taarer; Albrecht var dybt bevæget. Smerte og Kjærlighed kæmpede i hans Barm. Han besluttede, at fortroe sig til sin Onkel, Hertug Wilhelm, der elskede ham. Da fik han den Efterretning, at hans Fader havde udskrevet en Turnering til Regensburg, og at hans Onkel ogsaa vilde komme did. I Hast lod Albrecht sadle, reed til Regensburg, for der ridderlig at bryde en Landse, og maaskee vinde det, som han haabede at vinde: Kjærlighed og Forsoning.

Paa den hellige Clemens Dag i Aaret 1434 forsamledes Ridderne, og deriblandt Albrecht, for Turneerskrankerne. De aabnedes, Ridderne droge ind, men for Albrecht lukkede man dem i. Forgjeves slog han Visiret op, viste sit Ansigt og raabte: „See, jeg er Albrecht af Bayern. Lad mig komme ind!" Men Kampdommerne lode ham sige: „Albrecht af Bayern kan efter Ærens og Turneringens Love ingen Landse bryde, thi, forglemmende sin Stand, lever han i Vanære med en Bolerske." Denne Haan gjorde ham rasende; han trængte ind paa Skrankevogterne og skreg: „Hvem siger det? Agnes er min Hustru, viet til mig ved Præstehaand! Aabn Skrankerne!" Dog bleve de ei aabnede, og det kom til Voldsomheder. Albrecht maatte lide den Skam, at vorde tilbageslødt derfra, ifølge Turneerordenens Statuter.

Saalunde kom han tilbage til Vofeburg, fortalte sin Agnes den ham vederfarne Tort, og erklærte frit:

Trods imod Trods sømmer en Mand; kun i den offentlige Bekjendtgjørelse af sit Forhold finder han Redning for sin Ære. Strax antog han Hoffolk for sin Agnes, lod hende kalde Hertuginde, skjenkede hende et Slot, og tog med hende til Straubingen, hans Residents. Men Agnes havde desnagtet liden Glæde; daglig tiltog hendes Uroligbed, bange Anelser gjennembævede hendes Bryst, fordunklede hendes skjønne Øine ved Dag og Nat med hede Taarer, og, hengivende sig til Betragtningen af alle jordiske Goders Forgængelighed, lod hun sig i Korsgangen af Karmeliterklosteret i Straubingen oprette sit Gravsted i et Kapel, henlevende sine Dage i stille Sorg.

Aaret derpaa døde ogsaa Hertug Wilhelm, paa hvis Bistand Albrecht havde gjort sikker Regning. Nu hensank ogsaa han i dyb Smerte; alle hans Stotter havde den ubøielige Tid bortrykket, kun hans Kjærlighed til Agnes stod endnu urokkelig fast, som i de første salige Dage af hendes huldе Foraar. Alt dette erfarede Hertug Ernst. Afblomstre og uddøe maatte med denne eneste Søn hans gamle Fyrstehuus. Han forsamlede derfor sine Raader, og eenstemmig blev besluttet: Agnes maa døe for Fyrstehuus og Fædreland.

Albrecht havde just, for at adsprede sin Grædmelse og i en gammel ridderlig Vens Raad søge nye Forhaabninger, forladt Straubingen paa nogle Dage, da Hertug Ernst viste sig for Borgen med en talrig Rytterskare, trængte ind i Slottet og bemægtigede sig den arme Agnes, lod hende lænkebinde, kaste i Fængsel og stille for en Ret.

Bleven modig ved sin Ulykke, og forvisset om sin Gemals inderligste Kjærlighed, vilde hun ikke nedstige fra sin Høide, thi stolede hun ogsaa paa, at Albrecht vilde frelse hende. Da hun derfor blev fremført, hævede hun med Værdighed sine bundne Hænder mod Dommeren og sagde: „Er det Smykket, der sømmer sig for Eders tilkommende Herskers Hustru? Kun min Gemal og Keiseren kan stævne mig for deres Domstol. Frygte maae I Hertug Albrechts Hevn, hvis I vove at domme hans fyrstelige Ægtefælle. Det Baand, som Gud har sammenføiet, skal intet Menneske adskille. Jeg fordrer min Frihed, og forkaster Eders Ret." — Men det hjalp hende intet. For Bayerns Vel blev hun dømt til Døden, Hertug Ernst stadfæstede Dommen, og Overdommeren i Straubingen fik Befaling til at lade Forbryderken (thi Folket havde man indbildt, at hun havde forhexet Landsherrens Søn ved en Elskovsdrik) nedstyrte i Strømmen fra Donaubroen.

Da denne Dom forkyndtes den Forladte, hævede hun hændervridende sit Blik mod Himlen og udraabte: „Almægtige Gud! kan det være Din Villie, skal det komme dertil med mig? kommer ei min Albrecht, at frelse sin ulykkelige Agnes? Tør Hertug Ernst lade myrde Sønnens uskyldige Kone?" — Afmægtig sank hun til Jorden, men blev strax efter voldsomt løftet op, og slæbt bort til Donaufloden. Her var alt Folket samlet; sørgeligt Stille herskede vidtomkring. Bleg og zittrende, kun udbrydende i sagte Klagen og endeligt det høie Udraab: „Albrecht! Albrecht!" vaklede hun henimod den skrækkelige Bro. Pludseligt

grebes hun af Bøddelen, og nedstyrtedes i den rivende Flod. Et Forfærdelsesskrig gjennembævede Luften, men Agnes, kæmpende med Bølgerne, blev igjen ført til Strandbredden. Man hørte hendes Skrig: „Hjelp! Hjelp!" men greben af Skræk stod den gabende Mængde, uskikket til at fatte en Beslutning, da Bøddelen, frygtende den gamle Hertugs Vrede, iilsomt greb en Stang, fattede hermed den Ulykkelige ved hendes lange gule Haar, og dukkede hende under Vandets Overflade. Dette skete den 12te October 1435. Saaledes døde Agnes Bernauer — et Offer for Staten — for Bayerns Vel og Arvefølge, som man forkyndte. Hendes Liig begraves paa St. Peters Kirkegaard i Straubinger Altstadt.

Da Albrecht erfoer sin Agnes's skrækkelige Skjebne, overvældedes han af Veemod og af Hevn. Han kastede sig paa den Elskedes Grav, vædede den med tusinde Taarer, og gjorde den skrækkelige Eed, ikke at lægge sit Hoved til Hvile, førend han havde skaffet sin dyrebare Agnes's Skygge frygtelig Fyldestgjørelse. Han flyede fra Straubingen til sin Fætter Ludvig den Skjæggede i Ingolstadt, opfordrede ham til Feide mod sin Fader, og Begge gjennemdroge nu hærjende Hertugens Lande. Landsbyer brændte, Mord og Plyndring betegnede hvert Fodtrin; Landboerne flyede til Stæderne, Albrechts Vrede var grændseløs. Han var frygtelig at skue. Kun Lyden af harmoniske Toner mildnede hans Smerte.

Ved Keiserens Mægling blev endelig den skrækkelige Feide endt imellem Fader og Søn. Albrecht gik tilbage til München, og Ernst modtog ham med op-

rigtig Anger, og befalede, at oprette et Kapel over den Ulykkeliges Grav. Men Albrecht glemte aldrig sin elskede Agnes. Endnu tolv Aar efter hendes grusomme Mord, fornyede han paa hendes Navnedag, den 21de Januar 1447, høitideligt hendes Aarsdags Stiftelse og evige Lys, lod den „ærbare Frues" Been, saa kalder han hende selv i det gamle Dokument, bringe i det af hende selv opreiste Gravsted, og dække med en prægtig Marmorsteen. Endnu i det 17de Aarhundrede sang Folket om Albrechts og Agnes's somme og ulykkelige Kjærlighed.

Jøderne i York.

Da Richard den Første besteg Thronen, iilte Jøderne at bringe ham deres Tribut, for at erholde hans kongelige Beskyttelse. En stor Mængde strømmede hid fra Engellands fjerneste Egne, men da de viste sig i Vestminsterkapellet, troede Hoffet og Folket, deres Hensigt var, at forskaffe sig en betydelig Indflydelse hos Kongen. Af den Aarsag udkom en Forordning, som forbød dem at bivaane Kroningen. Men Mange, hos hvem Nysgjerrigheden var stærkere end Forsigtigheden, meente, at de uden at vorde bemærkede kunde blande sig mellem Mængden, og vovede at snige sig ind i Abbediet, men bleve snarlig kjendte. Nogle toge i deres Bestyrtelse Flugten, Andre bleve grebne,

slæbte igjennem Gaderne, og gjennempryglede udrevne af Staden.

Snart udbredte sig det Rygte, at man til Festens Hæder vilde udrydde Jøderne. Pøbelen, begjerlig efter at vise Kongen dens Hengivenhed og tilfredsstille dens Hang til Udsvævelser, plyndrede og nedrev Jødernes Huse, efter at have myrdet deres ulykkelige Beboere. Benedict, en Jøde fra York, samtykkede i, for at redde sit Liv, at lade sig døbe, men da han med sin Ven Jacenus vendte tilbage til sidstnævnte Stad, døde han af sine Saar. Jacenus og hans Folk fortalte deres Naboer den sørgelige Begivenhed; men istedetfor derved at bevæge Yorks Indvaanere til Medlidenhed, optændte de kun deres Harme, og disse forenede sig strax, for at efterligne Pøbelen i London. Man gjorde Begyndelsen med at bestorme Benedicts Huus, hvor hans Familie og Venner vare forsamlede, og de bleve Alle begravne under Ruinerne. De fortvivlede Jøder tyede til Jacenus, som førte dem til Yorks Gouvernør, hos hvem de fandt et Tilflugtssted for deres Personer og Eiendomme. Imidlertid bleve Alle Jødehusene ødelagte, og Eierne dræbte, undtagen Rogle, som af Feighed havde ladet sig døbe.

Slottet var stærkbefæstet; men iblandt Jøderne opstod Mistanke om, at Gouvernøren, som ofte forlod det, vilde forraade dem, hvisaarsag de engang nægtede at indlade ham. Denne klagede derover til Grevskabets Scherif, og da Øvrigheden, som skyldte Jøderne anseelige Summer, forenede sig med ham, blev der befalet at angribe Slottet. Men den grusomme Mængde viste en saa vild Mordlyst, at Sche-

rifen snart fortrød sin overilede Befaling, og tilbagekaldte den. Men forgjeves. Den raa Pøbel anholdt om Hjelp hos de fornemmere Borgere, som, da de formodentlig vare Jøderne mindre skyldig, yttrede mere Menneskelighed; men da Folket vendte sig til denne mørke Tidsalders barbariske Geistlighed, blev det af denne anført og velsignet.

Anføreren for denne mordlystne Bande var en Kanonikus, som, iført en Messeserk, stillede sig i dens Spidse og raabte, „Ned med vor Frelsers Fjender!" Dette Raab opluede Mængdens Harme, som ikke behøvede anden Tilskyndelse, end Haab om at kunne tilvende sig de Beleiredes uhyre Formue. Han communiceerte hver Dag før Angrebet. Men da han en Dag kom Voldene fornær, idet han troede sin Messeserk istand til at frie ham for Saar, blev han ihjelslaget af et nedfaldende Stykke af et Taarn. Ved Tabet af ham blev Folket end mere forbittret, og Jøderne saae sig snart ude af Stand til længere at holde sig; de holdt derfor Raad, hvad der i denne farlige Stilling var at gjøre.

Haham, eller den ældste Rabbiner, en Mand af megen Lærdom og særdeles agtet af sine Medbrødre, reiste sig, da Raadet var samlet, og talte: „I Mænd af Israel! Vore Fædres Gud veed Alt, hvad der skeer i Verden, og Ingen har Ret til at spørge ham: hvorfor gjør Du det? Idag befaler han os at døe for vor Lov, for den Lov, som vi have agtet og æret fra det Øieblik den blev os givet, og som vi i vort Fangenskab hos alle Folkeslag har vedligeholdt i sin Reenhed. Hvad kunne vi gjøre mindre, end døe for alle de Glæder, den

har forskaffet os, det Haab om Evigheden, den yder os. Vore Efterkommere ville see denne Sandhedens Bog farvet med vort Blod, og vort sørgelige Endeligt vil, som Vidne om vor Lovs Reenhed, føre de forvildede israelitiske Faar tilbage til deres Hjord. Døden er nær, og en let, ærefuld Ende vort Valg. Falde vi i Fjendens Hænder, hvilket vi ikke kunne undgaae, bliver Enden pinefuld og grusom. De Christne, hvis Lære skal byde Sagtmodighed og Blidhed, tørste efter vort Blod, og hige efter Festen som rovgjerrige Ulve. Min Mening er derfor, at vi unddrage os deres Bødelhaand, og frivillig gjengiver den Almægtige et Liv, vi af ham have annammet."

Oldingen satte sig, ventende Raadets Beslutning. Der vare forskjellige Meninger; de Modige bifaldt hans Viisdom, de Feige knurrede imod et saa gyseligt Forehavende. Da reiste han sig atter, og fremsagde med afgjørende Stemme disse Ord: „Mine Børn, ere vi ikke af samme Mening, saa maae Alle, som ikke bifalde mit Raad, forlade Forsamlingen."

Nogle fjernede sig, men de Fleste ærede Oldingens Raad. De offrede deres Kostbarheder til Luerne, og enhver Husfader, frygtsom for at overlevere sig til den svage, usikkre Qvindehaand, dræbte først Hustru og Børn og endelig sig selv. Jacenus og Rabbineren vare de Sidste. Hiin modtog Døden af Dennes indviede Haand, der strax efter gav sig den selv.

Dette fuldbragtes i Nattens Mørke. Om Morgenen stod Slottet i Brand. Fjenden opfyldte Rabbinerens Spaadom paa de Modløse, og saaledes bleve fem hundrede Jøder paa een Dag Dødens Offere.

Lad de Døde hvile.

Et Eventyr.

„Vil Du evig sove? Aldrig vaagne, Elskede? Evig udhvile fra Din kolde Valfart her paa Jorden? O, kom igjen! kom tilbage til mit længselfulde Bryst!“ — Saalunde klagede Walther for Brunhilde, hans Ungdoms Elskede og Viv; saalunde klagede han i Midienatten ved hendes Grav under den høie Lind, med Hovedet hvilt mod den kolde Steen, hvorpaa Løvets Skygger bevægede sig, som et evigt bortflyende Drømmebillede.

Walter var en mægtig Herre i Burgundien. I de flammende Dage af hans Ungdom elskede han den skjønne Brunhilde, som overstraalte alle sine Søstre i Landet i Skjønhed, en Skjønhed, saaledes som Jorden kunde frembringe den, en Jorddatter i Moderens Billede; thi hendes ranke Skabnings blændende Lys, hendes Kinders Aftenrøde omgav hendes Lokkers sorte Nat; hendes Øine vare ikke af de Sole, som blinke fra det uendelige Fjerne paa den natlige Himmel, og derfor lokker Aanden ud i det uendelige Fjerne af Livet, i Evigheden; hendes Øies Glød var Ilden af vor jordiske Sol, naar den straaler for at tænde Kjærlighed imellem Slægterne paa Jorden. Brunhilde blev Walters Hustru og Begge blomstrede i Overvægten af deres Fylde, Begge evigt tørstende efter Nydelse, dykkede under i Sindsbevægelsernes Flod, hvor Livet bliver til Drømme, naar

det brydes af den krystalklare Bedækning. Men netop denne Drøm, og kun denne Drøm, kaldte Begge Livet, og kun Frygten for, at den engang vilde svinde bort, drog stundom forstyrrende igjennem deres Sind. Men Stjernerne drage ubekymrede omkring histoppe, og bringe den forstyrrende Tid henover det jordiske Liv. Ogsaa Walters og Brunhildes Blomster visnede og maatte det saameget desto tidligere, da Walters Kjærlighed vel brændte som Flammen, men ogsaa var let og ubestandig som den; og da Døden bortrev Brunhilde fra ham, var hans Sjel vel bedrøvet, men dog kun saaledes, som om den anede sin Smertes Forgængelighed, og den forgik. Snart vandrede en anden Hustru, Svanhilde, ved hans Side.

Ogsaa Svanhilde var skjøn, men Mønsteret for hendes Skjønhed havde den dannende Natur, som det lod, taget af en anden Kreds af Livet. Lys som Morgenens Straaler fløi hendes gyldne Haar om Hovedet, og kun naar en skjøn Følelse rørte sig i hendes Sjel, drog en bleg Rose over Kindens Lilie. Hendes Lemmer vare dannede efter en skjøn Form, men ikke efter det jordiske Livs overveiende Yppighed; hendes Øine glindsede vel, men det var Stjerneglandsen, som indbyder os til sagte at trykke den Elskedes Haand, eller i det høieste at omslynge hende blidt, for at skue med hende ind i Himlen fra Omfavnelsen. Ikke i enhver Drøm kunde hun inddysse Ægtefællen, men vel lykksaliggjøre ham hver vaagen Time. Altid sig selv lig, alvorlig og dog venlig, utrættelig og, forædlende den mindste Ting med Hensyn paa hans Lykke, gik hun fra Morgen til Aften i Huset og omskabte Alting ved

en herlig Orden til en Efterligning af Naturen. Hendes Mildhed holdt den fyrige Ægtemands heftige Natur indenfor veldædige Skranker, og fra Ønskernes uudgrundelige Irgange ledte hun ved sin lyse Aand Klarhed tilbage i hans Sjel. Svanhilde fødte ham to Børn, en Søn og en Datter. Datteren var stille og venlig som Moderen. Drengen var fyrig og forkyndte den vordende Helt. Walter levede nogle Aar lykkelig, da hans Kjærlighed til disse Børn fængslede ham meer til Moderen, og omendskjøndt han ofte tænkte paa Brunhilde, skeete det dog med den samme Rolighed, som vi mindes en Ungdomsven, som Livets Strøm har revet langt ud til en fremmed Kyst, hvor vi vee, at han er lykkelig.

Men Skyerne bortile, Blomsterne henvisne, Sandet udløber, og saaledes bortiler, henvisner og løber ogsaa Menneskets Følelse og med den hans Lykke. Walters ubestandige Hjerte begyndte atter at længes efter hans Ungdoms hendrømte Liv; den glødende elskende Brunhilde traadte igjen med Brudens hele Skjønhed frem for hans Sjel, og han begyndte at sammenligne den forbigangne Tid med den nærværende, og saasom Phantasien altid laster det Nærværende og kun elsker det Forbigangne og Tilkommende, saa fandt han derfor ogsaa hiin Tid langt skjønnere og den nærværende langt fattigere paa Nydelse, end den virkelig var. Svanhilde bemærkede vel sin Husbonds forandrede Sindsstemning, og fordoblede derfor sin Venlighed imod ham, sin Virksomhed i Huset og sin Omsorg for Børnene, i det Haab, at det Baand,

som begyndte at løsnes, derved skulde gjenknyttes. Men jo mere hun stræbte at holde ham fast, desto koldere og utaaleligere forekom hendes Kjærtegn ham, og desto friskere blomstrede Brunhildes Billede igjen op i hans Phantasie. Kun Børnene, som vare blevne ham uundværlige, stode endnu som mæglende Genier mellem de fra hinanden stræbende Forældre, og var endnu det svage Baand, som sammendroge deres Hjerter. Men saasom alt Ondt i Menneskет kun kan dræbes med Roden, var Walters daarlige Længsel gaaet for vidt, til at kunne stilles, og blev derfor den enehersskende i hans Sjel. Istedetfor at søge sin Gemalindes Leie, gik han ofte om Aftenen hen til Brunhildes Grav, lod der sin Klage lyde og raabte ned i den øde Jord: Vil Du da evig sove?

Saaledes laae han en Midienat paa hendes Grav, udgydende sin Længsel i hede Klager, da Troldmanden fra de nærliggende Bjerge kom derhen, at samle Urter til sine natlige Sysler, som kun spirede paa Gravene. — Han blev den Klagende vaer, og raabte hen til ham. „Hvi klager Du, Daare, sagde han: for et sammenfaldet Væv af Nerver, Sener og Aarer? Verdener, som lyste paa Himlen, før Jorden blev, ere borte, og Ingen har grædt for dem, hvorfor sukker Du for et dødt Menneske, et Øieblikks Frugt da et Støvgran opflammede mod et Støvgran?" — Walter reiste sig iveiret: „Lad Kloderne beklage deres Søstre, gjensvarte han: jeg Solstøv græder for et Solstøv!" — „Vil Din Klage vække hende, og gives der et Menneske, som ikke snart hørte af en elsket Død, som hans Klage har gjenvakt:

hvorfor beklager Du mig?" — „Gaae bort, hvo Du endogsaa er, Du kjender ei til Kjærligheden! O, at mine Taarer kunde smelte det haarde Jorddække, mine Klager tilbagekalde hende igjen til Livet! Hun vilde da ei længes efter Graven." — „O, Du Daare! Vilde Du ikke tilbagegyse for den Opstandne? Er Du endnu den Samme, fra hvem hun skiltes? Er Tiden sloien uden Spor henover Dit Hoved, som over hendes? Maatte Eders Kjærlighed ikke forvandle sig til Had?" — „O, før vilde Stjernerne nedfalde fra Himlen og Solen vorde dunkel imod Maanen! O, at hun var opstanden og hvilte atter ved mit Bryst! Hvor snart vilde vi forglemme, at Død og Tid havde lagt sig mellem os!" — „Afsindighed, ikke andet end Afsindighed, som stiger frem af det gjærende Blod. Jeg vil ikke lede Dig i Fristelse og gjengive Dig hende, thi snart vilde Du føle, at jeg har talt Sandhed." — „Gjengive mig? raabte Walter, og styrtede ned for hans Fødder: O, hvis Du formaaer det, og et Hjerte slaaer i Dit Bryst, saa lad mine Bønner og Taarer røre Dig; giv mig min eneste Elskede her paa Jorden, mit Livs Lys tilbage, saa vil Du engang velsigne Din Handling og see, at det var en god Gjerning." — „En god Gjerning? sagde Troldmanden haanligtleende: for mig er intet Godt eller Ondt, thi min Villie bliver stedse eens. Kun den kjender det Onde, hvad den vil og ikke vil. Jeg kan gjengive Dig hende, men overlæg vel med Dit Hjerte, om det vil geraade Dig vel, og hvilken Kløft, der er lagt imellem Livet og Døden, hvorover jeg vel ved min Magt formaaer at lægge en Bro, men ikke at

udfylde. Walter vilde tale og bestorme den Mægtige med nye Bønner, men Denne sagde: „Tie! overvei! og kom igjen imorgen ved Midnatstiden; men jeg advarer Dig: Lad de Døde hvile!" Da han havde sagt dette, forsvandt han i Nattens Dunkelhed.

Glædedrukken af det nye Haab, fandt Walter ingen Søvn paa sit Leie; hans Phantasie forestilte ham i henrivende søde Billeder hans Fremtids dæmrende Slør, og hans Blik drog, fugtigt af Glædestaarer, fra det ene glade Syn til det andet. Hele Dagen streifede han omkring i Skovene, paa det at ingen Erindring af hans tidligst henrundne Liv skulde forstyrre den salige Tanke, at han skulde gjensee hende og slutte hende i sine Arme, og saasom denne ene Tanke opfyldte hans hele Sjel, hvor kunde da nogen Tvivl klæbe sig fast dertil?

Neppe forkyndte den i Østen glindsende Skorpion ham, at Midnatten nærmede sig, førend han ilte til Graven. Troldmanden stod allerede ved Brunhildes Grav. „Har Du overveiet?" spurgte han den Kommende. — „O giv mig den Elskede tilbage! raabte Walter fuld af brændende Lidenskab: dvæl ikke med Din Velgjerning! Jeg kunde døe i denne Nat, og havde ikke seet hende." — „Vel, sagde Gubben: overvei og vend igjen tilbage imorgen ved Midnatstiden; men jeg advarer Dig: lad de Døde hvile!" — Fortvivlende af Utaalmodighed vilde Walter kaste sig ned for hans Fødder og bønfaldende tvinge ham til at opfylde sit til Smerte stegne Ønske, men Troldmanden var alt forsvunden for hans Øine.

Han laae endnu da Morgenen gryede, heftigt klagende paa den Elskedes Grav. Om Dagen, der syntes ham umaadelig lang, streifede han flygtig omkring, uden Tanke og Samling, som en Forbryder, der endnu ruger over sin første blodige Daad, og Stjernerne fandt ham allerede ved Graven. Ved Midnatstide kom Troldmanden. „Har Du overveiet?" spurgte han som igaar. — „Hvad skal jeg overveie? stormede Walter ham imøde: jeg vil ikke overveie, jeg fordrer min Salighed af Dig. Eller spotter Du mig, saa gaae Din Vei, at jeg ikke lægger Haand paa Dig!" — „Endnu engang advarer jeg Dig, sagde Oldingen: at lade de Døde hvile!" — „Hun skal ikke hvile i den kolde Jord! hun skal hvile ved mit Bryst!" — „Betænk, Du kan ikke skille Dig ved hende, førend Døden, om end Had og Afsky bemægtiger sig Dit Bryst. Der gives kun da et rædselfuldt Middel — — „Daare! Daare! afbrød Walter ham: hvorledes kan jeg hade, hvad jeg saa glødende elsker? hvorledes afsky det, hvortil hver Draabe af mit Blod saa brændende længes?" — „Godt, svarte den Gamle: saa træd tilbage."

Gubben fremdrog nu en Krands og mumlede nogle Ord over Graven. Strax begyndte Stormen at suse i Træernes Toppe, Ugler fløi forbi og qvad deres gyselige Sang, de hellige Stjerner tilhyllede deres Aasyn, for ikke at skue det Gruelige; sukkende væltede Stenen sig fra Graven, og lod Indgangen aaben til den Døde. Troldmanden strøede Urter og Rødder over Høien. Da borede en Hvirvelvind sig dybt ind i Jorden, og stedse dybere og dybere, indtil

den halvtilslørede Maane bestraalede Liigkisten, hvis Laag tilsidst larmende opsprang. Den Gamle udgjød derpaa Blod af en menneskelig Hovedskal og sagde: „Drik, Du som sover, drik det varme Blod, at Hjertet kan igjen slaae i Dit Bryst!" Han udgjød nok engang en anden Trylledrik, og raabte med tordnende Stemme derned: „Dit Hjerte slaaer igjen, Dit Øie er paany opladt for Lyset, gaae derfor ud af Graven!" — Som en Ø fremstiger af Hav'ts dunkle Bølger, hævet op af underjordisk Ild, saaledes steeg Brunhilde ud af Gravens Nat, fremdraget af en usynlig Kraft. Den Gamle greb hendes Haand, og førte hende hen til Walter, som bedøvet stod et langt derfra. „Tag hende igjen, sagde han: for hvem Du smertefuld har sukket. Maatte Du kun ikke igjen behøve min Hjelp! Dog, hvis Du atter forlanger den, saa finder Du mig paa den Tid at Fuldmaanen staaer over Bjergene, der hvor de tre Veie løbe sammen."

Walter kjendte vel den Elskede, og en varm Straale foer gjennem hans Hjerte ved Synet af hende, men Kulden havde iisnet hans Lemmer og lammet hans Tunge. Stum stirrede han en Stund paa den igjen Tilbagevendte; Alt omkring ham var nu bleven stille, Maanen straalede lys ned igjen og Stjernerne blinkede paa den klare Himmel. „Walther!" sagde den Opstandne, og hendes Stemme løste Trylleriet, som havde fængslet ham. „Sandhed? Sandhed? raabte han: eller en Drøm!" — „Jeg lever, svarte hun: bring mig hurtig hen til Borgen mellem Bjergene!" Han saae sig omkring, den Gamle var forsvunden, men der stod en sort Hest med lynende Øine, og paa

dens Saddel laae en Klædning for Brunhilde. Hurtigt hyllede hun sig ind deri og sagde: „Lad os ile forend Morgenen gryer, thi mit Øie er endnu for svagt for Dagens Lys." — Vendt igjen tilbage til Livet, svang han sig behændig op i Sadlen, tog henrykt og glædedrukken den igjenfundne, fra Døden revne Elskede, op til sig, og fløi derpaa henover Heden ad Bjergene til, som om alle de Døde forfulgte ham, for at udrive deres bortførte Søster af hans Arme.

Dybt inde mellem Bjergene laae Borgen iblandt høie Klipper, hvortil han førte Brunhilde. Kun seet af en gammel Tjener, som Walter med frygtelige Trudsler aftvang Taushed, naaede han de meest forborgne Værelser. „Her blive vi, sagde Brunhilde: indtil jeg kan taale Lyset og ingen Fjenden gjennemfarer Dig ved Synet af mig." — Og de forblev der, thi kun faa af Borgens Beboere vidste Brunhildes Tilværelse, hiin gamle Tjener undtagen, som gav hende Spise og Drikke. Syv Dage levede hun ved Lampeskinnet, og i syv paafølgende Dage bleve de høie Borgvinduer kun oplukte, naar Morgen- eller Aftenrøden belyste Høiene, og Dæmring allerede hvilte over Dalene. Sjelden veeg Walter fra hendes Side; et uendeligt Tryllerie holdt ham fængslet; selv den Gysen, der endnu bestandig greb ham i hendes Nærværelse, var forenet med en hemmelig Lyst, lig den Gysen som betager os, naar Sangens hellige Strøm nedruller fra Alteret, hvorfor han stedse længtes meer efter denne Følelse, end han undflyede den. Saa elskelig havde aldrig forhen hendes Stemme forekommet ham, saa fyrig

havde ingensinde hendes Tale udstrømmet, som naar hun nu talte med ham om det Forbigangne. Og dette var det Trylleland, hvortil hendes Ord bestandig ledte ham. Altid talte hun om sin Ungdoms første Kjærligheds Dage; om de salige Timer, som de havde nydt ved og med hinanden, og forestillede ham disse Timer med saa blændende Billeder, at han ofte tvivlede, om han ogsaa virkelig havde oplevet og nydt dem med hende, om han virkelig havde været saa salig. Enhver forbigangen Time, som hun med Begeistring tænkte, fremstillede hun endnu mere begeistrende for Fremtiden fra en Side, som var endnu skjønnere. Saaledes vuggede sig den glade Walter ind i søde Drømme af en forventet Salighed, saa at han gandske forglemte den sidste Tid af deres Samliv, hvori han dog saa ofte havde sukket over hendes Herskesyge.

Saalunde vare togange syv Dage henrundne, og førstegang saae Walter nu sin Elskede i Lykkalighedsmaanens klare Dagslys. Alle Spor af Graven vare udslukkede, paa hendes Kinders blege Himmel var Morgenrøden atter frembrudt; den fæle Liglugt havde forvandlet sig til en elskelig, sød, bedøvende Violduft, det eneste Kjendetegn fra Graven, som aldrig forsvandt. Han følte ingen Frygt, ingen Gysen mere, da han saae hende i det venlige Dagslys; og glødende som forhen af den jordiske Kjærlighed, vilde han trykke hende til sit Bryst. Men hun viste ham tilbage: „Endnu ikke, min Elskede, sagde hun: først naar Maanen atter fylder sig."

Endnu tregange syv Dage maatte Walter vente med Smerte, og om Morgenen, da Maanen om Natten var gaaet ind i Jordens Skygge, fandt Walter, da han opvaagnede af en usædvanlig dyb Søvn, Brunhilde ved Siden af sig paa Leiet, omslyngende ham og sit Hoved hvilende til hendes Bryst. „Maanen er fuld!" hvidskede hun, og hendes brændende Kysse trykte Lyden af hans Salighed tilbage i hans Bryst. Men da Walter vilde hilde sig dybere i Nettet af hendes Kjærtegn, tilbageviste hun den Begjerlige og sagde: „Først i det Slot, hvorpaa jeg fordum herskede, vil Du faae Dine Ønsker opfyldte!"

Som den ødelæggende Storm fløi Walter over Bjerge og Heder til sin Vaaningsborg. Hverken Svanhildes venlige Modtagelse eller de søde Kjærtegn af de elskede Børn, rørte hans Sind til det Bedre. Ak, lader den vilde Strøm sig tilbageholde, naar den skjønne Blomsterflor, som den bruser hen over, rørende tiltaler den: Mægtige, see min Elskværdighed og ødelæg mig ikke! Brusende ruller den alligevel afsted, og ødelægger paa et Øieblik, hvad Naturen i Maaneder frembragte.

Snart begyndte Walter nu at tale med Svanhilde: hvorlunde de ei vare skabte for hverandre, da han længtes efter et høiere, Mandens fyrige Aand kun tilfredsstillende Liv, hun derimod kun efter en indskrænket Kreds af det almindelige Tilvær; da han stræbte efter det Ubekjendte og Nye, hun derimod kun fandt sin Glæde i det Gamle og Sædvanlige; at hun var ufrugtbar, fordi hun kun havde

gjengjeldet hans fyrige Kjærlighed med Kulde, hvorfor han ansaae det for bedre, at de droge fra hinanden, da de ikke kunde finde Lykken som Forenede. — Et Suk og et blidt: „han maatte gjøre efter sin Villie," var Svanhildes Svar; og da han næste Dag derefter foreviste hende Skilsmisfebrevet, og sagde: at hun maatte vende hjem til sin Fader, modtog hun med Blidhed den udtalte Dom. Men advarende sagde hun dog til ham: „Jeg aner, hvem jeg kan takke for dette Skilsmisfebrev; jeg saae Dig ofte ved Brunhildes Grav, ogsaa hiin Nat, da pludseligt Stormen overtrak med mørken Slør den klare Himmel, thi mit Øie seer langt. Har Du daarlig vovet at sprænge det Dække, som adskiller os drømmende Sovende fra de ikke drømmende, o, saa vee Dig! Du har optaarnet Ulykken ved Siden af Dig, som vil fortære Dig!" Hun tang og Walter forstummede, thi Troldmandens Advarsel lynede gjennem hans af Lidenskab fordunklede Sjel, liig Lygtemanden gjennem de natlige Skyer, men som Natten ikke skjuler. Svanhilde gik for at sige sine Børn det smertelige Levvel, thi de skulde forblive hos Faderen efter Folkeretten, hvorpaa hun drog hjem igjen til sin Faders Borg.

Endelig kom Dagen, da Walter andengang førte Brunhilde til Borgen. Det hedte nu, at han bragte hende fra det fjerne Velskland som sin Brud, og at hendes Liighed med den første Gemalinde havde opvakt Kjærligheden i hans Bryst. Hvor lykkalig troede Walter sig nu ikke, da han viste hende det gyldne Værelse, som forhen var hans Eden, og nu atter skulde

vorde det. Hvor saligere følte han sig ikke endnu, da Solen, som den udslagne Dag syntes at staae stille paa sin Bane, endelig var nedsjunken bagved Bjergene, og Natten indbrød, hvor han torde bryde Underblomsten. Ak, hvo kjender Underblomsten, skjønnere og sarligere end Erkjendelsens Træe? Den voxer overalt, men kun farverig og duftende i de varme Lande, hvor sorte Skyer bedække den hede Himmel, der blomstrer den som en yppigt svulmende Rose, som en dunkel glødende Nellike; men hvor gyldne Somme omkrandser Himlens klare Blaa, der viser den sig vel som en reen, men bleg Lillie, der ikke henrykker ved broget Glands eller vedervæger ved Duft. Den, som en Zephyr tilvifter dens Vellugt, tryller vel denne Aande, og driver ham uimodstaaelig ud for at søge Kilden til denne Duft; han vil da gjennemvandre Orkener, overstige Bjergkjæder og gjennemsvømme rivende Strømme for at finde Underblomsten. Men ikke for Enhver er den lige eens. Hvo som plukker den for at pryde sit Huus dermed, for at pleie den og vinde Frøe deraf, for ham dufter den ikke mere som en Fjeldblomst, men den blomstrer indtil de sildigste Dage af Høsten. Hvo som bryder den for at nyde dens Skjønhed, han lykfaliggjør den med hele Fylden af sin Salighed; dens Glands giver Livet en høiere og skjønnere Farve, men kun kort er da dens Blomstertid, og den visner snarest af alle Livets Blomster. Det var den Underblomst, som Walter brød, den Blomst, som gav ham Livet og Døden.

Saa lykkelig som Walter var, saa ulykkelig følte alle Borgens Folk sig. Den paafaldende Liighed

med den afdøde Frue opfyldte dem med Angest og Gysen i Sjelen. Alting mindede dem om den Afdøde, ja de Piger som tjente hende, havde opdaget et lidet Mærke paa hendes Ryg, hvormed ogsaa den afdøde Frue havde været tegnet af Naturen. Afubekjendte Kilder lød nu ogsaa det Rygte, at den nye Gemalinde var Brunhilde selv, som Herren havde opvakt af Graven ved Trolddomskonster. Hvilken Angest at boe under eet Tag med en Død, at tjene og adlyde hende i Alt! Brunhilde havde ogsaa meget ved sig, som opvakte Bæven. Hun bar aldrig andet end et graat Gevandt; Guldets Glands oplivede ikke dette øde Sysb, men Solvet skinnede blegt og mat paa hendes Kjole, i hendes Øren og Lokker; ingen blinkende, farverige Stene omstraalte hende, kun den blege Perle sad paa hendes Bryst. Hun undskyede Solens lyse Glands, og tilbragte Dagen i de dunkle Værelser, kun i Morgenens og Aftenens milde Lys vandrede hun omkring, men dog helst naar Maanen omgav Jorden med et Aanderige ved sit phantastiske Skin; naar da Hanen gaalede, gjennemfoer en uvilkaarlig Gysen hende. Herskesyg som for sin Død, havde hun snart paalagt Alle sit Jernaag, som omgav hende, og hendes Herskeri var nu desto frygteligere, fordi Angst og Gru betog Enhver Modet til at modstaae hende. Hendes Vrede var ei længere et brusende Uveir, hvis forstyrrende Heftighed spaaer en hastig Forbifart, men en flere Maaneders truende Komet. Tunge og hule lød hendes Harmes Ord, det kolde, stive Blik stirrede mod Vredens Gjenstand og syntes at sige: Snart kommer Liden, hvori jeg tilintetgjør Dig! — Saaledes her-

skede Brunhildes heftige Sind ikke med den jordiske Magts Scepter, men med Dødens Glavind, og den Borg, som i Brunhildes Tid var Glædens Bolig, lignede nu en øde Grav.

Brunhilde havde vel gjenerholdt Livet, men dette Liv var koldt, koldere end Slangens, og dog skulde hun elske og gjengjelde den Elskendes varme Stræben, som hun ene kunde takke for sit tilbagevendte Liv. Der var en Trylledrik, som begavede hende med Kraft til at opholde Livet og tænde Kjærlighedsflammen i hendes Bryst. Dette Middel var — Menneskeblod, varmt udsuget af ungdommelige Aarer! Allerede i Skovborgen havde hun suget Walters Blod, for at kunne styrke sig til de første Kys, men da hun derved sugede Kraft og Liv af hans Aarer, skaante hun ham siden. Men hvor hun nu saae et Barn, paa hvis Kinder det muntre, friske Liv straalede, lokkede hun det ved Kjærtegn og Gaver, og naar det saa havde fulgt hende til et eensomt Sted, tog hun det paa Skjødet, aandede det i Søvn med sin Munds Violduft, og udsugede derpaa Blodet af det varme Bryst. Var det en Yngling eller Jomfru, saa talte hun til dem, at hendes bedøvende Aande kunde træffe dem, og naar saa den Søvndrukne søgte sig et Leie ved Foden af det nærmeste Træe, og dødslignende Søvn omsvævede Tindingen, lagde hun sig sugende paa Brystet. Børnene, Ynglingerne og Jomfruerne hensvandt da som Blomsten, hvis Rod er bleven ormædt.

I Begyndelsen da hun var kommen til Borgen, havde hun fattet Afsky for Walters Børn. Nu begyndte hun selv at pleie dem og lod dem være hele

Dage hos sig. Med Smerte sørgede deres Vogterske derover, men hvad formaaede de mod den frygtelige Herskerinde. Snart erholdt Brunhilde Børnenes Kjærlighed, da de ikke som andre, gyste for hende. Hun legede utrætteligen med dem, lærte dem nye, sælsomme Lege, eller fortalte dem sønderlige Eventyr. Naar de saa vare trætte af Legen eller Lytten, tog hun dem paa sit Skjød og lod dem indsove ved sit Bryst i søde Dromme, mens hun sugede Blodet af dem. Imedens hensvandt deres Kræfter, som Kilden i den hede Sommer. Drengen døde først, syv Dage efter fulgte Søsteren ham i Jorden.

Børnenes Tab bedrøvede Faderen dybt, thi han havde dem inderlig kjær, i hvor liden Omsorg han end havde baaren for dem. Men Brunhilde skjældte heftig paa hans Bedrøvelse. „Hvorfor sørger Du over disse Børn? sagde hun: hvad kunde disse smaae Væsener være for Din udviklede Aand, naar Du ikke elskede Moderen i dem? Altsaa hænger Dit Hjerte endnu ved hende? eller har Du atter skjenket hende det, fordi Du er mæt af mig?" — Den Frygt, som hendes Vrede vakte i hans Hjerte, tørrede hans Taarer, og snart drog hendes Kjærtegn ham igjen tilbage i hans Livs sindsforvirrende Strøm, indtil Fordærvelsen udrev ham af Blændværket.

Nu var der hverken Piger eller Drenge, hverken Ynglinge eller Jomfruer tilbage i Borgen og dens Omegn, thi hvad Jorden ikke havde slugt, var bortflygtet. Walter selv var nu kun tilbage! Vel vidste hun, at han da ogsaa snart maatte synke i Jorden, men hvad bekymrede det hende. Den hellige Følelse,

som Menneskene kalde Kjærlighed, og som sammensmelter tvende Liv til lige Følelse af Lyst og Smerte, var en Fremmed for hendes Bryst. Havde Graven først modtaget ham, saa var hun frie og kunde sværme om paa Jorden for at forstyrre Mændene indtil hun selv blev forstyrret med Jorden. Hun lagde derfor nu sine blodbegjerlige Læber til Walters Bryst, naar han, bedøvet af hendes Aande, nedsank til hendes, og snart begyndte hans Livskraft at svinde og mangt et graat Haar at titte frem af hans sorte Lokker. Med hans Kraft sank og hans stærke Lidenskab, saa han nu tilbragte ofte hele Dage paa Jagten i den fjerne Fjeldborg, i det Haab at finde Styrke i den kraftige Natur. Saaledes laae han engang, træt af Jagten, under en Skoveeg, da han pludseligt opdagede en sælsom Fugl udi dens Top. Stille spændte han sin Bue, men før Pilen fløi fra Strengen, hævede den sig mod Skyerne og lod en rosenfarvet Rod falde ned for Walters Fødder. Dens sælsomme, elskelige Duft henrev ham umodstaaeligt til at prøve Rodens Smag, men bitter som Galde fyldte den hans Mund, hvorfor han slængte den hen, uvillig over sit skuffede Haab.

Da han om Aftenen laae ved Brunhildes Side, blev hendes tryllende Aande uden Virkning paa ham, og førstegang siden lang Tids Forløb fyldte naturlig Søvn hans Øine. Men neppe var han indsovet, før en stikkende Smerte vakte ham, og han blev den Blodsugende vaer. „Uhyre! skreg han, idet han sprang op fra Leiet: saaledes elsker Du mig?“ — „Som de

Døde elske!" gjensvarte Brunhilde. — „Blodige Uhyre! vedblev Walter: min Forblindelse er forbi: Du er den Helvedsaand, som har myrdet mine Børn og mit Folks Ungdom!" — Brunhilde reiste sig op paa sit Leie og svarede, idet hun betragtede ham med sine kolde, stive Blikke, saa at han, som fængslet, ei kunde svare: „Ikke jeg har myrdet dem, men Du! Jeg maatte suge deres Liv i mig, for at tilfredsstille Din Lyst; hvad jeg har berøvet dem, har Du nydt, Du er deres Morder!" De Myrdedes truende Skygger raabte disse Ord for Walter, og Gysen stivnede hans Tunge. „Hvorfor bær Du Dig ad som en Dreng? vedblev hun med Gysen opvækkende Kulde: havde Du Mod til at elske en Død, og skriger nu for nogle Børneliv? Blade — Blade, faldne i Stormen, ikke andet. Kom, vær ingen Daare! Nyd i det mindste Din Daarskabs Frugt." Med disse Ord udstrakte hun sine Arme efter ham, men gysende foer han tilbage. „Forbandede!" skreg han, og styrtede ud af Gemakket.

Samvittighedens Skræk var nu den Ledsager, som forfulgte den ulykkelige Walter. Strax begav han sig paa Veien til sit Bjergslot. Men da han næste Morgen vaagnede, laae han atter i Brunhildes Arme. Hendes lange, sorte Haar slyngte sig omkring hans Legeme og hendes Aande bedøvede ham indtil hendes Lyst var stillet. Hele den udslagne Dag gik han omkring i Skoven som en Nattevandrer, og valgte sigen skjult Bjerghule til Sovested, da det var bleven Aften. Men da han vaagnede, laae han atter i Brunhildes Arme. Og havde han endogsaa valgt sig Jordens Middelpunkt til Hvilested, omgjordet det med Bjerg-

kjæder og taget Oceanet til sit Dække, saa havde hun dog næste Morgen lagt i hans Arme. Kæmpende med Vanvid, som alt raste i hans Indre, lagde han fra Solens Opgang til dens Nedgang i det dybeste af Skoven, hvor Skyggerne seirede over Lyset. Dagen var atter sjunken i Vesten og Skovens Skygger tabte sig i Natten, da Følelsen af den sig nærmende Søvn drev ham ud iblandt Bjergene. Den vilde Høststorm legede med de sønderrevne Skyer paa Himlen og de nedfaldne Blade paa Jorden; gjennem Egenes Toppe bruste det som en fortørnet Aand, og den jagende Uhu lod sit Jagtraab gjenlyde, som om den vilde forhaane den døende Natur. Walters Haar flagrede i Vinden henover hans Skuldre, som fængslede Slanger, der stræbte at løsrive sig, og alle hans Tanker indjoge ham Skræk. I Skyerne saae han de Myrdedes Skygger, i Vindenes Hylen hørte han deres Klage, i Stormens kolde Aande følte han den Frygteliges Kys, i Uglens Raaben hørte han hendes Røst, og af de visnede Løv, som omfløi ham, lugtede han det Muld, hvoraf hun var steget. Han var nærved at fortvivle. Da fremsteg Fuldmaanen af de sønderrevne Skyer i Østen, og han kom derved Troldmandens Ord ihu, at opsøge ham paa Korsveien, hvis han engang skulde føle Afsky for den opstandne Elskede. Neppe havde dette Haab gjennemlynet hans Sjel, før han ilte til den nærmeste Gaard, bestieg en Hest og fløi afsted den velbekjendte Vei.

Rolig sad den Gamle paa en Grændsesteen ved Veien, som om en skjøn Maidag blomstrede om-

kring ham uden Storm og Uveir. „Kommer Du?" spurgte han. Da styrtede Walter sig ned for hans Fødder og raabte: „Red mig, red mig fra Uhyret, som udbreder Døden omkring sig!" — „Jeg veed Alt, sagde Troldmanden: seer Du nu, hvor god min Advarsel var, at Du skulde lade den Døde hvile!" — „O, hvad skulde den kolde Advarsel til? Hvi fremstillede Du ei det hele Gyselige for mit Øie, som vilde fremstige af Graven med hende?" — „Var Du da istand til at høre nogen anden Røst end Din Lidenskabs?" — „Sandt, Sandt! men hvad hjelper det nu, da Redning er nødvendig for mig!" — „Vel, gjensvarede den Gamle: gives der en Redning for Dig, men den er gyselig og fordrer Mod til at udføres." — „Tael, tael! hvad kan være gyseligere end den Qval som jeg nu maa lide?" — „Vild da, vedblev den Gamle: at hun kun sover menneskeligt i den Nat, hvoridet er Fuldmaane, og da maa enhver Kraft forlade hende, som nedstammer fra Graven. I en saadan Nat maa Du myrde hende." — „Myrde?" raabte Walter opfarende. — „Myrde, vedblev den Gamle rolig: stød hende en Dolk i Brystet, som jeg vil give Dig, og derved sværge, aldrig at ville med Din Villie tænke paa hende, og hvis dette skeer uvilkaarligt, da at gjentage Forbandelsen." — „Grædseligt! raabte Walter: dog, hvad er grædseligere end hende? Jeg vil det!" — „Hold den Villie fast, og i den næste Fuldmaane — — „Indtil den Tid, afbrød Walter ham: skal jeg vente? O, inden den Tid har hendes Blodbegjerlighed styr-

tet mig i Gravens Nat eller i Vanvittighedens Rædsel!" — „Det skal ikke skee!" sagde Oldingen, tog ham ved Haanden og førte ham dybere ind imellem Bjergene. Ved Foden af et Bjerg, viste han Walter en Hule. „Her skal Du blive i disse tre gange syv Dage, sagde han: saalænge kan jeg beskytte Dig. Du vil imens finde et Leie og Næring her, men lad Dig ikke forlede til at forlade den. Levvel! Naar Maanen fornyer sig, kommer jeg igjen." — Hermed forlod den Gamle ham og drog en Tryllekreds rundt omkring Hulen med sin Stav.

Tregange syv Dage levede Walter eensom i Hulen — nei, ikke eensom, thi ikke et Øieblik forlod den meest qvælende af alle Ledsagerinder: Angeren, ham. Nærværelsen var øde og tom, Udsigten i Fremtiden tilhyllet ved en grusom, nødvendig Daad, Erindringen fra Fortiden forgiftet med Bevidstheden af den Brøde, han havde heftet paa sig. Tænkte han paa sit forhenværende nydelsesrige Liv med Brunhilde, saa stod hendes nuværende forfærdende Skikkelse for ham; tænkte han paa de fredelige Dage af sin stille Lykke med Svanhilde, saa stod den dybtkrænkede, sørgende Moder med sine døende Børn i Armene; og saaledes fremlokkede enhver Erindring kun Angeren. Endnu værre vare Nætterne ham, thi Brunhilde, som ikke torde overskride Kredsen, raabte hver Nat: Walter! Walter! saa at Hulens Hvelving gjentog det frygtelige Raab indtil han vaagnede. „Walter, min Elskede, sagde hun da: hvorfor flyer Du mig? Er det ikke sødt at døe forenede i Nydelsen af Kjærlig-

heb, og siden at tilhøre den for evig?" Naar saa Alting forblev stumt i Hulen, sagde hun: „Du vil myrde mig, min Elskede. Myrd mig ikke! myrd mig ikke! Jeg er da evig fordømt, og Du med mig!"

Sort som Daaden, den skulde føde, fremkom Nymaanens Nat. Den Gamle traadte ind i Hulen. „Lad os reise! sagde han til Walter: Tiden er der!" og førte ham stiltiende hen til den sorte Hest, som Walter mindedes fra hiin lykkelige Nat. Walter fortalte nu den Gamle, hvad Brunhilde havde raabt hver Nat, og spurgte, om hun havde talt Sandhed om den evige Fordømmelse. „Saavidt rækker mit Syn ikke, svarede den Gamle: hvo formaaer at overskue den Kløft, som adskiller Himmelen fra Jorden? Maaskee er det sandt, maaskee ikke, og at hun blot har villet skrække Dig." — Walter stod dvælende ved Hesten. „Beslut Dig, raabte Gubben: thi kun eengang kan Du vove Forsøget, og hvis det mislykkes, er Du for stedse i hendes Magt." — „Hvad er Græsseligere end hun?" raabte Walter og svang sig paa Hesten og den Gamle bagved ham. Som paa Stormens Vinger fløi de nu afsted og holdt snart ved Borgens Porte, der aabnede sig for dem, og Walter stod nu for Brunhildes Leie i hendes Sovekammer. Blidt opløst i Søvn og skjøn som om Morgenen efter den første Brudenat, laae hun for hans Blik; alt det Frygtelige var veget fra hende, og selv det kolde, skarpe Blik kunde ikke opdage det mindste Spor fra Graven, thi hun sov reen menneskelig. Bestyrtset, dvælende i sin Beslutning stod Walter foran Leiet, og hans bævende Haand formaaede neppe at holde Dolken, som den

Gamle rakte ham. „Nu eller aldrig!" sagde Denne: dvæler Du nu, saa ligger hun igjen imorgen og suger Blodet af Dit Bryst." — „Græsseligt, græsseligt!" stammede Walter, og stødte med halvbortvendte Blikke Dolken i hendes Bryst, idet han raabte: „Jeg forbander Dig for evigt!" og koldt sprang Blodet ud over hans Haand. Endnu engang aabnede hun Øiet og kastede et stivt, frygteligt Blik til ham. „Fordømt med mig!" sagde hun med huul, afbrydende Stemme, og døde. „Læg nu Din Haand paa hendes Bryst, sagde den Gamle, og sværg Eden: aldrig at ville tænke hende forsætlig, og hvis uvilkaarligt hendes Billede skulde fremtræde i Din Sjel, da at raabe: jeg forbander Dig!" Walter gjorde som han forlangte. „Vel, sagde den Gamle: det er fuldbragt! Overgiv hende nu igjen til Jorden, hvorfra Du daarlig har fremkaldet hende, og forglem ikke Din Eed, thi ellers kommer hun tilbage og Du er redningsløs fortabt." Den Gamle forlod Værelset og Walter kort derefter Borgen.

Den Frygtelige laae nu igjen i Jorden, men en qvælende Skygge levede i Walters Indre. Hans Liv var kun en fortsat Kamp mod Fortidens martrende Billeder, og jo mere han stræbte at fordrive Spøgelserne af sin Sjel, desto talrigere og mere levende bleve de, liig Blændlysene, der lokke Vandringsmanden ud i Sumpen, hvor han arbeider sig dybere og dybere ud i den vaade Grav, jo mere han bestræber sig for at flygte. Hans Phantasie syntes lammet for alt andet end Brunhildes Billede. Snart stod den Døende for ham med det stive, forfærdelige Blik, og Blodet

strømmende ud af det skjønne Bryst; snart hans Ungdoms elskelige Brud, spørgende ham: og mig forstyrrede Du i min Dødssøvn for at myrde mig? og da maatte han tilraabe hende: jeg forbander Dig for evigt! hvorfore hans Tanker var en bestandig Forbandelse. Og dog maatte han stedse befrygte, at kunne forglemme denne, og da opvaagne næste Morgen i Brunhildes Arme. Tænkte han derimod paa den Døendes sidste Ord: fordømt med mig! aabnede hans Phantasie ham de skrækkeligste Udsigter i det uendelige Rum af en gyselig Evighed. Han søgte derfor en Tilflugt i Krigen, men ogsaa her tilraabte Synet af hver Døende ham Erindringer, som fyldte hans Hjerte med Bæven og Frygt. Han flygtede derfor snart tilbage til sin Borg igjen. Men her var nu Alting øde og tomt, som om en fjendtlig Hær eller en rædsom Pest havde raset der, og selv de troeste Tjenere flygtede for ham, som om han bar Kainsmærket paa sin Pande.

Ofte, naar han stod paa Borgtinden og saae ud over den øde Egn, forekom Stilheden der omgav ham, som den venlige Fred, der herskede paa Borgen, da Svanhilde var der, og til denne Liighed sluttede sig snart det Ønske: o, at hun vilde komme igjen! Han følte nu, at ene hun kunde forsone ham med Livet, men torde han haabe den saa dybt Fornærmedes Tilgivelse? Dog, snart overvandt hans Ønskes Heftighed hver Tvivl. Han begav sig til Svanhilde, bekjendte hende sin store Skyld, og bad hende paa sine Knæe om at vende tilbage til hans ulykkelige Huus. Svanhilde rørtes over den blege Skikkelse, som laae for hendes Fødder som et Skyggebillede af den forhen

saa blomstrende Mand. „Jeg har aldrig været vred over Din Daarlighed, sagde den Venlige: den har kun smertet mig. Men hvor ere mine Børn?" — „De hvile!" gjensvarte han. — „Saa gaae, udbrød hun: Du behøver ikke min Tilgivelse, thi jeg har aldrig været vred paa noget Menneske, om jeg end maa fordømme det; men en Forbindelse kan aldrig bestaae imellem mig og Dig, vi ere for evigen adskilte!"

Fattig, saa fattig som Mennesket kan være paa denne allerede fattige Jord, vendte Walter tilbage. Da han reed igjennem hans Borgs vilde Skov, hensjunken i sig selv og rugende over sin Fortvivlelse, opvakte pludseligt Lyden af et Horn ham. Strax efter blev han en fortklædt Dame vaer, som reed paa en ligefarvet Hest, udrustet som Jægerinde og med en Ravn, istedetfor en Falk paa Haanden, og bag hende et stateligt Følge af brogede Herrer og Damer. Efter de første Hilsener erfoer han, at de droge den samme Vei som han, og da Jægerinden hørte, at hans Borg laae i Nærheden, bad hun om Tilladelse at maatte overnatte der. Walter tillod med Glæde dette Ønske, thi Synet af den skjønne Fremmede havde fælsom grebet ham: hun lignede Svanhilde, kun var hendes Lokker mørkere og hendes Øie dunklere og mere fyrigt. Da de ankom til Borgen lod han et kosteligt Maaltid anrette for sine Gjæster og høitideligholdt Ankomsten til langt ud paa Natten med Dands og Strengeleeg. Tre Dage bleve de Fremmede, og disse tre Dage hengik i Lystighed og Fryd, som gandske overdøvede Walters Sorg. Han kunde derfor ikke beslutte sig til at lade disse Gjæster reise, thi det forekom ham, som

om Borgen da vilde vorde meget mere øde og tom. For hans paatrængende Bøns Skyld blev derfor den skjønne Jægerinde endnu syv Dage, og derefter endnu syv til. Uanmodet bestyrede hun Husholdningen, om end ikke ligesaa stille, saa dog ligesaa venlig og forstandig som Svanhilde. Fra et i dyb Sorg nedsjunket Huus forvandledes derfor Borgen til Jubel og Fryd, og Walters Sorg gik over til en Hvirvel af Glæde. Stedse stærkere følte han sig hentrukken til den skjønne, nye Herskerinde, og med hver Dag voxte hans Fortrolighed til hende.

Som de en Aften lystvandrede, fortalte han hende sine gyselige Begivenheder. „Min dyrebare Ven, thi det er I vorden mig, sagde hun, efterat han havde endt: skikker det sig for en klog Mand, som I dog er, at føle en saa forstyrrende Sorg derover? I har tilbagekaldt en Død til Livet, og erfaret hvad I ikke forhen vidste, at Døden ikke er for Livet. Vel, I vil ikke oftere kalde nogen tilbage. I har myrdet den Gjenvakte, men dog kun som det syntes, thi hvorledes kunde I dræbe en virkelig død? I har tabt en Gemalinde og to Børn: er I ikke i Eders bedste Aar? Gives der ingen elskværdig Jomfru mere? I frygter for Hisset? Opkast Gravene og tæl Benene paa de Henraadnede, om noget mangler; de kunne fortælle Eder om hvad Hisset er.“ I denne Tone talte hun som oftest med ham, og hans Sorg opløste sig ved hendes Ord. Af Taknemlighed og Fortrolighed fik han snart en heed Kjærlighed til den skjønne Jægerinde, og det saameget mere, som han saae Kjærligheden herske i de lystige Mænds og Fruers Kreds. Kun en Maa-

ned havde hun været i hans Hnus, da han bad om hendes Haand.

Efter syv Dages Forløb blev Brylluppet høitideligholdt med megen Pragt. Med Solen steeg Glædestumlen, thi hele Borgen gjenlød af Jubel og Fryd. Først ved Midnatstide førte Walter, glødende af Vin og Kjærlighed, sin skjønne Brud ind i Brudekammeret. Men — neppe havde han besteget Leiet, saa forvandlede hun sig i hans Arme til en Kæmpeslange, som med sit syvringede Legeme omslyngte ham og spyede Ild trindtomkring sig. Borgen stod i Lue, og dens indstyrtende Mure begrove den døende Borgriddere, medens en Tordenrøst tilraabte ham: „Lad de Døde hvile!"

(Dr. Ernst Raupach.)

Djævelens Magt.

I den gamle spanske Stad Cadix levede i Midten af forrige Aarhundrede en navnkundig Saarlæge ved Navn Gonsalvo. Skjønt Alderen havde hvidnet hans Isse, var hans Gemyt dog endnu heel ungdommeligt, og han brændte af Kjærlighed til sin Broderdatter og Myndling, den attenaarige Isabella. Den elskværdige Pige havde ingen synderlig Tilbøielighed til sin bedagede Formynder, men desto større

til hendes Gjenbo, den unge tydske Maler Edmund, som opholdt sig i Cadix under det Paaskud at ville perfectionere sig i sin Konst ved Studiet af de gamle Helgen- og Alterbilleder. Men hans Helgenbillede var den skjønne Isabella, som da og snart fandt sig i den unge Konstners Tilbedelse ved de lønlige Sammenkomster, naar hendes Gamle var fordybet i Skakspillet hos sin Ven, Apothekeren, et Parti som Gonsalvo aldrig forsømte nogen Aften.

Nu hændte sig engang, at en fornem Herre, som tilbragte Sommeren paa sit Landgods, nogle Mile fra Cadix, havde det Uheld at falde med Hesten og komme til Skade. Denne Herre, som kjendte Gonsalvo's Dulighed, afærdigede strax et Jilbud for at hente ham med et hurtigseilende Fartøi. Budet indtraf først ved Midnatstid til Cadix, og blev af Portbetjenten henviist til Apotheket, hvor han fandt Æskulaps Discipel ved den sædvanlige Syssel. Gonsalvo var strax færdig at følge Indbydelsen, men maatte dog, før han tiltraadte Reisen, hjem, saavel for at stille sit smægtende Hjertes Attraa efter nogle søde Afskedsord fra den huldе Isabella, som og for at besørge en Kasse med chirurgiske Instrumenter ombord. Til al Ulykke var just Edmund hos sin Elskerinde, da Formynderen af alle Kræfter ringede paa Døren. Hvor fandtes nu et Skjul for den dyrebare Elsker. Intet Sidekammer, ingen Alkove, og den Gamle, hvem den tjenstfærdige Pige havde lukket ind, trippede alt op af Trappen. Der var intet Øieblik at spilde. Med Lynets Fart sprang Isabella hen til den forommeldte Kasse, som indesluttede Gonsalvos Instru-

menter, kastede dem i en Krog, jog den forvirrede Edmund ned i det snevre Rum og slog Laaget i efter ham. Alt dette var et Øieblikks Sag, og da Gonsalvo traadte ind i Værelset, fandt han sin elskværdige Broderdatter siddende ved Bordet, fordybet i en Bønnebog. — Gonsalvo fremførte nogle rørende Floskler om Skilsmisse og Kjærlighed, yttrede megen Tilfredshed med sin Myndlings Andagt, og befoel derpaa tvende indtraadte Bærere at bringe den tunge Kasse til Skibet, hvorhen han strax selv fulgte efter. En Lykke var det for den indespærrede Edmund, at der var Lufthuller i hans Fængsel, der skulde bevare Staalinstrumenterne fra den fortærende Rust.

Neppe var Skibet, som førte Lægen og hans Apparater, kommet under Seil, før der reiste sig en frygtelig Storm. Gonsalvo bad, Matroserne bandede, og tilsidst faldt en af de raa Sømænd paa den ulykkelige Tanke, at der var Hexerie ved Lægens med allehaande sære Figurer bemalede Kasse, og at den var Skyld i Stormen. Eenstemmigen blev det besluttet: at kaste samme overbord, og trods Gonsalvos Bønner og Taarer var denne, for den lyttende Edmund ei mindre lystelige Plan, bleven udført, hvis ikke Stormen pludseligen havde lagt sig, og en sagte Medbør inden kort Tid ført Fartøiet til sit Bestemmelsessted.

Der blev strax anviist Gonsalvo et Værelse i den Syges Huus. Denne laae endnu i dyb Slummer, udmattet af den forrige Dags Begivenheder. Uden Beskjeftigelse fattede Doctoren den ulyksalige Idee: at ville undersøge sine Instrumenter, om ingen af

dem havde taget Skade eller bleven ubrugbare. Han aabnede derfor Laasen med den sædvanlige Nøgle, men see, Laaget hæver sig ikke, trods alle Anstrængelser. Han samler alle sine Kræfter, men det gjenstridige Laag rører sig ikke af Stedet, og det meget naturligt, thi Edmund holder med stærkere Kraft Laaget fast indenfra. Endelig udbryder den Gamle: „Derind vil jeg dog, om saa Fanden selv end sad deri!" Da slipper Edmund hurtig Laaget, farer ud, griber den overraskede Gonsalvo, som troer at see Fanden selv, kaster ham med Behændighed i Kassen og lukker for ham.

Den elskende Yngling iler tilbage igjen til Cadix, hvor han indtræffer henimod Middag, og overtaler sin dyrebare Isabella til at flygte med sig, for hiinsides Pyrenæerne i det kjære tydske Fædreland, at finde den Lykke, som den yppige Halvø ei kunde skjenke dem.

Gonsalvo forholdt sig i Begyndelsen gandske rolig i sit Fængsel, som efter hans Mening var bleven ham anvist af Djævelen, for ikke at blive hjemsøgt paa en værre Maade af ham, og da Herren, til hvem han var bleven kaldet, alt befandt sig bedre ved en anden Læges Hjelp, saa bekymrede sig heller ingen om ham. Først den næste Morgen blev han hjulpet ud af sit trange Fængsel. Med Glæde forlod han et Huus, som han troede undergivet Djævelens Magt, dog lærte han snart denne bedre at kjende ved sin Hjemkomst til sit eget Huus i Cadix.

(G. Döring.)

Gartnerinderne.

(Et Bidrag til Neapels hemmelige Historie.)

Paa Dronning Caroline af Østerrigs Tid gaves der i Neapel en qvindelig Frimurerloge, under Hendes Majestæts Præsidium. Men da Kong Ferdinand endelig fandt for godt at ophæve alle hemmelige Selskaber, traf den samme Skjebne ogsaa vore Dame-Murerinder, og de saae sig i den sørgelige Nødvendighed, at maatte lukke deres Loger. Imidlertid udrystede Konstitutionen sin Pandoraæske ogsaa over de ude af Virksomhed satte Murerinder, og gjengav dem deres tidligere Friheder og Rettigheder. De havde nu intet mere trængende at gjøre, end reorganisere deres Sekt, som de nu herefter kaldte: „Giardiniera“ (Gartnerkonst), deres Loge: „Haven“, og sig selv: „Cousiner Gartnerinder“, en Efterligning af: „Fættere Carbonari.“ — Cousinerne fortjene at stilles i den første Rang iblandt de ivrigste Befordrere af den tilintetgjorte neapolitanske Konstitution, thi neppe var denne udraabt, førend et stort Antal liberale og forslagne Qvinder, under Navnet: Giardiniera dannede en Klub, og spillede derved en næsten ligesaa glimrende Rolle, som deres Fættere Carbonaris. En Giardiniera (Loge) bestod af en Stormesterinde-Gartnerinde, en Maèstra perfetta (fuldkommen Mesterinde), to Cousine-Assistentinder, en Talerinde, en Secretairinde, en Ceremoniemesterinde, en Havevogterske og en Ordinatrice di banchetto (Tafselmesterinde). Det eneste mandlige Medlem af Haven (Logen) var den

saakaldte cugino preparativo (forberedende Fætter). Disse vare Havens Embedsværdigheder. Arbeiderne selv kaldtes: Blomsterdyrkning (coltivazione dei fiori). Enhver Cousine befandt sig under Dyrkningen (i Logen) i en Blomstervase, der bedækkede hende til under Armene. Hovedet og det blottede Bryst, der begge ragede op af Vasen, hedte: „Blomster" (fiori), og enhver Cousine bar Navnet af en Blomst som Ordensnavn. Optagelses-Ceremonierne veed man kun saameget om, at den Optagende blev med tilbundne Øine, blottet Bryst, og Strømpen paa det venstre Been nedstrøget, ført i Betragtningskammeret (camera de riflessione), hvor hun maatte blive en Time med Fætter Forbereder en, der undervilste hende i Gartneriets Pligter og Alt, der angik dets nærmere Die: med. Derpaa indførtes hun i den klartoplyste Have, hvor Stormesterinden gjorde hende nogle Spørgsmaale, underkastede hende nogle moralske og physiske Prøvelser, og endelig aftog hende Eden, der for Alt udtalte ubrydelig Troskab mod Ordenens Statuter. Herpaa blev Bindet taget hende fra Øinene, eller, for at tale i Ordenens Sprog: man gav hende Lyset.

Alle Cousiner vare derved iførte vide brune Klæder og bedækkede med store Hatte, for af den nydøbte Gartnerinde ikke strax at kjendes. Efter aflagt Eed toge Cousinerne Hattene af, og naar Korsdragerinden modig havde overstaaet alle Prøver, tilkjendegave de ved Haandklap deres Bifald. Naar alt dette var skeet, saa var ogsaa „Gartnerinden" færdig, d. e. som saadan formelig indviet og optaget i Ordenen. Hun blev nu gjort bekjendt med de tre hellige Ord: Tro,

Kjærlighed, Haab, med Løselet, Kjendingsgre-bene o. s. v. At Gartnerinderne ved deres hellige Ar-beider blottede Brystet, var fordi vel det Tilfælde lod sig tænke, at unge skjæggeløse Lapser kunde have vo-vet Forsøg paa, ubudne at indsnige sig i de elskvær-dige Cousiners Have.

Gartnerinde-Logerne stode under Beskyttelse af Carbonari-Stor-Logen i Neapel, og denne igjen un-der Protektorat af den hellige Theobaldus. Til en-hver Forsamling blev et vist Antal Carbonaris i al Stilhed inviteerte, og holdt Storlogen Samling, sendte Gartnerinderne Deputerede dertil. Man siger, at Gartneriets Hovedformaal var fanatisk-politisk, og skal have havt det monarkiske Systems Omstyrt-ning, samt Konstitutioners og Republikers Oprettelse til Gjenstand. Forfatteren af denne Beretning siger, at han tilbragte de behageligste og lykkeligste Timer i de neapolitanske Cousiners Have.

Enken i Luzi.

(En sandfærdig Tildragelse fra Felttoget 1814.)

Madame Miller var Enke efter en Kjøbmand i den lille By Luzi, i Bourgogne. Denne Kjøbmand, som man troede var meget riig, havde foretaget adskillige mislykkede Spekulationer mod Slutnin-

gen af hans Levetid, og efterlod sig derfor ligesaa megen Gjeld, som han eiede Formue. Enken betalte redeligt alle hans Creditorer, og beholdt ikke meer tilbage af sin Eiendom, end en Livrente af tusinde Franker og et lidet Huus i Luzi. En klog Husholdning forskaffede hende det Nødvendige, og hun fandt sin Lyksalighed i Samfundets Fred, i den moderlige Kjærlighed og i sin Slægts og Venners Høiagtelse. Man benævnte hende ikke ved andet end den gode Enke, og naar hun i sin uldne Klædning gik paa Gaden med sin lille vakre Dreng ved Haanden, hilsede man hende med sand Agtelse og fulgte hende med venlige Blikke. Aldrig bortviste hun en Bettler eller bød ham med et vredt Ansigt gaae hen at arbeide, men den gode Enke lagde en Penge i sin Søns Haand, som han bar hen til den Fattige, idet han tog sin lille Hat af, fordi hans Moder havde lært ham at være høflig. Og naar hun læste Evangeliet om Enken for ham, som kastede sin Gave i Offerkisten, omfadnede han hende rørt og sagde: „Moder, det er ligesom Du!"

Madam Miller havde til Fortrolig en Slægtning, ved Navn Madame Bernard, en fattig Enke ligesom hun, og næsten ligesaa god. Madame Bernard var Moder til en Datter, som var jevnaldrende med Madam Millers Søn. Denne lille Pige, ved Navn Emilie, var kommen til Verden paa den samme Dag som Alexis, Madam Millers Søn. Disse to Børn bleve fødte næsten paa samme Klokkeslet, og i to Huse, som kun adskiltes fra hverandre ved en Mellemmuur, hvorfor de og

faa paa een Dag blevne døbte i Byens Kirke. Begge Mødrene undlode ikke at anmærke disse Omstændigheder, der syntes som Begyndelsen til en Roman. Ligesom Begges Haar var lysegult, og Begges Øine blaa, saa fandt man ogsaa, at de lignede i Alt hverandre, som om de vare Tvillinger. Ja man paastod end ydermere, at de havde eens Anlæg og beholdt under deres Opvæxt denne Liighed. Og saasom de daglig saae hverandre, elskede de ogsaa hinanden som to Søskende. Uagtet denne sælsomme Sammenknytning vilde Alexis dog hellere springe omkring med de andre Smaadrenge og lade Papirsdrager flyve i Luften, end sidde hele Søndagaften i Emilies Selskab. Men en Hændelse forefaldt, som blev en mindeværdig Punkt i deres Forhold.

Man kom overeens med Præsten der i Sognet, at begge Børnene, som nys havde fyldt deres tolvte Aar, skulde paa een og samme Dag bære det indviede Brød til en forestaaende Kirkefest. Det var en vigtig Dag for begge Enkerne, som skulde lade deres Børn fremtræde i alle deres Slægtningers og hele Byens Nærværelse. Ifærdeleshed var Madam Bernard ivrt, da hun skulde klæde Emilie, hvis Gudmoder, som var riig, havde bekostet Klæderne. Emilie bar førstegang i sit Liv en Silkeklædning, samt Perler og Blomster i sit flettede Haar. Hun fandt, at da man ansaae hendes Klædning for saa vigtig, burde hun selv gjøre ligesaa, og ikke uden en meget verdslig Følelse indtreen hun i Kirken.

Alexis, der var smuk som en Engel, og ikke tænkte derpaa, ledte hende ved Haanden. Men snart hørte han halvsagte hvidske omkring sig: hvilket smukt lille Par! og hans Opmærksomhed vendtes mod hende. Han betragtede Emilie og fandt hende fortryllende; det tyktes ham som han hørte hende roses. Fra denne Dag af holdt Alexis meget mere af sin Legesøster. Og denne Begivenhed lagde Grunden til en Følelse, som i Fremtiden blev saa afgjørende for Begges Skjebne.

Alexis viste imidlertid det heldigste Talent for Videnskabernes Studering. Sognets Præst, som var indtaget af hans Sædelighed og Forstand, havde lært ham Latin. En af hans Moders Venner lærte ham Mathematik, hvortil han yttrede særdeles Tilbøielighed. Han gjorde hurtige Fremskridt i de mange Studier, til hvilke han overgav sig af egen Drift. Hans Moder, som opoffrede alle sine Spareskillinger paa hans Opdragelse, sendte ham Tid efter anden til Dijon. Snart overgik han saalunde sine Læreres Forventning, at En af dem lovede at skaffe ham en fordeelagtig Plads ved Universitetet i Paris, saasnart han havde fyldt sit attende Aar, og han gik just nu i det syttende. Den gode Enke havde vundet det høieste af sine Ønsker, og takkede derfor med Inderlighed Himlen, som aabnede hendes Søn en ærefuld Bane, som han ved sine Talenter paa en lysende Maade vilde tilbagelægge, og hvorpaa han vilde finde Formue, Ære og Lykke, thi Emilies Haand var ham lovet. Begge disse unge Elskende, hvis uskyldige Kjærlighed endnu ikke var forstyrret af noget, saae in-

tet andet end Lykksalighed i Fremtiden. De elskede hinanden med den første Kjærligheds hele Oprigtighed og Henrykkelse, og tillige med al den Tryghed, som Venskab og en længe prøvet Standhaftighed kunde give. Madam Miller var siden to Aar ikke uden Uro over Konskriptionen, men hun troede, at kunne redde hendes Søn ved Hjelp af nogle Penge og Beskyttere. Hun havde udleiet sit Huus, for siden at sælge det, og havde leiet sig en lille Bolig nær derved. Ved denne Tid forandrede pludseligt en uformodet Hændelse Emilies Stilling. En Slægtning havde ved sin Død testamenteret hende 150,000 Franker. Dette forurolligede Madam Miller meget. Hun troede at mærke noget koldt i Moderens Adfærd, og man underrettede hende om en Reise til Paris. „Ak, min Søn! sagde hun: nu er Emilie bleven riig. Madam Bernard er ikke mere, hvad hun var for os." — „Men Emilie er den samme!" svarte Alexis. — „Men om hendes Moder vægrer sig ved at samtykke?" — „Emilie skal ikke gifte sig imod sin Moders Villie. Vi ville bie, til jeg gjør Lykke." — „Det gjør Du vist!" — „Ja, for at see mig lykkelig og erholde Emilies Haand." — „Ak, min Alexis, Himlen vil høre Dit Ønske!" — „Ja, udraabte Sønnen og omfavnede sin Moder: for at velsigne Eder!"

Faa Dage efter denne Samtale var Madam Millers Frygt lykkelig overstaaen. Madam Bernard havde virkelig gjort nogle Forsøg paa at vække sin Datters Forfængelighed, men Emilie svarte med saa megen Fornuft og Ømhed, at Moderen rørt fornyede alle sine Løfter med det varmeste Venskab. Begge de

Elskendes Glæde var ubeskrivelig. Men snart skulde et Slag forstyrre denne Lyksalighed.

Napoleons Uheld begyndte. Frankrigs hele Ungdom opbødes i største Jil; det gjeldte at stride for Fædrelandets Ære. Ynglingerne samledes. Paa engang skulde der udrustes firehundredtusind Mand, og de ædle Krigsofferes Rækker atter fyldes. Aldrig saae man større Mod til at gaae mod den hærjende Død.

Alexis var sytten Aar gammel, da han fik Befaling til at reise, og blev ansat i et Dragonerregiment. Moderen var nærved at fortvivle, Emilie svømmede i Taarer, da han tog Afsked, men da hun saae, hvor smukt en Casque klædte ham, fornam hun en hemmelig Følelse, som lignede en Trost. Men den krigerske Dragt erindrede hans Moder kun om de Farer, for hvilke hendes Søn skulde henstilles, og ved Synet af hans Uniform gjennemtrængtes hun af en kold Gysen. Da nu den elskede Søn var reist, tog Madam Miller Roglen af hans Kammer og sagde: „Jeg vil ikke gaae derind førend min Søn kommer igjen, og ikke heller lade nogen Anden komme der.“ Hun gjemte ogsaa Nøglen forsigtig.

Krigen forlængedes og Fjenderne trængte endelig ind i selve Frankrige. Efter Slaget ved Brienne erholdt man ingen Efterretning om Alexis. Emilies Smerte forkyndte hans Moder den største Ulykke, som kunde hændes dem. Hvert Øieblik forøgedes hendes Engstelse, og hvergang hun gik forbi sin Søns Kammer, stod en Strøm af Taarer ned ad hendes Kind. Hun modtog intet Besøg og levede uden andet Selskab

end en Tjenestepige paa tretten Aar, som hun havde taget til sig efter sin Søns Afreise.

En Morgen, som Madam Miller sorrigfuld stod ved sit Vindue, som vendte ud til Gaden, saae hun en Karre fyldt med Saarede, komme fra Armeen. Ved dette Syn krydsede tusinde Angstelser i hendes beklemte Hjerte. Hun kastede et forvirret Blik paa Vognen. Sex Saarede laae ved Siden af hverandre; inden et Minut havde den bævende Moder betragtet alle Uniformerne, og saae at hendes Søns ei fandtes deriblandt. Hun aandede atter, og et dybt Suk fremtrængte sig af hendes Bryst. Karren holdt for Døren til det Huus, hvori hun boede, og der spørges efter Verten, for at modtage to af de Ulykkelige. Medens Denne gjorde Vanskelighed derved, gik den fattige Enke, gjenoplivet af en velgjørende Tanke, ned paa Gaden og forlanger at faae den Yngste til sig. See, der er Een, siger Kudsken: som skal være sytten Aar." — „Ak, det er den, som jeg vil pleie!" raabte hun. Han blev nu taget frem, men laae som næsten død. Hans Arm hang i et Bind, og hans Hoved var saa omviklet, at man ikke kunde see hans Ansigtstræk. Enken kunde for Graad ei see paa den Ulykkelige, gav sin Pige Noglen til Alexis Kammer og sagde: „Lad denne saarede Soldat bringes i min Søns Kammer og lægges i hans Seng; den Gjerning skal bringe mig Lykke." Man udførte hendes Befaling, men den døende Soldat vidste ikke hvor han var, da han atter fik sin Samling. En barmhjertig Nonne kom og sagde, at hun vilde hjelpe den Syge. Chirurgen, som havde undersøgt den Syges Tilstand,

sagde strax, at han ikke havde tyve Timer at leve i. Enken havde ikke Mod til at gaae ind i hans Kammer, hendes Hjerte vilde blevet sønderslidt ved Synet af en Døende i hendes Søns Seng, denne Søn, hvis Skjebne hun ikke vidste. Hun bad til Gud og græd, tilberedte det Linned, som skulde bruges, og sendte i Overflødighed den saarede Krigeer Alt hvad der var ham nyttigt. Tid efter anden kom Nonnen for at give Underretning om hans Tilstand.

Den næste Morgen sagde man hende, at den Syge bestandigt phantaserede og talte om sin Moder. Denne Omstændighed rørte Enken dybt. „Ak, min Gud! sagde hun: hvis min Søn er saaret, maatte han da falde i en Moders Hænder, som er urolig over sit Barns Skjebne. Han vil da blive plejet som denne stakkels Krigeer.“ — Om Aftenen kom Chirurgen og sagde til Madam Miller, at Patienten befandt sig meget bedre, og at han muligt leve, hvis han ikke saa ofte phantaserede, som var det værste for det dybe Saar i Hovedet. „Denne stakkels Yngling, vedblev han: forestiller sig at være hos sin Moder, paa hvem han bestandig raaber med utaalmodig Heftighed.“ — „Ak min Gud, raabte Madam Miller: han har en Moder, som han elsker; ak, til han gjenfinder hende, skal jeg være i hendes Sted.“ I samme Øieblik kom den gode Nonne springende og sagde, at den Syge græd og paastod, at han var hjemme, samt forlangte at tale med sin Moder; at han vilde reise sig, men ikke havde Kræfter nok dertil, og at hun ikke længere formaaede at holde ham tilbage. Dette Udsagn drev Madam Millers Godhed for ham til det høieste.

„Velan, svarte hun: kom, vi ville hjelpe ham. Jeg vil see ham og bede til Gud med større Fortrøstning ved hans Seng.“ Hurtigt gik hun ind i hans Kammer, hvor hun hørte ham raabe: „Min Moder! min Moder! kom dog til Eders Søn!“ Himlen aabnede sig for hende, ude af sig selv styrtede hun til Sengen, Ynglingen udbrød i et Glædesraab, hun tog ham i sine Arme og vædede ham med sine Taarer — Det var Alexis! Hvilken Gjengjeld for en barmhjertig Handling!

Alexis fortalte med faa Ord sin Historie: Trukken af flere Skud sank han om paa Valpladsen og blev berøvet alle sine Klæder. Endelig efter tolv Timers Forløb mærkede man, at han endnu aandede. Han blev derfor lagt paa en Vogn og ført en laant Mondering.

Efter otte Maaneders Forløb gjenvandt Alexis sin fuldkomne Helbred, og erholdt med sin Afsked en hæderlig Bestilling. Begge de Elskende bleve forenede i Luzi. Den samme Præst, som velsignede deres Livs første Øieblik, stadfæstede gjennem en ny Velsignelse hele deres Livs Salighed.

(Grevinde de Genlis.)

Liden Rytly.

Det er nu mange Aar siden, da sad en kold og barsk Julegvæl den vilde Jæger Konrad ved Nadveren, tilligemed sin Datter, den skjønne Rytly. Vildt hylede Stormen udenfor, og slog med sine kolde Vinger paa Vinduerne, indenfor hvilke den venlige Ild paa Arnen kastede sit røde Flammeskin ud i den mørke Nat, saa at Skinnet tabte sig langt borte mellem den hvide Snee, der som en graadig Bisværm havde kastet sig paa de store Bjerge ved Rigi i Sweitzerland. Angest klyngede den lille Pige sig op til Faderen, hvergang et Stormrusk greb i Hyttens Straatag, og bad vel imellem et andægtigt Fadervor. „Ak, kjære Fader! Det er et forfærdeligt Veir! jeg bliver gandske angest og bange! var det dog snart Dag igjen!" saa klynkede hun og saae til den barske Fader, som om hun vilde hente et trøstende Svar fra ham. Men han stirrede ufravendt henimod Ruderne, som om et sælsomt Syn drog hans Blikke didhen, og uden at svare paa hendes barnlige Spørgsmaal, sad han der, som om en forunderlig Drøm stod for hans indvortes Syn og bortdrog den ydre Verdens Omgivelser fra ham. Omsider sprang han rask op, greb sin paa Væggen hængende Bøsse, omgjordede sig med sin brede Sabel og kaldte den nu fra Arnen ogsaa muntre fremspringende Hund til sig, der forstod hans Adfærd og glædede sig til en Jagttour. „For Guds og alle Helgenes Skyld, bedste Fader! raabte den forfærdede Rytly, og kastede sig i hans Favn: Du vil dog aldrig i denne hellige

Juleqvæl gaae ud paa Jagt?" — „Det forekommer mig, sagde han venlig, idet han skjød hendes Haand fra sig: at Steengeedderne skrige derude, og sikkerlig har det urolige Veir jaget dem fra de nogne Klipper hid til den rolige Dal, hvor der findes nogen Læ, og hør kun, raabte han glad, idet han lyttende gik hen mod Vinduet: jeg hører dem grandgivelig derude og seer endogsaa nogle af dem løbe i Dalen, hvor den store Klippeblok hænger ned. Jeg kan gjøre en god Fangst!" — „Men for Guds Skyld, sukkede Rytly bedende: husk, kjære Fader, at det er den hellige Juleaften, da vi maa bede til den himmelske Fader om Naade og Barmhjertighed, og ikke færdes med jordiske Sysler!" — „Oho! loe Jægeren: det kan vi altid gjøre gjøre imorgen; desuden maa jeg derud, en mægtig Længsel drager mig paa Jagt i denne Nat, og jeg vil sikkert faae en sjelden Fangst, thi Du kan troe, at Bjergmanden derinde i Hulen lokker det uskyldige Dyr frem af sit fredelige Læ. Saaledes var jeg ogsaa tilmode, da jeg afvigte Vinter gik ud, uagtet Din taabelige Bøn, og skød den store Steengeed, som jeg følgte med saa god Fordeel." — „Ak Gud! jamrede Rytly: dengang sagde I jo selv, at det var som om Kuglen susede tæt forbi Eders Hoved, og det var jo ogsaa den hellige Juleqvæl!" — „O Snak! dum Overtro! mumlede Faderen: Du gjør kun dygtig Ild i Ovnen til jeg kommer igjen! Blod vil han nu engang have, den Gamle, som hyler derude, derfor jager han Dyret ud i den stormende Nat. Hør! Stormen knuger de gamle Bjerge derude, mon de har intet Liv som jeg, der endnu føler Ungdomsblodet

rulle i Aarerne." — Rask styrtede han ud af Døren, som Rytly sukkende lukte efter ham, da hun en Stund havde stirret ud i den mørke Nat, hvori han svandt.

Klart lyste den flammende Kaminild i det lille Værelse, hvori Rytly sad. Ofte gik hun hen til Vinduet og stirrede ud i Mørket, og det forekom hende ogsaa iblandt, som saae hun en Skikkelse bevæge sig langt frem ved Bjergets Fod, og meente ogsaa stundom at høre sin Faders Røst og den glammende Hunds Jagen oppe mellem Klipperne, men saa ev det igjen stille og kun de lange, vedholdende Stormtag gjenlød fra de øde Rifter derude. Sagte knælede hun for det lille Mariebillede, der med Christusbarnet paa sit Skjød hang paa Væggen, og bad af inderlig Andagt en Bøn for sin Faders Frelse. Da var det for hende, som steeg den himmelske Moder ned til hendes Side, og lagde sin Haand velsignende paa hendes Hoved og pegede derpaa ud til Fjeldet. Forunderlig rystet reiste den fromme Pige sig og følte sig styrket. Som et Lyn foer den Tanke gjennem hendes Sjel: Din Fader er i Fare, Du maa redde ham! Rask greb hun en lille Blændlygte, som de schweitzerske Bønder ofte bruge ved Natteritder mellem Bjergene, bad derpaa i en sagte Bøn den Hellige om Mod og Kraft, og gik derpaa ud i den mørke Nat.

Skyerne havde noget fordeelt sig og Maanen viste sit blege Segl paa den fjerne Himmel gjennem en stor Skyrift. Stormen var heller ikke saa stræng. Modig gik den fromme Rytly ene og sagtebedende fremad. I en lille Dal, der brat omgives af steile og skarpe Klipper, der fra Aartusinder nedhænge i uformelige

Skikkelser, som truende Aander over den, saae hun en dunkel Skikkelse flygtig at ile fremad. Hurtig ilte hun efter den, da hun gjenkjendte sin Fader. Men saasom hun ikke kunde naae ham ad denne Vei, løb hun neden om ind mellem de steileste Klipper, og klattrede mellem gabende Afgrunde og skarpe Bjergsider, indtil hun endelig naaede sin Hensigt, og glad og lettet ilte sin Fader imøde, der, som det lod, rolig gik med Bossen i Haanden nedad en steil Sti, som slyngede sig lig en bugtet Slange mellem de bratte Kløfter. Sin Lygte havde hun endnu i Haanden, men Stormen havde slukt det lille Lys, og hun vandrede i Mørket. Hendes hvide Kjole flagrede hid og did i Vinden. Dette saae Faderen. Taus trykte han sig ind til en dunkel Klippevæg, da han blev den hvide Skikkelse vaer at ile flygtig hen imod sig, og saasom han troede, at det var en hvid Steengeed, der ilte derhenne, lagde han Bossen til Kinden og skjød. Et jamrende Skrig vakte ham af sin Glædesrus, og han løb, anende en uhyre Sorg, hen til sit Bytte. Her laae den døende Pytiy med flagrende Lokker og i den hvide Dødens Brudedragt med gjennemboret Bryst. I faa Ord fortalte hun den jamrende Fader Hensigten af sin Gang, og hendes forklarede rene Sjel drog derpaa op til den vinkende Moder i Himmelen.

Støttet til sin Bosse stod den forfærdelige Fader og stirrede paa sin døde Datter. En gyselig Angest gjennemfoer hans Indre og fortærede hans Hjerte. Et tungt Suk foer ud af hans beklemte Bryst. „Ja! Kuglen foer tilbage paa mig! Mig ramte den i Hjertet!“ raabte han jamrende, og løftede sin døde Datter

paa Skulderen og bar hende, som Ulven der bærer det hvide Lam, tilbage til Hytten.

Tre Dage derefter blev den stakkels Rytly begravet. Sneen laae som et stort uhyre Sørgeklæde over Fjeld og Dal, med sit hvide Lagen. Nedbøiet gik Faderen bag Kisten, som gjemte hans jordiske Haab, og hele Egnens Ungdom fulgte. Paa et brat Klippestykke laae Kirken. Da hun var nedsænket i Graven, vilde Faderen ikke følge med de Andre tilbage. „Jeg har selv dræbt min Glæde, jamrede han: Kuglen ramte mig!" Han satte sig derfor paa Graven og stirrede lige ud for sig i stum Smerte. Følget forlod ham, men da han saae sig ene, ilte han med ubeskrivelig Hurtighed hen til Kanten af Bjergklinten og styrtede sig derned. Da Følget, som maatte gaae den lange Omvei mellem Klipperne, kom der forbi, fandt de den sønderknuste Jæger paa Stien.

Han blev jordet paa det samme Sted, hvorfra han nedsprang. Et sort og hvidt Kors betegner Stedet for veifarende Pillegrime, for hvem de Omboende med Taarer fortælle Sagnet om liden Rytly. Ofte troer de fromme Bønder at see en hvid Due sidde paa hendes Grav i Maaneskinnet. Men naar Stormen hyler og ryster de gamle Klipper, flyver en kulsort Ravn skrigende over Faderens Grav og indjager den eensomme Hyrde, Skræk og Angest.

(M. Winther.)

Den hævngjerrige Bie.

Jeg er vant til, fortæller en bekjendt Forfatter, efter Middagsmaaltidet at gjøre en lille Spadseretour, og paa en eller anden skjøn Plet i den venlige Omegn at tage mig en kort Hvile og leve for mit Hjerte og Musserne. Det hændte sig for kort Tid siden, at jeg paa min Hvileplads blev forstyrret i min Læsning af en lille Bie, som først i videre og efterhaands i mere og mere snevre Kredse sværmede omkring mig og endelig satte sig ned paa en til min Kaffe hørende Sukkerkop. Den lille Gjæst var mig i min Eensomhed velkommen, og ydede mig ved sin drøie Appetit en morsom Nydelse. Mæt og til Overflod forsødet, forlod den lille Sværmerske mig igjen, men dog ikke uden først til Afsked at have omsurret mig som til en Taksigelse for det nydte Gjæstevenskab. — Daglig og til samme Tid kom den igjen, fornyede sin Sværmen omkring mig, som jeg troede skulde betyde en Søgen om Tilladelse, og nød hvad jeg tillod den. At det hvergang var den samme Bie, derom overtydede mig en liden Rift i dens høire Vinge, som dog ei hindrede den i sin Flugt.

Der kunde omtrent være henløbet otte Dage og see — min lille Bie bringer mig en anden Gjæst. Denne Tølper viste mig ikke de sædvanlige Æresbevisninger, men kastet sig uden videre henover Sukkeret, medens hans Ledsagerinde ved hendes sædvanlige Hilsen sværmer omkring mig og derefter sætter sig ved den Andens Side til det søde Maaltid. — Den følgende Dag bragte min Venindes

tre ligesaa ubeskedne Gjæster med sig, og endelig Dagen efter et Selskab af idetmindste tyve af hendes gode Venner. — Man vil sandsynligvis ei undres over, at Udsigten til en stigende Progression af denne Art gjorde mig noget bekymret med Hensyn til Bevertningen af saa ubudne Gjæster. Jeg bevede derfor, naturligvis skaanende min Veninde, med mit Lommetørklæde at bortjage de Ubudne, men ulykkeligviis, gandske imod min Villie, bleve To af dem trufne, saa de sank døde ned paa deres Nydelses søde Leie.

Den følgende Dag kom ikke min lille Veninde. Var hun vred paa mig? sørgede hun over de Døde? Maaskee var En af dem hendes Mage, eller hendes Elskede? Flere Dage holdt mig nu det slette Veir tilbage fra min Spadseretour, men endelig indbyder mig igjen en skjøn Eftermiddag til mit kjære Tilflugtssted. — Reppe sidder jeg der, saa er ogsaa min lille Bie der allerede, men kun i en vild Kreds omsværmede den mig, og bortfjernede sig hurtigt. Men efter omtrent et Minuts Forløb kommer hun igjen med en Sværm af flere hundrede af hendes Slægt, der ikke kaste sig paa den vante, søde Spise, men morderisk overfalde mig, fordrive mig fra mit Sæde og nøde mig til at flygte ind i et nærliggende Kammer, hvor jeg slog Døren i efter mig. Fra Vinduet saae jeg, at den hele Sværm nu kastede sig over Sukkeret.

Siden har jeg hverken seet min hævngjerrige lille Bie eller nogen af hendes Venner.

Taushedens Berømmelse.

Hvad er mere høitideligt end Taushed blandt Skyggerne af vore hellige Forfædre, eller i Herrens Tempel! Hvad mere rædselfuldt end Taushed paa Eilaus Valplads! Hvad er mere rørende end Taushed en skjøn Sommeraften! — Naturen er stor i Taushed, saaledes ogsaa Menneskets Sjel.

Herlige, smukke, ophøiede Tanker, betegne ofte Taushed. Da Ulysses kom ned i Underverdenen, og mødte den vrede Ajaxes Skygge, og roser hans Daad, tier Ajax, værdiger Hykleren intet Svar, og dette Sted er et af de smukkeste i Odysseen. Virgil har mesterlig efterlignet det i sin Iliade. Thi da Æneas i den anden Verden kjæler for Dido, vender hun ham Ryggen.

Den Anklagedes Taushed er ophøiet, naar han, uskyldig bevart, føler sig for stor til at nedlade sig til Forsvar. Scipio, Afrikaneren, maatte fremstille sig for Folket, for at retfærdiggjøre sig mod den Bestyldning, at han havde begaaet Underslæb med offentlige Penge. „Romere! sagde han: Paa denne Dag har jeg overvundet Hannibal og erobret Carthago! Lader os gaae og derfor takke Guderne.“ Med disse Ord begyndte han at gaae mod Capitolium, og hele Folket gik med ham.

Det er bekjendt, at da Epiktet blev pryglet af sin Herre, advarede han ham, ikke at slaae hans Been itu. Alligevel slog Herren hans Been over, og Epik-

tet sagde blot de Ord: „Sagde jeg det ikke nok i Forveien?" — En hedensk Philosoph bebreidede en Christen, at hans Religionsstifter ikke havde i Dødens Stund viist udmærket Tænkemaade. „Jo vist, svarte den hellige Justinus: thi han taug."

En Gesandt fra Abdera forlangte af Agis, Kongen i Sparta, Noget som var ubilligt. Efterat han havde vrøvlet meget frem og tilbage, endte han med de Ord: „Hvad Svar skal jeg bringe mit Folk i Dit Navn?" — „At jeg, svarte Agis: har ladet Dig staae og tale saameget Du lystede, uden at svare Dig et Ord." — Montaigne kalder det en taire parlier, en talende Taushed.

Undseelse har ogsaa sin Taushed. Pausanias fortæller: Kort efter at Penelope havde havt Brylup, spurgte hendes Fader, Icarus, hende ad, samt og hendes Mand Ulysses paa samme Tid, om hun vilde følge den Sidste til Itaka, eller hellere blive i Sparta hos den Første? Hun taug, og lod Sløret falde. Den taknemmelige Ulysses byggede et Alter til Undseelse. Le silence du peuple est la leçon des rois, siger en fransk Digter. Da den berygtede Isabeau, bekjendt for Damerne af Schillers Pige fra Orleans, gjorde den retmæssige Thronfølger arveløs, og giftede hans Søster med Henrik 5. af Engelland, droge Engellænderne ind i Paris, og Isabeau, brystende sig paa en Balkon, meente, at han skulde modtage af det forsamlede Folk Ytringer af Taknemmelighed. Men Alle vendte Øinene fra Balkonen og taug.

Bibelen bruger ofte Taushed som en billedlig Prydelse. Naar Propheten vil skildre Cyri Magt, siger han: „Ved at skue ham blev Jorden taus." — Esther bar ikke stadselig Dragt paa Taushedens Dag.

Der er ogsaa sørgelig Taushed, nemlig i Klostre og blandt Gravene, ja, næsten kunde man fristes til at lægge til, i en vis engelsk Klub, hvori det var forbudt at snakke. En Engellænder sagde engang: Snakken fordærver Underholdningen. (The speak spoile the conversation.)

Ammianus Marcellinus beretter, at Taushedens nød guddommelig Ære. Egypterne kaldte denne Guddom Sigation, Grækerne Hanpocrates, Romerne Anganora. Blandt Slaverne havde Romerne ogsaa En, som de kaldte den Tause, silentiarium, der sikkerlig maa have været den egentlige Kammertjener. Senere har man derved benævnet Keiserens Kabinetssekretair. Carl den Store havde en Saadan, som taug.

(A. v. Kotzebue.)

Miscellær.

I endeel Aar have Parykmagerne beklaget sig, at deres Konst ei mere agtedes som den burde. Parykken, denne vore Forfædres saa ædle Hovedpynt, er nu ikke at tænke paa; Alongeparykken, Konstens

Nonplusultra, kjender man nu blot af Malerier; med Veemod gjenkaldes hine Tider, da en Alongepa-ryk gav baade Hofmanden og Dommeren et gravite-tisk Udseende. Jeg veed ikke at nævne Parykmager-laugerlauget nogen By, hvor dets Konst saaledes har vedligeholdt sig i sin Hæder, som i Augsburg. Her opsvinger Parykmageren sig til sin Hæders høieste Spidse; her friserer han blot — Guder og Helgene. Hele den katholske Christenheds Olymp, bærer i Augs-burg Alongeparykker. Det er et hjerteqvægende Syn, naar man træder ind i den første den bedste katholske Kirke, og seer Jomfru Maria med det lille Barn Je-sus, Begge med Alongeparykker paa. Ja endog Gud Fader selv har en saadan paa, hvis Lokker naae lige ned til den Verdenskugle, hvorpaa han staaer. Sandelig, ingen Parykmager vil betræde Augsburgs Kirker, uden at fælde Glædestaarer.

I et Vertshuus, hvor man morede sig med alle-slags Leier, skrev En Bogstaverne N. B. (Napoleon Buonaparte) paa Bordet, og spurgte de Andre, hvad det kunde sige? Der faldt adskillige Udtydninger. En Sprogkyndig, som var nærværende, sagde at det kunde forklares forskjelligt efter Sproget det var paa, saale-des kunde det paa dansk sige: „Nyd Beundring," paa tydsk: „Nimmer Bang," paa engelsk: „Never Brit-tish," paa latinsk: „Nepos Bellonæ," paa russisk: „Nepriatel Baklanow," paa fransk: Notre Bien." — Ei Passiar! sagde en Matros, som var med:

det maa være hvad Sprog det vil, saa betyder det F. g. i m. immer: „Nota Bene!"

Et andet Sted, hvor man drøftede Aviserne, ærgrede nogle Patrioter sig over, at deri stod, at et Menneske, for at være fuldkommen, burde have en Engellænders Hoved, italienske Øine, tydske Hænder, spanske Fødder og en fransk Taille, og at man ikke vilde lade nogen Deel af det fuldkomne Menneske være dansk. Da man imidlertid skulde bestemme den Deel, som allerbedst kunde laanes af en Dansk, begyndte man at blive slukøret, og fortvivlede næsten om at finde noget saadant udmærket Lem. „Jeg veed dog et saadant, men det er skjult, sagde en gammel Mand i Krogen: det tager sig ikke ud paa noget Malerie, og er neppe til Fordeel for nogen Frier, men følg mit Raad, og naar I have givet det fuldkomne Menneske disse omtalte Øine, Fødder, o. s. v., saa giv ham et godt dansk Hjerte i Barmen, og I maa tro, I have ei gjort ilde."

I Rom er Geraniumsbladet Gjenstand for et afholdt Spil eller Spøg, som kaldes Faxil Verde. Dets Aarstid er det begyndende Foraar, naar Græs og Træer grønnes. Da slutter man Foreningen, bestemmer Varigheden og betinger Straffen. Nu have begge Parter (oftest Dame og Herre) at tænke paa, alle-

vegne at bære et frisk Geraniumsblad hos sig, thi mø-der den Ene den Anden, saa spørges der: „Avede il Verde?“ og strax maa den Spurgte vise sit Gera-niumsblad, samt til Tegn paa dets Friskhed stryge det over en hvid Muur eller hvorpaa det ellers kan vorde synligt. Giver Bladet ingen grøn Plet, eller har man glemt det hjemme, saa maa der betales den be-tingede Straf eller gives Pant derfor. Ligeledes gi-ver Foreningen Ret til, at snige sig ind i Modpartens Værelse, stryge sit Blad over Væggen og æske den til samme Prøve. Ogsaa gjør man sig al Flid for at berøve sin Modstander Bladet. Spillet varer sæd-vanlig nogle Uger, og er meest brugeligt blandt de fornemme Stænder. Straffen bestemmes efter Par-ternes gjensidige Forhold til hinanden, f. Ex. Kys, Bonbons, ja undertiden ogsaa til at give et Bal, en Soupee, ꝛc. Konversationen oplives ved dette Spøg.

Det simple Blad af den vellugtende Geraniums-Urt betegner ellers det stille Høisind, der ikke søger at tillokke Hjertet ved udvortes Glimmer, men ved aan-dig Tryllemagt at fængsle den ligestemte Sjel.

Tillid til Gud.

Hav Tillid til Din Gud, naar, svag og bange,
Du seer et Uveir nærme sig til Dig.
Han hjalp Dig før, Han hjulpet har saa Mange;
Paa Magt og Godhed er Han lige riig.

Ja, haab paa Ham, naar blege Armod nærmer
Sig til Din Hytte og Din elskte Kreds;
Om end Din Flid ei mod dens Vælde skjermer,
Mistvivl dog ei, men vær kun veltilfreds.

Den Gud, som klæder Liljens grønne Stengel,
Mon Han sit eget Billed glemmer vel;
Som Dig bestemte til en Lysets Engel,
Og pryded' Dig med en fornuftig Sjel?

Han hjelper vist, den ædle, store Fader,
Thi ogsaa Du Hans kjære Barn jo er;
End ikke Ormen i sit Støv Han hader.
Er Nøden stor, da er vist Hjelpen nær.

Hav Tillid til Din Gud, naar man Dig saarer
Og Dig miskjender i Din bedste Daad;
Ja, om de Sjele, Du til Venner kaarer,
Antog Dit Sandhedsord for giftig Braad.

Naar blidt Dit Hjerte ilter dem imøde,
Men, ak! Dit Mies Alvor skræmmer dem;
Lad ei Dit arme Hjerte sig forbløde,
De skal forstaae Dig i Guds Himmelhjem.

Hav Tillid til Din Gud, om Nid og Klasser
Din Ære myrder snildt og lumskelig.
Den Tid vil komme, da Han Ondskab straffer,
Kan kun Din egen Dom frikjende Dig.

Dog, hvo er reen! streng er vor indre Dommer;
Men hvis forsætlig Feil Du ei begik,
Og angerfuld hen til Din Frelser kommer,
Da skal Dig møde Naadens huldre Blik.

Hav Tillid til Din Gud, ifald Du skuer
Dyd undertrykt og Last paa Ærens Top;
Hvis sandt Talent med Glemsels Grav man truer,
Men Fuskeri til Skyen hæver op.

Udvikle lige tro de Sjelekræfter,
Hvormed Du fra Din store Skaber kom;
Hans Bifald er det, Du skal stræbe efter.
O, bliv ei slov ved Verdens usle Dom!

Hvad godt er, bliver godt, derpaa Du lide;
Maaskee først hist Din Stjerne funkle skal,
Men Held Dig, om Du for Hans Navn kan stride,
Da skal Du sidde høit i Himlens Hal.

Hav Tillid til Din Gud, naar Dine Kjære
Dig Døden røver, og Du eensom staaer;
Ei skal Du evig fra dem adskilt være —
De kun en liden Stund foran Dig gaaer.

Vel er det billigt, at Du dem maa savne,
Og i Din Qval veemodigt vaande Dig.
Fortvivl kun ei, det kan Dig intet gavne,
Guds Finger styrer Alt saa viselig.

Ja, selv naar zittrende af Sygdoms Smerte
Man leder Dig til Sygeleiet hen,
Naar Døden griber kold omkring Dit Hjerte:
Hav Tillid til Din Gud, Han er Din Ven!

(Sara Marie Fons.)

Aristarchos autodidatos

eller

En kort Anviisning til at lære sig selv det æsthetiske Recensenterie.

Ligerviis som Fuglekongen mon være
Et lidet Dyr med de grimmeste Fjære;
Men haver dog nydet den høieste Rang,
Fordi den paa Ryggen af Ørnen sig svang:
Ei anderledes gaaer det omtrent
Med Digteren og med hans Recensent.
Thi kan og den sidste — jeg skal ikke lyve —
Til Skyerne stige uden at flyve;
Paa Embedsvegne gaae umeldet op
Blandt Digterflokken paa Pindi Top,
Med Muserne gjøre sig lystig og frie —
Ja blive udødelig per Compagnie.
Det er den Konst, I skal faae at høre;
Den er vel værd at laane et Øre.
Kom Rimer! Du, som forgjeves, skjøndt tidt,
Har baade i Pennen og Fingeren bidt!
Kom Polyhistor! Du, som i Alting
Vil være den første — det er kun en smal Ting:
At recensere — at laste og rose,
At klappe og nappe, at smiggre og kose,
At give bestemte Love for Smagen,
Og selv at dømme: see det er Sagen!
Naar Du da altsaa, som Smagens Ridder,
Ret gravitetisk paa Stolen sidder,

Og noget kommer og venter Din Dom:
Det allerførste Du spørger om,
Er ikke: hvorledes? og hvad? men — af hvem?
Den Hovedregel bag Øret gjem!
Er Supplicanten nu, for Exempel,
En gammel Gjæst i Apollos Tempel,
En Borger i det æsthetiske Rige —
Hvad enten nu Du eller Dine Lige
Har skjenket Manden sit Borgerbrev,
Hvad eller han selv det i Fortiden skrev —
Da kan Du spare at læse Akterne;
Exempli gratia: ligesom Slagterne
Forstaae ved blot at betragte Huden,
At skjønne, hvad Fedt der er inden i Studen:
Saa kjender Du ogsaa til Punkt og Prikke
Paa Titlen, om Værket er godt eller ikke.
Thi giver Du strax et Stød i Trompeten,
Forkynder Folket: „Nu kommer Profeten!
Jeg inviterer Jer — jeg hans Præst;
Han giver os atter en aandelig Fest.
Den bliver endnu den allercharmanteste,
Qvoad materiam den suffisanteste,
Og Qvoad formam saa fuldkommen nydelig,
Jeg kan ei udtrykke mig mere tydelig,
End naar jeg forsikkrer, at dennesinde
Har vor Forfatter ret vidst at vinde
Sig Digterkrandsen, og med det samme
Gjort baade sig selv og andre til Skamme".
Saaledes roser Du først ret ubændig,
Men siden anbringer Du gandske behændig
Et lille Klap, og siger som saa:
„En Plet har jeg rigtignok truffet paa,

Som af Uagtsomhed, eller i Heden
Har sig indsneget, dog maa jeg beskeden
Oprigtigen tilstaae, at jeg har fundet,
Ved saadan Skygge det Hele har vundet
I Lys og Yndighed — kort, ved min Ære!
Jeg maa nødvendig det Ønske nære,
At vor Forfatter engang hver Uge
Gav os Anledning Trompeten at bruge."
(N. B. Ved et lille Smek, med tilbørlig Værdighed,
Beviser Du baade Din egen Retfærdighed,
Dernæst Du ei peger utydelig paa,
Hvor særdeles høit Du selv monne staae,
Da Du saaledes formaaer at see ned
Paa Een, hvis store Fortræffelighed
Dig bringer moxen udaf den Kulde,
En Dommer altid bevare skulde.)
Endvidere bør Du nu ikke forglemme,
At hvem Du eengang har givet Din Stemme,
Ham maa Du stræbe at holde i Live,
Hvor stærkt han endogsaa begynder at hive.
Hvad hos en Anden er rene Lyder,
Er hos Din Yndling derimod Dyder.
Hvad hos en Anden Du kalder Mathed,
Det hedder hos hannem den modnede Sathed.
Hvad hos en Anden er tyndt og vandigt,
Det bliver hos ham genialisk mandigt.
Naar Modersmaalet han massacrerer,
Saa maa Du sige, han det polerer.
Gier han sig i Slagsmaal med Gadedrengene,
Saa sig, han griber kraftigt i Strengene.
Og vrøvler han noget, som Ingen forstaaer,
Saa sig, det over vor Sphære gaaer.

Saavidt Dit Embedes lyse Side
Vi har beskrevet; nu bør Du vide,
Hvorban Du maa stræbe, at Du ei svigter
Dit Kalds de større, skjønt tungere Pligter.
At føre Svøben, det skal Du lære,
Og ikke forgjeves Sværdet at bære.
I dette Tilfælde vilde jeg raade,
Du præludeerte paa følgende Maade:
„I Sandhed! det er en suur Nødvendighed,
En Dommers allerstørste Elendighed,
Naar han skal tvinges med Sværd at slaae til —
Men ak! jeg maa jo, hvor nødig jeg vil.
Heu mihi! nescire litteras vellem!
Men der maa statueres imellem
Paa Synd'ren et eclatant Exempel;
Thi ellers ville Apolles Tempel
Vanhelliges af uindviede Flok
Neophyter og — men I forstaaer mig jo nok."
Giv Agt nu! der har Du en ung Begynder,
Og eo ipso æsthetisk Synder.
Han gaaer og kneiser med lige Ryg;
Den maa Du bøie og gjøre myg.
Tag strax en Hovmestermine paa,
Slaae Krøller paa Næsen, og skriv som saa:
„En novus homo i Litteraturen
Er løbet for tidlig af Svedekuren.
Ei uden Aand og poetisk Ild,
Ei uden Anlæg, men raae og vild.
Vi anbefale ham meget Filen,
Og større Omhyggelighed i Stilen,
Lidt mere Ærbødighed for Kritiken,
Saa laer den ham ikke saa tit udi Stikken,

Da er det slet ikke umuligt, at siden
Vor Autor kan blive til noget med Tiden."
Der er en Anden! men han har vidst,
At snoe sig igjennem med Lempe og List;
Det er: han haver lagt klarlig for Dagen
Sin ængstligærbødige Frygt for Smagen,
Og alle Medlemmer af Smagcommissionen;
Det være sig nu ved en Blødhed i Tonen,
Der viser en dydig Mistroe til sig selv,
En Stræben at afbetale den Gjeld,
Vi alle skylde Kritikens Fædre —
Hvad eller Autor har vidst at hædre
De belletristiske Accoucheurer
Med noget andet, man gjerne hører
En Slags captatio benevolentiæ,
Et signum debita reverentiæ.
Kort sagt: en saadan er competent
Til Dommerens Naade, han har fortjent
At hjelpes med Magt — om end Haand og Fod
Han nok saa meget arbeider imod.
En slibrig Punkt vil jeg nu antyde:
Det kan sig stundom saa avet byde,
En Autor kan have saa vrippent et Sind,
Han slet ikke taaler, man rører hans Skind.
Det er ham det samme, hvad enten man roser ham,
Hvad eller man huldt og nedladende roser ham:
Han lige uskjønsom imod Dig vil gjøe;
Da gjelder det: faire bonne mine a mauvaise seu,
At vredes — det seer Du, gaaer slet ikke an,
Og at revocere ei heller — velan!
Som Du har begyndt, saa maa du blive ved,
Og mod Din Villie og Autorens med

Fortsætte Din Roes og smilende bide
I Æblet, hvor nødig Du det monne lide.
Og vil jeg hermed Dit Lærebrev ende,
I det jeg giver Dig ærlig tilkjende,
At Du itide maa barke Din Hud,
Ifald Du tænker at holde det ud.
Din Ryg være haard og Din Pande stærk!
For ellers Dit utaknemlige Værk
Vist gjør Dig caput. Hvor skulde vel den
Begaae sig, der hades af Fiende og Ven?
Hvis ei med en Dristighed høi og heroisk,
Og med en Ufølsomhed fuldkommen stoisk
Han Prygl giver ud, og Prygl tager ind;
Jo flere han faaer, jo bedre hans Skind
Blier vant til Touren, saa at omsider
Slet intet mere paa samme bider.
Da er en Konstdommer først som han bør:
Usonlig, haardnakken, kold, stiv og tør,
Bestemt, ufeilbar, ubøielig, myndig,
Stolt i sin Roes — i sin Dadel fyndig.
Og bliver Du dette, da har ei omsonst
Min Undervisning lært Dig den Konst:
At ride paa Andre til Pindi Top,
Naar selv man ei mægter at flyve derop.

Charadrius Pluvialis.

[Strandkrabbe.]

Gaader.

Der er et Baand, som, naar det binder,
En Himmel skaber i en Ork;
Der er et Baand, som, naar det svinder,
Gjør Jorden, som et Helved, mørk.
Det knyttes ei af nogen Finger,
Af Hjertet kun og Øiets Blaa,
Dog er det sjeldnere det springer,
Naar først en Haand er lagt derpaa,
Naar det er knyttet, kan det række
Henover Dal og Fjeld og Hav,
Og er saa stærkt, at det kan trække
Den største Kæmpe til sin Grav.

Der straaler et Billed fra fineste Grund,
Ei laant er dets Lys og dets Flamme;
Det skifter sin Ynde hver eneste Stund,
Og bliver dog altid den samme.
Heel trang er den Ramme, som slutter det ind,
Og dog Alt hvad Barmen Dig rører,
Hvad Stort og hvad Skjønt, som henriver Dit Sind,
Hiint Billed Dig ene tilfører.

Siig, kan Du mig nævne dets rene Chrystal,
Hvis Værd ingen Demant opveier?
Den indsuer Alt under Himmelens Hal,
Selv i sig en Himmel den eier.

Langt skjønnere er dog hvad fra den udgik,
End hvad fra Omgivelsens Sphære den fik.

Der stander en Bygning fra urgamle Tider,
Det er intet Tempel, ei Huus det er;
Om Rytteren hundrede Dage rider,
Han kommer ei rundt det, ei Enden seer.

Aarhundreders Storme forgjeves den true,
Den, spottende Tiderne, urokket staaer,
Og hæver sig frit under Himmelens Bue,
I Havet sig bader, mod Skyerne naadr.

Forfængelig Hovmod ei haver den grundet,
Den aabner sin Favn, lilig beskyttende Aand,
Dens Lige var aldrig paa Jorderig fundet,
Dog er den et Værk kun af Menneskehaand.

Oplosning
af Gaaden og Charaderne i sidste Hefte:

---

1) Kjærminde. 2) Sølvhaar. 3) Anker.

Tryllebægeret.

Domkirkens Klokker ringede til Høimesse og Folket strømmede til Kirken, paa hvis brede Marmortrappe en Yngling stod, som hedte Ferdinand, tankefuld lænet til en Pille, [illegible] i veemodigsøde Erindringer, som gjennembævede [illegible]s Sjel. Forgangen Aar ved samme Tid stod han paa samme Sted, for at see Pigerne gaae til Kirken. Med ligegyldigt Hjerte og smilende Øie havde han længe betragtet dem, da kom der over Torvet en deilig Jomfruglut, som en Gratie svævende fremad, med Øinene sædeligt heftede foran sig. Som hun just vilde sætte sin Fod paa Trappens sidste Trin, og som af en Hændelse hævede sit Øie, og traf med en himmelblaa Straale hans lynslagne Blik, da snublede hun, og hvor hurtigt han endog sprang til, kunde han dog ei forhindre, at hun, knælende i den yndigste Stilling, laae for hans Fødder. Han løftede hende op, hun saae ikke paa ham, men rødmede stærkt, og taug. Han fulgte hende ind i Kirken, men al hans Andagt var forsvunden. Han saae kun det Billede, hvorlunde hun havde knælet for ham, og den skjønneste Barm bølget ham imøde. — Dagen efter besøgte han atter Kirkens Dørtrin, der var vorden ham et helligt Sted. Han laae for Reise, men fra nu af var hans Fædreland glemt, hans Hjerte anderledes stemt. Han saae hende, hun undveeg ham ikke, dog var det kun enkelte stjaalne Øieblikke, thi hendes rige Familie bevogtede hende nøie, og endnu mere en for

nem skinsyg Brudgom. De tilstode hinanden deres Kjærlighed, men saae kun en mørk Udsigt imøde, thi Haabet allene var deres Trøst. Han trak sig tilbage fra sine Bekjendtskaber, og levede kun for Kjærligheden. Havde han kun seet hende ved sit Vindue, var han lykkelig for den hele Dag. Stundom var han og saa høist lykkalig at tale med hende i Aftenskumringen, thi hendes Faders Have stødte til en af hans Venners, som dog ei kjendte noget til hans Hemmelighed. Saaledes var et Aar henrunden, og denne Tids Erindring var det, som nu i Dag paa Kirkens Dørtrin fængslede hans Sjel.

Da svævede en yndig Skikkelse let og frie henover Pladsen. Ferdinand hævede sit Blik. Det var hende! Hun skinnede ham imøde som den opgaaende Sol. Han rakte hende Vievandet, hendes Fingre bævede, da de berørte hans. Han fulgte efter, og knælte nærved hende. Hans Hjerte smeltede aldeles hen i Kjærlighed og Vemod, ethvert af Præstens Ord rystede ham, hver Orgeltone gjød hellig Andagt i hans Barm, han bævede, da hun trykte Korset ved sin Rosenkrands til hendes rosenrøde Mund, og Taaren randt saa stridt paa Kind, den lindrede hans Hjertesorg. Gudstjenesten var endt. Han bød hende atter Vievandet, de vexlede nogle Ord, og hun forsvandt. Han saae efter hende, indtil hendes Kjoleslig forsvandt bag Hjørnet. Da følte han sig som en vildfarende Vandringsmand, der i en tyk Skov seer den nedgaaende Sols sidste Glimt at slukkes. Først da en gammel tør Haand slog ham paa Skulderen, vaagnede han af sit Drømmeri. Det var hans Ven, den

vrantne Albert, som ellers drog sig tilbage fra alle Mennesker, og hvis eensomme Huus kun stod aabent for vor Ferdinand. „Husker I vor Aftale? spurgte han med hæs Stemme. — „O, ja! svarte Ferdinand: og vil I holde Eders Løfte?" — „Endnu i denne Time, gjentog Hiin: hvis I vil følge mig."

I en afsides Gade standsedes ved en stor Bygning. „Idag, sagde den Gamle: maa I umage Jer over med mig i Baghuset i mit eensomste Kammer, for at vi ei skulle vorde forstyrrede." — De gik igjennem mange Værelser og Gange, saa Ferdinand, der troede at kjende Huset, maatte forundre sig over Kamrenes Mængde og den vidtløftige Bygnings sælsomme Indretning, men endnu mere derover, at den Gamle, som var ugift, beboede det allene med en eneste Tjener, og aldrig vilde bortleie det overflødige Rum til Fremmede. Endelig aabnede Albert endnu en Dør og sagde: „Nu ere vi paa Stedet." De traadte ind i et stort høit Værelse, beklædt med rødt Damask og indfattet med gyldne Lister. Gjennem de nedrullede røde Gardiner straalede et Purpurlys. „Vent et Øieblik," sagde den Gamle, idet han gik ind i et andet Værelse. Imidlertid betragtede Ferdinand nogle Bøger med uforstaaelige Karacterer, Linier og Kredse, samt mange underlige Tegninger. Da kom han i Tanke om, at den Gamle holdtes for en Guldmager. Der laae en Luth paa Bordet, sælsomt indlagt med Perlemor som Fugle og som Blomster. I Midten var en særdeles konstig udarbeidet Stjerne, som Vindesrosen i en gothisk Kirke. „I betragter dette In-

strument, sagde Gubben, da han kom tilbage: det er tohundrede Aar gammelt, og jeg har bragt det med fra Spanien, som et Minde om min Reise. Men, læg det nu fra Jer, og sæt Jer ned."

De satte sig ned ved et ligeledes med et rødt Teppe bedækket Bord, hvorpaa den Gamle stillede noget Indsvøbt. „Jeg har lovet, sagde han: at spaae Jer, om I kan vorde lykkelig eller ei, og dette Løfte vil jeg nu holde, skjøndt I nyligen holdt det for mit Spørg. I behøver ei at gyse, thi hvad jeg foretager skeer uden Fare og uden Synder, til at forfærde Jer. Tingen, jeg vil forsøge, kan ikkun i to Tilfælde mislykkes: hvis I nemlig ikke elsker saa oprigtigen, som I har sagt mig, thi da er min Umage forgjeves, og der viser sig slet Intet; eller hvis I forstyrrer Oraklet, og ved et unyttigt Spørgsmaal eller en hastig Opfaren tilintetgjør det, idet I forlader Eders Sæde og ødelægger Billedet. I maa altsaa love mig, at være gandske rolig." — Det lovede Ferdinand, hvorpaa den Gamle aabnede det Indsvøbte. Det var et stort Guldbæger af særdeles konstigt Arbeide. Det var saalunde dreiet, at det bøiede sig forover udad mod Læberne, og indvendig funklede Guldet med røden Flamme. Den Gamle stilte Bægeret imellem sig og Ynglingen, og vinkede ham nærmere. „Føler I ikke noget, sagde han: naar Eders Øie taber sig i denne Glands?" — „Jo, sagde Ferdinand: dette Skin afspeiler sig i mit Indre, jeg kunde næsten sige, jeg føler som et Kys." — „Saa skal det være, gjentog den Gamle: Hold nu Eders Øine fast paa Guldets

Glands, og tænk saa levende som muligt paa Eders Elskede."

Begge sad nu gandske rolige og skuede tankefulde paa det blanke Bæger. Derpaa foer den Gamle med forunderlige Fagter, først langsomt, saa hurtigen og endelig i ilende Bevægelse med strygende Finger omkring den flammende Pokal. Da syntes Ferdinand at høre Musik, men i en fjern Afstand. Snart kom den nærmere, og tilsidst med en saa gjennemtrængende Kraft, at Ynglingens Hjerte bævede. Ivrig sprang den Gamles Haand i forskjellige Retninger over Pokalens Munding, og det lod som Gnister fore af hans Fingre og springende mod Guldet slukkedes med funklende Klang. Snart formeredes de lyse Prikker, og ligesom trukne paa en Traad fulgte de hans Fingres Bevægelse frem og tilbage; de glimrede med forskjellige Farver, og trængte sig lidt efter lidt tættere og tættere til hinanden, indtil de flode sammen i Linier. Nu lod det, som om den Gamle i den røde Dæmring lagde et underfuldt Net over det funklende Guld, thi han drog efter Godtbefindende Straalerne frem og tilbage, og tilvævede med dem Bægerets Aabning; de adlode ham, og bleve ligesom et Laag liggende, idet de bevægede sig op og ned, svævende mod hinanden. Da de saaledes vare fængslede, gjorde han atter Kredse omkring Randen, Musikken blev alt sagtere og sagtere, indtil den var ikke mere hørlig — det lysende Net bævede ængsteligt. Da brast det, og Straalerne regnede draabevis ned i Skaalen, og deraf hævede sig en rødlig Sky, bevægende sig i mangehaande Kredse, og svævende som Skum over Mundingen.

Et klarere Punkt svang sig med Hurtighed igjennem de taagede Kredse. Da stod Billedet der, og som et Die skuede det pludseligt ud af Dampen, som gyldne Lokker flød og bølgede det foroven, og snart gik en blid Rødme op og ned i den svævende Skygge, og Ferdinand kjendte sin Elskedes smilende Ansigt. Hovedet svævede hid og did, hævede sig meer og mere fremad paa den ranke hvide Hals, og bøiede sig hen imod den henrykte Yngling. Den Gamle tegnede endnu bestandigen Kredse omkring Bægeret, de blændende Skuldre traadte frem, og eftersom den yndige Skikkelse trængte sig meer og mere frem af den gyldne Seng, og livsalig vuggede frem og tilbage, saa viste sig nu begge de hvælvede Bryster, paa hvis Yderste den fineste Rosenknop med sød, skjult Rødme skinnede. Ferdinand troede at føle Aanden, da det elskede Billede bølgede sig imod ham, han kunde i Forvirringen ei længer støre sig, men trængte sig med et Kys til Munden, og troede at gribe de skjønne Arme, for aldeles at løfte den nøgne Skikkelse ud af det gyldne Fængsel. Men pludseligt gjennemfoer en mægtig Rystelse det skjønne Billed, ligesom i tusinde Linier sank det sammen, og ved Foden af Pokalen laae en Rose, af hvis Rødme endnu vinkede det søde Smiil. Denne greb Ferdinand med begge Hænder, trykkede den til sin Mund, men — den visnede og svandt hen til Intet!

Da udbrød den Gamle heel fortrydeligt: „Du kan selv tilregne Dig Skylden for det gik saalunde!“ Han indsvøbte igjen sit Bæger, trak Gardinerne

tilside og aabnede et Vindue. Det klare Dagslys trængte ind i Stuen, som Ferdinand forlod i en vemodig Stemning.

Udenfor Byen satte han sig under nogle Træer. Den søde Pige havde sagt ham, at hun mod Aften skulde kjøre en Tour paa Landet. Speidende holdt han derfor Øie med Alt hvad som passerede igjennem Porten. Den nedgaaende Sol kastede alt sit røde Skjær paa Jorden, da saae han pludseligt den rigt forgyldte Vogn at skinne i Aftenglandsen. Han ilte ud paa Veien. Hendes Øie havde allerede søgt hans. Venlig og smilende lænede hun sig ud af Karmen, og idet hun kjørte ham forbi, sløi en Rose, der sad i hendes Barm, ud af Vognen for hans Fødder. Han greb den med Begjerlighed, kyssede den, og var tilmode, som om den spaaede ham, at han aldrig mere skulde faae sin Elskede at see, at hans Lykksalighed skulde for bestandigt være forundet.

Hele Huset var i Bevægelse formedelst den paafølgende Dags Høitid. Datteren skulde være Brud, og Brudgommen ventedes hvert Øieblik. Leopold, den yngste Søn, var ilet ham forud, at forberede Moderen paa endnu en Fremmeds Ankomst, som fulgte med Brudgommen. „Men, kjære Søn, hvor skal vi rumme ham i disse Dage?" sagde Moderen bekymret. — „Jo, raabte Leopold: det har jeg allerede sørget for, ved at lade den store

Bagstue rydde op!" — „Ih bevares! svarte Moderen: i mange Aar er den jo næsten brugt til Pulterkammer." — „Den er nu istandsat, vedblev Leopold, og Vennen, som den er bestemt for, seer ei paa sligt, ham er det kun om vor Kjærlighed at gjøre, og holder meest af Eensomhed, hvisaarsag den just vil være ham efter Ønske. Vi have havt Umage nok for at overtale ham til at komme hid, for dog at bringe ham blandt Folk." — „Dog vel ikke Jeres sørgelige Aandemaner!" spurgte Søster Agathe. — „Just ham! gjensvarte Leopold: hvis Du vil kalde ham saaledes." — „Saa tillad det ikke, kjære Moder, vedblev Søsteren; hvad skal en saadan Mand i vort Huus? Jeg har nogle Gange seet ham paa Gaden med Leopold, og er bleven bange for hans Ansigt, og den gamle Synder søger næsten aldrig Kirken, han elsker hverken Gud eller Menneskene, og det bringer ingen Velsignelse ved saa høitidelig en Leilighed at føre slige Vantro til Huse!" — „Hvor Du nu taler! afbrød Leopold hende heftig: Du fordømmer ham, uden at kjende ham, og fordi han ikke mere er ung og yndig, saa maa han, efter Din Mening være en Aandemaner! Tillad, bedste Moder, vor gamle Ven en Plads i Deres Huus, og lad ham tage Deel i vor almindelige Glæde. Det lader til, at han har oplevet megen Ulykke, som har gjort ham menneskefjendsk. Hvem veed, Agathe, om Du ikke ved hans nærmere Bekjendtskab forelsker Dig endogsaa i ham, saa hæslig han nu forekommer Dig." — „Naa, saa bring

ham til os, sagde Moderen: jeg er selv nysgjerrig efter at gjøre hans Bekjendtskab."

Den Fremmede blev hentet, og modtoges venskabeligt af Husmoderen. Men Døttrene holdt sig noget borte, især undveeg Agathe ham. Bruden traadte ind, og den Gamle blev som electriseret; hans Øine vendtes ikke fra hende, og man bemærkede, at han aftørrede sig en Taare. Brudgommen frydede sig ved hans Glæde, og sagde til ham: „Er min Julie ikke en Engel?" — „O, min Ven, svarede den Gamle rørt, hun er saa skjøn, saa fortryllende, at det forekommer mig, som om jeg havde kjendt hende for længe siden, som havde hun, skjøndt fremmed for mig, bestandig boet i mit Hjerte." — „Jeg forstaaer Dem, sagde Ynglingen: ja det sande Skjønne, Store og Ophøiede overrasker os, idet vi undres og forbauses derover, dog ikke som noget fremmed, uhørt eller usect, men vort inderste Væsen vorder os i saadanne Øieblikke klart, vore dybeste Erindringer blive vakte, og vore nærmeste Følelser levendegjorte." — Den Gamle trykkede hans Haand og taug. Ogsaa ved Aftensbordet var han næsten taus, men hans Blik var stadigen heftet paa Bruden, som tilsidst endog blev ængstelig derved. Da Selskabet skiltes ad, førte Leopold den Fremmede til hans Værelse. „I undskylder vel, begyndte han paa Gangen: at I maa boe lidt afsides, og ikke saa bequemt, som min Moder ønskede, men I seer selv, hvor talrig vor Familie er, og i Morgen kommer flere. Idetmindste vil I ikke kunne løbe bort for os, thi I finder vist ikke ud af den vidtløftige Bygning." — De gik endnu gjennem nogle Gange, hvor-

paa Leopold forlod ham. Tjeneren satte to Voxlys fra sig og spurgte, om han skulde klæde den Fremmede af, men denne frabad sig enhver Opvartning, og befandt sig nu allene. „Men hvor kan det være, sagde han, idet han skred op og ned i Værelset: at hiint Billede idag saa levende staaer i mit Hjerte? Det var, som hende selv! Hendes Stemme klang som fordum, jeg tyktes mig opvaagnet af en ængstelig Drøm, men nei, nu er jeg vaagnet, og det huldе Bedrag var kun en sød Drøm." — Han var for urolig til at kunne sove, hans Øine faldt paa Stykkerne, som hang paa Væggen. „Idag er Alting saa bekjendt, udraabte han: jeg kunde næsten selv indbilde mig, at jeg har været her i dette Huus og dette Værelse tilforn." Han søgte at fæste sine Erindringer, og tog nogle store Bøger op, som stode i Krogen. Da han havde gjennembladet dem, rystede han med Hovedet. En Luthkasse stod op til Væggen; han aabnede den, og fremtog et gammelt sælsomt Instrument, som var beskadiget og uden Strenge. „Nei, jeg tager ikke feil, udbrød han bestyrtset: denne Luth er altfor kjendelig, det er min længstihensovne Ven Alberts spanske Luth; hist staae hans magiske Bøger, dette er Kammeret, hvori han vilde opvække mig hiint livsalige Orakel, Teppets Rødme er blegnet, den gyldne Indfatning mat, men underfuldt lever Alt fra hine Timer i min Sjel, derfor gyste jeg, da jeg gik herhid, paa hine lange Snirkelgange. O, Himmel! her paa dette Bord steeg Billedet forunderligen frem, det samme Ansigt tilsmilede mig her, som i Aften hist i Salen har næsten gjort mig vanvittig, i den samme Sal, hvor jeg saa

ofte gik op og ned med Albert i fortrolige Samtaler." — Han klædte sig af, men sov kun lidet; om Morgenen stod han tidlig op, og betragtede Værelset paany, han aabnede Vinduet, og saae de samme Haver og Bygninger, som fordum, kun vare nu mange flere nye komne til. „Fyrretyve Aar ere siden den Tid henrundne!" sukkede han vemodigt.

Da man ved Middagsbordet efter Vielsen begyndte at drikke Skaalerne, raabte Leopold: „Vier et Øieblik, kjære Venner, dertil maa vi have vor Høitidspokal, som da skal gaae rundt!" Han vilde staae op, men Moderen gik hurtig ud, for selv at hente den. „Hvor vores Gamle idag er driftig og munter, sagde En af Gjæsterne til sin Nabo, den fremmede Gamle: saa tyk og bred hun end er, kan hun dog endnu bevæge sig rask, skjøndt hun allerede er over de tredsindstyve; men idag er hun især lykkelig, da hun atter forynges i sin Datters Skjønhed." Den Fremmede sandede det, og Moderen kom tilbage med Pokalen. Den fyldtes med Viin, og begyndte ved den øverste Bordende at gaae rundt, idet Enhver udbragte en Skaal for det, der var ham kjærest. Bruden sin Ægtefælles Held og Lykke, Denne sin Julies Kjærlighed, og saaledes Enhver efter Raden. Moderen tøvede, da Bægeret kom til hende. „Kun rask! sagde en af hendes Sønner ubetænksomt: vi veed jo dog, at Moder holder alle Mænd for utro, og ikke En værdig nogen Kones Kjærlighed!" — Hun saae paa ham, idet en blid Alvor udbredte sig over hendes milde Ansigt. „Efterdi min Søn, sagde hun: kjender mig saa nøie, og saa strængt dadler min Tænkemaade,

saa være det mig tilladt, ikke at udsige hvad jeg tænkte, og jeg vil ønske, at han maa gjøre til Usandhed, hvad han troer at kjende, som min Overbeviisning." Uden at drikke gav hun Bægeret fra sig. — „Man fortæller, hvidskede den Fremmedes Nabo ham i Øret: at hun ikke har elsket sin Mand, men en Anden, som dog var bleven hende utro. Dengang skal hun have været den smukkeste Pige i Byen."

Da Bægeret kom til den Fremmede, saae man hvor han forbausedes. Han skuede ind i Guldet og den bølgende Vin, hans Haand rystede. Heftigen udtalte han: „Franciska!" og satte Bægeret til de bævende Læber. Moderen kastede et spørgende, forundret Blik hen paa ham. „Hvor har De faaet dette Bæger!" udbrød han, sig næsten ubevidst. — „Allerede for mange Aar siden, svarte Leopold: endnu før jeg blev født, kjøbte min Fader det, tilligemed dette Huus og alle Meubler af en gammel Pebersvend, hvem Naboerne rundtom holdt for en Troldmand."

Da Maaltidet var endt, ginge de Unge hen, at øve Anstalter til Ballet, saa den Fremmede blev allene hos Moderen. „Sæt Dem hos mig, sagde hun: vi ville hvile os, thi vi ere jo for gamle til at dandse, og sig mig saa, om De ellers nogensteds før har seet vores Pokal, eller hvad det var, der rørte Dem saa inderligt." — „O, naadige Frue, svarte den Gamle: tilgiv min Følsomhed: men siden jeg er traadt ind i Deres Huus, forekommer det mig, som om jeg ikke tilhørte mig selv mere, thi hvert Øieblik forglemmer jeg, at mit Haar er graat, at min Elskede er død. Deres skjønne Datter, som idag høitideligholder sit

Livs gladeste Dag, ligner en Pige, som jeg i min Ungdom kjendte og tilbad, saameget, at jeg næsten maa holde det for et Underværk. Ogsaa i dette Huus har jeg ofte været i min Ungdom, og er engang paa den sælsomste Maade blevet bekjendt med dette Væger. Han fortalte hende derpaa sit Eventyr. „Paa hiin Dags Aften, saa endte han sin Fortælling: saae jeg min Elskede for sidstegang, da hun kjørte ud paa Landet! hun tabte en Rose, den har jeg gjemt, hende selv har jeg mistet, thi hun blev mig utro, og kort derefter gift.“

„Gud i Himlen! raabte Bedstemoderen, og sprang op med Heftighed: Det er dog ikke Ferdinand?“ — „Jo, det er mit Navn,“ svarte han. — „Jeg er Franciska!“ vedblev Moderen. De vilde omfavne hinanden, og sløi hurtigen tilbage. Begge betragtede hinanden med prøvende Blikke, Begge søgte af Tidens Ødelæggelse atter at udvikle hine Træk, som de fordum havde kjendt og elsket hos hinanden, og ligesom enkelte Stjerner i mørke Tordennætter kun flygtige Øieblikke glimte frem imellem Skyerne, og strax efter slukkes, saaledes fremlyste som et hurtigt Lyn et enkelt af de velbekjendte Træk, og det var dem, som deres Ungdom i det Fjerne smilede og græd. Han kyste hendes Haand, idet to store Taarer nedtrillede derpaa, og tause sank de i hinandens Favn.

„Er Din Kone død?“ spurgte nu Moder Franziska, efter et Ophold. — „Jeg har aldrig været gift!“ hulkede Ferdinand. — „Himmel! udbrød hun og vred sine Hænder: saa har jeg været Dig utro! Dog nei, jeg var det ikke. Da jeg kom tilbage fra

Landet, hvor jeg havde opholdt mig to Maaneder, hørte jeg af alle Mennesker, selv af Dine Venner, at Du var reist bort og gift i Dit Fædreland, man viste mig troværdige Breve, benyttede sig af min Vrede, og saaledes blev jeg overtalt til at give en anden Mand min Haand; mit Hjerte var og blev dog stedse Dit."

„Men hvor underligt, sagde Ferdinand: at vi aldrig saae hinanden; da jeg dog den hele Tid har været her i Nærheden?" — „Jeg gik sjelden ud, svarte Franciska: og at min Mand kort derefter med en Arv antog et andet Navn, har vel gjort sit dertil." — „O, min elskede Veninde! vedblev den gamle Ferdinand: jeg troede Dig troløs, thi jeg vidste vel, at Du var gift. Jeg skyede Menneskene, og levede kun i Eensomheden. Din Søn var den Eneste, som formaaede, at bringe mig igjen blandt Mennesker. Franciska! Mig er det som en Drøm, hvorlunde jeg har mistet og gjenfundet Dig!"

Ungdommen fandt begge de Gamle i Taarer, og inderlig bevægede. Ingen af dem sagde, hvad der var forefaldet, Hemmeligheden var dem hellig. Men fra nu af var Oldingen en Ven af Huset, og kun Døden adskilte de to Væsener, der paa saa forunderlig en Maade havde gjenfundet hinanden, for kort Tid efter atter at forene dem i Himlen.

(Ludv. Tiek.)

Landsbyen paa Heden.

I en af de nu forfaldne, ja tildeels forsvundne Harzborge, sad ved de Tider, da den vestfalske Fred havde gjort en Ende paa Trediveaarskrigen, den gamle Greve Kurd foran Arnen, og ligeover for sin Broderson, den unge fyrige Detmold. I den store Sølvpokal, som stod imellem dem paa det runde Egebord, funklede den herligste Vin og syntes at indbyde til behagelig Glæde, medens Stormen hylte udenfor i den barske Efteraarsaften.

Den gamle ridderlige Greve tømte ofte Bægeret, og fyldte det igjen af den nærvedstaaende store Krukke med den vederqvægende Drik. Men den unge, dybt i Tanker hensunkne Søsterson, gjorde det derimod sjeldnere, og, som det syntes, kun ugjerne. — En Tidlang lod den gamle Kurd det gaae saaledes hen, og meente: Nu, nu, det giver sig vel, naar han faaer smagt den søde Druesaft. Men det blev ei anderledes. Da udbrød den gamle Onkel heftig: „For Fanden, Fætter Detmold! om Du end ikke vil vide noget af Giftermaalet med den skjønne Isabella, saa burde Du dog ikke kaste Vrag tillige paa min gode Vin. Alt det andet vil nok komme af sig selv, uden at just derfor den med Længsel ventede glade Time skal forderves for Din gamle Onkel!" — Ynglingen saae paa ham med et langt, dybt Blik, et saadant Blik, hvoraf Sjelen fremtræder i sin sande Skikkelse, uden at Ord behøves. — „Vær ikke saa bedrøvet, min kjære Yngling, sagde Onkelen, idet han greb Det-

molds Haand: vær ikke saa bedrøvet, Alting kan endnu gaae godt." — „Som I behager at sige, kjære Onkel! gjensvarte Yngligen vemodigsmilende, og gjengjeldte svagt det faderlige Haandtryk: I mener det godt, men Eders Godhjertighed kan ei forjage min store Hjerteforg." — „Ikke det! foer Onkel Kurd med Heftighed iveiret: jeg har dog bortrydet vigtigere Ting i mit Liv, end Din saakaldte Hjerteforg. Og jeg, som desuden er Bestyrer for vores hele ædle Huus, og har afgjørende Stemme i alle vigtige Anliggender! Jeg skulde ikke kunne hjelpe Dig? O Dreng, hvilken Snak!"

Detmold glødede heftig iveiret. „Hr. Onkel, sagde han: I har dog vel forstaaet mig, at jeg vil aldrig gifte mig, hvis jeg ikke faaer den skjønne Ubekjendte?" — „En Ubekjendt! afbrød ham Onklen ærgerlig: en Ubekjendt, som han i Aar og Dag slet ikke engang har seet, og om hvem han ikke veed at fortælle andet, end at han har lært at kjende hendes Engleskjønhed paa en Bjergfart i Schwarzwalde, hvor det lyktes ham at frelse hende fra et Vildsvin, og hvorfore Himmelen naturligviis har udkaaret hende til hans Gemalinde. Hvor hun siden er flyet hen, det veed vi ikke. Melusine har han kaldt hende i Spog, og da har hun venlig leet deraf og ladet Hexenavnet sig gefalde, og nu er Alting godt. Nu behøves intet videre end den Forsikkring: Hende eller Ingen! Men om hun vil have ham, det veed han ikke engang. Og dog kan han ikke ægte den skjønne Grevinde Isabelle for hendes Skyld! for den Ubekjendtes Skyld!"

„Men Onkel, afbrød Detmold ærgerlig Talens Strøm: saa betænk dog kun, at Grevinde Isabelle er mig endnu meget mere ubekjendt end min forunderlige Melusine. Hiin har jeg aldrig seet, ikke engang hendes Billede!" — „Saa veed Du dog, at hun er englekjøn og englegod!" udraabte Onklen. — „Det veed jeg ogsaa om Melusine, gjensvarte Detmold: og jeg veed det endnu bedre, thi jeg veed det ved mig selv. O, kjære Onkel, bliv dog ikke heftig. Vel har jeg hørt alt det Gode om Isabelle af uforkastelige Vidner, ja endog af Eder, Sandhedens og Følelsens tro Tolk. Jeg veed hvormeget det interesserer vort hele Huus, at jeg ægter den rige Arving, veed ogsaa hvor ærværdige og uforkastelige Grundene ere — men naar jeg blot havde seet Melusine eengang smile! saa alvorlig, saa bedende, saa vemodsfuld, naar jeg bad hende sige mig, hvor jeg kunde gjenfinde hende! og alligevel — føler jeg, at J maa ærgre Eder over mig, forelskede Dreng. Kan jeg ikke blive anderledes end jeg er, saa kan ogsaa J ikke blive anderledes end J er. Og saa skjæld da, skjæld i Guds Navn kun paa mig. Gjør ingen Tvang paa Eder selv! Udgyd kun Eders Hjerte! O, bliv dog heftig, Onkel!" — Ynglingen udsagde det selv saa heftigt, at Onkelen maatte lee derover. Men han blev ikke heftig dennegang. Han betragtede ham med stille Deeltagelse, og sagde efter nogen Taushed: „Saa alvorlig, saa vemodig kunde Din Melusine smile? og dog saa bønfaldende, naar Du vilde spørge, hvor Du kunde gjenfinde hende? Kjære Søsterson! Da havde Du et tungt Øieblik,

thi sandelig, en lignende Smilen erindrer jeg ogsaa ret godt." — „Hvorledes, Onkel! Forstaaer jeg ogsaa rigtig Eders Tale? I har seet min Melusine?" — „Nei, min Søn, det vel ikke! Hun maatte i saa Fald da være en Tryllerinde, og forstaae at holde sig et halvt Aarhundred i fuld Skjønhedsblomstren. Thi saaledes blomstrede min Melusine alt i Begyndelsen af den nu endte Krig. Men hun hedte Elise." — „Eller Ilsa maaskee, kjære Onkel, sagde Ynglingen leende: I havde vel forelsket Eder her i Harzskovens Hex, den skjønne Ilseborn." — „Nei, kjære Søn, ak nei! det skete langt herfra, og det for ramme Alvor, thi at Din Onkel sidder her for Dig som en gammel Pebersvend, deri er den skjønne Elise Skyld. „Hende eller Ingen!" sagde ogsaa jeg dengang, og fik da heller Ingen. Speil Dig heri, og hør min Historie."

Ynglingen, som vaagnede bevæget i rask Deeltagelse, drak nu smilende den gamle Onkel til, og hørte agtsom paa hans Fortælling, idet han rykkede Lænestolen nærmere til Bordet:

„Et Ærinde for min Herre, den tappre Hertug Christian af Brunsvig, havde ført mig til Prag, da just Kong Frederik af Bøhmen holdt sit Indtog der med sin skjønne Gemalinde, Elisabeth af Engelland. Kun et Øieblik havde jeg talt med Kongen, da sendte et Vink af ham mig ud paa en fjernere Bane, som nu ikke hører til vor Meddeling. Nok, at jeg fandt Arbeide paa mangfoldigste Maade i Kamp og fredelige Underhandlinger, som maatte være mig kjær, der nylig var traadt over fra Ynglingens i Manddomsal-

deren. Du sukker, Søsterson?" — „Onkel, det er urigtigt af mig, at sukke over Fædrelandets Fred. Men ved Eders Ord bliver det klart for mig, at jeg just nærmer mig denne Alder, nu, da alle Glavind hvile i Skeden. Hvor skal Eders Detmold finde en Bane for sin modne Kraft?" — „Min Søn, Du har jo fægtet med i den sidste Krig, og derved aflagt Prover paa, at der engang vil blive lagt Bersommelse til vor Stammetræ fra Dig af. En ægte St. Georgssvend feiler det aldrig paa Leilighed til Ridderdaad!" — Et fast, næsten broderligt Haandtryk forenede Onkelen og Søsterſonnen endnu inderligere. Den Gamle vedblev derpaa saalunde:

„En daadrig Tid var runden hen siden forommeldte Pragerfart, og Kong Frederik havde atter tabt den kort forud besiegne Throne, og derved tillige mistet alt, hvad der var vorden ham til Deel af forhen eiet Magt og Herlighed. Da red jeg en varm Sommeraften over en øde Hedeegn, hvorhen — det gjor ei noget her til Sagen. Til bemeldte Hede sluttede sig en Række ubeboede Sandhøie, bag hvilke en liden Landsby tittede frem, omgiven af Pileskygger og Frugttræer. Min Reisefælle, en knarvurren Engelænder af Dronning Elisabeths forhenværende Følge, udbrød i Klager over den øde Egn, der efterhaanden blev til heftige Skjeldsord. Dette begyndte at fortryde mig, og jeg gjorde ham opmærksom paa, at der skulde gives en langt større Mængde af øde Egne i hans priste Fødeland. Da han ikke formaaede at bestride dette, tang han stille, og jeg begyndte nu at

priſe Landsbyens Beliggenhed ſom meget ſkjøn. Virkelig forekom det mig ſaaledes, hvorimellem der vel blandte ſig et viſt Hang til det ſtille fredelige Liv, ſom paa en ſælſom Maade har fundet Sted i mit Hjerte fra min tidligſte Barndom ved Siden af den raſke og driſtige Længſel efter Helte-Eventyr. Jeg udmalede med favre Ord for min Ledſager, hvor ſkjønt man kunde boe der, ved Siden af en elſket Kone, i en ſtille ærbar Kreds, og da min Engellænder trak noget ſpottende paa Skuldrene, føiede jeg end til, at min kriegerſke Hertug Chriſtian kunde maaſkee under visſe Forhold tilfredsſtille og vederqvæge ſit Hjerte i ſligt et Eneboerliv. Da loe han endnu mere ſpottende og ſagde, at idetmindſte vilde Engellands Datter, Dronning Eliſabeth af Böhmen, ikke erkjende en ſaadan Tilſtand. „Thi, lagde han til: var endog al arvet Verdenshøihed forſvundet fra den ulykkelige omkringflygtende Fyrſtinde, ſaa vilde dog hendes Aands altbeſeirende Skjønhed og Høihed være tilſtrækkelig til at hæve hende over en ſaa hyrdeagtig Ridder, ſom J nu fremſtiller Eders Hertug.“ — Da blev jeg vred og ſagde, at hans ſaa priſte Eliſabeth ei ſtedſe var forekommet mig ſaa altbeſeirende, ſom han behagede at ſige. Med brittiſk Stolthed ſpurgte han, om jeg maaſkee havde ſeet hans Dronning i Forbifarende fra en Folkehob ved Indtoget i Prag, thi J gjør jo ſom J kjendte hende, uagtet jeg dog meget nøie mindes, at J aldrig har nydt den Ære, at vorde hende foreſtillet.“ — „Nei, det har jeg ikke heller, ſvarte jeg i ſaadan Vrede, at jeg fik neppe Ordene udtalte: thi Kongen af Böhmen ſendte mig ſtrax i Forretninger,

der forekom ham for betydelige til at betroe dem til nogen af hans Gemalindes Tjenere. Desuagtet saae jeg ved Indtoget Eders vidunderlig prisste engelske Skjønhed, og dog stod jeg ikke iblandt en Folkehob, men ved Vinduet af et af Stadens skjønneste Pallæer, bagved to Grevinder, som vare beslægtede med Huset Thurn. Det voldte, at Eders altbeseirende Dronning hilste meget huldsalig derhen, hvorved jeg fik Leilighed til nøie at betragte hende. Jeg vil ikke nægte, at hendes Ansigtstræk maa være skjønne efter Konstens Regler, men huldsalig kaldte jeg før hendes Hilsen? Derved maa jeg dog bemærke Eder, min brittaniske Ridder, at vi Tydskere ere vante til huldsaligere Hilsener af vore Fyrstedøttre. Denne derimod fandt det neppe Umagen værd, at bøie sit dunkellokkede Hoved lidet, meget lidet, ret som om det vilde sige: for Eder er det nok! Men vi vare sandelig ikke af den samme Mening. Damerne fortrød deres altfor dybe Reien, og jeg ærbare Ridder følte ogsaa noget lignende — skjøndt dog ellers vore Lige ikke noksom kunne bøie sig for en ædel Qvindeskikkelse — saa maatte jeg dog undertiden lee, naar min ædle Hertug kunde gjøre saa meget af en Handske fra denne høimodige Prindsesse, at han bar den paa Hjelmen, som et begeistrende Tegn, i hvert et Slag." — „Lee? Lee over Dronning Elisabeths Handske?" raabte Engellænderen, og kom nu i et Raserie, hvorom Du intet Begreb kan gjøre Dig, min Søsterson, hvis aldrig nogen vred Engellænder er kommen Dig iveien. Seer Du, saadanne Folk seer ud som en Steen, hvorpaa man kunde hamre efter Behag, uden at den lod sig

bringe i nogen Slags Bevægelse. Men træffer man den rette Kant, da skulde Du kun see, hvor Ilden flammer ud, og Du kan være glad, naar den ikke forbrænder Dig Dit Haar og Skjæg. Saaledes gik Dandsen ogsaa her, og Britten vilde strax paa Stedet gjøre Tingen af med Sværdet, forsikrende: at hvo som dadlede den lille Finger paa Dronning Elisabeth af Böhmen, dadlede hele Engellands Kongehuus, og derved enhver brav Engellænders Ære.

I Begyndelsen holdt jeg mig temmelig fornuftig, og søgte at gjøre ham begribelig, at hvis han ønskede at slaaes med mig, kunde dette meget godt skee i næste Vinterquarteer, thi nu gaves meget andet at afgjøre, som var af mere Vigtighed, og desuden vidste han jo nok, at jeg red i min Herrugs Ærinde, som ikke kunde forsømmes for en saa ringe Tings Skyld. Men han vilde ikke høre noget om Udsættelse, og — Søsterson, sid dog ikke saa utaalmodig paa Din Stol! Du kan jo dog vel sagtens begribe, at en Mand af vores Stamme ei kunde staae tilbage, naar det gjeldor Sværd mod Sværd, for at bringe en fornærmet Æresfølelse igjen til Rolighed. Vi stege af vore Heste og ledte dem hen til en Side med vore egne Hænder, thi vor Sending udfordrede, at vi maatte reise uden Tjenere. Derfor lagde vi ogsaa vore Brevtasker ved Siden af hinanden, et Par Skridt fra os, paa det at Seiervinderen kunde faae den Overvundnes Eiendom, og derpaa begyndte nu vor Dands.

Du har maaskee mærket, Søsterson, at jeg er langsommere i Fortællingen, end jeg var i Virkeligheden. Det kommer deraf, at jeg i denne haabede

en glad Seier — og nu maa jeg fortælle, at jeg kom tilkort i Dandsen.

Seer Du, min Engelskmand gik los paa mig med en saadan Kamplyst, som jeg aldrig har seet i nogen Tvekamp, og som virkelig satte mig i Forundring. Naturligviis gik jeg imod ham paa samme Viis, da den første Overraskelse var forbi. Vi afpareerte ikke mere Stødene, Hug fulgte paa Hug — da mærkede jeg, at min venstre Arm blev tung, saa mine Bevægelser bleve standsede. Holdt! sagde jeg, og han holdt inde. „Vi have fægtet saa taabeligt, mumlede jeg halvtleende: at jeg imod alle Regler føler min venstre Arm saaret. Jeg vil først bringe den noget igang!" — og da jeg nu slyngede den hist og her omkring, see — da sprudlede Blodet udaf Albuen, og da jeg greb derefter med den høire Arm, løb Blodet af den under Albuen! Nu maatte vi vel holde Fred. Men Du skulde have seet min Engelskmand, hvor venlig og blid han var bleven. Han havde nu gjerne, tror jeg, udgydt alt sit Blod for mig, og medens han lemfældig forbandt min Arm, sagde han: „Det ærgrer Dig vel, Broder, at jeg ikke har afkriget? Men see nu paa min Barret, den maa visst være slemt forhugget, thi jeg har nogle Gange følt Dine Slag tordne hen over mit Hoved. — Og sandelig, Detmold, saaledes var det ogsaa, hvorfor jeg ikke heller behøvede at skamme mig over min Fægten. Meget mere var det godt, at jeg ikke var gaaet igjennem med mine Hug, thi de vilde ellers have truffen min Modstander for slemt. Og desuden, hvad vilde der saa blevet af os to Saarede paa den vilde, øde Hede, som blev

meer og mere dunkel af Uveiret og Aftenen? Og hvad af vore Brevtasker og Ærinder? — Jeg kunde ikke selv sætte mig op paa Hesten med mine to saarede Arme, og gik derfor langsomt videre. Engelskmanden svang sig derimod i Saddelen, tog begge Taskerne til sig, min Hest ved Haanden, og reed derpaa hurtig som en Vind afsted efter et Herberge, uden at sige mig et Ord, thi Landsbyen laae vel over en halv Miil fra os. Da fik han endelig et Hyrdehuus at see, hvori der vare to venlige Folk. Min vakkre Modstander fulgte mig derind, gjorde etslags Stald tilrette for min Hest, og begav sig derpaa videre, idet han tillige paatog sig mit Ærinde. „Vi seer maaskee ikke hinanden meer i dette Liv, sagde han ved Afskeden: thi endskjøndt det vel ikke er saa farligt med Dine Saar, vil de i lang Tid gjøre Dig uduelig til at ride og reise, og inden tre Uger er jeg ombord paa et Skib, der skal bringe mig tilbage til Engelland, for maaskee aldrig at see Tydskland mere. Lev derfor vel, kjære Broder, til vi sees igjen i Himmelen! Jeg skal aldrig glemme Dig; gjør Du ligesaa mod mig, ogsaa da, naar mit Sabelhug ei mere smerter Dig. Arrene beholder Du lykkeligviis Din hele Levetid, og min Barret, der er tegnet med Dine Hug, vil jeg ogsaa bevare." Dermed svang han sig i Saddelen og sprængte bort. Men hans Omhyggelighed for mig, viste sig endnu den samme Aften, thi ved sine Bønner havde han formaaet Præsten i hiin Landsby til at begive sig til Hyrdehuset, og vorde min tilkommende Pleiefader.

Den gamle Præst var en Mand efter mit Sind. Dertil forstod han sig temmelig godt paa Saarlægekonsten, og ihvor betænkelige Dine han end gjorde ved Synet af min venstre Arm, kunde han dog efter nogle Dages Forløb glæde mig med den Forsikring, at den om nogle Uger vilde være fuldkommen helbredet. — Denne Tid var nu omtrent forløbet, da min gode Præst pludseligen udeblev. Da fik jeg det Indfald at besøge ham, og gav mig paa Veien til Landsbyen ved Sandhøiene.

Her maa jeg nu puste lidt, min kjære Søsterson, udbrød den Gamle: thi nu kommer et Tidspunkt i mit Liv, som er vorden mig saa overmaade kjært." Han skjulte smertelig sit Ansigt nogle Øieblikke med begge Hænderne. Derpaa begyndte han med hævet Stemme atter at fortælle: „Endnu fuldmer Hjertet, naar jeg hører Trompetens Lyd eller Valdhornets Strød. Det, o det, min Detmold, kan ikke fratages os, som er vant dertil fra Fødselen, os som tilraabes fra Dandsen, fra Lærkens Triller og fra Nattergalens Fløiten: Fremad, brave Ridder, fremad! og Du kan troe mig, at noget lignende vil gjenlyde for os i vor Dødsstund!" — Detmold og hans Onkel omfavnede hverandre med smerteligglad Vemod. I Ynglingens Sjel var en sød Anelse og i den Gamles en kjær Erindring, som forenede sig i en smertelig og hjertelig Kjærlighedsstrøm. Men efter nogle Øieblikke sagde Oldingen: „Hør nu Slutningen, min Søn:

Da jeg traadte ind i Præsteboligen, erfoer jeg af en gammel Pige, at Præsten var ikke hjemme.

Saa ere dog hans Bøger hjemme! sagde jeg. Og som jeg vilde trine nærmere, kom der en Engleskikkelse ud af den modsatte Dør, og uvilkaarligt bukkede jeg mig saa dybt, som jeg endnu aldrig i mit Liv havde gjort engang for nogen Dronning. — Du maa ikke fordre af mig, Søsterson, at jeg skal beskrive Dig hendes Skabning. Hvis saadant noget lod sig beskrive, var jo Ordene en Skabelse af Verden. Men der gives kun eet Ord, hvorved der kunde skabes, og det udtalte Gud."

Gubben tog ved disse Ord Huen af sit sølvgraae Hoved, og sagte ibevægede han sine Læber. Yngtingen var dybt hensunken i anende Følelse. Efter nogen Taushed begyndte Grev Kurd igjen: „Engleskjøn treen den huldе Qvindeskikkelse henimod mig, og gav mig Underretning om, at hun hedte Else, og var en Paarørende af Præsten, hos hvem hun opholdt sig formedelst Krigsurolighederne. Hengiven blev jeg hende straxt paastand med Liv og Sjel. Hvor gammel jeg end er, saa lever endnu hendes Minde og hendes Billede i min Sjel. O, hvor mange, mange Maaneder ere henrundne siden jeg modtog hendes Hilsen! Det var en stille, gylden Tid, som dengang stirrede ind i mit unge Liv. Fra nu af gik ingen Dag forbi, hvori jeg ei besøgte Præsten og hans underskjønne Slægtning, om hvem jeg i Forstningen ei kunde begribe, hvorledes hun var kommen ind i denne lille Familiekreds, hun, som var en saa straalende Skikkelse med en blid Helteſjel. Min gamle Pastor var og blev mig ærværdig og kjær, men hvor sank dog hans Aand

mod hans Slægtnings; han syntes at føle det og behandlede hende derfor med en Slags forlegen Ærefrygt, skjøndt Else altid underkastede sig ydmyg hans Befalinger. Imod mig var hun huld, men tillige høi og alvorlig, som en Fyrstinde mod en ædelbaaren Svend. Længe vovede jeg ikke at tale et Ord til hende om Kjærlighed, skjøndt jeg ofte talte med hende allene, og hun vandrede i Fortrolighed hen med mig til hine Sandhøie, hvorfra man kunde see langt over Heden, ved hvis Ende man mere anede end saae skjønne Løvskove og bølgende Kornmarker. Hendes ædle Sjel svævede som med Ørnevinger ud over den øde Egn. — Engang sagde hun, idet hun pegede hen imod de fjerne Lunde: „Saaledes seer det fjerne Tilkommende over i det Nærværende, men gaadefuldt! velbekjendt, men fremmed! trøstende, men tillige opvækkende en Længsel, der stundom bliver til Smerte!" af hendes høitidelige Ord blev jeg saa veltilmode, at saalænge mine Saar bandt mig til denne Egn, kom intet Ønske, ingen Plan om det Tilkommende i min Sjel. Jeg kjendte intet uden denne Hede og den evige Himmel, som omhvelvede den. O, med hvilken Længsel betragtede jeg ofte den kjære Landsby. Min bedste Glæde og Tilværelse paa Jorden boer dog endnu der, hvorvel jeg aldrig saae den siden hine Paradisdage.

Paradisdage vare sjeldent længe hernede, kjære Detmold. Mine vare snart forbi, thi efter faa Ugers Forløb havde min Helbred overvundet alle Følger af Tvekampen. Høistvigtige Verdensbegivenheder trængte sig ind i min salige Ødemark, og Else drev mig med

begeistrende Ord tilbage i mit bersømmelige Kald. Da stod jeg den sidste lykkelige Aften med hende paa Høien og maatte betyde hende, til hvilken Egn jeg først tænkte at begive mig. „Ogsaa jeg vil ikke forblive længe i denne stille Egn," sagde hun vemodig og taug derpaa. Og da jeg besvor hende, at lade Tidens Larm glide forbi i denne sikkre Eensomhed — hvo tænkte vel dengang, at det skulde vare tredive Aar — rystede hun sagte, men bestemt, det skjønne Hoved, og paa mit paatrængende Spørgsmaal: hvor jeg skulde gjenfinde hende, fik jeg den samme alvorligbenægtende Smilen, som Du skildrer hos Din Melusine. Men Skilsmissens Smerte gjennemflammede mig, og fuld af uudtalelig Kjærlighed tilbød jeg hende min Haand. — „I forglemmer Eder!" sagde hun strængt og sælsomtsmilende, og jeg, som meente, at hun frygtede for min høiere Stand, udgjød mig i Forsikkringer, at jeg vilde hæve hende til Grevinde, om jeg end skulde sætte mit Grevskab paa Spil. Da blev hendes sælsomme Smilen fast til Latter, og fornærmet traadte jeg nogle Skridt tilbage. Men hun sagde med alvorlig Mildhed: „I misforstaaer mig, Greve Kurd. Saameget tør og kan jeg kun sige Eder, at jeg er gift. Og nu ledsag mig igjen tilbage." — „For sidstegang!" hvidskede jeg med bævende Røst, og vi ginge tause tilbage til Landsbyen.

Ved Præstegaardens Port vrindskede alt min brune Hest, som var den utaalmodig af Længsel efter det, som ventede os. „Rolig, rolig! sagde jeg til den, og strøg dens Manke: vil Gud, saa er det vel snart forbi med os Begge!" Derpaa medgav jeg den

skjønne Else en taknemmelig Hilsen til hendes fraværende Onkel, bøiede mig stadselig for hende, som da jeg førstegang saae hende, og haabede endnu et Ord fra hendes Læber, men hun neiede stum og — taug. Ja, hun bøiede neppe kjendelig det skjønne Hoved, og da mig derved overkom en Smerte, iagttog jeg desaarsag med skarp Opmærksomhed enhver Bevægelse — store Gud! hvilken underlig Tanke gjennemfoer da pludseligt min Sjel! Det faldt som et Skjæl fra mine Øine — ikke istand til at sige et Ord, svang jeg mig i Sadlen. Men da hun nu atter hilste, greb jeg haardt i Trendsen af min Brune, saa at den steilede med mig, og da udbrød jeg disse Ord: „Else — o Else! Jeg har vist seet Dig engang før i dette Liv, jeg troer i Prag engang!" — Men hun vinkede smilende og sagde: „Rid, Du brave Ridder! Jil, strid for Tro, for Ret og Ære! Kæmp ogsaa for den fordrevne Bøhmerdronnings Sag!" Derpaa forsvandt hun, og jeg fløi stormende henover Heden. Siden den Tid har jeg aldrig seet Landsbyen eller Sandhøiene."

Han lænede sig udmattet tilbage paa sin Stol. Men Ynglingen raabte heftigt: „Og hun — Eders Else?"

„Jeg har mindet mig hendes sidste Ord, gjensvarte Gubben: thi jeg har kæmpet ærligt for Alt, hvorom hun bad mig, skjøndt ikke med den samme Lykke for Bøhmerdronningen. Men Herren veed, at jeg gjerne hengav mit Liv for hende siden hiin mig evig uforglemmelige Time."

„Og Else? — Onkel, Eders herlige Else — har I virkelig ikke seet hende siden efter i dette Liv?"

„Jeg veed det ikke!" — „I veed det ikke? Hvorledes skal jeg forstaae Eder? Saadan et Gjensyn — og Eders Sjel kunde sige: jeg veed det ikke!"

„Nei, min Søn, jeg veed det virkeligen ikke. Hvad jeg veed, vil jeg gjerne fortælle Dig. Nogle Aar efter hiin Skilsmisse sendte Hertug Christian mig i et Ærinde til Engelland. Det var af megen Vigtighed, og jeg blev forestillet Hoffet. Dronning Elisabeth af Böhmen var just nærværende. Da jeg traadte ind for hende, rødmede hun let, og det forekom mig, som at jeg saae hende trediegang. Trediegang, siger jeg Dig, Søsterson! Min Engelskmand traf jeg ogsaa der. Han fortalte mig leilighedsviis, at dengang Dronningen flygtede fra Böhmen, havde hun opholdt sig i flere Uger i en lille Præstebolig, ledsaget allene af en gammel Pige. Der maatte hun forblive indtil Tropperne kunde trænge igjennem for at hente hende, og Præstegaarden havde just lagt paa den samme Hedestrækning, hvor vi havde holdt vor Tvekamp. Ak, Søsterson, hvor blev jeg da tilmode! Og tænk Dig, hvad mit Hjerte følte, da Dronningen ved Afskeden sagde til mig med sød Smilen: „Lev vel! Strid for Tro, for Ret og Ære! Kæmp ogsaa for den fordrevne Böhmerdronnings Sag! og Gud bevare Eder for Daarskaber og Feiltrin!" — Feiltrin hedte Landsbyen ved Sandhøiene, hvor jeg saae den skjønne Else."

„Onkel! raabte Detmold: Hovedet bliver svimmelt paa mig!" — „Ligesaa hos mig, min Søn, gjensvarte Grev Kurd: fornemmelig naar — Men

her blev Talen afbrudt ved nogle Skud og en indstyrtende Jæger, som fortalte, at en Reisevogn var anfaldet nede i Dalen, til hvis Forsvar Folkene endnu strede. — Hurtig vare begge Ridderne i Harnisk og Saddel. Deres kraftige Indhuggen havde faaet adspredt Røverne, og man ledsagede de befriede Damer med Jubel tilbage til Borgen.

Som disse nu traadte ind i den oplyste Sal, raabte begge Greverne som af een Mund — den Gamle: „Isabelle!" den Unge: „Melusine!" Den huldе Isabelle-Melusine rakte rødmende den unge Befrier Haanden og hvidskede: „Skrækker Grevinde Isabelle Eder virkelig saameget?" — Da spurgte Greve Kurd: „Og hvordan, min skjønne Grevinde, kommer I saa uformodentlig til vore Harzbjerge?" — „Fordi jeg hurtig vilde reise til Danmark, svarte hun med halvuvillig Latter: at afgjøre et mig paatvunget Giftermaal, som — —

Hun taug. „Kjendte I da ikke min Søsterson i Schwarzwald?" udraabte den glade Olding. — Hun vendte sig rødmende om, medens Detmold hvidskede ham i Øret: „Skaan hende! ogsaa jeg bar engang et fremmed Navn."

Kort derefter blev Brylluppet høitideligholdt, og Grev Kurd udbragte derved følgende Skaal: „Hende eller Ingen! Og om det end bekommer den Ene ilde, saa bekommer det dog den Anden godt!" Stille rakte han Glasset hen til Brudgommen, og sagde med Taareperler i de gamle Øine: „Landsbyen paa Heden!"

(Fr. de la Motte Fouque.)

Mexikanerinden.

En original Fortælling.

Det begav sig i det Aar 1521, da Spanierne havde erobret Mexiko og fanget dets Konge Quauhtemotzin, at Don Diego, En af de faa Spaniere, som havde fulgt den heltemæssige Fernando Cortez og gjort hele Toget med, sad en Aftenstund ene i Stuen af det Huus, som var ham anviist til Beboelse i den indtagne uhyre By. Mismodig sad han der og beregnede den Fordeel, som kunde været ham tildeelt, hvis ikke de Overstbefalendes Gjerrighed havde skortet de brave Krigere deres Deel. Med Harme kastede han den tunge Hjelm hen ad Bordet, saa det raslede i Stuen, forbandende i Tankerne at have gjort et saa farefuldt Tog me., hvor Livet var hvert Øieblik udsat for de Vildes Raserie og en forsmædelig Død, og besluttede hos sig selv, at ville med den første Leilighed reise tilbage til Fædrelandet, det herlige Spanien. Som han saaledes sad, rørte det sig i Baggrunden af Værelset, og han mærkede grandgivelig at en Skikkelse bevægede sig vaersomt og sagte lurende henad mod det Sted hvor han var. I Hast greb han sin Bøsse, som laae hos ham paa Bordet, spændte Hanen og gik rask hen imod den Sorte, der som et Spøgelse pludselig stod for ham i den af Spaniere besatte By. Men til hans store Forundring var den nu forsvunden, og, nagtet han søgte allesteder, var det ham dog en Umulighed at finde mindste Spor af noget menneskeligt Væsen i det hele Huus.

Eftertænkende dette sælsomme Syn og hvad det vel havde at betyde, stod han der og søgte at indbilde sig selv, at hans Sandser havde spillet ham et Puds. Imidlertid gjorde det ham dog forsigtig, og han besluttede at iagttage en streng Paapasselighed, og holde sig fra Søvn den hele Nat, thi han kjendte af flere dyre Erfaringer de stolte Mexikaneres Mod og List, og vidste, at de skyede ingen Fare, naar de kunde finde Leilighed til at hevne dem paa de Fremmede, der havde forjaget dem fra deres By. Han undersøgte derfor sin Bøsse, som var ladt, lagde den paa Bordet, som han trak hen for Sengen, iklædte sig sin Rustning, og lagde sig derpaa, med sin skarpe Sabel i Haanden, saaledes udrustet til Forsvar paa Sengen. Maaskee en Time havde han lagt saalunde og modstaaet Søvnen, da overvældede denne ham, og mod sin fattede Beslutning gik han over i en jævn Slummer. Dog var det ikke den sædvanlige Søvn, hvori Bevidstheden aldeles forgaaer os, men hiin forunderlige Tilstand mellem Søvn og Vaagen, hvori vi ofte falde, da den udvortes Sandseverden vel er som borte, men de indre Sandser ligesom skærpede og vaagne. I denne besynderlige Tilstand forekom det ham, at en ung, skjøn Mexikanerpige sneg sig ud af Væggen, gik med elskovdrukne Øine hen mod ham, og gav ham et Kys; men han greb sin Bøsse og skjød hende det dræbende Bly i Hjertet, saa hun nedsank død for hans Fødder. Han mærkede, at han hulkede høit og angrede sin Grusomhed, og vilde just nedkaste sig over den skjønnne Pige og bede hende om Tilgivelse,

da et Skud vakte ham og han forfærdet foer op, idet Bevidstheden kom tilbage. En tyk Krudtdamp omgav ham, men udaf denne lød nogle klagende Jammertoner, som af et huldt Qvindebryst, der af inderlig Forfærdelse gav de dybe Sukke fra sig. Rask greb han sin Sabel og gik mod Lyden. Maanen kastede sine klare Straaler ind af Vinduet fra den høie mexikanske Himmel, og viste et Syn som fælsomt rystede ham. En ung, underskjøn Mexikanerinde, livagtig den han saae i Søvne, laae paa Gulvet i den høieste Grad af Forfærdelse og bad bønlig om Livet, da hun blev den vakte Diego vaer, der med dragen Glavind stod for hende. Længe stod han og betragtede den deilige Pige, hvis Ansigt forekom ham som en Guds Engels, og han forfærdedes ved den Tanke, at et saadant Barn kunde være hans Fjende eller staae ham efter Livet. Men saasom han saae sig i Fare, og ikke vidste om her var flere Fjender i Nærheden, og desuden saae sin afskudte Bøsse paa Gulvet ved Siden af hende, lovede han at værge sig til det Yderste, og greb til den Ende den angestfulde Pige ved Armen, idet han ledte hende hen i den anden Ende af Værelset. Derpaa undersøgte han nøie Døren, som han til sin store Forbauselse fandt lukket indvendig, saaledes som han kort før han gik tilsengs selv havde tillaaset den. I Staden herskede dyb Stilhed, og i det klare Maaneskin laae den udfoldet for ham paa sine mange Høie i Nattens Stilhed, som kun enkelte ubekjendte Fugles forunderlige Skrig afbrød. Han var nu overbeviist om at den smukke Pige var ene, og gik hen til det Sted, hvor han forlod hende. Men uagtet han

søgte overalt, og var overbeviist om, at hun ikke kunde være flygtet gjennem den tillaasede Dør, kunde han dog intetsteds finde hende eller see nogen Udgang.

Da Dagen frembrød undersøgte han hele Værelset meget noie, men kunde ikke opdage nogen hemmelig Udgang. Dette gjorde ham urolig. Han besluttede derfor at melde Alting for den tappre Hovedsmand Fernando Cortez, og da han havde berettet ham det som var skeet, undersøgte denne selv med sit skarpe Speiderblik det spøgelseagtige Værelse, men kunde intet Fordægtigt finde. Den forsigtige General bød imidlertid Diego at være vaersom og melde ham hvad der videre maatte passere. Alle Poster bleve fordoblede og enhver Spanier indprentet Forsigtighed, da de omgaves af et Folk, som opbød ethvert Middel til deres Fordærvelse.

Mexikanerne vare fordrevne, og flygtede adsplittede i mindre Hobe omkring i de uhyre Skove, som omgave deres Hovedstad. Men en værre Fjende havde Cortez nu at stride imod, nemlig Hungersnøden. De forbundne Vilde, som havde hjulpen til at undertvinge den store Stad, vare allerede kjede af Spanierne, da de fandt sig bedragne i alle deres Forhaabninger, og saae nu, istedetfor den mexikanske Orn, en glubende Ulv inden deres Stater. De afbrøde derfor, under allehaande Foregivender, deres Tilførsel af Levnetsmidler til de Hvide, og snart saae disse sig i den største Angest for at lide en forsmædelig Hungersnød. Forgjeves opbød den kloge Feltherre ethvert Forsøg, for at tilvende den betrængte Hær nogen Un-

derstottelse; men ethvert Haab glippede, og han maatte tilsidst gribe til det sidste Middel, at lade en-deel af de raskeste Krigere gaae ud for at søge Levnets-midler. Blandt dem som droge ud var ogsaa Diego. Men uagtet de med uforfærdet Mod gjennemvandrede Omegnen, og ikke skyede nogen Fare, for at erholde Noget, var kun en vild Oxe, som de havde dræbt, det eneste Bytte, hvoraf flere hundrede forhungrede Krigere skulde have Næring. Dertil kom, at de paa Tilbageveien bleve anfaldne af en forbittret Hob Mexi-kanere, som med Lovemod kæmpede mod dem, og saarede Adskillige, hvoriblandt Diego. En skarp Piil var trængt dybt ind i hans ene Skulder over Bry-stet, og var bleven siddende med sin Modhage. Lagt paa en Baare af Vidier, som de andre Spanioler bare, blev han bragt ind i sit Qvarteer og overgivet til Saarkyndiges Pleie.

Han laae nu, bundet af et smertefuldt Saar, paa Sygesengen, uden Haab om Liv, uden Haab om den nødvendige Næring. Pilen var med megen Anstrengelse udtaget, men han følte store Smerter i den saarede Skulder, der desuden hovnede stærkt og fik en usædvanlig Størrelse. Dette bragte Fortviv-lelse i hans Sjel, thi efter al Sandsynlighed var Pilen forgiftet. Dræbende Smerter fore gjennem ham, og bevidstløs segnede han tilbage paa sit Smer-tesleie.

Det var langt ud paa Natten, da Bevidstheden kaldte ham tilbage til Livet. Han følte forunderlig Lettelse i sit Saar, og det var ikke saa hovnet. Men hvor stor var ikke hans Forundring, da han fandt et

nydeligt Kar, fuldt af vedervægende Spise paa Bordet ved Siden af Sengen. Skaalen var af mexikansk Arbeide, og en deilig flettet Kurv med saftfulde Frugter stod ved Siden af. Han vidste bestemt, at Ingen i Staden eiede noget Saadant, og vidste ikke hvad han skulde tænke derom. Imidlertid forfriskede den herlige Spise ham, og Livet vinkede atter i al sin Skjønhed, da han saae sig saa sælsomt hjulpen. Uden at kunne gjøre sig selv anden Rede derfor, end en dunkel Anelse, gjemte han Skaalen og Kurven, efter at de vare tomte, hos sig i Sengen, og faldt derpaa i en vedervægende Søvn. Da han næste Morgen vaagnede, var hans første Tanke at undersøge, hvorfra Spisen var kommen. Han greb derfor begjerlig efter den deilige Skaal og Kurv, men — de vare borte. Hans Kammerater, som traadte ind, beklagede den mislige Forfatning, hvori de Alle befandt sig af Mangel paa Levnetsmidler, men talte aldeles Intet, som kunde have det fjerneste Hensyn paa den natlige Spise. Diego taug derfor om det Passerede, da hans ubekjendte Velgjører havde viist sig fra en saa god Side, og han altsaa Intet syntes at have at befrygte.

Diego fandt sig idag forunderlig lettet. Saaret smertede ikke længer, og han saae nu Muligheden af en snar Helbredelse imøde. Dertil havde den nydte Næring styrket ham saaledes, at han kunde flere Timer forlade sit Leie og bade sig i Solens velgjørende Straaler. Da det var bleven Aften, holdt han sig fra Søvn, men lagde sig alligevel paa Sengen, for at være desto sikkrere Jagttager af hvad der indtraf. Det

var omtrent ved Midnatstid, da saae han Væggen bag Sengen bevæge sig sagte, og af en smal Aabning fremtreen en ung Mexikanerinde med den bekjendte Skaal i Haanden. Det var gandske lyst, thi Maanen kastede sine klare Straaler ind ad Vinduet og oplyste Værelset. Diego iagttog en dyb Stilhed og laae som i den dybeste Søvn. Nogentid stod hun lyttende i den halvaabne hemmelige Dør, derpaa gik hun langsomt og med sagte Fjed hen mod ham, boiede sig over ham, og lagde sin skjælvende Haand paa hans Brhst. Hun aabnede derpaa en Phiole, udgod over hans Saar en flydende Vædske, satte Skaalen paa Bordet og iilte bort fra Sengen hen mod Vinduet, hvor hun blev staaende. Sagte reiste Diego sig, da han saae at hun vendte ham Ryggen, og listede sig derpaa stille hen mod hende. Hun hulkede lydeligt, og stirrede ud over den maaneoplyste Egn, der laae udbredt derude med sine mange Blomster og den mørke Skov, der som en stor skelende Kæmpe reiste sig i Baggrunden med sine Palmetræer, og afbrød Synet paa en ubehagelig Maade. Han havde Leilighed til at betragte hende nøie, og saae nu, at det var den samme skjønne Mexikanerinde, som han hiin Nat havde grebet og derpaa var flygtet fra ham. Hun bar en mexikansk Dragt, som let hang omkring de yndige Former, der i svulmende Fylde indsluttedes af den. Længe stod han i tans Beundring over sin natlige Besøgerske, da hun pludselig vendte sig og blev den speidende Yngling vaer, der forskrækket foer tilside over hendes Heftighed. Hun gav et let Forfærdelsesskrig fra sig, og styrtede hurtig som en Piil hen med Muren

og den aabnede Dør, der endnu stod paa Klem, men Diego greb den Flygtende, førend hun naaede denne, med kæmpestærk Arm, og holdt hende fast. Bønlig faldt hun paa Knæ og bad om Livet. Diego saae den deilige Pige ind i de flammende Øine, hvoraf Fromhed og Blidhed lyste. „Hvad bevæger Dig til, min gode Pige, udbrød han: at bringe mig, en Fremmed i Dit Land, Spise og Vederqvægelse ved Nattetid ad hemmelige Veie?" — „Ak, tilgiv, svarede hun skjælvende: tilgiv kjære Herre, at jeg ikke kan besvare dette Spørgsmaal! giv mig min Frihed og lad mig gaae hvorfra jeg kom, og jeg lover Dig ved den store Gud, hvis Billede Du og Dine have sønderbrudt, at jeg aldrig skal komme til Dig mere!" Dette sagde hun med Taarer, og saae bønlig til ham. — „Men veed Du, sagde Diego alvorlig: at jeg maa overantvorde Dig til min General?" Han saae i det samme skarp paa hende, men slog strax sine Øine ned, thi en ham hidtil ubekjendt Følelse greb ham, ved Synet af den deilige Ubekjendte, og tvang ham til blidere Følelser. — „Saa overgiv mig, sagde hun bevæget: jeg tier, og Dine Landsmænds meest udsøgte Qvaler skal ikke bevæge mig til at bryde min Taushed!" — Diego trak den forunderlige Pige hen til sig paa en Stol, greb hendes skjælvende Haand, og sagde derpaa bevæget: „Men om jeg nu ikke gjør det, og lader Dig gaae hvorfra Du kom?" — „Da belønne mine Fædres Guder Dig, hulkede hun høit: og lægge Velsignelse i alle Dine Idrætter og Foretagender! — Hør, vedblev hun derpaa med sagtere Stemme: jeg skal aabenbare Dig

Alt, hvis Du lover mig ubrødelig Taushed, i hvad Du end maatte faae at høre." — Dette tilsagde Diego hende; men hun førte ham hen for Vinduet, pegede op mod Maanen, som allerede dalede bag Skoven og havde vendt sit krumme Horn mod den slumrende By; derpaa bød hun ham at sværge ved den, aldrig at røbe for sine Landsmænd, saa længe hun levede, hvad hun fortalte, hvorpaa hun rødmende trak ham hen til en Stol, og fortalte saalunde:

„Jeg er født i dette Huus, hvori Du nu boer. Min Fader var en af Montezumas første Hovedsmænd, og var den, som med Heltemod forsvarede den fangne Konges Frihed mod Dine Landsmænd. Et af Eders dræbende Lynildsvor strakte ham dødelig saaret til Jorden, og i denne Tilstand blev han bragt tilbage til os. Men førend han døde tog han en frygtelig Eed af mig og mine Brødre, altid at hade de stolte Fremmede og hævne hans Død og Rigets Undergang paa dem. Eders Guder vare mægtigere end vore, og den Stad, hvori mine Landsmænd fra utænkelige Tider have boet, tvang I os til at forlade. Flygtig vandrer mine Brødre og Søstre omkring med deres fordrevne Landsmænd i Skovene, liig de vilde Dyr, og har kun Løvet til Ly, Urter til Næring. Fremmede! da greb en fortærende Følelse min Barm, og min dræbte Faders Ord laae som en fortærende Ild paa mig, og tilraabte mig uophørlig at hevne ham. Mine Brødre svore for den mægtige Gud, hvis Ansigt nu er skjult bag Havet, at hevne ham og alle deres dræbte Landsmænd frygtelig. De tvang mig til at gaae i Nattens Stilhed gjennem ubekjendte Veie og

hemmelige Gange herhid, for at udspeide Leiligheden og give dem Efterretning derom. Jeg drog med Mod i Brystet herhid til min Barndoms Bolig, fandt en sovende Fjende i den Seng, hvori min Fader døde, og besluttede at følge mit Had og dræbe Dig. Allerede havde jeg løftet det skarpe Staal, for at støde det i Dit Bryst, da jeg tydeligt hørte Dig hulke i Søvne, ligesom bebreidende mig min Grusomhed. Da greb en bedre Følelse mit Bryst, og jeg vilde Dit Vel. For imidlertid at give mine Landsmænd et Beviis paa, at jeg havde været her, tog jeg Dit Lynildsrør for at bringe dem det, til Fordærvelse for alle Dine, men dets Torden, som udbrød saasnart jeg rørte ved det, kastede mig til Jorden, og Du vaagnede. Jeg blev greben, og saae mit Liv i Din Haand, men fandt Leilighed til at flygte, da Du vendte mig Ryggen, gjennem hiin hemmelige Dør, som gaaer ind til en Aabning i Væggen, der er huul og kun kjendes af mig og Mine. Bebreidelser over mit mislykkede Forsøg var min Løn hjemme, men jeg bebreidede mig selv mere, thi jeg havde skaanet en Fjende; og dog stod Din Skikkelse stedse for min Sjels Øie, hvor jeg saa gik i Skoven, og kaldte mig venligt herhid. Næste Dag derefter kom Dine Landsmænd ud i Skoven, for at tage Fødevarer, men I fandt Intet, thi vi havde skjult Alt, for at sulte Eder ihjel og siden offre Eder til Guderne. Da blev Du saaret af en forgiftet Piil, som min Broder affkød mod Dig, og jeg var selv Vidne dertil fra de tykke Buske, hvori vi laae skjulte. En hemmelig Kjærlighed ulmede i mit Hjerte og drev mig til at frelse Dig fra Døden, som

dog Du og alle Dine Landsmænd ofte have fortjent. I Nattens Stilhed listede jeg mig herhid med Næringsmidler, god en lægende Urtesaft i Dit Saar, og var Vidne til Din Forundring og Glæde over Fødevarerne. Da Du var falden i Søvn igjen, tog jeg hemmeligt Skaalen fra Dig, og listede mig bort. Jeg har inat igjen bragt Dig Noget, og tillige følt af Dit Hjertes Slag at Du er uden Fare, men da jeg nu vilde snige mig bort greb Du mig i Gjerningen, og kan nu give mig Døden hvis Du vil, som jeg ogsaa storligen har fortjent fordi jeg har frelst en Fjende af mine Fædres Land fra den visse Fordærvelse og Død."

Bevæget stirrede Diego den ædle Mexikanerinde ind i Øiet, hvoraf Kjærlighed og Had flammede, og han kunde ikke nægte, at en hemmelig Følelse opgik i hans Bryst og drog ham nærmere til hende. Fuld af Inderlighed takkede han hende, fordi hun saa ædelmodig havde skaanet ham fra den visse Død, og trykte et brændende Kys paa hendes Læber. En Larm i Nærheden skrækkede dem fra hinanden, og hun ilte lig en flygtig Hind til sin hemmelige Gang, efter at hun havde lovet at komme igjen den følgende Nat. I søde Drømme slumrede Diego ind henimod Morgenstunden, og den rødmende Dag fandt ham endnu længe sovende.

Den modige Cortez havde imidlertid afsendt endnu et Tog med den frembrydende Morgen, for at erobre Levnetsmidler. De forhungrede Spaniere droge længere end forrige Gang, og gjennemsøgte en stor Strækning af den tilgrændsende Skov. Omsider opdagede de nogle enkelte Hytter og Spor af Mennesker. De

undersøgte nu disse, og fandt ogsaa nogle Levnetsmidler, som de flygtede Mexikanere havde efterladt, men da de, belæssede med disse, glade droge tilbage, bleve de pludseligen overfaldne af en Mængde veldevæbnede Vilde, som under en Pilregn tvang dem til Forsvar. Her var intet andet at gjøre end at slaae sig igjennem, og vove Alt for Livet. De naaede ogsaa under en haard Kamp tilbage til Byen, men maatte beklage Tabet af nogle af deres bedste Krigere, som vare faldne. Omtrent halvtredsindstyve Mexikanere vare dræbte, og ligesaamange fangne; de Dræbte bleve af de forbittrede Spaniere lagte paa et stort Baal og brændte, hvorpaa deres Aske adspredtes af Vinden og fløi langt hen over Byen i tykke Røgskyer.

Medens alt dette passerede sad Diego ene i sin Stue med sin forbundne Skulder, og kastede af og til et Blik ud over Staden, og lod det dvæle paa den grønne Mark og den store Palmeskov, hvor den deilige Azu var. Han brændte af Kjærlighed til den høimodige Pige, der med sand qvindelig Sjelsstorhed havde udsat sig for sine Frænders Forbittrelse, hvis det opdagedes, at hun havde skjenket en Spanier Livet. Han længtes derfor efter Nattens Komme, som kun var hans Kjærlighed huld, og skjalv ved Tanken, at Azu kunde blive borte eller vorde forraadt. Den Tanke var ham ogsaa uudstaaelig, at den herlige Pige var en Hedningeqvinde, som tilbad fremmede af Træ dannede Guder, og altsaa fortabt for ham efter Døden. Han besluttede derfor, af al Magt at drage hende ud af sine Frænders Hænder, og bidrage

Sit til, at hun kunde vorde optagen i den ene salig-gjørende Kirkes Skjød. Og skulde han end selv bøde med sit Liv for hendes Frelse, var han dog be-redt dertil, for at kunne give hende Lykke og Sa-lighed.

Da det var bleven Nat, og Alt var roligt i Sta-den, kom Azu. Hun var heftig bevæget, og for-talte, at Spanierne havde dræbt over hundrede af hendes Folk og saaret mange flere, og sagde med uskrømtet Sorg, at hendes ene Broder var blandt de Første. En Kugle havde knuust hans Hoved og dræbt ham paa Stedet. Hendes yngste Broder var ogsaa under Træfningen bleven borte, og hun havde hørt af Flere, at han var slæbt bort af Spanierne til Byen. „Du maa nu, sagde hun grædende: redde ham, det koste saa hvad det vil, thi han er mig kjær og elsker mig som en sand Broder!" Hun kunde ikke tale mere, thi de fremstrømmende Taarer qvalte hendes Røst og udgød sig over Kinderne. Diego bestræbte sig for at stille hende tilfreds, og lovede, skjøndt uden Haab, at redde ham, eller i det mindste gjøre hvad der stod i hans Magt dertil. Dette gjorde Azu oprømt, og hun skriftede med naiv Glæde sin hele Kjærlighed for ham. Han hørte den huldе Qvindes Tilstaaelse med bankende Hjerte, og tilsvor hende evig Kjærtighed. „Men Du maa, sagde han: hvis jeg skal vedblive denne Kjærlighed, forlade Din eenfoldige Tro paa Dine Træguder, og troe paa min Gud, der er i Him-melen, og fra hvem Livet og Døden kommer samt alle skabte Ting. Hun blev eftertænksom, og lovede at ville overveie det noget nøiere, men nægtede heller

ikke, at den Tanke var hende skrækkelig, at forlade en Tro, som hendes Fædre i utænkelige Led havde hyldet. Diegos Foreſtillinger hjalp kun lidet. De aftalte derpaa at ſamles igjen næſte Nat, hvorpaa hun forlod ham gjennem ſin hemmelige Aabning. Men Diego var nu ikke ſaa aldeles tilfreds, og en Tanke om det Syndige i denne Forſtaaelſe med en Fjendtlig begyndte at nage ham. To fjendtlige Magter kæmpede i hans Indre, paa den ene Side brændende Kjærlighed og Taknemmelighed, paa den anden Pligt mod Konge og Fædreland. Men omſider beholdt den første Ret, og Tanken, at han maaſkee kunde redde Kirken en Sjel, lagde ſig ſom en mæglende Engel mellem de ſtridende Parter, og bragte Hjertets Bølger til at vorde roligere. Imidlertid beholdt han dog en dunkel ubehagelig Følelſe tilbage, ſom ſatte ham i en ond Stemning den hele Nat, hvori han ikke lukkede et Øie.

Da det var bleven Dag, gik han at beſee Fangerne og ſøge hendes Broder deriblandt, ſom efter hendes Beſkrivelſe var kjendelig paa ſin blodrøde Tunica, det flammende Hads Farve. Trykket ind til Væggen i Fængſelet ſad en ung ſkjøn Yngling i den opgivne Dragt, og ſom Diego ſtrax kjendte at være hendes Broder. Han ſad taus og mod, og ſtirrede i mørk Grublen hen for ſig, ſom om Forudfølelſen af en rædſom Begivenhed ſtod for hans Sjel. Forgjeves beſtræbte Diego ſig for at faae Leilighed til at tale med ham, men dette mislykkedes aldeles, da de vagthavende Soldater nøie gave Agt paa hvad der paſſerede, og ſtedſe ſtode i Flokke omkring Fangerne, ſom

de ufladelig drillede med bidende Spot, medens disse med kold Harme lode som de aldeles ikke gave Agt derpaa. Kun Azus Broder kastede af og til et flammende Blik til de spottende Spaniere, hvori Hevnens og Vredens Lue lynede.

Nogle Dage hengik, uden at noget Mærkeligt hændtes. Hver Nat samledes Diego med Azu i hendes Fædrenehuus gjennem den lønlige Vei, og stedse opdagede han større og herligere Egenskaber hos den halvvilde Pige. Hendes Hjerte afslørede alle sine hemmelige Folder for ham, ligervis som Blomsten, der udfolder sine Blade for den himmelske Sols Varme, hvorfra den erholder Liv og Betydning. Han elskede hende stedse høiere, og hun sluttede sig til ham med reen, uskyldig Kjærlighed.

En Aften kom hun tidligere end sædvanligt og med forgrædte Øine. Stormende trykte hun ham op til sig og bød ham at følge sig ufortøvet. Forundret over hendes Heftighed dvælte han, idet han greb sine Vaaben, men hun greb hans Haand og førte ham ned i den hvælvede Gang. Længe vandrede de i den skumle Hule, hvis Mørke intet Lys opklarede, og hvis Stilhed kun afbrødes af deres sagte Trin, der i mangfoldige Ekkoer tabte sig langt borte. Da standsede Diego, anende en stor Misgjerning, greb den bævende Pige ved Armen og sagde: „Jeg følger Dig ikke længere, naar Du ikke strax siger mig Aarsagen til Din sælsomme Adfærd! Tael, Azu! hvor fører Du mig hen?" — „Til Redning! Ved de hellige Guder, jeg leder Dig ikke i Fordærvelse!" — „Men

hvilken Fare skal jeg da undflye, fra min rolige Stue, trindt omgiven af tappre Krigsbrødre?" stammede Diego, sælsom rystet ved hendes Tale. — „Det skal jeg sige Dig, men nu maa Du følge mig, thi ellers er Du dødsens!" — Han mærkede, at hendes Haand skjælvede inden i hans, og han kunde høre hendes Hjertes Slag. Hun trak ham voldsomt afsted, og de ginge endnu en Stund tause i den mørke Gang. Omsider standsede hun, lyttede derpaa et Øieblik og sagde, idet hun heftig kastede sig op til hans Barm: „Lovet være den store Gud, som ved mig har reddet Dig, min Elskede! Mine to frie Brødre have svoret Din Undergang og besluttet at dræbe Dig i denne Nat. De vilde overtale mig til at gaae til Dig og bringe dem Dine Vaaben med tilbage. Sikkert have de anet min Kjærlighed til Dig, og ville maaskee dræbe mig, naar de nu ingen af os træffe." — „Du gode Pige, stammede Spanieren, og trykkede et Kjærlighedskys paa hendes Læber: det gjorde Du for mig?" — Sagte Fodtrin strømmede de Elskende fra hinanden, og de kunde alt tydeligt høre Vaabengny og de Bevæbnedes sagte Hvisken. Tanken om at de maaskee kunde anfalde nogle af hans Kammerater, foer som et skærende Sværd gjennem Diegos Bryst, og han meddeelte den tro Pige sin Frygt; men hun beroligede ham og sagde, at de aldrig vovede dem længere end til hans Værelse, da de kun vare to, og ikke kjendte de Andres Leilighed. Efter en kort Tids Forløb kom Larmen igjen, og de hørte tydeligt de Bedragnes Eeder og Trudsler. Da de vare borte, førte Alzu Diego tilbage, trykte et brændende Kys paa hans

Læber, og ilte med lettet Hjerte bort, for ved en Udflugt at stille de hovmlystne Brødres Harme.

Diego var imidlertid ingenlunde glad ved det Passerede, thi han frygtede ikke uden Grund, at de dog engang gjennem den aabne Vei vilde gjøre ham et natligt Besøg, og, uagtet den tro Azus Aarvaagenhed, dræbe ham naar han laae i tryg Søvn og ikke kunde forsvare sig. Denne Tanke bortskræmmede Søvnen fra ham den øvrige Tid af Natten, og med sin Bøsse i Haanden oppebiede han paa en Stol den kommende Dag, hvis første Straaler vare ham som en frelsende Engel. Han besluttede derfor at ville overtale Azu til at forblive hos sig, naar hun kom igjen, og, hvis hun da modsatte sig hans fattede Beslutning, med Magt tvinge hende dertil. Derpaa vilde han aabenbare Alting for Cortez, at denne kunde lade den farlige Vei tilmure, og gjøre det umuligt for de Vilde at overrumple de trygge Spaniere ad den Kant.

Da det var bleven Aften, og Mørket havde kastet sit sorte Slør over den store By, sad Diego ene i sit Kammer, eftertænkende den fælsomme Skjebne, som havde indviklet ham i disse Begivenheders Kjæde, og maaskee gjort ham til et Redskab at frelse sine Krigsbrødre fra en skrækkelig Død. Det var en kold og stormfuld Nat, og det knagede i de gamle Træbygninger, fra hvis Gavle Uglerne skrege med gridsk Hyle. Men forgjeves ventede han paa den tro Azu, og en skrækkelig Tanke, at hun maaskee var falden som et Offer for ham, blandede sig i de søde Drømme, hvorved hans Kjærlighed dvælede. Omsider kom

hun; men han kunde neppe kjende hende, saa bleg og forgrædt saae hun ud. „Jeg har, sagde hun: lidt meget siden iaftes, men jeg er beredt til at lide mere for Din Skyld." Hun fortalte nu, at hendes Brødre havde, i Raserie over at deres Plan var mislykkedes, behandlet hende paa det haardeste, slaget hende ubarmhjertig, og kun levnet hende Livet under det Vilkaar, at hun inden en Time skulde bringe dem den forhadte Spanier levende eller død. Diego ynkedes over den herlige Skabning, der med saa barnlig sød Kjærlighed hang ved ham, og han søgte nu at overtale hende til at forblive hos sig og antage den christne Tro, hvortil hun ogsaa var villig. I sin Glæde lagde han velsignende sin Haand paa hendes Hoved og lod hende fremstamme Døbeformularen, og da det var forbi, var det som om en tung Steen var væltet fra hans Hjerte, og han betragtede hende som sin retmæssige Hustru, og lovede, med Morgengryet at lade sig ægtevie til hende.

De to Elskende sadde endnu i glad Omfavnelse, da en mørk Skikkelse fremskred i Baggrunden, og vakte dem paa en ubehagelig Maade af deres Kjærlighedsdrømme. „Skændige Søster!" lød en Røst bagved dem, og med Skræk gjenkjendte de Begge den fangne Broder, som havde fundet Leilighed til i den stormfulde Nat at snige sig fra sine Bevogtere, og nu tyede hid, for at flygte gjennem den ham velbekjendte hemmelige Gang. „Skændige Søster, raabte han nok engang, idet han traadte et Skridt nærmere, som troede han ikke sine egne Øine; her sidder Du i trolos

Omfavnelse med Din hvide Boler, medens Din Broder sluttes i Lænker mellem blodtørstige Bødler!" og førend Diego kunde forhindre det, havde han grebet hans skarpslebne Sværd, der laae paa Bordet, og jaget det i den elskelige Piges Bryst, saa dets Od gik ud gjennem Ryggen. Med det Udraab: „Diego!" styrtede hun død ned for den forførdede Spaniers Fødder. Allerede havde den rasende Mexikaner hævet den tunge Sabel til nok et Dødshug, da Diegos Skud strakte ham med sønderknuust Hoved hen over sin dræbte Søster.

Skuddet vakte de slumrende spanske Krigere, og da de traadte ind stod Diego med dybtaandende Bryst og som en kold Marmorstøtte for de to Liig. Tre Maaneder derefter seilede han tilbage til Spanien, og døde kort Tid efter som Munk i et Kloster i Valencia.

(M. Winther.)

Legende om St. Peders Reise.

En Dag treen Petrus ind til Herren og bad ham om Orlov til at drage ned paa Jorden for at glæde sig blandt sine Venner, da det just var Juletid. Og Herren sagde: „Dig gives otte Dages Orlov — glæd Dig i dem, saaledes som det skeer paa Jorden, og kom igjen til rette Tid." Altsaa drog Petrus herned og

kom til sine Venner, der kjærligt modtoge ham, og strax førte ham fra den Ene til den Anden, saa at han gandske forglemte Himmelen over den søde Viin, og ikke tænkte paa den igjen, førend en Dag, da han fik Hovedpine af det meget Drikkerie, og da var en heel Maaned hengangen. Da foer Petrus op til Himmelen og Herren spurgte ham venlig: hvorfore han kom saa silde igjen." Men Petrus gjensvarte: „O, Herre! vi vare dernede ved godt Mod, thi Mosten var god, Alting lykkedes vel, saa at vi af Glæde dandsede, sang og sprang omkring, ja det gik endog saa herligt til dernede, at jeg næsten havde glemt, at komme igjen." Da sagde Herren: „Siig, o Petrus! vare Menneskene ogsaa taknemlige mod mig i deres Glæde, da jeg med rund Haand gav dem Vinen og og alle de andre Gaver?" — Petrus rystede med Hovedet og sagde: „Sandelig, Herre, i det hele Land tænkte Ingen paa Dig, undtagen en gammel Kone, som Huset var afbrændt for, og derfor skreg saa stærkt paa Dig, at Alle udlse hende!" — Da sendte Herren Petrus til Himmeldoren, paa det at han som forhen kunde flittig iagttage sin Pligt, og det næste Aar gav han ham atter Tilladelse, hvis han vilde, at drage ned til sine Venner paa Jorden, og tillod ham at forblive der en heel Maaned. Peder var hjerteglad, og da han foer fra Himlen, besluttede han at leve et Par Maaneder med sine Venner i Fryd og Sammen; men da han havde naaet Jorden, fandt han Sagerne dernede heel forandret, og var alt den tredie Dag igjen i Himlen, hvor Herren spurgte ham

„Petrus, hvi kommer Du saa snart igjen?" — Og Petrus gjensvarede: „O, Herre! siden førstegang jeg var paa Jorden, har Alting forandret sig dernede. Det er ikke mere saa lysteligt der som i forrige Aar, thi Vinen og Kornet er fordærvet, Menneskene døe flux af Hunger, og dertil hersker Pest, Krig, Rov, Mord og Brand — derfor lever man ikke længere i Glæde, men Enhver forbliver sorgmodig hjemme i sit Huus, fordrivende Tiden med Sukke og Taarer. Derfore kunde jeg ei længere udholde det dernede, men vendte strax tilbage." — Og Herren spurgte videre: „Siig, Petrus! da Folket maa lide saa meget, spurgte da Ingen efter mig?" — Da gjensvarte Petrus: „Kjære Herre! Paa Dig raabte og skrege Alle — Unge og Gamle kastede sig ned for Dig med Bønner, at Du skulde forlade dem deres Synder og gjøre dem igjen deelagtig i Din Naade. Og da de af Hjertet bede til Dig, saa vil jeg bønfalde om, at Du igjen vil vende Dit Aasyn mod dem, at deres svare Lidelser kunne faae en Ende!" — Men nu sagde Herren: „Seer Du, Petrus! naar jeg oplostede min milde Haand og gav Jorden Fred og Ro paany, frugtbare Aar, samt Vin og Korn i Overflødighed, da vilde Menneskene vorde frække og vellystige, og forglemme mig, fra hvem dog alle disse Velgjerninger kommer — de hengive sig til alle Synder, saa det Gode jeg nedsender til dem, bliver dem meer til Skade end til Gavn og kun bringer dem den evige Fordømmelse imode. Derfor maa jeg vel holde mine Gaver tilbage, og tæmme deres onde Sind ved Hunger, Sværd og Død, og da det Gode ikke drager

deres Sind til mig, saa maa jeg minde dem paa saadan Maade, at de kan aflade deres Synder og tænke paa mig som det sande høieste Gode. See, Petrus! da vil Du sande, at et saadant Kors er det sande Lægemiddel til at styrke den udødelige Aand, at den kan tiltage i Gudsfrygtighed."

(Gerle.)

Lidelser forbedre Hjertet.

(En sand Tildragelse.)

Ludvig, Marqvis af M—s, var den eneste Søn af dette gamle berømte Huus. Hans tredsindstyveaarige Fader havde været Oberst i Ludvig XVs Tjeneste, og levede nu med Sønnen paa sine Godser i det forrige Normandie. Faderen beholdt Sønnen hos sig, for at den svagelige Moder kunde have en Støtte, naar han selv bukkede under for Alderen. „Tryk vore Øine til, og begrav os, sagde han: gaae da, hvorhen Pligt og Ære kalde Dig! Jeg vil imidlertid sørge for, at Du kan vorde i Stand til at følge dette Kald!" Han gav ham derfor en næsten fuldkommen militairisk Opdragelse, og Kapellanen gav ham Undervisning i Christendommen. Et let Sind og et naturlig godt Hjerte, bleve imidlertid det Bedste hos Sønnen, og vare saa nøie forenede med hans hele Væsen, at det hverken lykkedes Faderens Bestræbel-

fer at undertrykke det Første, eller Kapellanens, at fordærve det Sidste.

Nu begyndte de første Optrin imellem Ludvig XVI, eller rettere hans Folk, og Adelen. Den første Nationalforsamling traadte sammen; Obersten vrededes over Ludvigs Eftergivenhed. Den Stand, der forhum var den Tredie, begyndte at føle sin Kraft og vorde frygtelig. Understøttet af den skarpsindige Mably, den ædle Kersaint, den djerve Lafayette, den frygtelige Mirabeau og Andre, erklærede Borgerstanden sig for Nation, og tvang Adel og Geistlighed til den svagere Deels Rolle. Obersten raasede; „Beskyt Din Moder, tilraabte han Sønnen: jeg vil til Hovedstaden! Jeg vil idetmindste selv see og høre, hvad hine Religionsforagtere, hine Oprørere foretage sig!"

Endnu havde Solens Straaler ikke forkyndt den kommende Dag, da han iilte ind i hans sygelige Kones Værelse for at tage Afsked. Hun sank i Afmagt. Med sin stærke Arm holdt han hende til sit høithankende Bryst, indtil hun igjen opvaagnede. Da lagde han hende sagte paa Sophaen, kysséde den kolde Pande og sagde: „Dø, gode Gamle, for at Du ikke skal see den Jammer, som forestaaer vort Fædreneland!" — „Tag mig til Dig, Guds Moder!" sukkede hun, og hævede det stirrende Blik paa et skjønt Madonnabillede, som hang paa Væggen. Obersten gyste; han drog sit Sværd, hævede det iveiret og raabte: „Og mig, o Gud! mig skjenke Du Din Bistand til, at jeg maa bruge dette Sværd til Din Ære og vore Rettigheders Forsvar, og — da først at falde!"

Han rev sig løs fra Sine og ilte med nogle af sine Folk til Paris. Samme Dags Aften indfandt han sig i Nationalforsamlingen. Ak, paa hvilken Aften var han kommen! Det var den 19de Junii 1790. Med Forbauselse hørte han, at Talen var om hele Feudalsystemets Afskaffelse, om Adelens og alle dens Fortrins Tilintetgjørelse. Forslaget blev, især ved Lafayettes Aand og Anseelse, antaget, og Obersten tumlede bedøvet til sin Bolig.

„Bort, bort fra et Land, hvor Dyden skjælver og Lasten triumpherer! — skrev han endnu i denne Skrækkensnat til sin Søn: Eders Beskjæmmelse skal ikke forøge dens Triumph! Bær Omsorg for Din Moder! frels hvad Du kan af Værdie, og begiver Eder til Tydskland, hvor der vel herskker Aands Raahed og Sædernes Barbarie, men hvor Retfærdigheden endnu ikke er bortflygtet fra. Ikke langt fra vore Grændser gjennemstrømmer den majestætiske Rhin dette Land, og ved dens Bredder ligger det gamle Kølln; der kunne I leve stille og skjulte. Mig kalder Pligten til de ædle Fyrsters Faner, der snart ville samle sig ved Bredderne af hiin Flod, for at tugte de skjændige Folkeoprørere og gjenoprette Fred og Retfærd i Frankrige. I skulle snart høre mere fra mig. —"

Den nittenaarige Søn, der næsten aldrig var kommen udenfor det fædrene Huus, indsaae rigtignok ikke Sammenhængen i alle disse Begivenheder, men han ærede og frygtede sin Fader nok, til blindt at følge hans Villie. Han sammenskrabede alt hvad han fandt af Penge og Kostbarheder, optog betydelige Summer paa Faderens Godser, trøstede, saa godt

han formaaede, den svage Moder, og begav sig med hende og et betydeligt Antal Tjenestefolk paa Reisen. Om Omhyggelighed for Moderen, venlig Nedladenhed til Tjenestefolkene, Gavmildhed mod Enhver, gjorde at Reisen behagede ham og han Alle, som kjendte ham. Han sparede Intet paa Reisen, som kunde gjøre den interessant, og velbeholden ankom han til Kölln. Han skjændte rigtignok dygtig paa de Umennesker, som ikke forstode hans Modersmaal, gjorde sig lystig over den gamle mørke By og dens Indvaanere, der vare saa langt tilbage i Moderne — men i samme Øieblik trøstede han med sønlig Omhu den elskede Moder.

„Hvad er det, gode Moder! Reisen og Forandringen af Luften synes virkelig at have været Dem mere fordeelagtig end skadelig! tillader De, at jeg opvarter Dem med mit Lommespeil. Naa, er det ikke sandt, De seer nu meget sundere ud end hjemme? Og de politiske Begivenheder — min Gud, hvor længe kan det vel vare førend de Herrer, der deeltage i dem, føle det Kjedsommelige i deres Kald, at tærske tomt Straa, og — Sagen vil blive bilagt! Da vil ogsaa Fader komme sund og velbeholden tilbage, vi drage fornøiede hjem igjen, og har neppe Stof nok til Underholdning i de kjedsommelige Vinteraftener!"

Stridighederne bleve imidlertid, som bekjendt, intet mindre end bilagte. Felttoget mod Frankerne var begyndt. Faderen besøgte Sine, var mork og indsluttet i sig selv, afskedigede en Deel af sine Tjenestefolk, anbefalede Sparsommelighed, og medtog en betydelig Deel af rede Penge. Han fortalte dem om

det berømte Tog til Champagne, som han vilde deeltage i, og af hvilket han haabede saameget. Sønnen lod sig det behage, der nu engang skulde være saa, og befandt sig ret vel i Kölln.

Hvo kjender ikke dette frygtelige Tog til Champagne med alle dets sørgelige Følger? Fattig, nedbøiet af Kummer, svækket af Strabadser, nedslaaet ved Synet af sine Vaabenbrødres usigelige Jammer, modløs ved Tilintetgjørelsen af de sikreste Forhaabninger — saaledes vendte den retskafne Olding[] tilbage til Sine. „Nu er Touren til Dig, min Søn, sagde han til Ludvig: grib nu Din Kaarde, og for den for Religionen, for Dit Fædreland, for vore Rettigheder og for Æren! Min Kraft er borte, jeg kan nu intet mere end være Sygevogter!"

Ludvig, der fandt Behag i sig selv i den glimrende Uniform, drog nu med en velforsynet Kasse til Koblenz. — Det er bekjendt, hvor betænkelige den emigrerte Adels Forhold efter hiint Tog vare. De klogeste og fattigste iblandt dem adspredte sig hist og her, især i Tydskland, beskjeftigede sig med alle Slags Forretninger og haabede en bedre Fremtid; de letsindigere og mere velhavende dvælede i de skjønne Rhinegne, levede høit og nød glade det Nærværende. Blandt de sidste var Ludvig. Hvad bekymrede han sig om Kong Ludvigs Død, saalænge de gyldne Ludviger levede i hans Lomme. Hvad interesserede de frygtelige Jakobiner, der afhuggede Folk Ho-

vedet, ham, saalænge der endnu gaves smukke Piger, der venlig nikkede med deres ad ham.

I det Huus, hvor han boede, levede ogsaa en god ærlig Borger med sin skjønne, sædelige, elskværdige Datter. Faderen vævede i sin Rolighed glad og flittig Silkestrømper, og den flittige Hanne bestyrede Husholdningen. Ludvig var kjed af at spøge med de føielige Tjenestepiger, og bemærkede nu først, hvor skjøn og tækkelig, hvor blid og elskværdig den søde Naboerske var. Han forsøgte tusinde Konstgreb, for at bringe det fromme Barn i nærmere Forbindelse med sig; han mødte en ikke paatagen, men alvorlig meent Modstand, blev afviist og truet med Foragt. Sagen var ny for ham, og vakte hans Forfængelighed. „Pigen skal blive Din!" udraabte han. Han stræbte ikke forgjeves at vinde Faderens Yndest, satte sig hos ham ved hans Arbeide og sladdrede med ham, snart om et, snart om et andet; han gjorde ham godtroende, paatog sig Skin af Orden og syntes slet ikke at bekymre sig om den gode Datter. Ved disse gjentagne Besøg blev han første Gang i sit Liv opmærksom paa sand himmelsk Uskyldighed. Han gyste ved at mindes sine Planer, uden dog endnu gandske at glemme dem. Han overlod sig saa gjerne til de Kjærlighedsfølelser, Hanne vakte hos ham. „Maatte kun denne Pige blive Din!" sukkede han nu.

Saa haard Hanne i Begyndelsen end havde været imod ham, følte hun dog nu, at hendes Hjerte blev blødere. Han er dog ikke saa letsindig og slem, som Du tænkte, sagde hun, naar hun bemærkede hans ellers ordentlige Levemaade; han mener det dog godt

med os, satte hun til, naar hun saae hans Venlighed og Høflighed mod den kjære Fader; han har maaskee dog ikke havt saa slette Hensigter, som Du indbildte Dig, vedblev hun, naar hun bemærkede hans nuværende Beskedenhed og Velanstændighed; han har Dig dog vist meget kjær — meente hun, naar han i Faderens Nærværelse paansdte hende nu en Guldkjede, eller en nydelig Medaillon, nu en smuk Klædning; ak, og smuk, meget smuk er han ogsaa — sluttede hun med, naar hun bag Gardinet tittede fra sin Strikkestrompe, og han i den glimrende Uniform eller en skjøn Jagtklædning svang sig paa den vælige Hest og sprængte bort.

„Det er dog ret en god Herre! troer Du ikke, Fader!" sagde hun da sagte og dog høit rødmende, for at lette det beklemte Hjerte. — „Ja, min Hanne, det er han sikkert!" svarte Faderen, og vedblev at væve. Da trængte en Taare sig i hendes sorte Øie, og hun saae ned paa sit Arbeide.

„Hvorfor mon han er saa høflig imod os? hvad tænker han vel derved, kjære Fader?" spurgte hun endnu ængstligere efter en lang Pause. — „Jh nu, mit Barn! det er en Menneskeven, som gjerne vil see glade Ansigter omkring sig! Han er riig, og giver derfor meget bort, der for ham ikke er saa betydeligt, men som glæder os!" svarte Faderen, og fortsatte sit Arbeide. — Da trillede de klare Taarer ned ad Hannes blussende Kinder, og høit hævede sig den sneehvide Barm.

Nu forsøgte Ludvig at tilliste sig, hvad han forhen tænkte at erobre ved Storm. Han overrumplede

hende i hendes Eensomhed, sladdrede for hende om hans Landsmænds Forhaabninger, om en bedre Fremtid, om hans tilkommende Herlighed i det kjære Fædreneland — derpaa talte han om sin tro, evige Kjærlighed, talte saa fyrigt, saa smigrende; lod hende fjernt ane, at hun — hun allene manglede ham til at dele denne Lykke med.

Hanne vilde i Begyndelsen ikke alvorlig høre paa ham; hun vaklede — og hørte omsider med søde Taarer paa den indtagende Smigrer. — Ak! det elskende Hjerte er saa villigt til at troe, hvad det ønsker. — Snart tilstod hun den farlige Yngling mere eensomme Sammenkomster; under uskyldige Samtaler og høie Eder om evig Troskab, seirede han over hendes Dyd: uden at ville eller vide det, gav hun efter for Sandseligheden, beruset af tusinde dunkle Følelser.

Nu var Ludvig lykkelig, salig. Han foragtede, han flyede sine letsindige Venner, afbrød al usædelig Omgang, fandt sit Alt i sin tro Hanne. Men dødelig Ængstelighed bemægtigede sig denne gode Sjel. Hun vred sine Hænder, og vædede det natlige Leie med hede Taarer. Naar fordum Noget forstyrrede den Frommes Fred, da ilede hun i Guds Huus, og gjorde den hellige Jomfrue, der ogsaa havde lidt og og endelig seiret, og siden tæller alle hendes uskyldige Søstres Taarer, og hjelper dem at seire, til hendes Fortrolige. Dengang blev alt igjen godt, snart igjen! Men nu — hoor havde hun nu tordet vove med Fortrolighed at hæve sit Blik til den Hellige? Forskrækket foer hun sammen, skjælvende ilede hun hjem, for-

tvivlende indsluttede hun sig i sit Taarekammer. Den gode Fader bemærkede omsider, hvorledes hans Hanne, hans Alt i Verden, græmmede sig og henvisnede — men Aarsagen gjettede han ikke — hans bekymrede Faderhjerte stræbte at opmuntre hende ved Adspredelse. — Ak! netop derved sønderknuste han hendes ængstede Hjerte! Intet nedtrykker et ædelt Sind mere end Agtelse og Kjærlighed af dem, hvis Agtelse man ikke troer at fortjene! Den Elskedes Trøst og Eder allene, formaaede endnu noget over hendes Kummer. Var han hos hende, eller kunde hun idetmindste see ham, da hævede det sammenpressede Hjerte sig i Glæden over at see ham, at tale med ham, at elske ham. Naar de vare allene, hængte hun sig med Engstlighed om hans Hals. — „Ludvig, Ludvig! sagde hun da: om Du nogensinde glemte mig, om Du forlod mig, da havde jeg intet mere at søge paa Guds vide Jord, uden et Svælg af Rhinen, hvor den er dybest!"

Imidlertid fik Ludvig ofte Breve fra sin Fader. „Gjør Ende paa Din Ødselhed. Søn! vi ere ikke rige mere, nei, vi ere ikke engang velhavende. Forandre Forholdene sig ikke snart — som ikke er at haabe — vedbliver Du saaledes som hidindtil, ville vi snart blive fattige og trængende. Snart kan jeg ikke mere understøtte Dig, og maa overgive Dig fra mit varme Faderhjerte til Skjebnens kolde Omarmelse."

Ludvig havde i sin Letsinds og siden i Kjærligheds Tummel, kun agtet lidet herpaa, indtil Faderens Understøttelse virkelig udeblev. Nu havde han første gang i sit Liv Sorger — bange qvælende Sorger. Disse, og Tilfredsstillelsen af alle hans Ønsker hos

Hanne, gjorde ham efterhaanden kold mod den huldе Skabning; trykkende Gjeld hvilte paa ham, og hertil kom hans letsindige Brødres Exempel og den falske Undseelse, ved snart at maatte fremtræde fattig og trængende for sine ædle Bekjendtere, ja maaskee spottes og udlees af dem. Snart modnedes den Tanke hos ham: Saaledes kan det ikke blive! Du maa bort! og stedse blev den fastere hos ham. Nu følte Hanne Følgerne af en Fortrolighed, som kun Love og Præstehaand hellige. Dette, hvor afskyligt det end var, dette bragte Tanken til Udførelse!

Han havde maattet fortælle den Gode meget om sine svagelige Forældre; af dette benyttede han sig, og sammensatte en Fortælling om, at de begge syge og Døden nær, ønskede endnu engang at see og tale med ham. Den elskende frygtsomme Hanne hørte det med en Strøm af Taarer, men hendes Fromhed og Tillid til Ludvig, tillod hende ikke at afholde ham fra en saa hellig Pligt. „Reis med Gud, ledsaget af Himmelens Engle og mine Bønner; men, ak Ludvig! kom snart igjen! snart! snart!" raabte hun. Under gjentagne Eeder om evig Troskab reiste han bort.

Ludvig havde en fortrolig Ven i Kölln. Han havde bedet Pigen at couvertere sine Breve til ham; hvor let kunne de ellers ikke komme i min Faders Hænder, havde han sagt. Han er vel brav og ædel, men dog ogsaa meget for stolt til at give sit Samtykke til en slig Forbindelse, førend jeg lidt efter lidt forbereder ham! — Vennen betroede han sit nærværende Ophold i Frankfurt. Derhen maatte denne sende ham Hannes Breve; og sine Forældre beroligede han

med den Efterretning, at han tog til Frankfurt, for der ubekjendt og uden Skam at leve i Armod, maaskee ogsaa finde Leilighed til at fortjene sig noget.

I Frankfurt tilbragte Ludvig nogle Maaneder, og levede af hvad han indløste for nogle solgte Prætiosa. Fraværelsen fra den Elskede; den Nød, som fastere forener ædle Elskende, som opirrer uædle, og gjør de sædvanlige kolde, gjorde ogsaa Ludvig kold. Han svarte sjeldnere og ligegyldigere paa Hannes Breve, og til Slutning fattede han, den just ikke gjennemtænkte og overlagte, men dog hos de almindelige Mennesker saa sædvanlige Beslutning: at forlade hende.

Nu indtraf det, som han forend sin Afreise havde foresnakket Hanne. Han fik Brev fra sin Fader, hvori denne befalede ham at komme til Kölln, for at modtage hans sidste Velsignelse, og paatage sig den imellem Liv og Død vaklende Moders Forsørgelse. Dette Slag rystede hans Inderste. Han reiste, og fandt Faderen afkræftet, ventende sin sidste Time, og Moderen svag paa Sjel og Legeme. Dette Syn rystede ham endnu mere. Han havde, som alle Mennesker, der ere vante til Rigdom, langt fra ikke kunnet tænke sig Sines Fattigdom saa stor, som den virkelig var, og som Faderen havde skildret den; han havde endnu stedse troet, at den betænksomme Olding sparede for en lang Fremtid; men nu fandt han trykkende, skrækkelig Armod.

Faderen laae der afkræftet, kold og mørk — et Billede paa Ugolino — talte intet af Betydenhed med Nogen, ikke engang med Sønnen, klagede ikke, deeltog i Intet, afslog Lægemidler, ja endogsaa den Opmærksomhed, man viste ham. Hans Aasyn havde noget Ophøiet, eller snarere Frygteligt, der sønderknuste Sønnen.

I den anden Nat efter Ludvigs Ankomst, blev Faderen overfaldet af Krampetilfælde, der gjorde den høire Side aldeles lam; han beholdt fuldkommen Bevidsthed, men kunde vanskelig tale. „Byd min Søn at komme," sagde han. Man vækkede ham; skjælvende traen han til Faderens Leie. „Forlader os, sagde denne til de Omstaaende: ogsaa Du, elskede Kone!" tilføiede han, idet han venlig trykte hendes Haand. Da vinkede han ad Sønnen, at han skulde træde nærmere; skjælvende knælte han foran Sengen. Faderen vendte sig med Møie til ham, en ny Ild syntes at antændes i hans Øine; med stærkere Stemme end han hidtil havde været istand til, sagde han, idet han lagde Haanden paa Sønnens Hoved: „Jeg giver Dig min Velsignelse, som min ædle Fader for 40 Aar siden gav mig sin. Gud opholde Dig paa Religionens, paa Dydens og Ærens Bane, da vil hans Bistand være med Dig og min Sjel have Ro! Min Faders Velsignelse gik i Opfyldelse, indtil de sidste Aar: Søn! da har jeg maattet bøde for en Ungdomsforbrydelse! En dengang forført Uskyldigheds hede Taarer myrdede min Lykke, og brænde endnu i Døden paa mit Bryst."

Ludvig gyste, Faderen bemærkede det ikke i sin skrækkelige Spænding, og vedblev, efterat han med Besværlighed fik Aandedrættet igjen: „Lær at arbeide for at erhverve, dog tjen ikke for Lønnen! Forlad ikke Din Moder, ellers vil Gud forlade Dig! kommer Du nogensinde igjen tilbage til vort ulykkelige Fædreneland, da tilgiv vore og dets Fjender; men vend ikke tilbage til det, førend Religionen og den retmæssige Monark har seiret. Hører Du? ikke før! Drag ikke mere i Kamp mod vore forrige Medborgere: det er forgjeves — alt forgjeves! Gud har overgivet Europa's meest blomstrende Rige til Skjændsel og Jammer, til Straf for dets Laster, ligesom han overgiver ethvert Menneske, hvis Sjel er besmittet med Laster."

Sønnen gyste her endnu engang, og nu bemærkede Faderen det. Hans udtærede Ansigt fordreiede sig, de tykke Øienbryne hævede sig i Veiret, han drog et dybt Suk og sagde med den største Anstrængelse: „Ulykkelige! Du har besmittet Din Sjel med en skjændig Handling! Vee mig! Mit Blod beskjæmmes! O min Ungdom, min Ungdom! Faderens Synd vorder hjemsøgt paa Sønnen! Bort! jeg vil dø iblandt Fremmede! Bort!" Et heftigt Krampetræk overfaldt ham og Sønnen kastede sig hen over ham: „Fader, Fader! jeg vil gjøre det godt igjen!" — Udmattet og afbrudt hvidskede han: „Gjør det! og formaaer Du det ikke, da bøi Dig taalmodig under Hevnens Haand!" Han taug, og Ludvig hulkede høit. En skrækkelig Taushed. Da reiste Faderen sig endnu engang op og sagde: „Sværg mig til, naar Jammer kommer over

Dig, at Du ikke vil lægge Haand paa Dig selv!" — „O Gud, o Gud! ja, det sværger jeg!"

Nu opløste den fortrukne Mine i Oldingens Ansigt sig. Han forsøgte endnu engang, at hæve Haanden til Velsignelse, men den sank kold og matned paa Sønnens Hoved — han sukkede og døde. Sønnen skreg fortvivlet om Hjelp. Man styrtede ind og fandt — Oldingen afsjelet.

Fra denne Time af var Hanne for Ludvig — ikke hans Elskede, eller Hustru, men, efter den ham nationale Egenskab, der ikke let holder Middelveien, en Helgen, som han tilbad. Han tilskrev hende i glødende Sværmeri, tilstod sin Forbrydelse, udmalte den med de skrækkeligste Farver, fortalte hvorledes Guds retfærdige Straf forfulgte ham paa ethvert Skridt, siden det Øieblik, da han forlod hende, hvorledes han dreves omkring uden Ro og Trøst; tilstod at han var uværdig til hendes Tilgivelse, uværdig til at nærme sig hende; lovede, saavidt muligt, at gjøre sin Forbrydelse god igjen, og evig at betragte hende som sin Kone, o. s. v. Han fik intet Svar. Han skrev endnu en og flere Gange, stedse ængstligere, stedse mere ømt, men fik intet Svar.

Snart fulgte hans Moder, som han elskede saa usigelig høit, Faderen. „Hevnens Haand! Hevnens Haand —!" raabte Ludvig. Politiske Forhold og hans Fattigdom tillod ham nu ikke at dvæle længere i Frankfurt. Han drog til Tydskland — næsten en

Vetler. Endelig kom han til ***. Alt hvad han eiede af Værdie, havde han efterhaanden folgt, for at opholde Livet. En eneste Ring med sin Faders Billede i, eiede han endnu. Denne havde han opbevaret som sit høieste Klenodie, og var mangen Aften gaaet sulten tilsengs, for ikke at sælge den. I *** gaves der ingen Udvei for ham, uden at sælge den. Han kjendte ingen Menneske, og var kjendt af Ingen. Han maatte dølge sit Navn og sin Nation, for ikke at vorde afviist. Endelig var han bragt til det Yderste, og nødt til at skille sig ved den dyrebare Ring. Han var saa ofte bleven bedraget af de smaa Krømmere, og gik derfor dennegang til en af de anseeligste Kjøbmænd i Byen.

Manden holdt et betydeligt Contoir, var Eier af en stor Fabrik og besad en betydelig Formue; han var en ægte Kjøbmand, og havde dog et menneskekjærligt, velvilligt Hjerte. Ludvig begjerte at tale allene med ham. Skjælvende rakte han ham Ringen. „Jeg maa sælge den," sagde han, og klare Taarer rullede ned over de blege Kinder. Manden saae vexelviis paa ham og Ringen. „Tør jeg vide, hvis Billede det er?" — „Min Faders!" — „Det gjør Dem vel meget ondt, at maatte sælge den?" — „Det veed Gud!" — „Kan De fatte Fortrolighed til mig?" — „Hvad vil De vide?" — „Hvem er De?" — Ludvig tilstod det. Kjøbmanden, der saa ofte var bleven bedraget, betænkte sig lidt og sagde derpaa: „Det gjør mig ondt at maatte sige Dem, at Ringen ikke er af betydelig Værdie. Dem kan den være uskatteerlig, men jeg

kan kun beregne de smaae Stene ved Indfatnin-gen og den Smule Guld." — „Jeg veed det." — „Billedet skal De faae tilbage." — „Jeg vil lade det indfatte meget simpelt, og bære det paa mit Bryst." — „Stene og Guld ere ikke over 40 Daler værd." — „O Gud!" — „Og naar De endog fik noget mere; hvorlænge er De dermed hjulpen?" — „Hvad skal jeg gjøre?" — „Søg ved et ærligt Haandværk at tjene Deres Brød." — „Jeg er meget for fornem op-dragen, til at jeg skulde have lært noget!" — „Saa tag Krigstjeneste." — „Alt strider jo mod mit Fæ-dreland! og det var min Faders sidste Villie, at jeg ei skulde drage mod det." — „Giv Underviisning i Deres Modersmaal!" — „Jeg forstaaer ikke De-res, og har for faa Forkundskaber til at kunne stu-dere det!"

Manden taug her et Øieblik og saae den ulyk-kelige Ludvig betænkelig i Ansigtet; endelig sagde han langsomt: „Skulde der da slet ikke gives no-gen Forretning, hvortil De var skikket, og som De havde Lyst til?" — „Alt, alt vil jeg; kun ikke tjene for Lønnens Skyld!" raabte Ludvig, og Man-dens Aasyn opklarede sig igjen — „At ville Alt, er — Intet at ville! men det er her Følelsen, ikke Overlægget der taler! Anvend De nogle Dage til at fatte Dem. Overvei derhos, at den Underhold-ning, som ethvert redeligt Haandværk forskaffer — ethvert! — ærer Manden langt mere end den For-mue, han har den blinde Lykke at takke for; og at hiin skaffer meget mere Tilfredshed end denne. Naar De har fattet en Beslutning, kom da igjen til mig!

Behold imidlertid Deres Ring, men for at De ei af Trang skal forledes til noget, De siden maatte fortryde, saa — — "

Han rakte ham nogle Penge. Ludvig traadte beskjæmmet og med Taarer i Øinene tilbage. Endnu venligere bød Manden ham dem nok engang, trykte hans Haand og sagde: „De kan jo give mig det igjen, idetmindste for Ringen!" — Ludvig tog Pengene og gik grublende bort. En ny aldrig forhen følt Ild, opvarmede hans Bryst, den skjønne Drift til nyttig Virksomhed var vakt. Trediedagen efter gik han atter til sin Velgjører. „Naa? allerede enig med Dem selv?" — „Ja! Gud være lovet!" — „Og hvad er Deres Beslutning?" — „Jeg har næsten i et Aar boet i Huset hos en Strømpevæver i Koblenz," sagde Ludvig med høi Rødme, og var neppe istand til at undertrykke sin Forvirring ved hiin vemodige Erindring. „Jeg har ofte seet ham arbeide, ja endogsaa undertiden for Spog forsøgt et og andet derved. Det lykkedes mig. Ved nogen Underretning vilde jeg snart kunne bringe det til at kunne arbeide som Svend. Kan De, saa forskaf mig denne Veiledning, og jeg vil blive en ærlig Strømpevæver!" — Det havde noget sødt, romantisk for Ludvig, netop at drive samme Forretning som hans Hannes Fader.

„Herligt, unge Mand! raabte Fabrikanten: lykkeligviis kan jeg strax opfylde Deres Ønske. Jeg eier et Gods en Miil herfra, hvor jeg har anlagt en lille Fabrik af Silkevahre. Mine Arbeidere, blandt hvilke der ere adskillige af Deres Landsmænd

og flere Mænd, der aldrig have drømt om at kunne vorde lykkelige ved en Væverstol, nyde af mig Agtelse og Fortroligbed, naar de fortjene den; og dem der ikke fortjene den, afskediger jeg, saasnart jeg lærer at kjende dem. Jeg betragter dette lille Institut som et Bidrag til min Fornøielse; tænker derfor ikke paa at vinde meget derved, og kan derfor betale mine Arbeidere anstændigt. Saasnart et Medlem deraf kan og vil arbeide for sig selv, overlader jeg ham et smukt lille Huus med en Have, og saaledes udgjøre disse Folk en lille lykkelig Kolonie. Jeg har efterhaanden faaet dannet dem saa vel, at De sikkerligen vil blive modtaget med Velvillie. Jeg skal bringe Dem til en af de dueligste og meest dannede Arbeidere, for at lære Konsten — bliver De da i Tiden ved Deres Forsæt, og arbeider flittig og brav, overlader jeg Dem ligeledes en smuk lille Bolig."

Ludvigs Glæde var ubeskrivelig. En Strøm af sværmerske Lofter og Lovtaler over Velgjøreren, maatte give ham Luft. Den gode Kjøbmand smilte, thi hans Erfaring vidste, og hans Hjerte følte, at Frihed til levende at bevidne sin Taknemmelighed, ofte er ligesaa kjær, som Velgjerningen selv, og at Velgjøreren, ved kold at trække sig tilbage, opriver det halvtillægte Saar i det følende Hjerte. Ludvig vedblev begeistret: „Og til det, jeg maatte behøve indtil den Tid, jeg kan fortjene Noget selv, er De vel saa god at give mig et Forskud imod min Ring!" Han rakte den behjertet frem. — „O, min gode Fader! Du vil sikkerlig tilgive, at jeg

ved denne Leilighed bortgiver dette Pant paa Din Kjærlighed!" — „Behold De Ringen, jeg giver Dem uden Pant Forskud — "— „Nei, nei! Tag den! Det er saa sødt for mig, at gjøre dette Offer!" — Den gode Mand betænkte sig lidt, og tog Ringen. „Godt! jeg beholder den!" — „Men Billedet?" — „Faaer De ved Leilighed tilbage, og her er 50 Daler for Guld og Stene!" — „De glemmer de 2 Speciesdalere, som De nylig gav mig, sagde Ludvig fyrig." —„Nei, nei! dem skal jeg nok erindre!" svarte Manden smilende.

Med Iver begyndte Ludvig paa sit ny Arbeide, og fandt sig fra den første Dag af i sin nye Stilling, føiede sig efter sin Læremester, fandt sig i sin Armod og eensomme Liv med en Beredvillighed, som kun Franskmanden er istand til. Snart bragte han det til at arbeide som Svend for en skikkelig Ugeløn — med hans Dueligheds voxede og hans Lyst til Arbeide. Tidlig og sildig var han ved det, og intet forstyrrede hans Tilfredshed, uden Mindet om hans kjære Hanne.

Lidelserne havde med hans hele Karakteer ogsaa renset og forædlet hans Kjærlighed, men hans Ømhed for Hanne blev endnu stedse — som Ømhed imod en Fraværende — tilbedende Hylding. Saaledes skrev han endnu engang til hende, skildrede hende sin nuværende Tilstand, og bad hende saa bønlig om nogle Ord til Efterretning, om hun og den gode Fader vare friske, hvorledes det gik dem, om de endnu stedse ha-

bede og afskyede ham? — Om hun kunde tilgive ham og igjen have ham kjær? Dette vovede han ikke at tilspie, saa ofte Pennen næsten uden at han vilde det, begyndte herpaa, og saamange Taarer det end kostede ham, at holde denne Bøn tilbage.

Brevet afgik, og Ludvig talte hundrede Gange Postdagene, paa hvilke han kunde faae Svar; han oplagde en Trediedeel af sin Fortjeneste, for ved første Efterretning at sende den krænkede Fader disse suurt fortjente Penge. Men han fik intet Svar. Efter nogen Tid forsøgte han endnu det sidste Middel: han skrev til Hannes Skriftefader, opdagede ham deres Forhold, og bad inderligt om Efterretning — Intet Svar!

„Hun er død! raabte han endelig med den dybeste Vemod: Hun hviler nu — et reent Offer for Dine Laster! Og for Dig er al Rolighed borte!"

Taus og stille Tungsind bemægtigede sig nu Ludvig. Han arbeidede med samme Iver som før, men i Stilhed; han skyede al Omgang, og afbrød enhver Samtale, som hans Venner — alle som kjendte ham, vare det — forsøgte at indlede ham i. Uden at Nogen erfarede det, bar han en nydelig Sløife af sorte Florsbaand om den venstre Arm, og da han ikke kunde lade læse nogen Messe for sin Elskede, bad han ret andægtig hver Morgen og Aften for hendes Salighed.

I hele Kolonien kaldte man ham den ulykkelige Schweitzer, thi han maatte skjule sit Fædreneland for at taales af Øvrigheden. Saa ofte han om Aftenen i Fritimen gik ud i Marken, eller til de store eensomme

Akazier ved Landeveien, og sneg sig forbi de glade Piger, der sad ved Spinderokken uden for Husene, ophørte de gode Børn midt i deres muntre Sange og Fortællinger, stødte betydende paa hverandre, og veemodig Deeltagelse malte sig, ubemærket af Ludvig, i Alles Ansigter. Det stakkels Menneske! sagde de, naar han var forbi: hvor han er god! og hvor ulykkelig han maa være! allerede over et halvt Aar sørger han nu bestandig, han græmmer sig vist tildøde.

Hans Sundhed leed virkelig ved denne dybe Kummer, og maaskee havde de gode Piger faaet Ret, om ikke denne inderlige Vemod efterhaanden havde formildet hans Smerte. Om Søndagen, efterat han var kommet af Kirke, begyndte han at male sin Hanne; han skrev hele Samlinger af samme Breve til hende, uden at afsende noget af dem; udskar hendes Silhouette — stedse meer og mere lignende.

En skjøn Sommeraften var han ogsaa dybsindig og allene vandret ud til en stor Akazie, der nu blomstrede herlig — en Plads, hvor Ingen, af den saa naturlige Agtelse for skjult Kummer, forstyrrede ham. Solen var nær ved at gaae ned. Han kastede sig ned under Træet og tabte sig i dette Syn. „Herlige Sol, udbrød han: farver Din Aftenrødme endnu hendes skjønne Kinder, eller kaster Du Din Glands paa hendes friske Grav?" — Han vendte sig bedrøvet bort, og kastede et Blik ind i det blomstrende Træes tætte Skygger. Han saae en skjøn Green, som Stormen i forrige Nat havde

brækket, og nu visnende bøiede sig mod Jorden. „O Gud! sukkede han: de skjønneste Træer knækkes let af Uveirsstorme — ligesom de bedste Mennesker!"

Endelig tog han sin Lommebog frem, og bladede i de mange Skyggerids af Hanne. Et var overordentlig træffende, kun et lille Træk i Kindens fine Runding var forfeilet. Med Varsomhed begyndte han at rette Feilen. Der gik nogle Mennesker forbi paa Landeveien, han saae ikke op. Nu var Arbeidet færdigt; han betragtede det med et tilfreds Smiil, kastede et Blik i Veiret — og saae en ung indtagende Kone i nogen Afstand fra sig; et blomstrende Barn sad paa hendes Arm, og en gammel ærlig Landmand fra den nærliggende Landsbye stod ved hende, og sagde: „Der er han selv!" Ludvig forskrækkedes. Gud, denne Kone —! Glødende rød sprang han op, dødbleg foer han igjen tilbage. — Ak! den høieste Glæde er vantro, som den dybeste Kummer! Konen vilde ile fremad; men da hun saae ham blegne, blev hun staaende, og trykte ængstlig Barnet til hendes Bryst. — Nei, nu kan han ikke tvivle længere — ja, det var Hanne! Med Henrykkelsens lydelige Udraab ilte han hende imøde, Taarer styrtede af hans Øine — i een Omfavnelse forenede han nu Moder og Barn, og den Gamle nikkede venlig med Hovedet.

Intet er mattere end en udførlig Beskrivelse over en fraværende Elskets Ankomst. Det bedste Svar,

siger et engelsk Ordsprog — er: the thing. Imidlertid tør Fortælleren ikke gandske forbigaae den, om han end gjør den kort; altsaa Forklaringen:

Hanne levede efter Ludvigs Afreise i fast Tillid til hans Kjærlighed og Troskab, saalænge han skrev, og Faderen ikke opdagede hendes Tilstand. Med Jammer og Veklage opdagede den gode Gamle endelig ogsaa denne, og med den Sammenhængen mellem Hannes Tilstand og Ludvigs Bortreise. Skrækkelig opklarte Alt sig nu i Hannes Hoved; men Hjertet modsatte sig endnu længe den gyselige Overbeviisning om den Elskedes Utroskab, og — hun fulgte, som saa ofte er Tilfældet — det gode Hjerte. Dog, nu blev Ludvigs Breve sjeldnere og koldere. Nu hjalp ingen Modstand af Kjærligheden; det maatte være saa! Hanne havde fortvivlet, var hun ikke nu blevet Moder. For hendes Barn — dette skjønne, Smertens og Kjærlighedens elskede Pant, levede hun nu. Med hvert nyt Spor til Aand udviklede dets Ansigtstræk sig, og i hvert Træk opdagede hun en ny Lighed med Ludvig. Dette formildede hendes Vrede imod ham; men for Faderen maatte hun skjule sine Følelser. Den Elskedes Breve udebleve nu gandske. „Min Ludvig kan blive forført — ak! hvor let vorder ikke Ungdommen forført! sukkede hun hemmelig — men glemme mig bestandig, blive slet — nei, det kan han aldrig!"

Nu martrede Kjærlighed til hendes Fader hende fra en anden Side. Veller, deres Nabo, en ung velhavende Strømpevæver, ikke udannet eller i nogen Henseende ubehagelig, og for Resten et ligefrem godt

Menneske, havde allerede længe sukket for den skjønne Hanne. Men hvor torde han vove sig til hende! hun var alt for fiin; hun syntes meget for fornem for ham! Men nu — En falden Pige! sagde han: hvor taknemmelig maa hun ikke være imod mig; hvor gjerne maa hun ikke tage Dig, naar Du gjengiver hende Æren! — Han henvendte sig til Faderen; med Glæde modtog denne Tilbudet, og talede med Datteren. Hanne blegnede; med Beskedenhed fremførte hun alle sine Grunde mod et Giftermaal; men hvad skulde hun gjøre, da Faderen endte med: „Den ulykkelige Krig har gjort Alting dyrere hos os; jeg kan ikke mere komme ud med min Næringsvei. Veller har godt Arbeide, det store Huus er hans Eiendom, og foruden det har han en gandske kjøn Formue; jeg bliver gammel og svag — da kunde Du forsørge mig! og min Hanne, for hvem jeg hidindtil har gjort Alt, vil afslaae mig dette Ene!"

Dette knuste hendes Hjerte! Hun udbad sig nogle Dages Betænkningstid; gik til Pater Benedict, hendes Skriftefader, aabnede sit hele Hjerte for den værdige Olding, hørte med Opmærksomhed, og nød efter det Løfte at følge det, den hellige Nadvere. Nu følte hun sig stærkere og erklærede sig bestemt: „Ja, Fader! jeg vil ægte Veller, for at berede Dig en rolig Alderdom. Lykkelig kan jeg dog ikke blive her i Verden; men Du skal ikke see mine Taarer, og min Mand ikke vorde ulykkelig ved mig. Dog betinger jeg mig en Opsættelse af to hele Aar. Kommer Ludvig ikke til den Tid tilbage og retfærdiggjør sig, ogsaa til Din og Pater Benedicts Tilfredsstillelse; nu saa —!" —

Herfra vilde hun paa ingen Maade vige, og man maatte omsider give efter.

Efter et halvt Aar kom endelig Ludvigs Breve; men Faderen gjemte dem, og troede, da han i Ludvig kun saae Forføreren, at handle rigtigt heri. Saaledes forløb det første Aar; Hanne blev ængstligere og grød mere.

Endelig kom Ludvigs Brev til Pater Benedict. Den værdige Olding, der ofte hemmelig havde ladet sig underrette om Tingenes Gang, forskrækkedes, da han mærkede Faderens Handling, og irettesatte ham. Med Vaaben, laante saavel af Fornuften som den hellige Skrift, overvandt han ham snart, og nu blev Hanne hentet. Forsigtig underrettede Pateren hende om Omstændighederne. O, hvor usigelig lykkelig var nu Hanne! „Sagde jeg det ikke — udraabte hun gjentagne Gange, og trykte Drengen med Inderlighed til sit Hjerte — min Ven kunde fare vild, men aldrig blive et slet Menneske!"

„Og hvad skal vi nu gjøre?" spurgte Faderen endnu noget bedrøvet. — Med den høire Haand greb Pateren Datteren, med den venstre Faderen, og sagde i hellig Forklarelse: „Tilgiver, saa skal Eder tilgives!" — Hanne sank paa Knæe, bøiede sit Hoved paa hans Haand, og fældede Glædestaarer paa den.

„Og jeg skulde bortkaste mit Barn, mit eneste Barn — til — "

„Gjører dem vel, som fornærme Eder!" faldt Pateren ham i Ordet, uden at forandre Tonen,

eller slippe Faderens Haand. — Der var en lang Pause. —

„Naa saa drag med Gud! raabte endelig Faderen: han vil ikke heller i min Alderdom forlade mig!"

„Nei, sikkerligen ikke! sagde Pateren i glad Begeistring: Ham være Priis, som udvalgte mig, sin ringe Tjener, til at fremme dette gode Værk!"

Han vilde strax give den bekymrede Ludvig Efterretning, men det tillod Hanne ikke. „Jeg vil overraske ham," sagde hun. En retskaffen Kjøbmand, som i Forretninger reiste til den Bye, i Nærheden af hvilken Kolonien laae, medtog Hanne og Drengen. Faderen var ikke at overtale til at reise med.

Hanne kom om Eftermiddagen til Byen, og lod sig ikke afholde fra, endnu samme Aften at see sin Ven. Tilfods vilde hun tilbagelægge den halve Miil, for desto lettere at kunne overraske ham. Fra den første Landsbye, som de gjennemvandrede, tog hun hiin gamle Landmand som Fører med sig, og sagde, at Ludvig var hendes Broder, for at undgaae hans mange Spørgsmaal.

Da den lille Karavane: Ludvig, Hanne og Barnet, der nu sad paa hans Arm, saa inderlig glad vandrer foran, og den gamle Landmand venlig smilende bag efter dem fra Akazien til Kolonien, stod paa eengang den gode Herre af Fabriken for dem. Han var kjørt ud for at nyde den skjønne Aften, og kom fra en Spadseregang. De Lykkelige opdagede ham Alt —

hvor havde de kunnet skjule noget! og i den straalende Glæde, som fremlyste af deres aabne Ansigter, gjenkjendte han Sandhedens umiskjendelige Præg. Den redelige Mand glædede sig inderlig.

„Det er mig nu dobbelt kjært, som jeg just nu vilde sige Dem, sagde han til Ludvig: De veed, at Faktoren paa mit Fabrik for fjorten Dage siden er død. Jeg behøver i hans Sted en Mand, der forstaaer Arbeidet, der er retskaffen og flittig, som har Folkenes Agtelse og Kjærlighed og uopfordret seer paa mit Bedste. Alt dette troer jeg ikke at finde bedre forenet end hos Dem. Naar De altsaa vil, er De fra i Morgen af min Faktor."

Den sidste Straale af Aftensolen speilede sig i det henrykte Pars klare Glædestaarer. „De faaer der, vedblev Manden kort: omtrent tre Gange saameget i Indkomster, som forhen, og kan altsaa leve sorgfri med Kone og Barn; De faaer en meget bedre Bolig, og — her vendte han sig til Hanne — vi To skulle indrette den ret vakker! Imorgen tidlig lader jeg alle mine Kolonister komme sammen, og forestiller Dem som deres Foresatte. Paa Søndag otte Dage har vi Høstfest, da pleier jeg altid at gjøre mine Folk en glad Dag; dennegang kan vi da helligholde Deres Brylupsfest! Gud lade det gaae Eder vel, kjære Børn! græder ikke! I gjøre mig blød! Kommer hellere og nyder Aftensmaden med mig! dog nei! — jeg vil ikke berøve Eder Gjensamlingens Glæde! jeg vil sende Eder Aftensmaden over! drikker paa min Sundhed!"

Intet forgjeves Ord, for at skildre de Elskendes Salighed!

Koloniſterne modtoge tilfredſe Ludvig ſom deres Foreſatte. Paa Bryllupsdagen førte Fabrikkens Herre ſelv den ſkjønne Brud til Kirken; alle de venlige Hytters Beboere ledſagede dem i feſtlige Rækker. Da han hentede Bruden, trak han hende tilſide: „Barn! der har De en Trolovelſesring til Deres Brudgom, den vil ſikkerligen være ham kjær!" Han gav hende Ringen med Portraitet. For Alteret ſik Ludvig den; henrykt trykte han den til ſine Læber!

Saaledes har disſe gode Mennesker levet i nogle Aar, ſkjulte for Verdens Øine; men virkſomme og lykkelige. Hvert Fjerdingaar ſende de Faderen ſaa glade et ſammenſparet Bidrag til hans Underholdning. Ludvig har glemt ſin gamle Herlighed og ſin forrige Letſindighed. Lidelſer forbedre, hvor Hjertet er ufordærvet; Kjærlighed og nyttig Virkſomhed opholder paa Veien til Forbedring. Kommer der ſtundom — ſom dog er meget ſjelden — Ludvig en Erindring i Tanker om hans forrige Herlighed, da henter Hanne deres to muntre Drenge.

„See engang, ſiger hun: om disſe ſortsiede Skjelmer ikke ere to Riddergodſer værd?" — „Og Du en Krone!" raaber den lykkelige Mand, og alt det Forbigangne er glemt.

(Fr. Rochlitz.)

Dobbeltbilledet.

„Slige Fortællinger høre nu til Dagens Orden, og jeg veed ikke, hvad der meest er latterligt, enten deres Iver, som med forbausende Tro fortæller, eller den lydige Tilhørers Lettroenhed, der seer et overordentligt Menneskes Død i hvert et Stjerneskud. Jeg for min Deel, regner mig ikke blandt hine Lettroende, og hold mig derfor, I Herrer, tilgode, naar jeg sætter liden Tiltro til de physiske Virkninger af Eders dyriske Magnetisme, som til Læren om den ægyptiske Sjelevandring!"

Med disse Ord bankede den gamle Greve Stahn sin Pibe ud, og skjød sin Stol tilbage, til et Tegn at gaae fra Bordet. Selskabet, der bestod af Doctoren, Præsten og en Ritmester, som i mange Aar havde nydt Grevens Venskab, og nu i Besiddelse af lidt Formue, henlevede sine Dage i den grevelige Borg, reiste sig fra Bordet. De vare alle Tre erklærede Tilhængere af denne dunkle Videnskab, men Enhver af dem saae den fra sin egen Synspunkt: Doctoren som et Slægtskab til det menneskelige Legeme, Præsten, som en synlig Influenz af Gud i den menneskelige Sjel, og Ritmesteren som en overnaturlig i Aanderiget indgribende Aabenbarelse. Alligevel kunde hverken de to Lærdes Argumenter eller Soldatens jernfaste Grunde, at Magnetismen, uagtet alle de Spiltægterier, der ofte dreves med den, havde en høiere aandelig Tendents, overbevise Greven, der meente sig at være en

saa stor Skeptiker, at han intet troede deraf, undtagen hvad han kunde see med sine egne Øine. Hvis det kun laae deri, meente Ritmesteren: saa var jeg maaskee istand til af mine egne Erfaringer at levere Dem Beviset, og saalunde ende Striden om en Gjenstand, der alt i flere Aftener har beskjeftiget os. Imidlertid vil jeg derved opvække smertelige Erindringer, som Tiden allerede forlængst havde forjaget." — Paa sine Venners fælleds Bøn lovede han dem endelig, den næste Aften at fortælle dem Begivenheden, der lød saalunde:

„Mine Forældre, begyndte han: nedstammede fra en gammel Familie, men vare fattige og døde allerede i min Barndom, hvorpaa jeg, deres eneste Barn, blev overgivet til en gammel Tante, som ledte min Opdragelse indtil mit tolvte Aar, da jeg blev optaget i et adeligt Kadet-Institut. Jeg kunde gjerne have udeladt disse mit Livs første Begivenheder, hvis jeg ikke dermed vilde stadfæste den ofte bestredne gamle Sætning: at de Indtryk, som Mennesket modtager i sin tidlige Barndom, følger ham i hans Fremtidsaar. Saaledes havde min Tante gjort sig megen Umage med, at indplante mig Kjærlighed til Religionen, hvorfore jeg endnu den Dag idag taknemlig ærer hendes Minde. Imidlertid var hendes Maade at undervise paa, ei den bedste, thi den bestod for det meste deri, at jeg i hele Timer maatte forelæse af Bibelen de Steder, som jeg først stødte paa, hvisaarsag det ofte traf sig, at de hverken vare passende eller forstaaelige for mig, og naar jeg saa bad om Forklaringen derpaa, fik jeg enten et dunkelt Svar eller og et

som gaves af Ukyndighed og Overtro, hvori hun især var meget dygtig. Religion og Overtro var derfor min Medgift fra Ammestuen, og som forblev hos mig. Det Sidste især gjorde mig særdeles lydig saavel til Daarskaber, som vigtige Handlinger. Et Beviis derpaa afgiver den følgende Begivenhed, som jeg iaftes lovede at fortælle:

Jeg havde fyldt mit nittende Aar og stod som Kornet ved Prinds Henriks Dragonerregiment, som garnisonerede i Spaa, og daglig forventede Marschordre derfra, da Krigen udbrød. Nærved Staden laae en Fiskerbye, hvis Beliggenhed ved den brede Flod, ofte havde draget mig derhen, for der at tilbringe Eftermiddagen. — Mod hiin Skik vandrede jeg en Morgen derud; jeg mindes endnu retvel Dagen, det var den tredie Søndag i Junii og tillige Navne- og Dødsdagen af min i forrige Aar hedengangne Tante. Smertelige Følelser greb mig ved Mindet om hende, hvis Plads i mit Hjerte endnu ikke var besat af nogen Ven eller Veninde. Da kom jeg forbi Kirkegaarden, og en indre Tilskyndelse drev mig til at gaae derind, for at betragte de enkelte smukke Kjærlighedsminder, som befandt sig der.

Det var tidlig om Morgenen, den ildrøde Solkugle fremvæltede sig af en purpurfarved Regnsky, og Liigstenene og Korsene paa Gudsageren vare som omgivne af Udødelighedens Glands, da jeg traadte derind. Et stort Epitaphium nærved Indgangen, tildrog sig min Opmærksomhed; jeg gik nærmere, og Ordene:

„didover i den evige Freds Egne bar Dødens Engel et Hjerte, som levede i Kjærlighed og døde i Kjærlighed." glindsede mig med gyldne Bogstaver imøde. Jeg gik omkring Stenen, for at søge Navnet paa den anden Side. Men hvor forskrækkedes jeg, da jeg der saae et Fruentimmer i hvide Klæder, som knælede og bad. Hun kunde ikke see mig, thi hun havde vendt Ansigtet lige mod Solen, og jeg stod bagved hende. Jeg følte, at jeg maatte bortfjerne mig, men saasom Nærværelsen af en Bedende altid rørte og fængslede mig, saa kunde jeg ei heller nu forlade Stedet, og da jeg endnu ikke havde gjort min Morgenbøn, bøiede jeg mig ydmyg og stille bag Gravstenen for den Almægtige, af hvis Nærværelse mit Hjertes Anelse følte sig høitideligen greben. — Da jeg var færdig, var Fruentimmeret borte, og ei nogensteds at see. Men i Græsset, hvor hun havde knælet, laae der et Tørklæde, og da jeg nærmere betragtede det, faldt Navnet Beate Z. mig i Øinene, udsyet i Klædets ene Flig. Jeg ventede endnu en Stund i den Formening, at Pigen, thi derfor ansaae jeg hende efter hendes fine Omrids, vilde komme tilbage, naar hun mærkede sit Tab, men da hun ikke kom, beholdt jeg Tørklædet i Haanden og gik hen mod Porten. Men da kom en lille Dreng løbende hen til mig, og bad om det fundne Klæde, som han erkjendte for sin Søsters. — Men Navnet Beate havde vækket min Opmærksomhed, thi saaledes hedte jo ogsaa min Tante, hvis Minde jeg feirede idag, og denne Omstændighed maa vel have bidraget det meste til, at jeg afkastede min daværende, om ikke Undseelse, saa dog Ligegyldighed imod det

andet Kjøn, og vilde selv bringe Drengens Søster sit Torklæde.

Beate var en sextenaarig, skjøn og sædelig Pige, og boede, da hun, hvad jeg snart erfoer, havde mistet sine Forældre, med sin lille Broder, hos Stedets Præst, som vel var den fattigste af alle deres Slægtninge paa jordisk Gods, men den rigeste paa Menneskekjærlighed, og derfore havde taget Børnene til sig, da Moderen var død af Sorg over sin Mands Død. Denne Mand skal have været af høi Stand, og da han havde fundet hende smuk, bortført og ægtet hende, og derpaa forladt hende efter en Række af Aar, hvori hun havde faaet tvende Børn ved ham. Hun vidste ikke hans Navn, da han havde holdt det skjult, endog for Præsten. Kun saameget er vist, at der indløb et anonymt Brev med mange Penge efter hendes Død og under hendes Navn, som sandsynligviis hendes Mand havde sendt i den Mening, at hun endnu levede, men for hvilke Præsten lod reise hendes Gravminde.

Bekjendtskabet med Beate og hendes Pleiefader, var tilfældigviis nu gjort, og naar hendes huldе Væsen fængslede mig fra hendes Side, saa bidrog hans kundskabsrige Underholdning ikke mindre til min Dannelse, der, som de fleste Soldaters, ikke var udstrakt videre, end til Legemet og det mekaniske af Haandværket. — Mine Vandringer til Fiskerleiet bleve hyppigere end forhen, og at der snart dannede sig en Lidenskab imellem Beate og mig, er let at tænke. Nu først lærte jeg at kjende Kjærlighedens Salighed.

Krigstrompeten lød nu ogsaa for Dragonerne, men vistnok var dens Lyd ei skrækkeligere for Nogen,

end for min Beate. Var det paa min Side mere behageligt deri end i Kjærligheden, eller var det Ønsket efter at prøve min Kraft i Slaget, tør jeg ikke afgjøre, men at Skilsmissen fra hende, ei gjorde mig utrøstelig, det følte jeg.

Omtrent otte Dage forend min Afreise fandt jeg i Præstens Bibliothek en sjelden gammel Bog, som strax faldt mig i Øiesynet ved sit konstigtudgraveerte Pergamentsbind. Ved at blade i den, saae jeg en Mængde ubekjendte Karakterer, og Djævleansigter paa de fleste Sider. Skjøndt Titelbladet manglede, saa mærkede jeg dog hvad den bar i sig, og at den handlede om hemmelige Konster. Uagtet jeg overfaldtes af en Gysen ved at see deri, kunde jeg dog ikke tvinge min Nysgjerrighed, og stak den i Lommen, for ret i Mag at kunne læse den, naar jeg kom hjem. Endnu samme Aften begyndte jeg derpaa, men kunde saa lidet finde ud af det mangfoldige latinske og arabiske Kram, at jeg alt vilde kaste Bogen bort, just som jeg traf paa en i det tydske Sprog opsat Formular, som angav, hvorledes man kunde fremkalde en fraværende Person, saa ofte man vilde, i synlig Skikkelse, og netop i det Foretagende, hvormed den just til samme Tid i Virkeligheden var beskjeftiget med. — Jeg gjennemlæste flere gange nøie Maaden, for at indprente den i min Hukommelse, og besluttede, hvor gyseligt det end forekom mig, at gjøre en Prøve den næste Morgen med Beate, især fordi just den tiltagende Maane og andre Omstændigheder vare gunstige dertil. I denne Hensigt begav jeg mig den næste

Morgen tidlig paa Veien til Fiskerleiet, med et Haandspeil og en Pennekniv i Haanden.

Det var en kold Høstmorgen, en skarp Østenvind peeb igjennem Stubbene paa Marken, og hyllet i Taage laae den harmløse Piges stille Bolig foran mig. At det ikke var nogen Kjeltringstreg jeg vilde ove, vidste jeg ret vel, men desuagtet blev jeg ofte staaende, ængstet af Tanken, at jeg ikke turde foretage mig noget med hende uden hendes Vidende. Men jeg gik stedse videre, som dreven af en usynlig Magt. — Endelig havde jeg naaet Byen, Alting var roligt i den; jeg sneg mig omkring Præstegaarden, hvor intet rørte sig. Jeg steeg over Bagporten, bortviste den logrende Porthund, som kjendte mig, og fløi til Beates Sovekammer. Døren stod paa Klem og jeg treen sagte ind, foran hendes Seng. Hun sov i elskværdig Uskyldighed, hendes Haar slyngede sig i store Lokker ned over Skuldrene, hendes Barm hævede sig i lange Aandedrag, og kun hendes rosenrøde Læber bævede iblandt, som bevæget af en ængstlig Drøm.

Endnu stod jeg ubesluttet der, mægtige hidtil ubekjendte Følelser drev mit hede Blod til Hjertet, og jeg kunde have styrtet hen at kysse hendes Haand, men da raabte en fjendtlig Stemme til mig: dvæl ikke! — Jeg bøiede mig da mekanisk over hendes Hoved, udtrog letteligen et af hendes Isfehaar med Roden, derpaa nok et, og saa et tredie. Hun vaagnede ikke, kun Trækningen om Munden forstærkede sig hvergang. Som dreven af en ond Samvittighed, flygtede jeg nu ud af Huset, og ilte til Kirkegaarden med de røvede tre Haar.

Her fattede jeg mig lidt igjen, og kunde ved Efterkanken ei begribe, hvorlunde Angesten kunde have været saa stor før Gjerningen, der nu syntes mig heel uskyldig. Rolig tog jeg derfor Speilet op af Lommen, stilte mig hen paa et Trin af hendes Moders Gravminde, hvorved jeg just stod, forkortede de tre Haar indtil en Tommes Størrelse, efter at jeg havde gjort et lille Snit i det venstre Øienbryn med Penneknіven, hvorpaa jeg satte Roden af Haarene deri, og gjorde dem af samme Længde, som de andre Øienhaar, og befæstede Saaret med et lille Hefteplaster, som jeg vædede med Duggen, der formedelst den endnu eiopgangne Sol laae paa Gravstenen. Endelig skjar jeg en Lok Haar af mit Baghoved, viklede den omkring et Dødningehoved, som jeg fandt, og begrov det ved Kirkemuren. — For saavidt havde jeg nøie opfyldt den gamle Bogs Forskrift. Nu havde jeg at vente Virkningen, naar Saaret var gandske lægt igjen.

Da jeg nogle Dage efter aflagde mit Besøg hos Præsten og Beate, Aftenen før min Afreise, forekom det mig, som herskede der en høitideligere Stemning, end sædvanligt. Snart erfoer jeg Aarsagen, thi da jeg befandt mig ene med Præsten, begyndte han saaledes:

„Saa kort endogsaa vort Bekjendtskab var, Hr. Kornet, saa lykkelig stemte dog vore Gemytter, og om min Pleiedatter og jeg end ikke kunne være rolige ved de bange Følelser, som angribe os ved Afskeden, saa ere Bevæggrundene dertil dog ingen andre end Følelsen af den Kjærlighed og Agtelse, som De har indgydt os, og som lader os troe, at De ved dristig Daad vil

paa den blodige Vei, der nu er aabnet dem, stræbe efter Roes og derved miste det Liv, til hvilket min Beates Tilværelse er knyttet med Demantbaand." — Han gjorde en liden Pause, og da jeg tang, vedblev han:

„Min Pleiedatters Kjærlighed er ingen ny Opdagelse, som jeg gjør Dem, thi De har selv forlængst tilstaaet mig Deres Tilbøielighed for den vakre Pige. Imidlertid har jeg noget at sige angaaende hende, hvoraf saavel hendes Lykke som min egen Rolighed er afhængig." — Jeg hørte med den største Spænding, og han vedblev atter:

„De kjender hendes Forældres Historie. Hendes Fader levede i Forstningen meget lykkelig med sin bortførte Hustru, men kunde senere hen kun forblive tre gange om Aaret hos hende, formedelst sine Pengeanliggender, og tilsidst endog kun nogle Dage. Bortrevet fra sit Fødeland og sine Venners og Forældres Omgang, fandt hun kun Rolighed i sin Stilling ved Tankerne om den saa inderligt elskede Mand, som hun endnu kunde bringe tusind Offre. Enten det nu var af den stærke Retning alle hendes Sjelekræfter havde taget mod den fraværende Gjenstand af hendes inderligste Kjærlighed, eller var det af en anden, den Almægtige kun bekjendt Aarsag, som var Skyld deri, vides ikke, nok, det under hendes Hjerte levende Foster meddeelte hun saadanne psychologiske Naturanlæg, som jeg endnu aldrig har hørt at noget andet Menneske besad. Beate nemlig, hendes Ægteskabs Frugt, legede engang i hendes niende Aar med nogle

andre Børn af hendes Alder, i den ved Moderens Huus grændsende Skov; hun fjernede sig derved saa langt, at hun ikke kunde finde hjem, saa at hun mangledte, da hendes øvrige Legekammerater kom tilbage. Der blev strax sendt Bud omkring i Skoven for at opsøge hende, men Alle vendte efter nogen Tids Forløb tilbage, uden at have fundet det fortabte Barn. Klokken slog ti, og endnu var hun ikke funden; fortvivlet vred Moderen sine Hænder og sendte nye Folk ud med Fakler. Da aabnede Døren sig og med ængstelig søgende Blikke stirrede en Skikkelse med Barnets Ansigt; Hunden tudede og krob i Skjul, men Moderen, som troede det var hendes Datter, ilte hen at tage imod det. Da veeg Phantomet, og Moderen saae hvorlunde det svævede ad Skoven til. Dreven af Moderkjærlighed og Modersmerte ilte hun derefter, idet den flagrede hen i Maaneskinnet, og da hun var kommen dybt ind i Skoven, forsvandt det vel, men Beate sad ved en Træstamme og græd saa bitterligt. — Hvad der tildrog sig i Beates Barndom, skete oftere da hun var voxen til, nemlig, naar hun længtes inderlig efter en fraværende Person, eller ønskede sig etsteds hen, hvor tilfældige Omstændigheder vare modte hende, og hendes Dobbeltskikkelse blev synlig for den Person eller i den Egn, hvortil hendes Længsel stod, og flereganger har jeg været Vidne selv dertil." — Dermed endte Præsten sin Fortælling, idet han lagde til: „Jeg holdt det for min Pligt, at gjøre Dem bekjendt med denne synderlige Sag, deels fordi jeg ønskede at vide, om ikke denne Opdagelse vil være Deres Tilbøielighed imod, deels ogsaa for at spare Dem

en Skræk, hvis De i Fremtiden faaer Synet selv at see."

Stærk rystet af en indre Gysen var det mig, som følte jeg tusinde iiskolde Myrer krybe under Huden paa mit Hoved, og i min Angest formaaede jeg kun at spørge; „Om ei lukte Dørre kunde beskytte for dette Spøgelsebesøg?" — Idet han benægtede dette Spørgsmaal, og endnu tillagte, at jeg kunde være rolig paa Beates Vegne, da hun ikke i sin vaagne Tilstand vidste noget om sin Dobbeltgang, og at hun kun i Drømme fremkom for de Personer og paa de Steder, det hændtes med, — havde jeg imedens fattet mig saameget, at jeg syntes yderst rolig, og endogsaa kunde forsikkre Præsten, at min Kjærlighed til hans Plejedatter, derved ikke led det mindste Skaar.

Saaledet mit Hjerte stemte overeens med dette Udsagn, saa troede han dog mine Ord, og sagde glad, at en dulig Læge havde for kort siden havt hende i en magnetisk Kuur, hvori hun havde udsagt, at der kun gaves eet Middel til at vorde fri derfor; der maatte nemlig komme en Elsker, som med Liv og Sjel var hende tro i trende Aar, og efter denne Tids Forløb gifte sig med hende. I saa Fald vilde Synet have en Ende, og hun nyde Lykke og Salighed i sin Ægtestand. Men var han utro, maatte hun tidlig dø, og Skikkelsen overlevede baade ham og hende.

Hvor lidet opbyggeligt dette Tillæg var for mig, som anede, at der gaves en høiere, salig Kjærlighed end den, Beate havde indskudt mig, lader sig letteligen tænke, den gode Piges Liv og Lykke var af mig afhængig, men Prøven alt for svær. — Alligevel maa

jeg aabenhjertig tilstaae, at jeg gjorde mig mere til af Afskedstimens Kamp, end alle de følgende Bedrifter ligeoverfor de fjendtlige Kanoner. Forfærdeligt prøvedes mit Mod alt nogle Timer efter.

Natten var allerede indtraadt, da jeg begav mig paa Tilbageveien til Byen. Et bælmørkt Mulm omgav mig, og jeg havde sikkert ikke fundet dertil uden Lygte, hvis jeg ikke havde kjendt Veien ligesaa nøie som min Kaserneslue. Da blev jeg, ved at see mig om, en hvid Skikkelse vaer, som fulgte mig i liden Fraskand. I Begyndelsen brød jeg mig kun lidet derom, og tog længere Skridt for ikke at blive tiltalt, men den fulgte mig i samme Afstand. Da Veien var tom for Mennesker, formodede jeg et Stimandsangreb, blev derfor staaende og raabte behjertet: „Hvem der!" men da den ikke svarte, gik jeg hen imod den. Hvo kan nu skildre min Forbauselse, da jeg i Gestaltens Omrids gjenkjendte Beate, der sammenflod jo nærmere jeg kom, og tilsidst forsvandt. Det krøb mig iiskoldt nedad Ryggen, og jeg fortsatte min Vei mere flyvende end gaaende, uden at see mig om; kun da jeg havde naaet Kasernen vovede jeg at kaste et Blik tilbage, og Dobbeltskikkelsen stod tæt bagved mig. Til Lykke fulgte den mig ikke ind i Huset. — At jeg ikke sov den hele Nat, var jo naturligt, og jeg var glad, da der ved Morgendæmringen blev blæst til Afmarsch.

Min Kjærlighed blev mig alt meer og meer utaalelig, og ingen Tid var mig saa uvelkommen som Natten, fordi jeg stedse frygtede, at Synet skulde vise sig. Et halvt Aar var gaaet, uden at det lod sig see, og

jeg meente, at den firsindstyve Mile lange Afstand voldte, at det ikke mere kunde følge mig.

Omtrent ved denne Tids Forløb spiste jeg engang til Middag med flere Officerer i Gjæstgivergaarden i B. ved Table d'hote. Efterat Maaltidet var endt, lode vi os endnu give nogle Flasker Viin, og sladdrede om Pigerne og Kjærlighed, og som det nu altid pleier at gaae, priste Enhver sin Kjæreste som den smukkeste. Ophidset af Vinen glemte jeg mig saaledes, at jeg vedde med dem Alle, at jeg vilde strax vise dem min Skjønne i Legemsstørrelse, naar de gav mig deres Ord paa, ikke at ville aabenbare det Passerede for Nogen. De tilsagde mig det leende, og førstegang gjorde jeg nu en Prøve med Beates trende Hovedhaar, der vare fastgroede i mine Øienbryn. Jeg befugtede, efter den gamle Bogs Forskrift, min høire Haands Guldfinger, og strøg Haarene tregange opad mod Næseroden. Pludselig sad, synlig for os Alle, Beate i en net Dagligklædning, læsende i en Bog, ved Siden af mig paa en Stol. Jeg forskrækkedes heftigt ligesom de Andre, der Alle sprang op og stirrede ubevægeligt mod Skikkelsen, der rolig vendte et Blad i Bogen. Jeg var den første som kom til Besindelse igjen, og benyttede Øieblikket til at lade hende forsvinde, som skete derved, at jeg strøg med den tørre Tommelfinger paa venstre Haand Haarene tilbage imod Tindingen.

Dog var denne Ubesindighed uden videre Følger, da Officererne holdt det Hele for at være skeet ved en Tryllelygte, som jeg havde skjult hos mig,

og denne Tro berøvede jeg dem ikke. Men jeg leed skrækkeligt af Følgerne, som bestode deri, at Dobbeltskikkelsen endnu i lang Tid fulgte mig baade Dag og Nat, hvor jeg gik og stod.

To Aar vare henrundne i Krigens Løb, uden at jeg havde faaet noget Svar paa de Breve, jeg tilskrev Beate. Dette, i Forening med den lange Tid og vide Fraskand bevirkede en mægtig Kulde i min Tilbøielighed for Beate, og Synet af hendes Dobbeltskikkelse, som nu sjelden forekom mig, blev mig ligesaa ligegyldig, som de tre Haar i mine Øienbryn, hvorpaa jeg aldrig tænkte. Tilfældigviis blev jeg bekjendt med en ung, deilig Engellænderinde, Miss Mary Smith, hvis fine Dannelse og øvrige Fuldkommenheder trak mig umodstaaeligen til sig, saa jeg nu først begyndte at føle den høiere, salige Kjærligheds almægtige Kraft.

Hun beboede med sin Fader, en meget formuende Mand, et smukt Landsted to Mile fra M., hvor jeg i tre Maaneder havde opholdt mig hos en Ven, medens Vaabenstilstanden, og da hendes Fader og min Ven vare gamle Bekjendtere, saa hengik kast ingen Dag, hvori jeg ikke red hen til Engellænderens Landsted, og der tilbragte nogle behagelige Timer. Mary og jeg gjorde saameget mindre nogen Hemmelighed af vores Kjærlighed, da den ikke var hendes Fader imod, og saaledes gik det saavidt, at vor Forlovelse fuldfortes.

Dagens Festlighed var endt, og det var silde, da jeg brød op, at ride hjem. Mary var uformærket hoppet ned i Haven, for at kige Stjerner

i den lune, maanelyse Juniaften. Fuld af søde Følelser fulgte jeg efter hende. Jeg formodede at finde hende mellem Caprifolierne, og fløi derhen. Virkelig blev jeg ogsaa en Skikkelse vaer derinde, men ned af Alleen kom en anden qvindelig Figur, som gik mod Buskene, hvori jeg skjulte mig, for at iagttage dem Begge. Den Kommende var Mary, thi jeg kjendte hende paa Stemmen, hvormed hun ængstlig spurgte: „Hvem er da mellem Buskene?" Da hævede sig Skikkelsen, idet den langsom skred forbi min Forlovede og blev noget staaende foran det Sted, hvor jeg var skjult. Maanen kastede sine blege Straaler paa det sneehvide Ansigt, der med alvorsfulde, flammende Øine stod foran mig. Mit Haar reiste sig, thi saa rædselfuld havde endnu aldrig Beates Dobbeltskikkelse vist sig for mig. Mary's Skrig bragte mig tilbage til mig selv, og da Skrækkebilledet var borte, løb jeg den Afmægtige til Hjelp. Hun slog Øinene op og spurgte, hvad det var for et Fruentimmer. Jeg beroligede hende og sagde, at det sandsynligviis var en Sindssvag, som havde listet sig ind i Haven fra Nabolavet. Hun syntes at troe det, og ilte tilbage til Huset.

Nogle Dage efter kom Budskabet om Fredens Slutning, og da jeg kort derpaa erholdt den søgte Afsked som Ritmester, saa var der nu intet meer i Veien for vor Forening. Denne skulde skee om fire Uger, og det paa et yderst skjønt beliggende Gods, som Mary's Fader havde kjøbt til Medgift, og hvor jeg som tilkommende Ægtemand skulde boe.

Bryllupsmorgenen kom, men ængstligere Følelser havde jeg endnu aldrig havt, end paa denne. En uforklarlig Uro drev mig ud i Haven, fra den i Marken, men intetsteds, selv ikke hos min Brud, fandt jeg Lindring. Efter Maaltidet skulde Vielsen gaae for sig. Gjæsterne vare samlede, og man ventede kun paa Præsten. Da meldte et Bud, at han formedelst en Upasselighed ei kunde komme. I det samme Øieblik lod en Fremmed mig indstændig bede, at tale med mig under fire Øine. Jeg anede noget Ubehageligt, dog gik jeg udenfor, og imøde treen mig — Præsten fra Fiskerleiet, Beates Pleiefader!

„Jeg kommer, sagde han: at forebygge en Ulykke, der idag truer med at løsbryde over Dem. Fat Dem, Hr. Ritmester, thi jeg har noget at sige Dem, som udfordrer mandigt Mod.“ — Efterat jeg havde fattet mig saa godt jeg kunde og bedt ham sætte sig, vedblev han: „Har De ikke idag for fire Uger siden seet Beates Skikkelse?“ — Jeg erindrede det ret godt, thi det var den Aften, da jeg og Mary saae hendes blege Skikkelse i Haven, og jeg fortalte ham det, hvorpaa den Gamle vedblev: „Dag og Time træffer aldeles overeens med hendes Henfart fra dette Timelige. Ja, forskrækkes ikke, den gode Pige lever ikke mere, hun døde med Bevidstheden af Deres Utroskab, som hun formodentlig har erfaret af sin Dobbeltskikkelse, hvis Vandringer mod Slutningen af hendes Liv, gik over i den vaagne Tilstand, og Deres Navn var den sidste Lyd fra hendes Læber. Betænk nu, Hr. Ritmester, at dette Dobbeltbillede af den Salige endnu efter Døden omsvæver Dem, og at det maa-

skee nu, jeg taler disse Advarelsens Ord, er Dem nærmere end De troer."

En heftig Gysen foer igjennem mit hele Legeme, og da jeg sky saae mig omkring, forekom det mig, som der susede en bleg Skikkelse tæt forbi mig.

„De er idag, vedblev atter Præsten: i Begreb med at indgaae en Forening med en anden Pige. Jeg erfoer det af min gamle Ven, den Præst der skulde vie Dem, og hvis det er lyktes mig at forekomme denne Handling, da har jeg min hurtige Reise næst Gud at takke derfor. Herren har da brugt mig som et Redskab til at advare Dem og Deres Brud fra en Afgrund, som Deres Letsindighed har ført Dem til, thi sikkert vil Beates Skrækkebillede staae for Dem i det meest henrykkende Øieblik af Deres Kjærligheds-fest, og aldrig unde Dem nogen rolig Time. Betænk Dem vel, og gjør ei Fleer endnu ulykkelig!" — Som rørt af Tordenlyd blev min Samvittighed ved disse Ord. Endnu sad jeg bleg og stiv, da Gubben alt forlængst var borte. Mekanisk vendte jeg tilbage. Man blev forfærdet ved at see mig, der feberskjælvende strax maatte søge Sengen. — Tre Dage og Nætter laae jeg i de skrækkeligste Phantasier. I al den Tid veeg Mary ikke fra mit Leie. Men den fjerde Morgen feirede min kraftige Natur: min Fornuft vendte igjen tilbage. Da fattede jeg den Beslutning, at sige hende Alt, og det gjorde jeg ogsaa med al den Oprigtighed og Troskab, som jeg meente at skylde hendes Kjærlighed.

Forbauset hørte Mary min Fortælling, og tilstod nu, at hun ogsaa i de sidste fire Uger havde seet en

liigklædt Skikkelse i Drømme, der gruelig havde ængstet hende. Hun vidste intet Raad at give mig, og vi fortroede os til Faderen. „De gjorde Uret, sagde han til mig: at De ikke før har sagt min Datter og mig noget om Deres tidligere Kjærlighed. Vel er jeg langt fra at troe, at et dødt Menneskes Sjel kan tilhøre andet end den usynlige Verden, men da Deres Samvittighed har gjort Dem til en Aandeseer, og jeg ikke kan overgive min Datter til en saadan, saa lad De os endnu itide opløse et Forhold, som kun vil føre Anger og Ulykke efter sig!" — Hverken mine Forestillinger eller Marys Taarer kunde bibringe Faderen nogen anden Beslutning, og alt den næste Morgen vare de Begge reiste til Engelland.

Tredive Aar, sluttede Ritmesteren sin Historie: ere siden den Tid henrundne, Beates Pleiefader forlængst død, og om hendes Broder har jeg kun erholdt den eneste Efterretning, at han studeerte Lægevidenskaben. Mig selv forekomme mine Ungdomsbegivenheder som en ængstelig Drøm, hvis ikke Beates tre Tindinghaar i mit venstre sorte Øienbryn foreholdt mig min Ungdomsletsindighed, thi af hendes Dobbeltskikkelse har jeg i tredive Aar intet Syn havt, og om Haarene vise mig hendes Billede i Døden, naar jeg befugter og river dem, er jeg ikke saa forvoven at forsøge."

Ritmesterens tre Tilhørere, fornemmelig den gamle Greve og Doctoren, havde med synlig Bevægelse hørt Historien, og efter at de Begge havde gjenkaldt dem enkelte Omstændigheder, og ladet mange af dem udførligere gjenfortælles, tog Lægen Ordet:

„Alle Omstændigheder stemme overeens deri, at Beate var min Søster. Jeg var dengang endnu for ung til at kunne begribe hendes ulykkelige Kjærlighed, og har først senere erfaret enkelte Yttringer derom af vor Plejefaders efterladte Papirer, saavelsom ogsaa om hendes Dobbeltskikkelse. Hendes Elskers Navn var ikke nævnet deri, og nu, da jeg lærer at kjende hans Person i Dem, kan jeg ikke nægte Dem min inderligste Medlidenheds-Følelse for Deres saa haardt straffede Feiltrin imod min Søster. Det vilde være mig høist ønskeligt, hvis De kunde meddele mig min Faders Navn; at han endnu lever, siger mig min Længsel, som efter saamange bittre Erfaringer ikke har andet Ønske tilbage, end ham som gav mig Livet."

„Saa kom til mit Hjerte, min gjenfundne Søn! raabte her den gamle Greve: thi jeg selv er Din ulykkelige Fader. Tvivl ikke derpaa, vedblev han, da Lægen stirrede paa ham: et mørkt Slør drag over min Kjærlighed til Din salig Moder; hendes Død løste det, og Din lidende Søsters Dødstime udsonede mig med den fortornede Guddom. Du skal herefter være min Alders Trøst og Støtte, og de tunge, mørke Skyer, som omstormede min Ungdoms Horizont, vil jeg borttage Dig, saa sage jeg har faaet Tid til at fatte mig." — Nu fulgte et herligt Øieblik, som vanskeligt lader sig beskrive.

„Deres Historie, Herr Ritmester, meente den deeltagende Præst: har fremviist os nogle Kjendsgjerninger, som indgribe i den naturlige, og enkelte Individuer medfødte Magnetisme, i det mindste holder

jeg Magnetiseurens kraftige Villie rettet mod den magnetiseerte Gjenstand, for saa analog med Deres afdøde Elskedes faste Villie, saa at naar i hiin kun Lægens Villie griber virksom ind i Aanderiget, legemliggjorte Deres Piges fixe Tanker sig, og fremstillede sig synlig som hendes Person. Men — lad os holde os til Sagen selv. Den Bog, som De forhen nævnte, og hvori De fandt det hemmelige Middel, at kunne gjøre en fraværende Person synlig, er mig velbekjendt, thi jeg selv besidder den. Da nu Midlet er befundet probatum, saa tviler jeg ikke paa, at den i andet Bind af samme Bog angivne Maade, at forskaffe Aanden Ro igjen, ved at rive Øienbrynhaarene, er rigtig. Efter den maa Greven, som den Afdødes Fader, udrive et, og De, som Maner, to Haar af sig, og brænde dem i Midnatstimen. Er det skeet, saa befugter og river De Deres Øienbryn, og falde saa de tre fremmede Haar ud, som efter Forskriften maa skee, da skal Aanden have fundet Ro."

Aandernes hemmelige Time var kommen, og Selskabet fandt sig villig til Forsøget, der skulde løse den elskede Datter fra de jordiske Baand. Følgen tilsagde dem det fuldkommen, og idet de trende Haar faldt ud af Ritmesterens Bryn, lod sig Beates Aand tilsyne i himmelsk Straaleglands, svævende forbi dem i en Sky, og fra det Fjerne lød det i ubekjendte Toner:

„Dødover i den evige Freds Egne bar Dødens Engel et Hjerte, som levede i Kjærlighed og døde i Kjærlighed."

(Jean Paul o: Fr. Richter.)

Revolutionen i Aranjuez.

(Fortsat.)

Paa den første Efterretning om Revolutionen i Aranjuez, nærmede Storhertugen af Berg (siden Konge i Neapel) sig Hovedstaden i Filmarscher med adskillige Divisioner, hvoraf kuns en under General Musnier rykkede ind i Staden, de andre bleve staaende i Leir paa Bakkerne omkring Madrid at indjage Frygt. Den overmaade strenge Armeebefaling, Hertugen udstedte under 22de Marts til de indrykkende Tropper, tilfredsstillede ingenlunde Folket, thi skjøndt Enhver vidste, at Ferdinand VII. havde sendt Hertug Del Parque til Storhertugen, for at complimentere ham: saa mærkedes der dog intet til Storhertugens bestemte Erklæring, at han erkjendte den nye Regjering, men tvertimod lod det som han kom for at beskytte Frankrigs gamle Allierede.

Saaledes trak Tordenveiret op med lynsvangre Skyer, og det antændende electriske Slag kom igjen fra Aranjuez, fra den ligesom fangne, i det mindste stærkt bevogtede kongelige Familie, og fra Tilhængere af den gamle Yndlings Regjering. Didhen rettede allerede nu de Forstandigere deres Syn, uden at lade det blændes af Hovedstadens Jubel den 24de Marts ved Ferdinands Indtog, eller lade det bortvende fra Hovedintriguen af den prægtige Revue, den franske Armee holdt den 25de. Hemmeligen ulmede en Brand under Asken, hvis udbrydende Luer snart skulde fortære hele det nye Herskabs Bygning.

Da den afsatte Konge kom til sig selv, og man i en bydende Tone skyndte paa hans Afreise til Badajoz, saa begyndte han at føle den Ubehagelighed, ei længer at kunne befale, men at maatte adlyde. Desuden havde han en Gemalinde, hvis Sjel plagedes af de vildeste Lidenskaber. Hendes Stolthed følte sig dybt krænket ved alle de Friheder, Folket havde tilladt sig, og hun martredes af de grædseligste Forestillinger om Pinsler og uværdig Behandling, som hendes Yndling maatte lide, uden at hun ved sin Anseelse kunde redde ham. Begge Slags Følelser opflammede da i hendes Hjerte det unaturligste Had til en Søn, som hun aldrig (!) havde elsket, og som hun ansaae for Ophavsmanden til al denne Forhaanelse, i det mindste som et blindt foragteligt Værktøi i hendes og Godoys Fjenders Hænder. Derfor æggede denne rasende Furie uophørligt hendes Gemal, hvis Charakteer hun kjendte og som hun længe havde beherskét, og allerede anden Dagen efter denne skrækkelige Catastrophe lykkedes det hende at drive ham til et Skridt, som kunde omstyrte Sønnens Herredømme. Carl IV. maatte nemlig underskrive en formelig Protest imod hans Afstaaelse fra Thronen, hvori han — som den blinde Lidenskab ikke saae — underskrev en Tilstaaelse om sin egen Svaghed og Modløshed i afgjørende Øieblikke. Carl IVs. Protest blev naturligviis holdt skjult, og skulde, uden Dronningen af Etruriens Medvirkning, rimeligviis ei saa snart have havt saa afgjørende Følger. Men denne Kone lod sig af hendes Moder overtale og bruge til at underhandle med Storhertugen af Berg, da man ei bevogtede hende saa nøie. Ved

indstændige Bønner om Hjelp for hendes i Fare svæ-vende Forældre, fik hun ham til at blande sig i denne Sag, skjøndt han vel neppe havde bestemte Ordres dertil saa tidligt fra Keiseren. Storhertugens Ad-jutant Demouthion bragte Dronningen af Etrurien et Brev, som maaskee kuns indeholdt sædvanlige Com-plimenter og tjenstagtige Tilbud, men maaskee ogsaa Vink om, hvem man skulde henvende sig til for at faae Hjelp, hvilket ei kunde skee uden bestemt Opfordring. Adjutanten hørte nu de mundtlige Klager over, hvor-ledes man havde tvunget Kongen, og fik nu den for-melige Protest tilligemed et Brev til Keiseren til videre sikker Befordring.

Demouthions Beretning til Storhertugen.

„Ifølge D. H. Ordre har jeg været i Aranjuez med Deres Brev til Dronningen af Etrurien Kl. 8 i Morges. Hun laae endnu i Sengen, men stod strax op og lod mig komme ind. Jeg overleverede hende Brevet, og hun bad mig bie et Øieblik, da hun vilde læse det i Selskab med hendes kongelige Forældre. En halv Time efter traadte Dronnin-gen af Etrurien ind tilligemed Kongen og Dronnin-gen af Spanien. — Kongen sagde til mig, at han var D. Keis. H. meget forbunden for Deres egen Deeltagelse i hans Skjebne, hvilken var saameget haardere, som hans egen Søn var Aarsag dertil. Hs. Maj. lagde til, at man meget konstigen havde forberedet Revolutionen, uddeelt Penge, og at de fornemste Ophavsmænd for samme vare hans Søn og Justitsministeren Caballero; at han, for at

redde sit og Dronningens Liv, havde seet sig nødsaget til at afstaae Kronen; at han vidste, at man, naar dette ei var skeet, vilde have dræbt ham om Natten; at Prindsen af Asturiens Opførsel var saameget grædseligere, som hans Forældre havde kjendt hans Længsel efter at regjere, og, i Hensyn til den 60aarige Konge, vare blevne enige om at afstræde Kronen til ham, naar han vilde formæle sig med en fransk Prindsesse, som D. Majestæter længe havde ønsket. Endvidere sagde han mig, Prindsen af Asturien forlangte, at han tilligemed Dronningen skulde begive sig tilbage til Badajoz paa de portugisiske Grændser; at han havde gjort ham opmærksom paa, at Climatet i denne Kant passede sig ikke for ham, og at han havde bedet ham, at han vilde tillade ham at vælge et andet Opholdssted; at han ønskede at faae af Keiseren Tilladelse til at kjøbe sig et Gods i Frankrig, og der ende sine Dage. Dronningen sagde mig, hun havde bedet hendes Søn at udsætte deres Reise til Badajoz, men at det havde været forgjeves, og at de skulde reise forstkommende Mandag. Ved Afskeden sagde Kongen til mig: jeg har skrevet til Keiseren, og betroer min Skjebne i hans Hænder. Jeg ønskede at sende ham mit Brev ved en Courier, men jeg kan ingen bedre og sikkrere Leilighed finde, end den som Hs. K. H. tilbyder mig. Derpaa gik Kongen ud af Salen ind i sit Kabinet, hvorfra han kom tilbage med hosliggende Brev i Haanden, som han overleverede mig med disse Ord: „O, hvor sørgelig er min Forfatning! Man tvang mig til at

skille mig ved Fredsfyrsten, som de ville fordømme til Døden, og hvori bestaaer hans Forbrydelse? at han var mig hengiven sit hele Liv igjennem?" — Desuden sagde han endnu, at han havde gjort sig al Flid for at redde sin ulykkelige Ven, men at Alle vare døve for hans Bønner og forlangte kun Hevn; at Fredsfyrstens Død befordrede hans, og at han ei kunde overleve ham. Aranjuez d. 23 Marts 1808.

Demouthion."

„Broder og Herre!

D. M. har vel allerede hørt Tildragelsen i Aranjuez og Resultaterne deraf, og vist ikke uden nogen Interesse har De seet en Konge, som, tvungen til at nedlægge Regjeringen, kaster sig i en stor og allieret Monarks Arme, og er gandske tilfreds med hans Foranstaltninger; thi dette er det eneste, som kan gjøre hans, hans hele Families og hans troe og kjære Undersaatters Lykke. Kun de bydende Omstændigheder have tvunget mig til at give Slip paa Purpuret, til Fordeel for min Søn, og da Vaabengny og min Gardes Huien tilkjendegav mig, at jeg havde at vælge, enten Dronningen skulde leve eller døe. Jeg saae mig nødt til at nedlægge min Krone, men fuld af Tillid til den store Mands Ædelmodighed og Genie, som altid har vist sig som min Ven, har jeg besluttet at overlade min, Dronningens og Fredsfyrstens Skjebne til hans Dom. Jeg henvender mig til D. K. K. M. med en Protest imod Tildragel-

ferne i Aranjuez og imod min Affiaaelse fra Regjeringen. Jeg forlader mig gandske allene paa D. K. K. M. Hjerte og Venskab, og beder Gud, at han vil holde Dem under sin hellige Varetægt. Aranjuez d. 23 Marts 1808.

D. K. K. M. affectionerede
Broder og Ven Carl."

Bemeldte Samtale gav Anledning til en Brevveksling (især ved den etruriske Dronnings Medvirkning) med den franske Overgeneral, som gandske forandrede Tingenes Forfatning, først hemmelig, siden offentlig. Dronningens Brev røbede et Hjerte, hvor Frygt, Stolthed, Had og Hevn havde sit Sæde; det er et varigt Mindesmærke om hiin foragtelige Charakteer, som kun viser eet eneste Gode: at Alt skal opbydes for at redde den gamle Ven og Yndling. Derimod skildrer det et uudslukkeligt Had til hendes eneste Søn, og Ligegyldighed for den spanske Nations Ydmygelse, og Nedværdigelse sees af mere end een Vending, som opfordrer til at bruge Vold imod Nationen, ligesaa tydeligen, som hiint rænkefulde Gemyt, der noder en svag følelsløs Gemal til at samtykke i at tage saadanne Forholdsregler, som kun paa nogen Maade kunne synes tjenlige til at opnaae det foreskrevne Maal.

1) Brev fra Dronningen af Spanien til Storhertugen af Berg, d. 18 Marts 1808.

„Den overordentlige Tidende taler om Intet, uden hvad man vil have fundet blandt Fredsfyrstens Papirer. Tildragelserne i Escurial fortælles urig-

tigen. Kongen gjemte sine Papirer i sin Skriverpult, og gav den stakkels Fredsfyrste dem, for at han skulde besorge dem til Storhertugen, paa det at Samme kunde forevise Keiseren dem paa Kongen, min Gemals Vegne; men da Krigsministeren har skrevet dem og min Søn undertegnet dem, saa kunne de forandre og skrive hvad de ville, som om det var sandt, og de øvrige Personer ville gjøre hvad min Søn befaler. Naar Storhertugen ikke er saa god at bringe det dertil, at denne Sag bliver tilbørlig og hurtig undersøgt, saa skulle de offentlig lade Hovedet slaae af paa Storhertugens, Keiserens, Kongens og min Ven, og siden ogsaa paa mig; thi de tale allerede derom, og jeg frygter for, at de udføre det, førend Keiserens Svar kommer. De ville gjøre Løfter, men de ville drive paa Henrettelsen; kommer da Keiserens Svar, saa staaer han ikke mere til at redde, naar han allerede er halshugget. Kongen, min Gemal, og jeg, kunne ikke uden Gysen tænke paa den Fare, vor oprigtigste Ven svæver i. Der er ingen Tvivl om, at han lider fordi han er en Ven af Storhertugen, Keiseren og Franskmændene. De Erklæringer, min Søn forhen gjorde, ere ikke bekjendte, og ifald de nu blive bekjendte, saa skeer det ikke saaledes, som de virkeligen ere. De beskylde den stakkels Fredsfyrste for, han har staaet min Søn efter Livet og tragtet efter hans Throne. Det er usandfærdigt; netop det Modsatte. De beskylde den uskyldige Fredsfyrste for, at have opbragt Folket, paa det at han kuns kunde

tilføie det alle mulige Fornærmelser. Endelig tage de fat paa mig, som de ellers først vilde gjøre, altsaa kan Storhertugen lade min Søn sige, at man lægge hiin Sag og Papirer tilside indtil Keiserens Ankomst, og — imidlertid tage Storhertugen hans stakkels Vens Person under sin Beskyttelse, omgive ham med fransk Vagt, og forhindre, at man tager Livet af ham. Thi idet de erklære ham for ærløs, ville de bekæmme Kongen, min Gemal, og mig; de sige, man maa lægge Proces an imod os og affordre os Regnskab for, hvad vi have gjort. — Min Søn har et meget slet Gemyt, et blodtørstigt Hjerte; han har ingensinde elsket Fader eller Moder; ogsaa hans Tilhængere ere blodtørstige, og glæde sig, naar de kunne gjøre Folk ulykkelige, ligemeget enten det er Fader eller Moder. De ville tilføie os al mulig Ulykke, men Kongen og jeg agte vor uskyldige Vens Liv og Ære høiere end vores. Min Søn er en Fjende af Franskmændene, om han end siger det Modsatte; jeg troer han har Anslag for imod dem. Folket er vundet ved Penge, og man ophidser det bestandig mere mod Fredsfyrsten, min Gemal og mig, fordi vi ere Frankrigs Allierede og have ladet Dem komme. Min Søn staaer i Spidsen, om han end søger at tilliste sig Keiserens, Storhertugens og Franskmændenes Ynde for des sikkrere at udføre sin Streg. I Aftes har jeg sagt Generalen for de storhertugelige Tropper, at vi bestandig ere Frankrigs Allierede, og at vore Soldater bestandig

skulle marschere med Deres, nemlig de som vi her have; de andre komme os ikke ved, og mange af dem ere heller ikke her. Vi vide ikke, hvilke Befalinger min Søn har givet dem, men naar de adlyde os, saa sætte vi os i Spidsen for dem og fægte med Franskmændene."

2) Brev fra Dronningen af Etrurien til Storhertugen, d. 18de Marts 1808.

„Herr Broder! Min Moder sender Dem dette Brev ved mig, at De kunne gjemme det. Forlad os ikke, min Bedste! Alt vort Haab hviler paa Dem. Forund mig kun den Trøst, at besøge min Fader og min Moder. Giv mig et tilfredsstillende Svar, og forglem ei en Veninde, som elsker Dem af Hjertet.

Marie Louise.

E. Skr. Jeg er syg og sengeliggende, har et Anstød af Feber. De kan altsaa ei faae mig at see nde."

3) Brev fra Carl IV. til Storhertugen.

Aranjuez den 3die April.

„Herr Broder! Joachim Manuel Villena, Kammerherre og min tro Tjener, som reiser til Madrid i egne Anliggender, har faaet Ordre fra mig, at tage hen til D. Keis. H. og forsikre Dem om min Taknemmelighed for den Andeel De tager i min og den visseligen uskyldige Fredsfyrstes Skjebne. De kan troe ham, ligesom jeg troer Dem. Jeg vil ei tale mere om mine Lidelser: min Gemalinde

vil nærmere tale med Dem. Kan Villena ei tale med Dem uden at opvække Mistanke, saa skal min Datter sende Dem Brevet. Tilgiv at jeg gjør Dem saamegen Uleilighed. Carl."

Havde Napoleon og hans Overgeneral endnu ikke tilfulde kjendt den spanske Green af den bourbonske Stamme, saa maatte disse Breve paa eengang vise dens moralske Svaghed og Foragtelighed.

Det første Hertugen gjorde for at vise dem en Tjeneste, som ydmyg bade derom, var en heftig, med Trudsler ledsaget Forestilling imod Kong Carls og hans Gemalindes Reise til Badajoz; her maatte Ferdinand give efter. Don Manuel Godoys Befrielse var derimod ei saa let at faae udvirket; imidlertid havde Storhertugen sørget for, at et betydeligt Antal franske Tropper under Generalerne Wattier og Boudet kunde i Omegnen af Aranjuez forebygge Vold paa det kongelige Par og den endnu i Fængsel værende Godoy. Underhandlingerne bleve til desstørre Sikkerhed drevne ved en tro Tjener af Carl IV., Kammerherre Joachim Manuel Villena, og underhaanden fik Kongen og Dronningen Løfte om, at, saasnart Prindsen af Asturien var reist Keiseren imøde, skulde Fredsfyrsten sikkerlig udrives af sine Fjenders Hænder.

Imidlertid var Napoleon virkelig reist fra St. Cloud d. 2den April, og havde taget Veien over Bordeaux til Bayonne, efterat have givet Ferdinands Gesandtere Audience den 4de s. M. i Egnen af Tours. Nu nærmede Forspillet til den spanske Tragedie sig sin Udvikling. Depescher fra Storhertugen havde allerede

tilstrækkelig underrettet Napoleon om Tingenes sande Sammenhæng, om den gamle Konges Appellation, om de handlende Personers Svaghed og Mangel paa Charakteer, og om de i Skjødet af den kongelige Familie selv rasende Lidenskaber. Vare den franske Keisers Planer ikke allerede forhen modne, saa maatte de jo nu snart udvikle sig.

Keiseren havde sendt General Savary, siden Politieminister, Hertug af Rovigo, en fiin og snild Mand, til Madrid, hvor han meldte Keiserens nær forestaaende Ankomst, der ved en udtrykkelig Armeebefaling fra Storhertugen under 2den April blev bekjendtgjort Armeen. Man forestillede den nye Konge, at han maatte vise sin høie Allierede den Opmærksomhed, at reise ham imøde, og det syntes visselig og nødvendigt, at gjøre sig al Flid for at vinde den mægtige Monarks Gunst, naar man ei strax vilde begynde at ruste sig mod Frankrig, hvis Armeer stode allerede dybt inde i Landet. En Reise til Keiseren blev altsaa den eneste Udsigt til et fredeligt Forliig. Ei heller torde Ferdinand, naar han ikke vilde lægge sig ud med Napoleon, modsætte sig sine Forældres Ønske, at bringes deres gamle og mægtige Allierede imøde.

Endelig kom den til Afreisen bestemte Dag, den 10de April, da Ferdinand virkelig tiltraadte Reisen, ledsaget af Hertugerne St. Carlos og Infantado, Canonicus Escoiquiz, Ministrene Cevallos, Musquiz og Labrador, Greverne Villariero og Orgaz, og Marqvierne Ayerbe og Quadalcanar. Indvaanerne i Madrid vare i dyb Sorg. Selv i de Provindser, Ferdinand reiste igjennem, blandede sig instinktagtige Be-

kymringer for nærforestaaende skrækkelige Tildragelser i Folkets stormende Glæde. Uagtet man talte om en nærforestaaende Formæling med en fransk Prindsesse; uagtet man næsten i alle Byer strøede Blomster for Kongen, sang Jubelsange, og Mange skattede sig lykkelige, naar kun den nye Konges Vogn, af hvis Regjering de lovede sig saa velsignede Tider, kjørte over deres udbredte Kapper; uagtet alt Blændværk og Virvar, saae dog de Klogere — og disse vare mange — et høist farligt Skridt i denne Reise, og befrygtede de allerværste Følger.

Reisen gik langsomt, og jo nærmere man kom Grændsen, jo ugunstigere vare Forvarslerne. Depescherne fra det til Keiseren sendte Gesandtskab lode ei synderligt trøstelige, og gave næsten ingen bestemt Erklæring om Keiserens Mening, som Infanten Don Carlos vel var reist imøde til Bayonne, men havde, selv anfaldet af en Sygdom, ei kunnet stemme til den nye Konges Fordeel. — Den Trøst, General Savary gav, (han havde udbedet sig den Ære, at følge Hs. Majestæt paa Reisen, der, efter den ham nylig efter Sigende meddeelte Efterretning om Keiserens Komme, vilde i det høieste gaae til Burgos) klang trøstelig nok, men fra Madrid lød advarende Stemmer. Da Keiseren ei var kommen her, saa brugte Savary al sin Veltalenhed for at formaae Ferdinand til i det mindste at fortsætte Reisen til Vittoria. Herfra skrev Ferdinand efter sine Ministres Anmodning et Brev til Keiseren, hvori Klager, Bekymringer og Venskabsforsikkringer afvexle med hverandre, og hvis endelige Øiemed var, at udrives af den qvalfulde Uvidenheds-

Tilstand, hvori Keiseren havde sat Ferdinand og hans Tilhængere.

Svaret fulgte snart, og kan ansees for et Mesterstykke i Statskonsten; thi netop den saavel faderligfortrolige, som majestætisk-bydende Tone i Napoleons Skrivelse, netop de med Forsikkringer om Venskab og Beskyttelse blandede Klager over Ferdinands Opførsel, og endelig hiin aabenbare Erklæring, at man endnu ikke var enig med sig selv om hvad Beslutning man vilde tage, maatte forvilde den unge Monarks Hofmænd og Raadgivere i deres smaavurne Beregninger. Nogle anede vistnok den Skjebne, som forestod deres Herre, og raadede derfor ei at gaae over Grændsen; Andre derimod vare i den Forhaabning, at naar man kuns kunde forekomme den affatte Konges Klager, vilde det være en let Sag at stemme Keiseren gandske til den nye Konges Fordeel. Hertil kom Savary's Forsikkring: „Man maa hugge Hovedet af mig, om ikke Keiseren et Qvarteerstid efter D. M. Ankomst til Bayonne erkjender Dem for Konge af Spanien. Maaskee han efter sin sædvanlige Bestemthed giver Dem i Førstningen kuns Titel af Høihed, men inden fem Minuter kalder han Dem Majestæt, og inden tre Dage skal Alting være bilagt, og D. M. kan strax reise hjem igjen til Spanien."

Keiser Napoleons Svar til Kong Ferdinand.

„Broder! Jeg har imodtaget D. K. H. Brev. I de Papirer, som De fik af Kongen, Deres Fader,

maa De have fundet Beviser paa den Andeel, jeg stedse tog i hvad der angaaer Dem. Under nærværende Omstændigheder ville De altsaa tillade mig at tale frimodigen og oprigtigen med Dem. Var jeg kommen til Madrid, havde jeg tænkt at formaae min høie Ven til, at han skulde foretage sig nogle nødvendige Forandringer i sine Stater og tilfredsstille Publikum. Fredsfyrstens Afskedigelse var i mine Øine nødvendig for Deres Undersaatters Skyld. De nordiske Anliggender have forsinket min Reise. Tildragelserne i Aranjuez indtraf. Jeg vil ei bedømme Tildragelserne, ei heller Fredsfyrstens Opførsel; men dette veed jeg, at det er farligt for Kongerne at vænne Folket til at skaffe sig selv Ret. Jeg beder Gud, at D. K. H. ei engang maa selv erfare dette. Det stemmer ei med Spaniens Interesse, at behandle en Fyrste slet, som har formælet sig med en Prindsesse af kongeligt Blod og saa længe bestyret Riget. Han har ingen Venner meer; D. K. H. vil heller ingen have, hvis De engang bliver ulykkelig. Nationerne hevne sig gjerne for den Hylding, de bringe os. Hvor i al Verden kunde man anlægge Proces imod Fredsfyrsten, uden tillige at anlægge den imod Dronningen og Kongen, Deres Fader? Denne Proces vil nære Had og Partiesyge, og faae en for Deres Krone meget bedrøvelig Ende. D. K. H. har ingen anden Adkomst til samme (Kronen) end den Deres Moder har givet Dem. Naar Processen bestæmmer hende, saa taber D. K. H. derved Deres Rettigheder. Luk dog Øren for usle

og troløse Raadgivere! De har ingen Ret til at dømme Fredsfyrsten. Hans Forseelser, ifald man lader ham nogen høre, tabe sig i Thronens Rettigheder. Meget ofte har jeg yttret det Ønske, at Fredsfyrsten ei skulde have med de offentlige Anliggender at bestille. Mit Venskab for Kong Carl har ofte bestemt mig til at tie og lukke Øinene for de Ufuldkommenheder, der vare hos de Mænd, som omgave ham. Hvor ere vi dog usle Mennesker! Svaghed og Vildfarelse er vor Lod! (faiblesse et erreur c'est notre devise!) Men alt dette kan jævnes: Fredsfyrsten skal forvises Spanien, og jeg tilbyder ham et Tilflugtssted i Frankrig. Hvad Carl IV. Afstrædelse angaaer, saa har samme havt Sted paa en Tid, da mine Armeer stode i Spanien; og Europa og Efterslægten vil tænke, jeg har kun sendt saa mange Tropper hen for at støde min Allierede og Ven fra Thronen. Som Naboregent har jeg Tilladelse til at lære at kjende denne Afstrædelse, førend jeg erkjender den. Jeg siger det til D. K. H., til Spanien og hele Verden: er Kong Carls Afstaaelse skeet af egen fri Drift, er han ei tvunget dertil ved Oproret i Aranjuez, saa skal jeg ingen Ophævelser gjøre for at antage den, og jeg erkjender D. K. H. for Konge i Spanien. Jeg ønsker derfor at tale med Dem derom. Den Forsigtighed, jeg i en Maaned har brugt i disse Anliggender, maa være D. K. H. Borgen for den Understøttelse, De vil finde hos mig, ifald Partier, af hvad Slags de end maatte

være, vilde i sin Tid forurolige Dem paa Thronen. Da Kong Carl lod mig vide October Maaneds Tildragelser, saa blev jeg meget rørt derover, og jeg troede ved de ham gjorte Forestillinger at have bidraget til et godt Udfald paa de spanske Anliggender. D. K. H. havde megen Uret; jeg anfører intet andet Beviis, end det Brev De skrev mig til, og som jeg bestandigen ei har villet vide noget af. Kommer Touren til Dem at blive Konge, da skal De erkjende hvor hellige Thronens Rettigheder ere. Ethvert Foretagende af en Kronprinds, at søge Hjelp hos en fremmed Fyrste, er strafværdig. Ægteskab med en fransk Prindsesse og D. K. H. anseer jeg for en med mit Folks Interesse overeensstemmende Ting, og især for en Omstændighed, der skulde forene mig med et Kongehuus, som jeg har al Aarsag at være tilfreds med i den Tid, jeg har siddet paa Thronen. D. K. H. maa ei slaae Lid til Uordener og Folkebevægelser. Man kan udøve Mord paa enkelte af mine Soldater, men Spaniens Ødelæggelse bliver Resultatet deraf. Med Bedrøvelse har jeg seet, at man i Madrid har udspredt Breve fra Generalcapitainen i Catalonien, og veed Alt, hvad man har gjort for at opvrøre Gemytterne. D. K. H. kjender mine Tanker nøie. De seer, at jeg endnu er uvis i Henseende til adskillige Ideer, som maae fixeres. De kan være vis paa, at jeg i ethvert Tilfælde skal forholde mig imod Dem, som imod Kongen, Deres Fader. Troe, at det er mit Ønske at jævne Alt og finde

Leilighed til at give Dem Beviser paa min Hengivenhed og fuldkomne Agtelse. Jeg beder Gud, o. s. v.

Bayonne den 16de April 1808.

Napoleon."

Omendskjøndt nu Keiserens Brev med Forsæt ikke indeholdt nogen bestemt Indbydelse til Ferdinand at komme til Bayonne, saa beholdt dog den sidste Mening Overhaand, og Ferdinand skrev til Keiseren endnu den 18de, at han vilde strax reise ad Frankrig til. „Han lukkede Øret, siger Cevallos: for mine og andre Fleres Raad og for hans tro Stad Vittorias Bønner, og besluttede at reise til Bayonne, da han umuligen kunde troe, at en Regent, han stod i Forbund med, kunde indbyde ham til Gjest for at gjøre ham til Fange og gjøre Ende paa et Dynastie, som, langt fra at have fortørnet ham, havde givet ham de største Prøver paa Venskab."

(Sluttes i næste Hefte.)

Elskovsbadene.

Der gives Folkeslag, for hvilke man, ligesom for visse Fruentimmer, er lidenskabeligen indtagen, uden at man kan gjøre sig Regnskab for denne Kjærlighed. Til disse høre Baskerne. Man elsker dem før man lærer dem at kjende, og ved nøiere Bekjendtskab troer man sig overført i en idealsk Drømmeverden. Disse Hyrder, som med Staven i Haand skride henover Fjeldene, disse Ungmøer med den lette, graziøse Gang, disse veldyrkede og smilende Marker — Alt forener sig, for at indtage Øie og Hjerte. Naar man fra Høiderne ved Ainchoue lader Øiet følge Strandkysten imellem Bidassoa og Bayonne, saa opdager man lidt efter lidt de skjønne Flækker: Urrugen, Ciboure, St. Jean-de-Luz, Biarrits og Anglet — Navne, som nu tildags ere lidet bekjendte, men, som engang vare navnkundige. Her fødtes, her dannedes hine uforfærdede Sømænd, der langt tidligere end Engellænderne og Hollænderne med Harpunen forfulgte Hvalfisken til Jishavet. Man har Formodning om, ja man har endog Beviser for, at Baskerne vare de første Europæere, som landede paa Terreneuve.

Blandt de Flækker, som findes i Provindsen Labour, udmærker Biarrits sig med sine berømte Søbade. Det er et interessant Syn, paa bestemte Dage at see Karavaner strømme til fra alle Sider, at see de yndige Piger, indhyllede i lange Slør, at ile did. — Badepladsene i Biarrits og Omegnen af An-

glet ere Klippehuler, som man kalder Elskovs-Badene. Intet Strøg af den frygtelige gaskogniske Havbugt hjemsøges hyppigere af Stormen, end dette. De fremrullende og rask tilbagestrømmende Bølger have alt bortrevet mangen skjøn Badegjæst. Ilte endog en kraftig Svømmer hende til Hjelp, som oftest var dog hans Møie forgjeves. Særdeles farlige ere disse Huler, mangfoldige ulykkelige Hændelser forplantes fra Mund til Mund; men især fortælle ømme Mødre deres Døttre følgende Begivenhed. Pigerne lytte opmærksomme til, fælde hede Taarer — og besøge dog stedse paany — Elskovsbadene.

Imod Enden af det syttende Aarhundrede levede i den sandige Flække Anglet, Saubade, eneste Datter af en riig Hyrde, og Laorens, en ung fader- og moderløs Fisker. Pigen blev anseet for et Skjønhedsmønster, hendes ranke Vext, hendes talende Øine, hendes yndige Træk nærmede sig Idealet. Laorens, tyve Aar gammel, født i det Land, hvor Kraft og Skjønhed smelte sammen, søgte sin Lige i det hele Biscaya. Naar han viste sig i den lette, indtagende Nationaldragt, saa vendte Alles Øine sig paa ham. Hans Øie søgte kun Saubade. De elskede hverandre, det var aabenbart; Rygtet havde ikke forkyndt det, man havde forudseet det. Man var fuldkommen overbeviist om, at det ikke kunde være anderledes, de maatte elske hverandre. Kun een Mand i hele Biscaya indsaae ikke Nødvendigheden heraf — det var Pigens Fader. Han besad skjønne og talrige Hjorder — Laorens var fattig. Dette usalige Misforhold lagde de Elskendes Lykke uoverstigelige Hin-

dringer i Veien; Modstanden hævede de Elskendes Tilbøielighed til Begeistring. De saae en mørk Fremtid imøde, men de besluttede at være hinanden tro til Døden, og det gjensidige Løfte bestod snart sin Prøve.

En Morgen var Saubadés Fader gaaet til Bjergene for, efter aarlig Sædvane, at tælle sine Hjorder, ved hvilken Leilighed han pleiede at samle alle sine Hyrder om sig. Neppe var den alvorlige, strænge Gamle forsvunden bag Høiene, før det elskende Par laae glædedrukken i hverandres Arme. Morgenrøden kastede sine Purpurstraaler paa Løvhytten, hvis grønne Blade og modnende Frugter indsluttede dem. Dette Tilflugtssted kunde kunsen kort Tid unddrage dem Nabvernes Blikke, thi Alles Øine hvilte jo paa dem. Solen stod allerede høit paa Himlen. De forlod derfor Landsbyen og gik mod Havet. Hvor fortryllende syntes dem de øde Sandklinter, hvortil de flygtede! Alt stode de ved den bratte Fodsti, som førte ned til Stranden. De betreen den Arm i Arm. Til Høire strakte Sandbjergene sig ud i det vide Fjerne og tilbød intet Tilflugtssted; til Venstre dannede en steil Klippe en Bue, hvis øverste Spidse ragede ragede ud over Bølgerne. I Klippens Midte var en rummelig, dyb Hule.

Havde Tilfældet ført en kold Jagttager eller en begeistret Digter til dette rædsomme Sted, hvor vilde denne Halvcirkel, hvis Skueplads var Havet, have ryslet dem; dette Amphitheater, paa hvilket Poseidon synes at have villet viist de Dødelige det Had, som beskyller tvende Verdensdele. Kjærlighed havde ført det huldе Par hid, og dens rene Glands smyk-

kede dette frygteligskjønne Øde. De mørke Klipper tyktes dem smilende og venlige, det fjerntbrusende Verdenshav var dem en skjermende Vold, som Kjærlighedens Genius havde optaarnet mellem dem og de øvrige Mennesker. Fiint Sand, blandet med knuste Muslingskaller, var deres Sæde, men de havde ikke siddet blødere, fortroligere paa duftende Blomster, thi de sadde jo tæt klyngede til hverandre.

Næsten forglemmende sig selv, mærkede de ikke de Skyer, der samlede sig paa den fjerne Horizont; de hørte ikke Vinden suse over de skummende Bølger, ikke den stigende Larm af den vilde Brænding; Lynglimtene, der omkredsede dem, agtede de ligesaalidet som den rullende Torden, der ligesom bebudede dem den truende Fare. Vel skjælvede Laorens for sin Kjærligheds Gjenstand, men Saubade beroligede ham — hun havde jo saa længe længtes efter at vorde allene med sin Elsker. Hun trykte ham til sit trofaste Hjerte og ændsede ingen Fare.

Men Stormens Rasen voxte, og Bølgerne skyllede alt op mod Hulens Indgang. „O min Saubade! udbrød Laorens med Smerte, idet han drog hende til en afsides Krog i Hulen, hvor Vandet endnu ikke kunde naae hende: Døden omspænder Dig, Stormen tager til, intet Haab, ingen Redning —!"

Da smilede den huldе Engel og sagde: „Kun eet Ønske har jeg stedse næret: at dø og at leve med Dig — imorgen var maaskee dette Haab tilintetgjort, men idag er jeg gandske Din, saaledes som jeg evig vil være det." Laorens ilede tilbage til Hulens Indgang. Alt laae indhyllet i Vand, overalt brusende

Hav, det forfulgte ham og kastede ham hen i den Krog, hvor den elskede Pige endnu bød Bølgerne Trods. Hun udstrakte sin Haand for at drage ham til sit Hjerte. En skummende Bølge brød mod hendes Sæde og bragte dem Døden. Læbe mod Læbe, Bryst mod Bryst — saaledes bortrev Havet det dobbelte Bytte. Længe tumledes de omkring af Bølgerne, uden at de mægtede at skille det huldе Par. Endelig bleve de kastede mod en Klippe, der baade var dem Kirke og Grav.

Folk, som Faderen havde sendt efter den tøvende Datter, vare Vidner til den frygtelige Scene; de hørte afbrudte Ord af de Elskendes Vexeltale — men Redning var umulig.

Siden hiin sørgelige Begivenhed fik denne Hule Navn af Kjærligheds-Grotten — og endnu begræder mangen baskisk Ms, Saubade og Laorens.

(Kuhn.)

Skybilleder.

„Længselfuldt følger mit Blik Eder, med Fryd dvæler mit Øie ved Betragtningen af Eders sælsomt vexlende Billeder. I lette Seilere, som drage hen i det umaalelige Lufthav, som stundede I til et venligt Hjem! Skal jeg kalde Eder Himmelens Gevandt, hvis stolte Folder den evige Mester dagligen ordner

til et værdigt Klædemon for sit ophøiede Billede? Eller ere I Slør over en dyb Hemmelighed, lønlige Boliger for store tause Aander, der stignende drage hen over Jorderige?" Saa tænkte Alvina, medens hun, leiret ved Bækkens Rand, med Øiet ledsagede de himmelske Hærskarers Tog. Ak, de droge mod det Land, hvor den Ven boede, som hendes Hjerte savnede. Flygtigt ilte de høie Skyggestalter forbi, kjølne Aftenluftninger nedstrømmede fra deres Vinger og dysede Alvines matte Øie i Slummer. Men Drømmeguden optog Virkelighedens Traad, og indvævede snildt sine Skabninger. Over hende hævede sig, som tilforn, det uendelige blaa Firmament, og de flygtige Skyer droge i fælsomme Skikkelser henover det umaalelige Rum. Pludseligt opklartes deres Hoveder, som Alpetopperne i Sollyset, og de droge nærmere og nærmere, lig fulde Knopper, der staae i Begreb med at udfolde den yndige men skjulte Blomst. — Da tyktes det hende paa eengang, som om hun saae en Lysgestalt at hvile i Skyernes duftende Skjød, som med et venligt Blik til Jorden udstrøede gyldne Korn. — Nu fremsvævede en Anden af Taageriget, med Roser om Hoved og Bryst, hvis hele Væsen aandede Mildhed og tryllende Ynde. Venligt udrakte hun sine Arme mod den Slumrende, og lette Zephyrer bragte hendes Røst til Jorden: „Jil ned at udsprede de himmelske Korn, o Søster! See, Morgenen dæmrer og Mennesket griber efter Livets friske Bæger. Bland Dine Guldkorn deri, huldе Tilfredshed, at Drikken maa smage ham, at han maa

prise Gud derfor, og fremdeles beholde hans Naade." — „Og Din Gave, Elskede! tog Hiin tilorde: Hvi tøver Du med at skjenke de Dødelige Dine Roser?" — „Jeg pleier dem først ved mit Hjerte, o Søster! gjensvarede Hiin: Kjærlighedsglæderne svinde saa brat, hvis de ei næres og varmes af ætherisk Stof, men da vare de ogsaa ud over Livet og føre de Salige op til Gud." — En ny Aabenbarelse gjennembrød Taagen, medens hiin sænkede sin Krands til Jorden. Hun bar Vinger med spillende Regnbuefarver paa Skuldrene, og hævede sig paa dem til Skybjergets høieste Spidse. Hendes Klædemon var som Morgenrøden. Hun bar en Lyra i Armen, hvis harmoniske Toner fremkaldte en tallös Skare af letbevingede Gestalter, saa at det hele Taagerige blev befolket med brogede Skikkelser. „Iler, venlige Drømme, udbrød den guddommelige Phantasie: iler til Armodens og Kummerens Bolig, fortæller Alle, der sørge, om Landet over Stjernerne, og gyder Himmelens Balsom i de Betrængtes Hjerter, gyder udødeligt Liv i de smægtende Sjele, og opflammer dem med Poesiens Lue, ifølge den Kraft, som Gud har forlenet Eder ved mig, hans udødelige Datter." Nu dalede Lysets Hærskare fra Skyen og drog i harmoniske Chore til Jorden, men den høie Skikkelse med det skinnende Vingepar treen tilbage i sit Skjul. — Og atter fremsvævede to høie Gestalter og hilsede hverandre venligen. Den Enes Aasyn var muntert og venligt, den Andens alvorligt og lidende, dog lyste af de mørkeblaa Øine en usigelig Blidhed. „Lad os, o Elskede! sagde den Første: gaae til vort Dagværk. Vi have

en fælleds Sysſel og fælleds Beſtemmelſe: at hjelpe de arme Dødelige at bære Livets Møie. Jeg lærer dem at haabe, Du at taale. Venligere er mit Kald vel end Dit, men begge tildeeltes os af Gud. Jeg gaaer at aabne en ſørgende Sjel en ny, ſkjøn Udſigt til jordiſk Lykke." — „Og jeg, ſagde Taalmodet: iler at qvæge et ſkuffet Hjerte ved min Barm. Seer Du hiſt den ſlumrende Mø ved Bækken? Kjærligheds Qval har mørknet hendes Øie, Utaknemlighed er vorden hendes Troſkabs Løn. Gid det maatte lykkes mig at troſte hende og opreiſe hendes Mod, hvis det er Guds Villie!" — En Straale fra hendes milde Øie ramte Alvina, og hun vaagnede.

Forſvundne vare Trylleſynerne i Skyerne, men ved hendes Hjerte laae en Paſſionsblomſt, der betragtede hende ſaa venligt med ſit lyſeblaa Stjernesie, at det tyktes hende ſom hun ſaae et Gjenſkin af den ophøiede Geſtalts milde Øienlys. — Fra den Dag af drog en ſtille Glæde ind i Alvinas Sjel, og hun betragtede ſiden Skyhimlens Billeder med forhøiet Andagt og Fryd.

(Agnes Franz.)

Lützow's Jægere.

(Efter Körner.)

Hvad myrler hist henne ved Oderens Bred,
Og nærmer' og nærmere bruser?
I mørke Geledder det iler herned
Med skingrende Horn og med buldrende Fjed,
Som Storme mod Vesten det suser.
De sorte Krabater — være Jer sagt —
Det er Lützows vilde forvovne Jagt.

Hvi glimter i Skoven det natlige Skjær?
Fra Klippe til Klippe det luer.
Med Hurra fremstyrter den modige Hær
Med knaldende Rifler og blinkende Spær,
Og Frankerne falde som Fluer.
De sorte Jægere — være Jer sagt —
Det er Lützows vilde forvovne Jagt.

Bag skummende Rhin, hvor de Vinranker groe,
De Franker sig tænkte at redde;
Men Kæmper ei spørge om Baad eller Broe,
Med vældige Arme de over mon roe,
Og bestige den fjendtlige Bredde.
De sorte Svømmere — være Jer sagt —
Det er Lützows vilde forvovne Jagt.

Hvor bruser i Dalen den vilde Kamp!
Hvor klinger nu Kaarde mod Kaarde!
Kjækmodige Ryttere kæmpe den Kamp;
Men Friheden voxer i blodige Damp,
Og seirer i Striden hiin haarde.

De sorte Ryttere — være Jer sagt —
Det er Lützows vilde forvovne Jagt.

Hvo lukker sit Øie til sidste Blund,
Nedsegnet paa gispende Fjender?
Men Helten ei ræddes for Dødens Stund,
Den Tappre mon smile med blegnende Mund,
Thi Frihedens Morgen oprinder.
De sorte Døende — være Jer sagt —
Det er Lützows vilde forvovne Jagt.

Den vilde Jagt og den tydske Jagt
Mod Tyrannen, vor glubende Fjende!
Hvi græde I hjemme, for uforsagt
Vi have vort Blod til et Offer bragt
For Fædreland, Frihed at vinde?
Til fjerneste Efterslægt være det sagt:
Det var Lützows vilde forvovne Jagt.

(Charadrius Pluv.)

Avertissement.

Med gunstige Øvrigheds høie Bevilling!

Paa mange Liebhaberes Foreskilling,
Til Publikums Glæde, Nytte og Gavn
Jeg i Hotellet den sorte Ravn
Tilbyder min Konst som Doctor for Tænder.
Jeg haver fra alle Verdens Ender,
Fra mange Høffer og Potentater

De brillianteste Attestater
Om største Færdighed i min Kunst.
Thi tør jeg forvente mig Publikums Gunst,
Og Søgning af hele Noblesse.
Jeg trækker behændigt med Akuratesse
Af Munden ud hver en ormstukken Tand,
Jeg hjelper baade Qvinde og Mand
For Smerte, Pine, Mangel og Meen;
Indsætter Tænder af Elfenbeen;
Polerer de sorte og fylder de hule;
Gjør efter Behag dem hvide og gule.
Min Kones Mund skal for Een og Hver
Staae aaben til Eftersyn fjern og nær.
Jeg vedder, at Ingen derudi kjender
De konstige fra de naturlige Tænder;
Med hine saa godt som med disse hun knaser
De haardeste Spiser, ja Stene maser.
Jeg ei som de øvrige Charlatanер
Spolerer Godtfolks Gummer og Ganer.
Ei heller bryder jeg mig om Penge,
Men hjelper allerhelst dem, som trænge.
Derfor er Prisen og yderst billig:
For fire Mark er jeg bestandig villig
At trække en Tand; og om Nogen forlanger
At miste tolv, han den trettende fanger
Udtrukken gratis som et Beviis
Paa min overordentligt billige Priis.

(K. Müchler.)

Aftenen i Wien.

Jeg stod ved Vinduet af mit lille Kammer, i den Time, der saa gandske egner sig for den vaagne Drømmer, i Aftenskumringens Time. Det lille Rum, man havde overladt mig for mit korte Ophold i Wien, var simpel meubleret, men vel besat med Kobberstykker og slette Malerier. Om Dagen loe jeg af de løierlige Billeder, og dannede mig en vidunderlig Skikkelse af dem, hvormed min Indbildningskraft en lang Tid havde nok at bestille. I Tusmørket tabte sig tilsidst mine Personer, de Leende grædt, de Grædende gjorde Abekatteminer, lange magre Personer udvidede sig saalænge til den sidste Smule Kjød var draget fra deres Legeme, og saae paa mig som klapprende, nøgne Beenrade uden Øine; de smaae tykke Herrer bleve meer og mere runde, saa de tilsidst bleve til en Bold, hvori kun et Par stirrende Øine rullede frem og tilbage, kort, alle mulige Larver dreve deres Spil med min Phantasie, saa jeg ofte maatte overtyde mig selv ved at træde nærmere, at det kun vare Billeder af gamle Modejournaler. Imellem sad jeg vel og saae en Stund paa Hexedandsen, indtil min Tjener kom med Lyset. Men idag havde Vemodighed bespændt mit Bryst og blødnet det for mildere Følelser, til at jeg kunde taale de trodsige Spøgelser paa Væggen, saa jeg vendte mig til Vinduet for der at bortdrømme mine Drømme uden obligat Akkompagnement af de levende og taabelige Billeder. — En deilig Stjernehimmel

smilte mig imøde, tusinde Fakler, der, som Tiedge siger, flammede i stille Bøn til Gud, straalte ned til mig. Jeg troer, at ikke allene Sværmere og Phantaster, men ogsaa gandske fornuftige Folk føler en Længsel ved Synet af det med flammende Verdener gjennemvirkede Rum, om denne Længsel end yttrer sig paa forskjellige Maader; ligesom der ogsaa gives Øieblikke, selv hos Mennesker, der ikke ere melankolske, hvori Døden afkaster sin sædvanlige, ubarmhjertige Skrækkemaske, og staaer som en venlig Portner med Nøglen, og aabner en længe savnet, længe søgt, og inderlig glad imødeseet Fædrenebolig. Hvo der desuden har som jeg, en god Dosis af hvad almindelige Mennesker kalde: at see Alting fra en sort Side, der oftere end la Trappes dunkle Munkeskikkelser tilhviskker et sagte momento mori, den bliver i Ligevægten af et saadant Øieblik fuld af Ønsket efter Døden, der beholder overhaand. Ifærdeleshed naar Natten kommer til Jorden, naar alle de skrækkelige Billeder, der vare vegne tilbage for Solen, lig mine Billeder paa Væggen for det beskedne Lys, igjen begynde deres Maskeradespøgen, naar man staaer ene i det stille Værelse og sukker ud i Stjernenatten, fordi de Haabets Lys, der tænde Livet, ogsaa funkle som de, men ligesaa fjerne og ustadige, da vorder det stærke Ønske ikke fremmed, som fylder Sjelen med uimodstaaelig Trang. Jeg har ofte drømt, at den Gave var mig tildeelt, at kunde efter eget Godtbefindende afkaste vor Jords Tyngdekraft og flyve gjennem Luften; denne Drom var mig da saadan Lykfalighed, at jeg endogsaa hængte vaagen ved den og kun med Sørgmodighed

gik tilbage i den fængslede Tilværelse. Saa let ønskede jeg nu at kunde, uden noget voldsomt Dodsspring, gjennemvandre Luften, og stedse reise videre og videre indtil Reisens Formaal, og at det Legemlige saa ved ethvert Skridt formindskedes og tilsidst blev heel tilbage, naar jeg stod og saae ned til Jorden paa dem, der smerteligt udstrakte Armene mod de funklende Stjerner, som man seer smaae Børn, der endnu ubekjendte med Tingenes Væsen, betragter en Pyramide fyldt med Lys, og forbausede udraabe: Ak! idet de begjerlige udstrække deres Arme efter Besiddelsen deraf.

„Plager da Satan Jer! raabte pludseligt en Basstemme ind ad Døren: Sidde her i Vinduet som en Statte, glemmende hvad Lægen har forbudt Ham!" Det var min gamle ærlige Ven S., hvis Bekjendtskab jeg havde fornyet i Wien, og som jeg formedelst hans Trofasthed gjerne saae hos mig. Netop saadan en Mand, som jeg ønskede han skulde være. Han var traadt med maadeholdne Fordringer til Livets Lotterie, og det Lod som man trak ham, har han tilfulde opfyldt. „Kom, vedblev han noget mildere: Aftenen er smuk, i det nye Kaffehuus vrimler det af Mennesker, lad os gaae derhen." — „Jeg er ikke i Stemning dertil!" svarte jeg ham noget frygtsom, thi jeg ventede, han vilde læse mig min Text derfor. — „Ikke i Stemning dertil! buldrede S. — nu igjen ikke i Stemning! Og naar man spørger, hvad der feiler Ham, saa kan Han ingen Forklaring give: Men jeg veed nok hvori det stikker: havde Han kun Næringssorger, vilde Han kun dygtigt arbeide og

trætte sig, for at erhverve sig det kjære Brød, saa vilde Han altid være i god Stemning. Men der sidder Han og grubler, og giver ikke efter, forend Han har faaet den mørke Side vendt ud paa Alting. Hvilket fornuftigt Menneske vilde vel stirre ind i Solen for at see Pletterne? Varm Han sig i dens Straaler, og naar den saa beskinner Ham som alle andre Mennesker, saa giv Han sig tilfreds! Hypokondrie — en deilig Sygdom! Indbildning er det; hvorfor er ellers ikke nogen dygtig Bonde eller Haandværksmand tungsindig? Fordi han har ingen Tid dertil, og gifter sig, naar han bliver sky — gjør Han det samme, saa faaer Han ogsaa den samme gode Stemning!"

„Du gamle Skolemester!" raabte jeg leende, idet jeg rakte ham Haanden, thi jeg vidste retvel, hvor inderligt den halvtredsindstyveaarige Krabat meente det med mig, thi ikkun da brugte S. sit raatklingende Han, naar han ret talede ud af sit Hjerte. — „Skolemester her, og Skolemester der! brummede min Ven og tog sin Hat: man maa med Magt rive Ham ud af denne Grævlinghule! Har Han nu igjen havt Syner?" — Jeg fortalte ham hvilke djævelske Dandse mine Billeder paa Væggen havde opført. — „Naa, det tænkte jeg nok! raabte S., det har Han altsammen af Læsningen i Hoffmanns Phantasiestykker, der kryber og kravler allehaande Spøgelser mellem hinanden, men naar man beseer dem ved Lyset, gaaer det meget naturligt til." — Jeg sagde ham, at for en levende Phantasie var slig Levendegjøren af døde Gjenstande gandske egen og naturlig, om den end ikke vidste noget af Callot og Hoffmann;

men han hørte ikke hvad jeg talte, satte Hatten paa mit Hoved og drog mig ud af Døren. Vi gik hen imod Byen, der laae hyllet i Dunkelhed, hvoraf kun den sorte Masse af Stephanstaarnet saae alvorlig iveiret fra den stjernegjennemvirkede Grund, som en Pyramide. I alle Alleerne mellem Byen og Forstaden brændte utallige Lygter, hvilket gav det Rum, hvori de brændte i regelmæssige Figurer, Anseelse af en uhyre illumineret Have. Jeg gjorde S. opmærksom paa dette Syn, og sagde: „Naar man om Aftenstid kunde svæve over Wien, vilde denne Plet Jord see ud som et Fyrværkerie med alle sine Stjerner og Sole, Triangler og Vinkler, Bouketter og Ringe."

„Saa? svarte S. Dog maatte det ingen Raketter og Ildkugler sende i Luften, thi ellers kunde de let brænde vor Næse. Overhovedet er det saa en egen Sag med denne Svæven i Luften. Mig fik intet Menneske i en Luftballon, om de end tigange havde fundet Directionen, thi jeg holder mere af de sikkre Skridt paa Jorden. Om man end flyver nok saa høit afsted, saa har den kjære Gud dog sørget for, at vi ei faae meer at see, end vi skal see. Hvorfor plager Mennesket sig med at lære at kjende Maanen, og seer ikke allene dens Bjerge og Vande, men skriver hele Bøger om den sandsynlige Beskaffenhed af dens Overflade — hvortil skal det nytte? Paa vor kjære Jord er endnu saa meget at opdage, udforske og oplyse, at vi kan have nok at bestille med alle vore Hænder."

„Du har ikke gandske Uret, svarte jeg: men om endog Resultatet af vor Aands Undersøgelser om vore

Planeter ikke ere saa klare, som den Sætning, at to gange to bliver fire, saa er det dog godt, at forsøge med alle Kræfter, hvorvidt vi kan komme, thi dertil fik vi vore Øine, at vi kunne hæve dem saa høit som muligt."

Vi ginge gjennem Kærnthnerporten og bestege Bjerget. Foran Fyrst Albert af Sachsen-Teschens Pallads blev jeg staaende og saae henover Forstaden mod det Sted, hvor „die Spinnerinn am Kreutze" staaer, en gothisk Søile paa en lille Høi, hvorfra man har den frieste Udsigt over hele Staden. „Af den morke Spinderske er intet at see!" sagde jeg. — „Hvad gjelder, at det er en Plet for Dig, svarte min Ledsager: der blive Forbryderne henrettede, der findes Knokler og afpillede Hovedskaller. Jeg vedder, at hvis vi blive staaende endnu et Par Minuter, dandse de for Dine Øine, saaledes som det sees i Kobberet til Göthes Faust, og Du vil vel endogsaa finde en ret hjertelig Glæde derved." — „Du vil lee, vedblev jeg: naar jeg fortæller Dig, at jeg allerede ved det første Syn af det hemmelige Sted har drømt derom." — „Har Du nu atter drømt, udraabte S. høit leende: ja deri er Du stærk; Du drømmer mere i een Nat, end andre Folk i hundrede. Lad os dog høre, jeg maa vel lide slige gruelige Drømmerier, især naar Alting er saa levende omkring mig som nu paa Gaden."

„Velan, begyndte jeg: jeg drømte, at jeg stod tæt ved Stedet, hvorhen vi nu vende vore Blikke, og hvor den dunkle Nat udbreder sit Slør over de Ulykkelige." — „Ulykkelige! afbrød S. mig:

Spidsbuber er det, som have fortjent Galgen!" — „Ligemeget," vedblev jeg, og bad ham gjemme sine Anmærkninger til jeg var færdig, da han saa maatte ræsonnere saameget som han vilde: „Jeg saae en høi Pæl, hvorpaa en Halshuggets Hoved sad, der glindsede i Maaneskinnet i den meest blændende hvide Farve fra den sorte Pæl. Utallige Beenrade laae omkring paa Jorden, men ikke som Døde, men i Sovendes Stillinger. Pludseligt begyndte den opreiste Hovedskal at dreie sig i forskjellige Retninger, saaledes som man seer en Fane, ustadige Luftstrømme ikke levner nogen Hvile; de hule Øine syntes at søge noget og bleve endelig heftede mod een Punkt. Nu bevægede sig i Maanens svømmende Lysning, nogle Skridt fra Gruppen, det gule Sand, og sønlmede og reiste sig, som Jorden over det frempippende Frø af en Plante. Af en lille Rift fremkom endelig en Knokkelhaand og en Arm, som rakte mod den sorte Pæl og greb og greb, hvorved Hovedet ovenover nikkede Bifald. Derpaa fremkom den anden Arm af Sandet; begge Armene grove nu af alle Kræfter, og pludseligt stod der et klaprende Skelet for mig. Jeg tvivlede ei længere, at Sandgraveren var krøbet op for at gjøre sine Rettigheder til det paastukne Hoved gjeldende, og undrede mig, hvorfor han pludseligt sky og langsom krøb paa alle Fire hen til Pælen, som frygtede han for at blive hindret af Nogen. Jo nærmere Skelettet kom, jo heftigere nikkede og vinkede Hovedet, thi dets Mimik vare eenslydende og vanskelig at fatte. Da

han nu var kommen tætforbi sine sovende Kammerater, reiste han sig op, udbredte sine Arme udtryksfuld mod Hovedet, der langsom og betydende bukkede sig saa dybt, som det vel kunde. Pludselig raslede alle de liggende Beenrade sig iveiret som opskræmmede Vogtere, sloge en tæt Kreds om Stagen og rystede taktmæssige deres Hovedskaller ved den Hovedløses grædende Bønner, grebe efter Stene og Sand og begyndte at mishandle den veemodige Bønfalder. Indtil da var jeg forbleven et stille Vidne til Alt, men nu greb det levende Ønske mig, at komme Beenradens overordentlige Længsel efter sit Hoved til Hielp. Jeg nærmede mig. Øieblikkelig vendte Beenvagtens Rasenhed sig mod den ukaldte Hjelper. En Regn af Sand og Smaastene fløi imod mig, og jeg vendte mig til hurtig Flugt. Endelig naaede jeg Forstaden. De klapprende Beenrade løbe efter mig paa Steenbroen; da sank jeg afmægtig ned ved Kærnthnerporten, foran den saakaldte Peststøtte, idet jeg overgav mig paa Naade og Unaade. Men de klapprende Forfølgere vovede sig ikke hertil, de bleve staaende i nogen Frastand, stirrede paa Støtten, vendte sig og løb med larmende Fart tilbage, medens de syntes, at tale indbyrdes heftigt med hverandre. Nu fik jeg paa engang Mod og Kraft igjen, løb flux til Porten, besteg Volden, og saae efter den sælsomme Hovedstrid. I Maaneskinnet kunde jeg tydeligt kjende den sorte Pæl, min hovedløse Hjelper krøb netop ned deraf, og løb alt hvad han formaaede med sit røvede Hoved under Armen tvers over Marken, og — jeg vaagnede!"

„Sukkervand maa Han drikke, forend han gaaer tilsengs, det letter Blodet, begyndte min Ven, idet han kastede et stjaalent Blik hen til den omtalte Spinderske: og ikke afgive sig om Dagen med saadanne Foreſtillinger, saa vil Han blive fornøiet og slet ikke drømme. Afsted — ellers komme vi ikke iaften til Paradiishaven!" — Paradiishaven hedder det Sted, hvor det Kaffehuus er flyttet hen, som forhen stod tæt foran Slottet paa Volden. Den skjønne Verden forsamler sig der om Sommeraftenerne. „Derhen ville vi desuden ikke naae iaften, gjensvarte jeg: dog skulde man ikke troe, at en egen Dødsanelse indfinder sig i min Sjel ved Løsrivelsen fra dette Sted. Det er rimeligt, at der gives Anelser, at disse ængstende Skikkelser, der ofte ikke lade sig bortskræmme i mange Dage, kunne betyde Angest, Sorrig eller Personers Død, hvis Aand var bundet til vores med de inderligste Baand." — „Naa, nu tier Han engang med sine Anelser og overjordiske Følelser, svarte S.: over hvilke de simpleste Mennesker mokeres, som f. Ex. Kotzebue over Magnetismen." — „Det er just ei det Bedste, afbrød jeg ham: som Kotzebue har skrevet: især vinder man intet i Verden ved Persiflage. Vi have Exempler, at letfærdige Franskmænd have haanet det Høie og Hellige, og søgt at gjøre det latterligt, ligesom han med denne Naturkraft; hvad har de udrettet derved, at de opsankede Stene for at kaste dem mod Himlen, de faldt tilbage, og hvis de ikke knuste dem Hovedet, saa mærkede de dem dog saaledes, at ethvert godt Menneske vendte sig bort fra dem, men det Ophøiede forblev helligt og ophøiet som for-

hen." — „Han er nu idag ret i en exalteret Stemning, raabte S., idet han trak mig afsted: og saa maa vel en fornuftig gammel Mand holde ham lidt tilgode. Naar de deilige Wienerinder omgive ham i Kaffehuset, og Waterlosvinen har bragt bevægelig Kraft i Benene, vil Han nok tale anderledes!"

Vi ginge forbi det keiserlige Slot ad den mørke Vold, og som vi bøiede omkring Hjørnet, blinkede os den oplyste Bygning imøde. „Nu, see engang til de lyse Vinduer, sagde min Ven, pegende mod Huset: tale de ikke ligesom herned til os og smile os imøde med venlige Ansigter?" — Vi traadte indenfor. Paa den store Plads foran Huset, var ikke en ledig Plads. Store talrige Lamper udbredte Lysning over den muntre, sladdrende Gruppe af Damer, og viste Ansigtstrækkene som ved den klareste Dag. I Midten stod et Lysthuus, hvori Musikantere bestræbte sig for at overdøve Menneskestemmernes Larm med deres harmoniske Toner. De spillede et Stykke af Mozarts Don Juan, da vi traadte ind, ret passende for min Stemning. „Naa, Hr. Melankoliker, loe S. — Hvo som kan opsætte et surt Ansigt i en saa almindelig Glæde, under Guds smilende Stjernehimmel, og omgiven af Hyacinthers henrykkende Duft, den er sandelig ikke til at hjelpe!" — Jeg tilstod ham, at at dette Syn havde virket høist velgjørende paa mig, og at jeg maatte oprigtig takke ham, fordi han saaledes havde bragt mig fra mit eensomme Værelse. Vi stege opad Trappen til det smykkede Huus. En smagfuldt decoreret Sal med Speilpillere modtog os; vi satte os under en Bue, hvor vi drak vores Thee og

glædedes ret meget ved at see den oplyste Have med sit Liv for vore Fødder, den uhyre Krands af den glim-rende Forstad i det Fjerne, og den skyfri Stjernehim-mel ovenover, stirrende herned til os med Millioner Øine.

„Nu ville vi opsøge min Kone og min Datter, sagde S., idet han reiste sig: jeg har lovet dem at komme. De maa være i den anden Ende af Haven. Apropos, tag Hat saa sit Hjerte iagt, thi Emilie R. er gaaet med dem, og det er en Pige med et poetisk Gemyt og smuk som en Engel, som nok kan forvirre Ham Hovedet.“ — Jeg loe over hans Udtryk: at forvirre Hovedet, og bemærkede, at vort Hoved er egentlig forvirret, saalænge vi ikke elsker, og at netop Kjærligheden sætter det igjen i sin naturlige Stand, men som min Ven ingenlunde vilde indromme, da Elskende vare, som han udtrykte sig: Narre, og for-dærvede for al Selskabelighed.

Vi gjennemstreifede Havens Blomsterqvarterer, og fandt endelig min Vens Familie paa et Sted, som man ikke kunde tænke sig det skjønnere. Under blomstrende Træer, der stode saa langt fra Trængslen, at Musiken lød dem imøde som en venlig Hilsen, havde de placeret sig. De sad i en Række og havde vendt Ansigtet mod den tre Fod høie Muur, som udgjorde Voldens Grændse, og var opreist for at beskytte le-gende Børn fra at styrte ned i den dybe Grav. Den lille Muur forhøiede ubeskriveligt Stedets Skjønhed, da den skjulte Byen og Forstaden, og kun levnede Ud-sigt til det stjernebesaaede Firmament, som fra For-dækket af et Skib.

Et lykkeligt Tilfælde gav mig Plads ved Siden af Emilie. Jeg behøvede kun et Blik for at overtyde mig om, at min Vens Skildring ikke var overdreven. Fra det fine skjønne Ansigt straalte et Par dunkle udtryksfulde Øine, der syntes at pege hen til en usædvanlig udviklet Aandskraft i det fine Legeme. Et let Træk af Tungsindighed gav Munden og Panden en ubeskrivelig Ynde; Ansigtet var fiint, men i høieste Grad talende, og i det hele Væsen aabenbarede sig en saa lykkelig Blanding af blid Sindighed og moden Følelse, at jeg sad en Stund i stille Beundring ved Siden af den herlige Pige. Af hendes legemlige Bygning læste jeg den skjulte Skrift i hendes Sjel; jeg tænkte mig, hvilken en Fredsengel hun maatte blive for den Lykkelige, ved hvis Side hun skulde vandre, hvis hendes Characteer svarte til de Ord, Naturen saa gaadefuld, men dog læselig, havde skrevet i hendes elskelige Udvortes. Men hvor ofte var jeg ikke alt bedraget i Sjeleudtrykket i Trækkene, hvor ofte rev de første Ord mig af den søde Henrykkelse, at kunde finde en Harmonie mellem det Udvortes og det Indre. Jeg dvælede med at begynde en Samtale, lig Enhver som er lykkelig i sin Skuffelse og skyer Sandheden som en Fiende. Hidtil havde jeg havt fuldkommen Rolighed til mine stille Jagttagelser, da en gammelagtig Herre talte med Madame S. og Pigerne lyttede til, men da de vendte sig derfra, kunde jeg ikke uden Uhøflighed vedblive min salige Tanshed. „Vilde De ikke foretrække, Frøken! begyndte jeg til min Naboerske: at være nærmere ved Promenaden? Denne Plads har noget eenligt, der snarere egner sig

for Eftertanke end til Underholdning. De fleste af Deres Bekjendtere vil De sikkert finde henne ved Musiken!" — Denne Tiltale var saa eensidig og forudsatte en saa ufordeelagtig Mening om hendes Smag, at jeg ordentlig skammede mig ved at have sagt det. Og intet er mere betydningsløst, end naar man vil tale, naar Aand og Skjønhed lammer Tungen.

„Jeg troer, at der vil være langt interessantere for Herrerne, svarte hun rask, men bestemt: vi Piger forstaae at underholde os i Stilhed." — „Det er naturligt, at vi følge det skjønne Træk og komme hid, for at udbede os Tilladelse til at torde dele den stille Underholdning!" svarte jeg. — Et Blik, hvori den hele Himmel af Forsoning laa-, svarte mig mere talende end alle ciceroniske Eloquantser. Nogle unge Herrer begyndte nu en levende Samtale med Jomfru S., hvoraf vi blot hørte nogle Fragmenter, saasom: Theater — guddommelig spillet — under al Kritik, o. s. v. Min Naboerske tog ingen Notits deraf, og saae ufravendt paa Maaneskiven, der steg usædvanligt blodrød op. Hendes Væsen syntes forklaret og den fyrige Straale i hendes Øine var forvandlet til en fugtig Glands. Hun var i dette Øieblik guddommeligskjøn, og viste en Sjelsgodhed i sine Træk, som den argeste Tvivler ei kunde forkaste.

„Nu er jeg overtydet, sagde jeg halvsagte, uimodstaaelig hentrukken til den underfulde Pige: at De er her paa Deres Plads, thi saadanne Følelser, som levende vise sig i Deres Aasyn, kan ikkun den opgaaende Maane og stjernefyldte Himmels Diamantpragt give et Hjerte, som hæver sig ved Synet af det, som Ska-

beren lader os erkjende." — „Det er jo saa naturligt, sagde hun blidtsmilende: at Sjelen glædes, naar der, om end fjernt, viser sig synlige Lyspunkter fra et Hisset, thi intet kan røve mig den Tro, at vi engang skal gjennemsvæve alle hine Verdener, hvorfor vel ogsaa disse straalende Kugler lyse i Natten for vore Blikke, at vi kunne finde en altid opslagen Bog, hvori Forsoning og Trost læses med tydeligere Bogstaver, end i nogen anden Bog, naar Dødsskræk fylde vort Hjerte med Frygt og Afsky for Graven." — „Vend De Deres Blikke, svarte jeg: i det skjønne Liv, som træder Dem imøde med de kjærligste Krandse. Glæd De Dem ved Glandsen af det Overjordiske, som kun udfolder sig for Den, der ligesom De, har Hjerte for det; men jeg hører ikke gjerne, at De blander mørke Dødsbilleder i den hellige Andagt og i slige Livets Aar, hvori det hele Liv skulde være Dem en Blomsterhave, og de funklende Stjernebilleder snarere forekomme Dem som Glædesblus end som Dødsfakler." — „Tro De ikke, svarte hun i barnligfrom Tone: at jeg er en Drømmerske, og min Ungdom en tom Grublen. Vores kjære Jord er saa smuk, og jeg beder daglig Gud ikke at tage mig for tidlig derfra, men hvis det skete, saa er den Overbevisning dog velgjørende, at vi ville faae det endnu bedre." — „Vistnok bedre, gjensvarte jeg: fordi, hvis Gud vil, Menneskebedrag og Falskhed maa blive tilbage ved Graven, som er Grændseskjeller." — „Menneskebedrag og Falskhed? smilte Emilie: De maa have bittre Erfaringer, mig er endnu aldrig saadant hændet. Vredes ikke, naar jeg siger Dem,

at Klager over Menneskeuværdighed ofte fremkomme af alt for store Fordringer, og heftige Karacterer er det egnet, at sætte deres Fordringer for høit!" Ved disse Ord kastede hun et udtryksfuldt Blik til mig.

„Holder De mig for heftig?" spurgte jeg hende sagte. — „Ja!" sagde hun med den største Bestemthed, idet hun saae mig rolig ind i Øiet. — „Holder De mig for lykkelig?" spurgte jeg endvidere. — „Nei!" gjensvarte hun ligesaa rolig. — „De har Ret, sagde jeg med et nedqvalt Suk: thi jeg fordrer meer af Livet, end det kan give, idetmindste mig. Dog ligger vistnok oftere Aarsagen til mine Klager i ydre Indvirkelser, end i min egen Karacteer, og hvis jeg ikke kan kalde mig lykkelig, saa berettiger den Haardhed mig dertil, hvormed Skjebnen river Alt bort fra mig, som kunde gjøre mig lykkelig, thi den viser mig kun de beslægtede Sjele, for at jeg ret snart igjen skal beklage deres Tab!" — „Sjele — — Tab? spurgte Emilie alvorlig, og pegede op mod Stjernenatten: „Hvad som er der, bliver vel modtaget, og kan ikke tabes." Hendes Stemme havde i dette Øieblik noget saa høitideligt, at den tvang mig til at tie. Jeg stirrede ind i hendes fredsalige Øie, der var rettet opad, og hun forekom mig som en Seerske, hvis Aand en hellig Henrykkelse havde bemægtiget sig. Hun var blegere end forhen, og aandede saa sagte, at jeg ikke kunde see paa hende uden ængstelig Bekymring.

„Naa, har I udphilosopheret?" raabte pludselig min haandfaste Ven S., idet han stak sit Ansigt

hen imellem os, og jeg blev tilmode, som naar man seer et Menneske gaae med ret brede og plumpe Fødder tvers over et blomstrende Hyacinthbeed. „Vi vil gaae, det er køligt!" og idet han bøiede sig hen til mig, hvidskede han mig i Øret: „Mag det saaledes, at vi kan blive frie for Pigerne, saa ryge vi et Par Piber Tobak."

Imens havde Damerne reist sig og taget deres Shawler; under den muntreste Samtale gik vi over Volden henimod det keiserlige Slot og dets Indgang. En ubeskrivelig Vemod greb mig, da vi skiltes fra Emilie. Jeg var ikke til at bringe fra Stedet og S. drev forgjeves paa mig. „See! raabte jeg, følgende de Bortgaaende med Øinene: see, hvor underfuld Emilies Skikkelse svæver afsted, som bares den af Maanestraalerne uden at berøre Jorden. Du kan ikke nægte, at en blændende Lysning udgyder sig ene over hendes ætheriske Hoved, medens hendes Ledsagerinder forsvinde i Mørket!" — „En smuk Kompliment for min Familie, loe S.; der har Han nu igjen havt et Trylleshn, men saaledes gaaer det med alle Visioner. Han snakker om blændende Lysning omkring Emilie, og seer hende svæve som en Guddom! Hun gaaer i Maaneskinnet, og de Andre i Skyggen, der har vi det forklaret." De gik just nu igjennem den store Portal, og forsvandt under dens Buer. Det forekom mig, som Emilie gik sidst derind og saae sig engang først tilbage.

„Kom nu! raabte S. og tog mig ved Armen: Hvorfor kiger Du efter den tomme Slotsgaard? Men det havde jeg nok tænkt, thi I overspændte Folk

ved ingen Maadehold. Alt maa være Jer undstaaelig eller guddommeligt. Naar Du først kan lide et Menneske, saa var Du istand til at følge det til Verdens Ende!" — „Emilie, sagde jeg gandske uvilkaarlig: kunde jeg følge endnu et Stykke længere!" — „Det bliver neppe noget af, afbrød min Ven mig: thi den kjære Gud vil nok sørge for, at saadant Ukrud som Han, bliver transporteret tidligere!" — „Det vil han! raabte jeg alvorlig: med ti usle Liv, som mit er, kjøber man ikke eet for dyrt, som Emilies!" — „Nu sidder Han igjen paa sin Galopheſt, brummede S., og snart vil allehaande Anelser og Spøgelser marschere frem! Han forekommer mig som En, der finder Glæde i at bære en Haandfuld Salt omkring, for uformærkt at practisere det i Folkes Spise, at de kunne opsætte ret jammerlige Ansigter ved Nydelsen, ligesom Han, fordi Han har mistet Smagen. Imidlertid maa Hans Hypocondrie dog ikke være af Betydenhed, thi neppe seer han en smuk Pige, førend Livet synes at blive ham ret behageligt, som jeg har sagt Ham det vil blive, naar Han opsøger sig en smuk, forstandig Kone." Den sladdrende Ven skildrede mig nu hvilken fortræffelig Skabning Emilie var, og at hun udgjorde sine Forældres eneste Lyksalighed. Jeg kunde i hele Timer have hørt ham tale derom, men han afbrød pludseligt ved mit Logis. „Jeg har betænkt det anderledes med Tobakspiberne, sagde han: og vil nu gaae hjem. Godnat! Du vil see lutter Emilier dandse omkring med Dine Billeder. Apropos! Har den Pige ikke et smukt Hoved? Tænk

Dig engang en Brudekrands derpaa, hun vilde see ud som en sand Engel! Godnat, hypokondriske Drømmetyder!"

Jeg blev staaende paa Broen, hvorfra Carlskirken glindsede i det Fjerne, som et Tempel i Maanelyset, og Vandet gjengav mig millionviis de Stjerner, som vor Jordkugle skjulte. Jeg saae Alt i det herligste Lys, Aftenstjernen forekom mig med sitzittrende Skin lysere end ellers, og i den venlige Maanes smilende Ansigt skuede jeg med stille Fryd, thi mit Bryst fyldtes af saligt Haab.

Fjorten Dage vare forløbne, jeg havde ikke seet min Ven S. eller hans Familie, thi de vare paa Landet i Besøg, men ofte havde jeg besøgt det Sted, hvor jeg tilbragte hiin venlige Aften, skjøndt et vedvarende mørkt Veir forhøiede det Tungsind, der havde bemægtiget sig min Sjel. Det var en Fredag. Dybt nedsænkede svævede Skyerne over Jorden, dannende sig langsomt til en sort Masse, der mod Aftenen hang truende over Byen, og ingen Luftning kølede den Hede, som havde indtaget Rummet. Jeg vandrede tankeløs hen til Forstaden, hvor Emilies Forældre boede, og kom i Nærheden af Huset, uden at det var min egentlige Hensigt at opsøge dem. Den anden Etage, som de beboede, var klart oplyst, og en almindelig Bevægelse derinde viste, at der var en Fest iværk. Lysningen gav en sælsom Modsætning af den mørke Himmel, der uvillig bedækkede hver Stjerne, indtil

den endelig lettede sig ved en Regnstrøm og havde udgrædt. Min Vens sidste Ord faldt mig nu ind: „Hvorledes vilde en Brudekrands klæde Emilies Lokker?" og en ængstelig Anelse greb mit Bryst, at det idag var hendes Bryllupsdag. Flere smukklædte Piger, som gik ind i Huset, bestyrkede mig i denne Mening, og jeg saae op til Skyerne, som om jeg vilde sige: Jeg forstaaer Eders Sprog! Jeg skjældte barnagtig paa mig selv, kaldte enhver Mulighed frem: Fødselsdage, Navnedage, kort Alt, hvad som kunde være en Fest, og brugte de stærkeste Fornuftgrunde, selv at hendes Forældre kunde være flyttet, men stedseraabte en Stemme i mig: „Gaae bort! gaae bort!" Men det oplyste Huus bandt mig fast til Stedet, og jeg var ikke istand til at vende Øinene derfra. Der kom igjen en Pige, og jeg kunde tydeligt see, at hun bar Krandse og Blomster. Nu tvivlede jeg ikke længer. Kun een Pige er der i Huset. Veninderne komme for at bekrandse hende som Brud, og hvo kan vel Bruden være anden end Emile? —

Jeg gik hurtig ind i en Boutik ligeoverfor, hvor en Moerlille sad med foldede Hænder og stirrede ufravendt til Gjenbohuset. „Er det ikke der, hvor Hofraad R... boer?" spurgte jeg. — „Jo, kjære Herre!" svarte hun dybtsukkende. — „Og de mange Piger med Blomster, vedblev jeg, uden at give hende Tid til at forklare sig: gaae vel derhen for at bekrandse Datteren?" — „Ja, kjære Herre!" sukkede hun atter. — „Og hvem er da Brudgommen?" spurgte jeg forbauset, frygtende for Svaret. — „Brudgommen?

raabte hun, og et Par klare Taarer trillede sagte ned af hendes Kind: kjære Herre, Emilie ligger i Liigkisten, og nu komme alle hendes Bekjendtere for at bringe hende Liigkrandse og endnu engang at see hende, thi ret strax bliver Kisten slaaet til, da hun skal begraves i Nat. De arme Forældre! det var deres eneste Barn — en god, gudfrygtig Pige — ja, den slemme Skarlagensfeber! Men Herren har givet hende, Herren har taget hende, og hvad han gjør er velgjort!"

„I — Liigkisten!" mumlede jeg villieløs — og stod i Døren, ligeover for Sørgehuset. Sørgemusikanterne, der havde samlet sig imens, spillede Psalmen: I Jesu Navn skal al vor Gjerning skee! Det tordnede svagt. Gjennem Musik og Torden hørte jeg enkelte Hammerslag — tilsnøret var mig Bryst og Aande!

Endnu tordnede det i det Fjerne — forresten herskede Mørke og Stilhed omkring. Jeg sad paa min Sopha i mit eget Kammer. Billederne bevægede sig paa Væggen, og utallige hvide Piger med lange Sørgeflor ginge rundt omkring en sort Liigkiste, og lagde uophørligt Krandse paa den, men ingen af dem bleve liggende, de forsvandt i samme Øieblik; da bleve Jomfruerne bedrøvede og torrede deres Øine med Floret og Kisten berøvedes sin Glands af den Mængde Taarer, som nedtrillede derpaa. Da hævede jeg Blikket, og see! Den eneste Smilende, Emilie, svæ-

vede i glindsende Maaneskin henover dt Grædende med forklaret Aasyn, som da jeg engang saae hende. Tordenen taug, og hun hævede sin venstre Arm, hvorpaa Krandse hængte ved Krandse, pegede paa dem, og i zittrende Gloden funklede Aftenstjernen over den Saliges Hoved. I overjordiske Akkorder klang det ned til mig. Tonerne bleve til Farve, Haabets grønne Krandse til Ord, der lød saalunde: „Hvad som er der, vorder vel modtaget og kan ikke tabes!"

(Dr. Carl Töpfer.)

Konstudstillingen i Musero.

„De vil dog vel ikke forlade vor Stad — sagde Verten, idet han satte Deserten paa Bordet — uden at besøge Konstudstillingen?" — „Konstudstilling!" raabte i jublende Samklang Enthusiasten Klaphans og Konstdommeren Gaasefjæder, to Herrer, hvis Samtale alt i Postvognen havde moret mig særdeles. Den sidste trak strax en tyk Lommebog frem, og talte de endnu ubeskrevne Pergamentblade. Han fandt vel sex og tredive, alligevel udbad han sig af Forsynlighed endnu en halv Bog Papiir, at ikke hans kritiske Bemærkningers Strøm skulde hæmmes af Mangel paa Plads. „Her en Konstudstilling?" raabte ogsaa jeg, men kunde derhos ikke tilbageholde et Smiil. Verten forstod mig og sagde i en noget ærgerlig Tone:

„Er vor By kun liden, saa mangle vi dog ikke Mestere og Yndere af Konsten. Jeg selv er en Smule Liebhaver, har ogsaa en Ruskomsnusk og et stort Dyrstykke ovenpaa." — „I hvilken Maneer arbeider De?" spurgte Konstdommeren hastig, og lavede sig til — i hvad for en af de bekjendte det saa havde været — paa det nøiagtigste at angive os Feilene ved den; men han forstummede, thi Verten svarte med Stolthed: „I min egen — med Tilladelse, er Herren og saa Konstner?" — „Det just ikke, svarte Hiin: jeg er, saa at sige, endnu lidt mere, jeg er Konstdommer. Skulde De, vedblev han med et selvtilfreds Smiil: ikke have læst mine Qvartanter over Michael Angelo's Dommedag? Jeg har deri udviklet det Urbilledes Natur, som svævede for Konstneren i hans Skabelse; tillige har jeg antydet alle dette berømte Maleries Mangler. Desforuden har jeg i en physiognomisk-historisk Tractat bevist, at ethvert Hoved paa Maleriet, er Portrait af en dengang vigtig Person, som jeg alle navnligen angiver. Det maa være meget interessant for Dem, naar jeg derover — — " — „Konsten vinker! vi ile, vi styrte, vi flyve til den!" Med disse Ord afbrød Klaphans den visnok grundlærde Meddelelse, hvormed vi truedes, og endskjøndt vi hverken iilte, styrtede eller floi, saa gik vi dog i den korpulente Verts Selskab til Musernes Tempel.

I Mangel af et andet Lokale, var Konstens Skatte opstillede i Musero's Klubsal. Vi traadte ind, og — vare ikke mere i denne Verden. Saaledes var jeg endnu aldrig bleven overrasket. Hvil-

ken Glands, hvilken Fylde af herlige Konstværker omgav mig! Saasnart jeg var kommen lidt til mig selv efter den første Forbauselse, vendte jeg mig først til Billederne. At beskrive Malerier paa en tiltrækkende Maade, er en vanskelig Opgave; derfore fremtrækker jeg af det vidtløftige Catalog kun dem, i hvilke den fremstillede Tanke tiltaler os ligesaavel som Udførelsen; ved hvilke altsaa Digteren tillige aabenbarer sig i Maleren. — Et overordentlig stort, tildeels endnu ufuldendt Malerie, vakte først min Opmærksomhed. Det var:

Offeret i Daarskabs Tempel.

Paa et prægtigt Stillads throner den Tilbedte i lokkende Skjønhed. Denne ypperlige Skikkelses Former ere dog ubestemte ligesom en Hermaphrodits. (For ikke at indrømme det ene Kjøn nogen Forrang for det andet, valgte Konstneren sandsynligviis Fælledskjønnet; mangen Anden i hans Sted havde maaskee været mere galant.) En spraglet Mængde, smykket med store Høitidskapper, frembære rige Gaver. Hvilket træffende Udtryk i disse Skikkelser! Alle saa bekjendte — man troer, allerede før at have seet Enhver af dem. — „Jeg skal nok udfinde Originalerne, hvis Konstneren, som Michael Angelo, har malet efter det virkelige Liv!" sagde Gaasesjæder. Den henrykte Klaphans læste den hidtil af os endnu ubemærkede Underskrift: nosce te ipsum.

Fredens Genius velsigner Jorden.

Det Hele minder om Guido's Fortuna. Man seer Geniussen svæve i Skyen over Jordkuglen; en tyk Taage, som omhyller Overflødighedshornets Aabning, gjør alle de Blomster og Blomster, som falde ud deraf, usynlige; men, som om de vare drattede ud af Hornet, ligge nedenunder: Patrontasker, Chaçots, Vaaben, Sypdstager o. s. v.

Fatum.

Konstneren har gjort sig Umage for at fremstille Skjebnen, saaledes som den aabenbarer sig i mange af vore nye Sørgespil. Et Uhyre, i Skikkelse af en grueelig Hex, personificerer Skjebnen. Ti, i alle Retninger udbredte Arme holde Theaterhelte, maanesyge Jomfruer, lastefulde Qvinder, spiddede som Leipzigerlærker paa Dolke, Sværde eller Spyd; men en Haand svinger Stridskollen, hvormed den rasende Skjebne just er ifærd med at slaae sig selv for Panden. Den opløftede venstre Fod synes endnu først at ville søndertræde en paa Jorden liggende Rød, hvorved — efter Gaasefjæders Formodning — Maleren rimeligviis har stræbt at antyde Skjebnedigterens Berommelse.

Tidens Aand.

En ædel kraftfuld Skikkelse stræber kjæk opad mod det klarere Lys. Af lave og mørke Skyer fremrage nogle Gaase- og Faarehoveder, som bide i Kaabens Flige, som om de vilde hæmme Kæmpeaandens Flugt.

Et Landskab i Morgenbelysning.

I Forgrunden viser sig en Veirmølle, omkring hvilken ligge nogle sønderknuste Børn; de synes i deres Eenfoldighed at have forsøgt at standse de susende Vinger. Baggrunden danner et Perspectiv, som fremtryller en vid Dal paa Lærredet, som en Lykkelig drømmer sig Fremtiden. — (Jeg har laant denne Lignelse af en Enthusiast, som havde sluttet sig til mig. Verten var af Høflighed bleven hos Konstdommeren, der, bestandig skrivende, ikkun nu og da kastede et flygtigt Blik paa Maleriet.)

Euterpe.

Musen, gjennemluet af Harme, river et Nodeblad fra en Sangerinde. Det indeholder Finalen af en Hymne i simpel kraftig Stiil; men til hver halve og fjerdedeel Node er med Pynt tilføiet henimod to og tredive Smaanoder, Triller, Dobbeltslag o. s. v., kort: Konstnerinden synes, efter hendes egen Smag, at have udpyntet denne skjønne Komposition. — („Hvor uæsterisk Musen dog staaer der — sagde den ellers altid velfornøiede Klaphans — hun synes virkelig i Begreb med at ville give Sangerinden et Øresigen." — „De har Ret!" svarte jeg, men tænkte — — — — — — —)

Terpsichore.

Musen, der hidtil kun har søgt Dandsens høieste Skjønhed i naturlig Ynde, hylder endelig Moden (hun er et Fruentimmer) og tager den første Time hos

en fransk Balletmester. Ikke uden Møie lofter hun Foden saaledes iveiret, at den udgjør en Vinkel med den anden, langt over 90 Grader. Gratierne gaae just ud af Døren, med et veemodigt Blik paa deres hidtilværende Legesøster; men Monsieur siger: „Bravo! Mademoiselle gjør sik i den Stellink som en Snurkok otte Jank di Værmyll'; lær sik Entrechat-huit — 'ar dem lært den sand' Gonst."

Thalia.

Svingende uhyre Jokusstave, dandse Harlekiner, Bajazer, uforskammede Tjenere og næsvise Kammerpiger, ꝛc., med vammelige Bukkespring omkring den forbausede Muse. Hendes ellers saa smilende Øie skuer op til de ovenover svævende Skyer af — Aristophanes.

Melpomene.

Musen fryser, derfor har hun over det græske Gevandt trukket en gammel stiv fransk Kjole og et tydsk Livstykke. Hendes om Nakken ellers saa frit bølgende Hovedhaar bedækkes nu ærbart og borgerligt af en nydelig lille Hue, omtrent ligesaa nydelig og allerkjæreste, som et saakaldet borgerligt Sørgespil. Hensunken i dybe Tanker aftegner hun med en lille Kjep tragiske Masker og Ravne i Sandet. Blandt andre Tankesprog læser man ogsaa følgende Linier:

„Af gode Ting er Brøden ei det Bedste,
Af onde Ting er Gjerningen det Værste"

(„Apropos; sagde Verten: min Stand er jo nylig vederfaret en stor Ære. Er det da rigtig sandt,

at i et af de nyere Dramaer binder en af mine Kolleger hele Knuden i Stykket?" Vi saae paa hverandre og — taug.)

Erato.

For i Fremtiden ogsaa at kunne udtale sine Følelser i den almindelig yndede Sonnetform, eller for — bedre sagt — at kunne udklingre disse Følelser, udarbeider Musen sig til større Bequemmelighed en Riimtabel; men da der i vort Sprog just ei gives mange ægte firedobbelte Riim, indsnige sig deriblandt mange haarde, f. Ex. tænkt, sænkt, — mængt, forlængt; eller qvindelige: Saften, Aften — havt'en, tabt'en.

Urania.

Denne ophøiede Muses Billede var lyktes Konstneren ypperligt; kun en næsten alt for mørk Alvorlighed thronede paa hendes Aasyn. Som vi talte derom, tog en Ubekjendt, som tilfældigviis stod hos os, Ordet, og sagde skjemtende: „Den Hellige vredes maaskee, at man bruger hendes Navn og Billede paa saa mange Steder, hvor de passe ligesaalidt som Stjernen paa Skurkens Bryst, f. Ex. paa mange intet mindre end himmelske Almanakker, Tidsskrifter, Theaterforhæng, o. s. v.

Clio.

Saa ivrig, som om hun endnu var til Hensiand med sine Annaler, skriver denne Muse; bagved hende staaer Fortuna med et skjelmsk Smiil, og gjør Randgloser paa Pergamentet. — —

Calliope.

Den grublende Muse sidder med en ubeskreven Tavle i Haanden paa en Balle nyt Maculatur. — („Hvo kan dog — sagde Gaasefjæder — have leveret Bidrag til denne episke Pludrian? Maaskee *** og ** o. s. v.")

Polyhymnia.

Næsten fortrængt af Templet ved den magelige Skrivekonst, opholder sig denne paa Vartpenge satte Muse paa — et Kaffehuus. Her flyder virkelig Talens Strom ud af begeistrede Struber. Uden al Forberedelse afhandles her den Anklagedes Forsvar, Statens Vel, Byens Bedste, Menneskehedens Held — Alt i uforbederlige Taler. Hvor kunde vel ogsaa Polyhymnia hellere være? Hvor skulde hun vel bedre blive henflyttet til den gamle dyrebare Bopæl? Her er hun indhyllet i Skyer ligesom paa Helikon; her som der strømmer den skummende Kilde, skjønt ikkun ud af en Tønde. Da en Muse selv elsker sligt, da det endvidere er beviisligt, at mange Digtere kun herved kunne begeistres, torde man saa ikke vove den Slutning, at der engang ogsaa i Hippocrene har sprudlet — Hvidtøl?

Digterens Kroning.

(Efter en bekjendt Idee.)

Ikke af det forsamlede Folk, som ved de græske Lege, ikke af det stolte Capitoliums forsamlede Dommere skal Poeten modtage den kostelige Krands. Nei!

Hustruen er det, den Dyrebare, som, idet han paa Kaffehuset indslubrer begeistrende Vover, med en fortrolig Huusvens Bistand laver sig til at flette den fagre Hovedprydelse. Saaledes bliver den fordum saa prunkende offentlige Handling en lønligstille Familiefest.

Orpheus.

Dette var just Vertens Konstfrembringelse, det saakaldte Dyrestykke. Sangeren er fremstillet i det Øieblik, da hans Lire sætter en meget blandet Forsamling af alle Slags to- og firbenede Dyr i Henrykkelse. Maleriet har meget Godt, mangt et træffende Physiognomie. Fortrinlig er til Ex. den i Baggrunden recenserende Andrik med de sorte Briller paa det grønne Næb. (Men hvilken løierlig Anachronisme paa Orphei Tider: Øienglas og Recensenter!) Hvor charakteristisk er den eenfoldige Mine hos den forfængelige med sine Fjædre prunkende Paafugl; hvor fortræffelige nogle af de unge Aber, der skotte omkring efter de smukke Smaagæs og Alliker. Ogsaa mangen bedaget Gaas vil endnu begloes, og dreier derfor det gamle Hoved saa naivt som den yngste Gaas. Meget sindrigt var til Forandring Ulven, Hjorten, Bjørnen, Løven og flere indblandede i Gruppen; Øiet hvilte uvilkaarligt paa disse skarpt betegnede Physiognomier. — „Hvorfor har De udeladt Æslen?" spurgte Gaasefjæder, som strax havde mærket denne Mangel. — Smidskende svarte Verten: „Fordi jeg ikke gjerne vil gjentage mig selv; jeg arbeider paa en anden maaskee endnu interessantere

Gruppe, hvor jeg slet ikke kan undvære det langsrede Dyr. Nu vil jeg føre Dem til mit Ruskumsnusk." — „En just ikke nøiagtig, men dog Begrebet oplysende Fordanskning!" svarte Gaasefjæder, idet han kastede et Blik paa Maleriet. Det var et med megen Lune sammensat Qvodlibet. — „Hvorfra i al Verden, sagde Klaphans: tager De da alle disse barokke Sammensætninger?" — „Jeg? svarte han: en Tegnemesters Søn, en lært Kok, der altsaa lærte at sammenblande smagfuldt, bittert og sødt, skulde jeg ikke ogsaa engang kunne opvarte med en pirrende Ruskumsnusk? Ellers var jeg bestemt til at studere Jura, læste ogsaa paa Skolen i Musero min Horats, men — en umættelig Hunger plagede mig bestandig, og da jeg hørte, at Jurister ofte maatte hungre længe, bestemte jeg mig til den geistlige Stand, og blev Præst ved — Kokkenalteret." Disse Ord talte han med sogt Pathos, der næsten klang ligesaa latterligt, som naar en begyndende Digterling oplæser sin Lunes første Misfoster — sine Universalpoesier.

Pludseligt hørtes en klingrende Lyd. Klokkeklang kalder sædvanligt til aandelig eller legemlig Nydelse, men denne forkyndte, at vi for dennegang skulle have Nydelse nok: Salene skulde nu lukkes. Et Tordenslag for os; endnu havde vi ikke beseet Qvodlibetet, ei heller mange andre fortræffelige Malerier, tildeels andensteds fra indsendte. Vi gik forbi en Mængde interessante Landskaber, igjennem Kobberstykkesalen, gjennem Salen for Billedhuggerie og mekanisk Konst, ud af Templet. Kun i Forbiflugt saae jeg endnu saameget, som havde været en nær-

mere Betragtning værdigt. Blandt Kobberstykkerne f. Ex. en diplomatisk Forsamling i Aqvatinta; den almindeligt beundrede dramatiske Pudels Brystbillede; sex radeerte Blade til et nyt Værk over den qvindelige Opdragelse; en Ufnoret, som tilligemed en Snoret gjennemhegler Ovid (see Ovids amor. lib. I. eleg. V. v. 24.), fire Blade (kun Træsnit), alle Mystikens Tilbedere helliget; Afbildning af en stor antiqvarisk Sjeldenhed, nemlig: den romerske Konge Tarqvins nysopdagede Scepter (Steentryk); en saakaldet Mirakeldoctor i den sorte Konst, o. s. v.

„Hvorfor mon dog, sagde Klaphans: nogle Læger, som bruge den nyere Helbredelsesmaade, kaldes Mirakeldoctore?" — „Meget naturligt, svarte Gaasefjæder: fordi Enhver efter sin Maade finder Noget at beundre. Nogle beundre f. Ex. Lægens Konst, Andre beundre dens Virkninger, men Mange beundre Doctoren." — „Endelig beundre ogsaa Nogle de Syge!" afbrød jeg ham, for at gjøre Ende paa denne kedsommelige Udpilling.

Blandt Billedhuggerkonstens Værker udmærkede sig fornemmelig: Statuen af den skjønne, Natur og Konst lige høit elskende Comtesse de Tourteltac i Venus Callipyga's Attitude, udarbeidet efter Naturen. Skade, at Marmoret paa Bagsiden var lidt plettet! Videre: en meget skjønt udarbeidet Midas; en romersk Keiserinde og en Hyrdinde, Begge af eens Steenart, hvid og sort indsprængt. Endelig, meget skjønt formet efter Antikerne: en Tibers, Calligulas, Neros, Domitians, Caracalla's, Heliogabals Hoveder, med flere. Ogsaa Sejan, Tibers bekjendte

Samtidige, var heel ypperlig. Hvormegen Stof til physiognomiske eller historiske Paralleler giver ikke dette Gallerie Tænkeren!

Blandt de talrige Maskiner paafaldt mig især: En saakaldet galvanisk Krabask, flettet af Sølv- og Kobbertraad, hvilken, behørig anvendt, i afkølede Hjerter, atter skal antænde Menneskekjærligheds skjønne Gnist; den anbefales og som særdeles virksom mod Egoisme. Videre: en af Staldmesteren Herr Schlank opfunden elastisk Sadelgjord, som, uden at hindre Fordøielsen, saaledes sammensnører Maverne paa de stakkels Heste eller deres Beslægtede, at de kunne mættes med halv Ration.

Nu vare vi ved Udgangen. Endnu et Blik i de brogede Haller, og — tilspærrede vare deres Døre. Gaasefjæder og Klaphans, fængslede af Konsten, bestilte strax Logis hos Verten paa længere Tid. Men da jeg desværre skulde bort, saa lovede Alle at ville skrive mig til ret ofte og udførligt. Paa denne Maade kan det maaskee blive muligt for mig, at meddele noget mere Fuldstændigt om Konstudstillingen i Musero.

Efter en kjærlig Afsked fra de tre snurrige Fættere, kastede jeg mig i en Kalesche, og iilte efter den forlængst bortkjørte Postvogn. Da jeg havde den lille By paa Ryggen, sank Solen majestætisk ned i det fjerne Vesten. Saa mangt et Mesterværk, saa mangen malet Aftenhimmel havde jeg seet denne Eftermiddag, men mere levende end nogensinde følte jeg nu, at vi med al vor Konst ere vidt bortfjernede fra — Naturen. (C. Seidel.)

Hulebak-Stenen.

(Brudstykke af en Norgesreise 1820.)

Henimod Aften kom vi til Hestøe, en skjøn Sæterplads paa nogle betydelige Græsslætter, som beskylles af Storliens og Hydalens sammenstydende Elve. Denne Egn, hvis stolte Alpenatur forbauser og henriver, havde etslags klassisk Værd for os, thi det er hid, at Suhm har hensat Scenen for et Optrin i hans nordiske Fortællinger. Medens vore Heste græssede gik vi op, for at see den berygtede Hulebak-Steen. Det er et afrevet Klippestykke, som deels Naturens, deels Konstens Haand har udhulet og forsynet med tvende Aabninger. Vor Veiviser, en tredsindstyveaarig, men endnu fast ungdommelig Rensdyrskytte, tog Plads inde i Stenen, og det øvrige Reiseselskab leirede sig omkring den, for at høre Historien om denne Steens fordums Beboer. Vor gamle Skytte fortalte Sagnet i sin naive Fjelddialect omtrent saalunde:

„Her, hvor jeg nu sidder paa den haarde Steen, hviilte engang en Ridder paa guldfryndset Fløielsbolster, og hvor Riflens kolde Jern ligger hos min Side, klyngede sig en silkefiin Fee op til Ridderens Barm. — Det var i den gamle norske Adels sidste Dage, paa den Tid, da Kongen klogtigen svækkede den stolte Æt, der snart tabte sig blandt Bønderne. Da skrinlagtes Eyvind Asbjørnsøn hist bag det høie Skogshorn, hvis gamle Snee den nedgangne Sol endnu forgylder. Sønnen Asbjørn Eyvindsøn var Odelsmand til hans

vakkre Gaard og Gods. Men Gjerrighed og nedrig Svig berøvede ham Arv og Eiendom i hans endnu unodne Alder. Den unge Asbjørn græmmede sig, og Tanken om Hevn paakom ham ofte. Taus sad han engang i et Bryllupsgilde, og skuede hen paa sin udkaarede Veninde, hende, som engang skulde være hans Brud, som med ham skulde dele hans Fædres Gaard og forplante deres gamle Æt. I Hallen vare og hans Avindsmænd, og lystigt blev der drukket af de velarbeidede Birkeboller. Ud paa Natten blev man endnu mere høilydt, der fulde Ugvemsord imellem Gjesterne, og man endte ikke før Mordstaalet blinkede. Tvende Mænd faldt for den nordiske Dolk, og Asbjørn havde givet dem Banesaaret. Saalunde pleiede de haarde Døler endnu gammel Sæd, men Øvrigheden pleiede en nyere Lov. Asbjørn dømtes til at lide en forsmædelig Død under Bøddelhaand. Han skulde just nu føres op imellem sin Fjelde, og falde som et skrækkeligt Exempel, da han fik Leilighed til at undvige, og søgte selv paa Snigveie op til Færdrenebygden. Da kom han over denne mægtige Aas, hvor vi nu sidde, og hvis fire Mile brede Ryg skiller de dybe Dale Valders og Hallingdal. Det var Midvinter; her i disse Høidale ligger Sneen flere Favne dyb; af de store Birkelier seer man kun de høieste Træers Toppe at stikke op over den store Sneeflade. Utallige Ryper og enkelte Rensdyrflokke ere da den vide Ørkens eneste Beboere; der er saa dødt, saa tanst. Ikkun en kold Nordenvind afbryder stundom Stilheden, da fyger den løse Snee saa tyk, saa tyk, at den klareste Dag bliver mørk. — Paa piilsnare

Skier foer Asbjørn hen over de lange jævne Bakker. Det sneede stærkt, tætte fulde Flokkerne, og fordunklede endnu meer den allerede hældende Vinterdag. Asbjørn standsede, rystede det hvide Pudder af Lokkerne, og mærkede, at han foer vild. Nær ved ham stod Taget af en Sæterbod frem af Sneen. Her er det bedst at give sig til Ro, tænkte han, til en ny Dag giver bedre Lys og Lykke. Med Skien skuffede han Sneen fra den lave Dør, og traadte ind. Midt i Hytten under Røghullet tjener en flad Steen til Ildsted paa gammel Viis. Der lagde han Ild paa, og et Par Ryper, som vare faldne for Asbjørns hurtige Skistav, udgjorde hans Nadvere. Han spiste, lagde paa Ilden, og strakte sig ud paa den haarde Brix. Da hørtes en fjern Kobjelde, og snart derpaa trende stærke Slag paa Hytten. Det undrede ikke Asbjørn; thi vel vidste han, at der boer en talrig Æt i det hule Fjeld, og at ligesom Mennesket færdes over Jord, saalunde sysler Hougefolket under Jord. Heel ofte havde han i sin tidlige Ungdom sanket de klare, deilige Krystaller, som hændig Dværg smedder i sorten Steen, og vel mindedes han de mange Sagn om de Familier, som boe udi Høie med fuld Boskab og anden menneskelig Bestyring. Han tegnede derfor Korset, og sov ind.

I Drømme bares det ham for, at han saae Inga, sin Fæstems, som han just nu vilde besøge, og hos hvis Forældre han meente at blive skjult, og han saae Haldor, sin Fjendes Søn, og de sadde hos hinanden og gantedes. Og han hørte sit Navn, og han

hørte dem lee. Asbjørn blussede. Blod, Blod! lynede det atter igjennem hans heftige Sjel. Hastig foer han op, og vaagnede. Da svandt en Skikkelse forbi hans aabne Øine; en herlig Qvindeskabning, skjønnere end nogen af Stadens Møer, havde staaet foran ham med truende Haand og blid advarende Mine; men Synet forsvandt, just idet han slog Øinene op. I det Fjerne hørtes stærke skurrende Toner. Hvad, tænkte han: skulde ogsaa Inga være troløs? Den Eneste paa Jorden, der syntes at deeltage i min Skjebne! Skulde jeg fly den falske Menneskeæt, og blive i denne Ørken? — Da lode behagelige, muntre Toner, og hiin Beslutning, gandske at forlade Verden, befæstede sig hos Asbjørn. Han indslumrede atter, og drømte mangt om den venlige Qvinde, som havde ladet sig see.

Da han vaagnede var det høilys Dag. Solen havde alt vandret et Stykke af sin korte, lave Vinterbane, og skinnede rødligt henover de hvide Fjelde. Nysneen nedtyngede de smækkre Qviste med tusinde glimrende Diamanter. I dette herlige Lys forekom det Asbjørn, at Nattens mørke Billeder kun vare lidet at agte. Sin tagne Beslutning, ei at besøge Mennesker, forandrede han snart, og spændte Skierne paa Fod; men de sank dybt i den nyfaldne Snee. Heel sagte gik det fremad. Efter faa Timer sank alt Solen blodrød bag de sydvestlige Fjelde, og Asbjørn kunde heller ikke iaften naae Bygden. Han standsede ved en sort Fjeldvæg, der var saa brat, at Sneen ikke havde kunnet feste sig derpaa. Der var en Aabning i Væggen, og en Hule i Klippen. Nysgjerrig

traadte han derind. En lang, snoet Gang førte ind til et rummeligt Lønkammer. Der sad Inga ved en liden Ild, paa et Leie af tørt Mos. Det var ikke mere den fyldige, rødmusede Fjeldpige; den forhen vel føre Taille syntes at have formet sig efter en finere Model, og tung Sorg havde nedstemt Kindernes vel høie Farvetoner. Hun saae ikke den Indtrædende, men vedblev med bøiet Hoved sin flittige Sysel. Tvivlende stod Asbjørn der. Hans Kjærlighed var ikke meer den klare, lette Lue, som varmer saa mildt og lyser saa skjønt, som fri og munter flagrer op i den blaa Luft; langt mere lignede den hiin Ild, som rødlig, indsluttet i Essen, tyranniseres af den barske Smed. Han saae hendes flydende Taarer, han hørte hendes lønlige Suk; da sukkede ogsaa han. Men ikke sank han i hendes udbredte Arme, ikke slukkede han hendes Læbers Tørst med Gjenfindelsens Kys. „Du her, Inga! sagde han med Kulde: eller est Du en ond Seidqvinde, som gjækker en Ulykkelig?" — Hendes Svar, hendes Ømhed, hendes Fryd og hendes Smerte begyndte endelig at overtyde Asbjørn; og ligesom hun ordnede de vaade Lokker tilside fra hans mørke Pande, saa opklaredes den efterhaanden, saa begyndte den Flamme atter at blusse, som det sidste Aars Hændelser havde indsluttet i dæmpende Tungsind og Tvivl.

Inga forlangte af sin Ven, at han aldrig maatte forske efter, hvorlunde han nu traf hende her, og overtalte ham til, aldrig mere at see Verden. Han fandt adskillige Bequemmeligheder, Husgeraad og Fødemidler i Hulen. Der var og en Bøsse med Ha-

gel og Krudt. Inga bestyrede Husholdningen, halbyrede og sang; Asbjørn gik paa Jagt, og skar konstige Sager af flammet Birkerod. Saaledes hengik Vinteren.

Da det leed henad Sommeren, og Dalboerne vare ventende tilfjelds med deres Qvæg, satte Inga en fryndset Hat paa Asbjørns Hoved, og sagde, at han nu ikke kunde sees af Menneskesine, naar han vilde. „Det er nyttigt, lagde hun til: thi snart monne Sæterfolkene være her, men ikke maa Du søge dem." Asbjørn takkede sin omhyggelige Viv; men kun ilde holdt han sit Løvte, ei at søge Mennesker. Useet under den dølgende Hat tog Jægeren engang Veien hen til sin Fædrenegaards Enemærker. Der, hvor den smale Vei kaster sig ud over Bjerget ned imod Dalen, mødte han en heel Boskab, først den lokkende Malkepige, saa en Mængde Faar og Geder, derefter det store Qvæg, og tilsidst Husbonden og hans Hustrue, hver paa sin Ganger. Toget drog sagte forbi den standsede Asbjørn. Husbonden var Halvdor; hans Hustru var Inga, den virkelige Inga! — Rasende kastede Asbjørn sin Tryllehat mod Jorden, og stillede sig hen for Ægteparret. Asbjørns Riffel gav Ild, Ingas Blod strømmede, og han var andengang Morder! — Den opgaaende Sol fandt ham paa denne græsbløde Bakke. En dæmpet Klagestemme hørtes fra det nære Bjerg. Morgenen var skjøn, og Sangdroslen slog i Birketoppen. Asbjørn blev underlig blød om Hjertet, og reiste sig, gjennemstrømmet af milde Følelser. Da fremstillede sig hans Skytsaand, Feen, for den Overraskede. Lyslevende

stod hun der, veemodigt smilende, ikke mere i Ingas Skikkelse, men saadan, som hun viste sig den første Gang i Sæterhytten.

Flere Aar skal de have boet her i Stenen, og mangen Saga fik Asbjørn høre i den lange Vintergvel om gammel Idræt; hvorlunde Harald hiin haarfagre gjestede Valdershøvdingen paa Qvien, og saae hans Fosterdatter, den fagre Gyda; hvorlunde den unge Konning red taus igjennem den lange Dal, og hvorken fik Rist eller Ro, før de høviske Riddersmænd havde frembaaret hans Ord for den stolte Mø; hvorlunde hun viste dennem Remmisfjeldets Sølverhjelm, lod dem mærke paa Luefossens Tordenrøst, og skue overalt det vide Norrig; hvorlunde Harald Konning blev mod i Hu, kæmpede for Gyda, og lagde ned for hende alt det vide Norrig. Saa mælte ogsaa Feen den Saga, som gaaer om Konningen paa Gummonæs og de modige Hallinger, der rede sig ud for Olbergs forte Væg, og knustes Hest og Mand i dyben Urd. Herligt var det Qvad hun sang om Asagudernes Landeskifte, hvorlunde Odin kaarede sig Danalund, og Frejr udvalgte Svithjod, men, hvorlunde Norges Kæmpefjelde huede den stærke Thor, da han forskende kastede Luesiet over Skandien, og hvorledes han med vældigt Hammerslag keisede det høie Dovre.

Men hvor liflig end al denne Tale var at høre, saa kunde dog hverken den eller Asbjørns gode Hest, ikke hans Elskerindes brandgule Koflok, neppe hendes varme Kjærlighed, forjage hans Tungsind. I mørke Timer foer han stundom ud blandt Mennesker, og kom alt mere hadefuld tilbage.

Det er en ældgammel Skik i disse Egne, at man paa en vis Sommerdag samles nærved Sæterne for at glæde sig, enhver paa sin Viis. Ungdommen danser, Mændene kapride, Nogle brydes, Andre svire, og Alt er Lystighed. Især er der endnu den Dag idag i Bjødalen en berømt Dandsarfeet, saa kalder man Stedet, hvor slig en Sammenkomst den holdes. Men Bjødalen var mange Mile fra Asbjørns Opholdssted. I vilde Marker havde han vanket flere Dage, uden at see Mennesker. De vare døde i hans Sjel som i den Egn, han gjennemstreifede. Pludseligt laae en skjøn Sæterdal for hans Fødder, i hvis fjerne Bund det myldrede af Mennesker. Det var Bjødalens Festdag. Asbjørn standsede overrasket, og visselig er det et særligt Syn, naar man kommer fra den milevide Ørken, at see de levende Grupper. Her ere tvende Kæmpere omringede af opmuntrende Tilskuere, hist flyve nogle Ryttere til det afslukne Maal, og i Midten af Folkevrimlen bevæger sig uafbrudt den dandsende Kreds i en eensformig Ronde. Dette Nationaloptrin behager Asbjørn; han rykker uvilkaarligt nærmere, tager sin Hat af og blander sig i Selskabet. En Stund gik det godt, men da man, som Skik er, begyndte at fortælle gamle Sagn og Eventyr, kom det ogsaa paa Tale om Hulebakken, der havde forsvoret sig til den Onde. Asbjørn selv var Eventyrets Helt. Hans Kinder blegnede, og vildt rullede hans Øine. Da ræddedes Pigerne for den fremmede Mand, Fortælleren blev stum, og Enhver holdt sig borte fra den frygtelige Gjest. Fuld af Nag reiste han sig pludseligt, og flygtede. Længe

stirrede Forsamlingen efter den Bortilende, og kor-sede sig.

Alle Ugjerninger tillagtes nu Asbjørn, som man spotviis kaldte Hulebaken, og idelig streifede man efter ham. Da opdagede man engang de friske Spor af hans Hest, som tilligemed ham var usynlig under Hatten. Asbjørn red hurtigen over en Elv, Forfølgerne saae Vandet sprudle omkring den travende Ganger, og derefter bleve de sikkre Riser rettede. Asbjørn blev dødelig saaret, og idet Hesten satte ud ved Skuddet, faldt Hatten i Strømmen. Nu forfulgte de den Forraadte, og gav Hesten sit Banesaar.

Hist nede, hvor Aaen danner en liden Ø, der segnede den gode Hest, der udaandede ogsaa Asbjørn. Den liden Holm blev hans Grav, og der grøder endnu den skjønne Fee. Naar den strenge Vinter breder sit hvide Dække over den frosne Jord, da rinde de varme Taarer paa Øens Græs, og saa hart som Vinterstormen ruske i de smalle Blade, saa stivne de dog aldrig af Kuld, og saa tykt som Sneen styrter sig derpaa, saa maa den dog altid vige og snarligen henflyde i frugtbart Vand. Aldrig forsvinder Grønningen mellem de lyse Dynger."

(K — .)

Forglemmigei, eller Faderens Løfte.

„Siig mig dog, hvorfor Walther er bleven saa forandret, sagde Moer Gertrud til sin Mand, den lærde Mester Winfried: jeg gjenkjender næsten ikke Drengen, saa fremmed og forunderlig er han bleven paa nogen Tid!" — Mester Winfried, som havde fordybet sig bag det store Egebord i Læsningen af en Krønike, opløftede sit værdige Sølvehoved og svarte: „Jeg synes ikke, min kjære Gertrud, at vores Søn er anderledes end han altid har været; flittig og tro seer jeg ham endnu, som altid, at danne sig i den skjønne Konst, Gud gav ham." — „Saa mener Du vel, indvendte Moer Gertrud: som blot har ham i Sigte naar han er hos os, men en Moders Blik rækker længere, og mærker i stille Eenfoldighed Meget, som undgaaer Faderens." — „Naa, hvad har Du da bemærket?" — „Det vil jeg gjerne betroe Dig. See, naar Walther for kom hjem, saa kunde man tydeligt mærke paa ham, hvor vel og godt han befandt sig i sine Forældres Huus, hvorlunde det indsluttede alle hans Ønsker og hele Tilværelse. Kommer han nu tilbage fra den italienske Mester, hos hvem han tilbringer næsten hele Dage, saa er det ham for trangt og stille her; han er saa tankefuld, saa grublende, som laae al Verdens Sorger og Bekymringer indsluttede i hans Bryst, og jeg seer endog ret vel, at hans Fødebyes Ringmure ere Intet for ham, ja, at han iblandt endogsaa længes efter et fremmed Land." — „Og om saa var?" — „Ak, det er ikke

godt, naar Hjertet søger det i Udlandet, som blomstrer renere og smukkere i Fædrelandet. Jeg syntes aldrig om, at han saa tidligt sluttede sig til den udenlandske Mester og syntes at glemme alt Andet, som ellers giver andre Mennesker Tilfredshed, saa ogsaa de hjertelig skjønne Sange, som Du lærte ham og han saa trolig optog i sin Hukommelse, og sang, at man ikke uden Rørelse kunde høre ham. Hvad han nu digter og synger, er i fremmed Tungemaal og Melodie; det kan vel være smukt, men ei saa hjerteligt!"

„Kjære Gertrud, sagde Mester Winfried: det, hvorover Du forundrer og bedrøver Dig, er overeensstemmende med Tingenes Natur. Om end Forældrenes Huus var en Verden for Drengen, kan det dog ikke være det for Ynglingen, og det er rigtigt, thi Mennesket bør see sig om blandt sine Lige, paa det at han kan lære at skatte det Gode hos Fremmede, og engang henflytte det i sin Fædrejord, samt indsee og beundre Guds Godhed i dens mangfoldige Aabenbaringer. Vil Walther vandre ud i Verden, da skal min bedste Velsignelse følge ham. Ogsaa jeg drog ud, ledet af en hemmelig Længsel, og jeg tør nok sige, at jeg har denne Længsel at takke for det bedste af mit Liv, thi jeg fandt jo Dig og alle mine Kundskaber derved." — „Ak, men til Italien staaer hans hele Hu!" — „Endnu mindre kan jeg regne min Søn det tilonde, at hans Hjertes Ønsker drage ham did, til Sangens og Musikens muntre Land, hvor han visselig endnu kan lære Meget, og engang i hjerteligetydske Sange forkynde Italiens milde Skjaldekonst for sine

Landsmænd, og flytte Sydens duftende Blomster til sit Fædreland." — „Ak, i Italien boer Rænker og Bedragerie, og reiser han did, saa kommer han vist aldrig mere hjem, vor kjære Walther med sit fromme Barnehjerte!" — „Jorden er allevegne Herrens, afbrød den fromme Fader: de Gode og Onde findes allesteds, men omkring de Fromme svæve Guds Engle i alle Zoner. Vil derfor, min gode Hustru, Walther forlade os, saa lad ham drage i Fred, fulgt af vores Velsignelse, at vi efter nogle Aars Forløb kan trykke ham igjen til vort Hjerte, rigere paa Kundskaber og Forstand." — „Eftersom Du vil det, faaer jeg vel finde mig deri, og vil derfor bede Gud ret meget, at vor Søn maa komme from og god tilbage igjen, thi af hans Adfærd seer jeg tydeligt hans Hjertes brændende Ønske. Stille! Du kan nu mærke det af ham selv; jeg hører ham atter synge paa sit Værelse den Sang, som han nu paa nogle Dage qvæder baade aarle og silde, og som har saa høit bedrøvet mig."

Mester Winfried gik hen til Vinduet, og hørte, hvorlunde Walther sang følgende Qvad til sin Harpe, ret veemodigt i den stille Aften:

„Hisset i rene og kølne Lufte,
Hisset bag Alperne Blomster dufte,
Myrthen der stander i blomstrende Skrud;
Der iblandt løv, hvor Orangen gløder,
Olien presses og Druen bløder,
Hæver sig Rom, ved Aandens Bud.
Uforgæng'lig i Tiden, som skifter,
Ud af de mosbevoxede Rifter,
Stiger en Helteskygge lang.

Mægtig jeg længes til Blomsterlivet!
Hvis engang det mig blot var givet,
Der at stille min Længsels Trang!
Hjertets varmeste Ønsker drage
Til det herlige Land mig sage,
Hvor paa Flugten af gyldne Vinger
Aanden længselfuld did sig svinger,
Trindt omgivet af Glæde og Sang."

„Nu hører Du selv, at han ikke længere kan eller vil blive hos os! Deri er blot den fremmede Mester Skyld. Ak, var han dog aldrig kommen til vor By!" Saa klagede Moer Gertrud bekymret til sin Ven, der munter hørte paa hendes Tale, og trøstede hende med Haabet om snarligt Gjensyn, men i Hjertet fattede den Beslutning, at opfylde Sønnens Ønske.

Han gik nu op paa Walthers Kammer, og erfoer da, at hans Ønske ikke var Nysigenhed saameget, som Lyst til at udvide sine Kundskaber, og en ædel Sjæls Længsel efter det Ubekjendte, hvisaarsag han selv foreslog den overraskede Yngling at reise paa nogle Aar, for ikke allene at besee hans eget Fædreland, men ogsaa fremmede Lande, for at gjøre sig bekjendt med deres Sæder og Skikke. Henrykt tilsiod Walther for sin Fader, at han forlængst alt havde ønsket at kunne reise over Alperne til det skjønne Italien, til hine Laurbærlunde, fra hvilke de italienske Mestersangeres Priis lod som Nattergaltoner, og at denne Længsel var dobbelt gjenvakt siden Sangeren Francescos Bekjendtskab, der om nogle Dage vilde reise tilbage til sit Land, og som han saa gjerne vilde følge did.

„Mester Francesco er en i sin Konst velerfaren og hæderværdig Mand, sagde Winfried: og vil han tage Dig med og ansee Dig værdig sin Omgang, da skal det være mig høilig kjært, og jeg vil bifalde Dit Ønske." — Da sprang Walther høit af Glæde, og sank takkende til sin Faders Bryst. Men da Moder Gertrud traadte ind og hørte, hvorlunde han om nogle Dage skulde forlade hende hele Aar, yttrede hun sin oprigtige Smerte, som enhver Moder vistnok kjender, der maa skilles fra sit Hjertes Elskede paa en mørk, usikker Fremtid. Men Walther greb sin Harpe, og sang veemodig henrykt:

„Saa underfuldt dibhen min Længsel mig drager,
Til Sangernes herlige Land jeg hengaaer;
Stands derfor, o Moder, Din Graad, Dine Klager;
En Taare jo ogsaa i Øiet mig staaer!
Jeg stedse kan høre de sælsomste Toner,
Som venlig mig kalde til Alpernes Zoner,
Derfor jeg, min Moder, til Alperne gaaer!"

Moer Gertrud lagde rort sin Haand paa Sønnens Hoved, og gav ham sin Velsignelse, uden hvilken jo Intet lykkes for et Barn paa Jorden, thi om endog saa Lykkens Gaver og Æresns Krandse pryder Menneskets Gang, saa opblomstrer dog den herligste af alle Jordens Blomster for ham af Forældrenes Velsignelse, en skyldfri Samvittighed og en barnlig Fortrøstning til Gud.

Fuld af de gladeste Forhaabninger, og omgiven af Fremtidens glade Billeder, der fremstege som et blomstrende Landskab for ham, lagde Walther sig, og

Anelser og Længsler gjennembævede det ungdommelige Bryst, vel ubestemte og ubekjendte, men dog levende, som Æolsharpens Toner, naar de fare gjennem Vaarlundene.

I hvert Menneskes Liv blomstrer engang, om end stundom kun kort, en Tid, hvori Hjertet, overvundet af Haabets reneste Følelser, udvider sig, mens i magisk Duft og Lys Fremtidens Skikkelser drage klare forbi det indvortes Syn, som skuede i et Vandspeil. Ønsket længes da efter et ubekjendt Gode; Hjertet vil omfatte Alt med Kjærlighed; enhver Tone taler til den rørte Sjel; Taarer bæve i Øiet, man veed ikke selv hvorfor, og iblandt angribes Brystet af en levende, elskelig Smerte, som indeholder den høieste Fryd; thi Menneskets aandelige Natur kan ikke taale de uaandelige Glæders Samklang, der som mørke Skygger stundom indfalde i hans jordiske Liv, som naar Morgenrødens Glands et Minut farver Bjergenes Snee og Toppe med sin Rosenglød. Den skjønne Tid, som kun eengang i Livet opgaaer for et reent Sind, og ikke oftere, ligner den Blomst i Indien, om hvilken Sagnet fortæller, at den kun blomstrer i en stjerneklar Nat, og kun saalænge som Stjernelyset skinner for den, thi naar Mørket falder paa den, eller de blegne for Dagens Lys, lukker den krampagtigt sin duftende Kalk, og aabner den aldrig mere. Saalunde aabner Hjertet sig ogsaa kun eengang for sine hellige Længsler, for sin hele Himmel. Bliver den det røvet, saa lukker det sig, ligesom Blomsten, for evigt, og hvad der sidenefter opblomstrer deraf, fortjener ikke Navn af Glæde.

Da Mester Francesco den følgende Dag hørte, at Walther, til hvem den herlige Sanger havde fattet en forunderlig Kjærlighed, havde faaet Tilladelse at følge med til hans Land, blev han inderlig glad, thi med hver Dag var Walther bleven den graahærdede Oldings kjærere, fordi Mandens ædle, tro Tilbøielighed saa underfuld blandede sig med Sangerens skjønne Himmelgave, saa at han maatte tilstaae i sit Hjerte, at en saa skjøn Forening ikke lettelig var at træffe hos nogen anden Tydsker. — Udrustet efter Forældrenes bedste Formue, og fulgt af deres fromme Ønsker og Velsignelser, reiste Walther snart derefter med sin Lærer og Mester Francesco gjennem Tydskland til det fjerne Italien.

Uden Hindringer havde de lykkelig tilbagelagt endeel af Veien, da Lombardiets herlige Dale aabnede sig for Walthers forventningsfulde Blik. Som et Paradiis fremtreen de rige Bjerge og Dale for ham, og i glad Stemning kom de til Verona, hvor Francesco havde hjemme. Aftendæmringen var netop begyndt, da de i en afsides Gade kom til Francescos Huus. Han trak i Klokkestrængen, og paa en Piges milde Spørgsmaal: hvem det var? gav han sig tilkjende. Porten blev hastig aabnet, og ved Lampens Skin saae Walther to unge Piger, som hans Drømme endnu aldrig havde fremstillet ham saa skjønne. Med et høit Glædesraab faldt de Faderen om Halsen, som aldeles overlod sig til Gjensynets Glæde, idet han trykkede dem til sit Bryst. Derpaa fremstillede han dem for sin Reiseven, der bly hilste Pigerne, og neppe vovede at see paa de herlige Skikkelser.

Men Tiden, i hvilken Walther besøgte Italien, var just ikke Sanggudindens og Konsternes bedste Tid. I vildt Partihad strede de lombardiske Stæder mod hverandre, ei for at tilkæmpe sig Selvstændighed og Frihed, men for at underkue Naboen, hvis det kunde lade sig gjøre. Tydske Krigsmænd vare med Magt brudte ind i Italien til Hohenstauferslægtens blodige Undergang, og de hurtigt paa hverandre følgende Romerkeisere, som vare formeget sysselsatte hinsides Alperne, formaaede ikke at standse den vilde Strøm.

Da begav det sig, et halvt Aar efter at de vare komne til Verona, at Brescias Borgere drøge væbnede ud for at undertvinge Veroneserne, som før havde været i Forbund med dem, men nu havde taget et andet Parti. Ved Efterretningen herom grebe alle Veroneserne til Vaaben, saa at selv den gamle Francesco ikke undslog sig for at træde i de Kæmpendes Række, at forsvare den elskede Fædreneby. — Neppe erfoer Walther sin gamle Vens Beslutning, før han tilbød sig at ville følge med ham, og endskjøndt Denne satte sig derimod med alle sine Forestillinger, vedblev han dog sin fattede Beslutning. Ved Gardasøens Bredder traf Partierne hinanden; de kæmpede længe og blodigt, men tilsidst hældte Seieren til Brescias Borgeres Side, saa Veroneserne maatte flye. Kæmpende var Francesco faldet, og udmattet af Saar havde Walther knap saa mange Kræfter, at han kunde skjule sig i en Buskads, for at undgaae Fangenskab. Fjendens Hob gik ham forbi, uden at bemærke ham, og om Natten slæbte han sig afsted for at søge Hjelp.

Han havde ikke gaaet længe førend han saae et Lys skinne, der syntes at komme fra Havbredden. Da han kom nærmere, saae han ved en Lygtes matte Skin to qvindelige Skikkelser, i hvem han gjenkjendte Bertha og Gianettina, hans faldne Mesters Døttre. Ved Efterretningen om hans Død og de Øvriges Flugt vare de, ledsagede af en gammel Tjener, gangne ud af Staden, for at opsøge det elskede Liig og bede Seiervinderne derom. Da de havde gjenkjendt Walther, og saae hans hjelpeløse Tilstand, fornyedes deres Smerte. Med tro Omhyggelighed forbandt de hans Saar. Derefter gik Bertha hen til Valpladsen med Tjeneren, for at opsøge Liget, men Gianettina blev tilbage hos Walther, for at oppebie deres Gjenkomst. Strax efter kom de igjen med den dyrebare smertelige Byrde. De ginge nu langsomt tilbage til Byen, som de naaede ved den frembrydende Morgenrøde.

Walther laae i heftig Feber. Sælsomme Billeder droge i forvirret Blanding forbi hans Syn, og ængstede hans syge Sjel. Stundom meente han sig atter midt i Slagets Tummel ved Siden af sin døende Ven og sine af Sorg bekymrede Forældre; stundom saae han Bertha og Gianettina, hvorlunde de hænderydende kastede sig ned paa Faderens Liig med høie Klageskrig; men iblandt forekom det ham og, som stege venlige Englegestalter kjærligen ned til ham, og bortjoge de hæslige Billeder, som Indbildningskraften foregjøglede ham, og som i Drømme hørte han hulde Harpetoner trænge sig trøstefulde til hans Hjerte, men de forstummede snart, og skærende Mislyd

gjennemtrængte hans Indre. Flere Uger vare saaledes henrundne, da Bevidstheden kom igjen og han gjenkjendte de Omværende. Gianettina sad ved hans Hoved, bøiet sorrigfuld hen over ham; gjennem den aabnede Dør treen Bertha sagte ind med et Lægemiddel i Haanden. „Hjertelig Tak, I venlige Engle, som frelste mit Liv, sagde han, idet han mat reiste sig: ak, nu veed jeg hvad det var for huldе Skikkelser, som omgave mit Blik, lik trøstende Lys i den mørke Nat!" Derpaa greb han med Inderlighed deres Hænder og trykte dem til sine brændende Læber. Søstrene stode glade ved hans Leie, forventningsfulde, og dog som sædelige, jomfruelig blye Væsener, og formaaede ikke at hæve Blikket. Hans Skikkelse svævede fra den Stund for deres Sjel, thi de saae i ham en Broder, til hvem de sluttede sig med inderlig Hengivenhed, saameget mere, da han havde været deres Faders Ven.

Efter nogle Ugers omhyggelige Pleie var Walther istand til at forlade Sengen og gaae i den frie Luft. Da førte hans Søstre, som de selv kaldte sig, ham ud i den blomstrende Natur, som med al den italienske Vaars søde Henrykkelser fyldte hans Sjel med unævnelig Længsel. Alt forekom ham som en bedre Verden, Blomsterne farverigere, og Vandet som det reneste Krystal. Men det var ikke saa for ham allene; ogsaa for Bertha og Gianettina viste Jordens Aabenbaringer sig forklarede i Kjærlighedens Speil. For dem Alle var den første Elskovs Trylleverden aabnet, uden at de anede det, saa umærkelig mild og sagte,

og alligevel saa gylden og skjøn, som den unge Dag fremtræder af en rosenfarvet Morgenrøde, eller Fløitetoner trænge igjennem Myrthebuskene. Ved Bredden af en Kilde, som stille rislede gjennem Engen, satte de tre Sødskende sig Haand i Haand. Pigerne lyttede opmærksomme, naar Walther fortalte om sit Fædreland hinsides Bjergene, og om de elskede Forældre, hvorledes de meente det saa godt med ham, og hvorledes deres Tanker vistnok svævede over Klipperne hid; hvorledes Tydskland vel ikke var saa blidt og varmt som Italien, men dog alligevel Kjærlighedens og Troskabens Hjem. Iblandt tog han en af deres Harper, og sang sit Fædrelands Priis paa sit Tungemaal, og lærte dem saalunde sit Folks kraftige, trofaste Ord; de sang derpaa alle Tre en af de Sange, som Mester Francesco havde lært dem, og som nu talte saa inderligmildt til deres Hjerter. De stirrede da ned i Krystalbølgen, der som et reent Speil venlig gjengav de smilende Billeder.

Da Walther var fuldkommen helbredet, besluttede han, uagtet alle sine Følelser, at fortsætte Reisen til det altid saa længselfuldt søgte Rom, der med sin mærkelige Fortid laae som et Drømmeland i hans Erindring. Saa smertelig end Afskeden fra Bertha og Gianettina vilde blive, overvandt dog den hemmelige Trøst ham, der saa ofte i Livet drager os mod det Ubekjendte, uden at man selv veed hvorfor. „Jeg kommer snart igjen, elskede Søstre! sagde han trøstende til Francescos Døttre, som rørte af Smerte bade ham, ikke at forlade dem: og saa tager jeg Eder med mig tilbage til mit Fædreland og mine gode For-

ældre, der ogsaa skulle vorde Eders Forældre, og med Kjærlighed gjengjelde, hvad I have gjort imod mig!" Derpaa tog han sin Harpe, trykte endnu engang de Grædende til sit Bryst, og vandrede bort.

Han naaede netop Appeninernes skovkrandsede Bjerge, da Tusmørket begyndte, mens han munter forsøgte sine Fjed for at naae et Herberge inden Natten. Da nærmede en høist forunderlig Skikkelse sig ham, der hurtigen treen ud af den mørke Skov, og vandrede længe Side om Side med ham. I Begyndelsen frygtede han for dette Syn, men snart fattede han sig, og hilste venlig og fromt sin Følgesvend, som Denne dog ikke besvarede, men betragtede ham med et Par gnistrende Øine, og fortsatte derpaa uforstyrret sin Gang. Da tog Walther sin Harpe af Skulderen, og begyndte at synge en from, kristelig Sang, thi hans Ledsager forekom ham endeel fordægtig. Men neppe havde han sjunget nogle Vers, hvorved den Fremmede gjorde endeel underlige Miner og endeligen udbrød med en hæslig Stemme: „Det var bedre hvis I tang, end synge noget saadant gammeldags Tøierie for mig, og jeg kunde have Lyst til, ikke at give Jer noget Natteqvarteer, hvis I ikke forstaaer at synge noget Bedre!" — „Hvis en gammel kristelig Sang ikke behager Eder, sagde Walther: kan I jo gaae Jer Vei, og beholde Eders Natteqvarteer, hvorom jeg ikke har anmodet Jer!" — „Naa, naa, sagde den Fremmede noget mildere: I behøver jo ikke at vise mig bort, fordi jeg siger at Sangen ei behager mig, thi I kan troe mig, at I dog tilsidst maa komme til mit Huus!" Derpaa gik han afsted med saa-

hanne lange Skridt, at det var, som skulde han ved ethvert af dem lade Hiin tilbage, og dog forblev Walther stedse jævnsides med den underlige Skikkelse.

Medens nu Walter qædede sin Sang tilende, var det bleven mørkt, og en skarp Nattevind begyndte at blæse gjennem Træernes Toppe, der sammenslyngede sig med deres Grene, som vilde de aldeles spærre Veien. Men jo længere de ginge, desto længere Skridt tog den Fremmede, og stønnede ret jammerligt iblandt; men efter en Stunds Forløb sagde han: „I gjør mig det ogsaa alt for besværligt at følge Jer, og hvis vi endnu havde langt, kunde jeg have Lyst til at blive tilbage!" — „Dertil har I jo Frihed, svarte Walther; dog synes mig, at I stundom ikke tager for korte Skridt, til at kunne gaae jævnsides af mig!" — „Just derfor, gjensvarte Hiin: men nu ere vi jo alt langt henne; følg mig nu blot omkring hiint Skovhjørne!" Med disse Ord gik den Fremmede hurtig afsides, og Walther saae, idet han fulgte ham med Øinene, den brogede Glands af mange Lys igjennem de mørke Grene.

Tvivlraadig om han skulde følge Indbydelsen eller fortsætte sin Gang i Natten, som stedse blev mørkere og ublidere, stod han endnu der, da en Barnerøst tæt ved ham sagde: „Kom nærmere, Mester Walther! Papa venter Jer med Aftensmaden!" Forundret over at høre sit Navn her, hvor han troede sig ubekjendt, fulgte han langsomt Barnet, som fortrolig havde grebet ham ved Haanden og ført ham til en Klostergaard, som laae skjult bag de tætte Træer, og fra hvis malede Vinduesruder Lysningen spredte et

magisk Skin ud i Skovnatten. „Seer I, at det er bedre her end derude, og at min Indbydelse ikke var saa aldeles at foragte!" sagde hans natlige Følgesvend ved Indtrædelsen. Walther saae nu en høi Olding, klædt i en graa Munkekappe, hvorom kring et af mange Metalringe sælsomt flettet Belte. Men imod det ellers værdige Væsen, som han havde, gjorde den mørke, ustadige Ild, som flammede i hans Øine, en sælsom Modvirkning, thi dette Blik opvakte en hemmelig Gysen, liig den man føler, naar man nedstirrer i et bundløst Dyb eller et brusende Vandfald. Denne hemmelige Følelse forøgedes endnu mere ved at betragte Værelsets Prydelser, som med Konst, ja endogsaa Pragt, vakte etslags Beundring. Paa Væggene vare smukke Enge malede med stor Naturlighed, bekrandsede af Skove og Buske samt hist og her besatte med Blomster af forskjellig Art og Farve, men Himlen ovenover dette var saa uheldig malet, ligervis som Marken, at det lignede en aaben Grav. En malet Skikkelse i tydsk Paaklædning vakte en besynderlig Følelse hos Walter. Ogsaa paa dette Malerie var en herlig frisk, grøn og blomsterstrøet Eng, som havde en Mængde smaae deilige blaae Blomster, i dets Baggrund Muren af en By og Taarnet af et Slot. Forgjeves søgte han at spænde sin Erindring, for at minde sig noget, som fra tidligere Dage havde Liighed dermed, og dog syntes det at være ham saa velbekjendt og dog saa fremmed. Men jo længere han saae derpaa, desmere overfaldt der ham en Gysen, saa han flereganger maatte holde Haanden for sine Øine, for at undvige det forfærdelige Indtryk, som

det gjorde paa ham. Medens Walther endnu betragtede Alt omkring sig, og Gubben lagde flittig paa Ilden, havde Barnet dækket et lille Bord og fremsat adskillige Retter. Da aabnede sig Døren, og en herlig i Sølverfløiel hyllet Qvinde traadte ind. Paa Armen bar hun en Mandoline, utallige Perler slyngede sig igjennem det blonde Haar, og hendes blaaligtskinnende Gevandt. Hun satte sig ved Bordet, saae medlidende paa Walther, og sang derpaa med inderlig øm Stemme og Liv saalunde:

„Dybt i Jordens Indre rinder
Bølgens Sølverstrøm,
Over den Du Blomsten finder;
Læge kan Din Drøm.

Mild og fiøn den vil forføre,
Vellugt den Dig gier;
Men hvis Du ved den vil røre,
Kun Dig Dybet blier!"

Neppe havde hun sjunget disse Ord, førend den Gamle, der sad i dybe Tanker, sprang op og stirrede med vildtrullende Øine, saa Walther fløi gandske forskrækket tilside for ham, da han raabte: „Kommer Du nu igjen med Din dumme Sang, Hermina! Jeg har saa ofte forbudt Dig det, men nu skal Du ogsaa undgjelde derfor!" Hun kastede endnu et Blik til Walther, hyllede sig grædende ind i sit Gevandt, som, hvad han nu først bemærkede, var gandske koldt og vaadt, og gik derpaa ud.

Men neppe var hun borte, før en skarp Vind foer igjennem Vinduerne, der klingrende sprang op, og

gjennem den forte Nat svævede lyse, underlige Skikkelser, i glindsende Ridderrustninger, og Qvinder i Silkeklæder; de havde Alle Fiskehoveder, og stirrede med vidtaabne Øine. Forskrækket betragtede Walther en Stund disse Spøgelser, hvis Mængde aldrig syntes at ville aftage; tilsidst saae han endogsaa Hermina iblandt dem, bleg og mat og med Taarer i det skjønne Øie. Og naar hun svævede forbi, saae hun omt og medlidende paa Ynglingen, og aabnede Læberne, som vilde hun sige Noget, men saa var det, som bruste en rivende Flod, og alle Skikkelserne forsvandt. Ikkun Herminas Silkekjole hang flagrende i Vinduet, og forend Gubben, der sad gandske vred og lod sit Belte glide omkring i Haanden, havde mærket det, havde Walther allerede grebet hendes Kjole og gjemt den paa sin Barm.

Klar opgik Solen over Roms Taarne og Ruiner, og malte med gylden Glands de straalende Tinder, da Walther, vandrende ud af en skyggefuld Olivenlund, førstegang blev Stædernes Dronning vaer. Greben af en sælsom Følelse, standsede han pludseligt, thi i Morgenglands laae nu den By for ham, der saa ofte havde været Maalet for hans Ønsker. Han havde jo stedse troet, at de Ønsker som rørte hans Bryst, skulde her gaae i Opfyldelse — hid havde jo altid en hemmelig Røst kaldet ham, naar han var urolig i Hjertet som Barn — og nu, da han saae Rom ligge for sig, mærkede han ikke den Henrykkelse, den Anelse af et

opfyldt Haab, som er Lykkens skjønneste Blomst for Den, der nærmer sig en Lykke; tvertimod omgav en Iiskulde hans Hjerte, og istedetfor den ventede Glæde greb en smertelig Følelse hans Bryst, og det forekom ham, som han skulde her gjensee de Skikkelser, som i Appeninerne fore forbi hans Syn ved Nattetid. Næsten vilde han sky, ligesom de, men sagte Toner lode mod ham saa blide og trøstende, at de mørke Billeder hurtigen svandt for hans Phantasie, mens Fortidens glade Længsler atter fremstege for ham som Maanens Skin, der gjennembryder Nattens Mulm. Og da han saae sig om, stode Bertha og Gianettina i Pillegrimsdragt for ham, med deres gyldne Harper over Skuldrene.

Med et Udraab af Glæde og Forskrækkelse sank han i de elskede Søstres Arme, der lig venlige Aander viste sig for ham i et ængsteligt Minut af Livet, hvori en lønlig Skjebnes mørke Billeder glede forbi ham som i et Speil. Han erindrede sig nu, at den forunderlige Oldings Skikkelse, med de lange Skridt og de flammende Øine, samt Hermina med sit af Perler gjennemflettede Guldhaar, det taarefulde Blik og den iiskolde Kjole, at alle disse natlige Skikkelser, hvis Bryst intet Hjerte slog, ikke havde viist sig for ham førstegang i Appeninerne, men at deres forfærdelige Blikke havde ofte stirret paa ham i hans Forældres lille Huus, naar han legede ved Moderens Fødder, og at han da havde gysende skjult sit Ansigt i hendes Skjød, uden at han selv vidste hvorfor. Nu stod ogsaa det Sted tydeligt for hans Sind, som han havde seet hos Gubben; det var en nærved hans Fødeby

liggende sumpig Eng, hvor det ifølge et gammelt Sagn spøgede, og hvorhen han ofte som Barn var gaaet, uagtet hans Forældres strenge Forbud, og hvor hiin Gysen altid overfaldt ham. Ogsaa da mindedes han som i Drømme to qvindelige Væsener i Pillegrimsdragt, der altid forjoge de mørke Billeder, liig venlige Engle.

„Du skal tage os med Dig, Broder Walther, sagde nu Pigerne til ham: thi vi kunne ei udholde at boe saa eensomt i Verona, siden vores Fader er død, og der er jo Ingen paa hele Jorden, til hvem vi kan betroe os, uden Dig. Hvor Du gaaer hen ville vi følge, og Du har jo lovet os, at Dine Forældre skulle modtage os, som ere uden Forældre og Hjem." — „Ja, I skulle altid være hos mig, sagde Walther med lettet Bryst: og jeg vil ikke forlade Jer, thi det er mig nu, som mine Skytsaander stode ved min Side." — „Ak, sagde den Ældste: vi havde dog ikke vovet at følge Dig, hvis ikke Gianettina havde havt et sælsomt Syn, som jeg siden ogsaa saae." — Walther bad dem at fortælle derom, og de fortalte nu, at en mild Qvindeskikkelse i Solverkjole var kommen, først til Gianettina og siden til Bertha, og da de af Ærefrygt vilde gaae tilside, havde hun udbredt Kjolen, der syntes at være gandske vaad og kold, og de havde seet deri, ligesom i et Speil, mange underlige Skikkelser, og blandt disse Walther, som med blaae Blomster i sine Hænder, udstrakte disse for ligesom at bede om Hjelp. — „Det var Hermina, sagde Walther sukkende: hende kjender jeg ogsaa!" og ud

af Barmen drog han Kjolen, som han tog hiin mærkelige Nat, og som af Søstrene gjenkjendtes.

Ikke langt fra Rom laae dengang en lille fredelig Bolig, omgiven af Vinbjerge, under Elmeskygger i en kølig Dal. Didhen vandrede de Tre, for at udbede sig Herberge, som altid gaves Sangerne i de Tider. De modtoges med venlig Gjestfrihed. Eieren havde i sine unge Dage gjennemvandret mange Lande, og Sanggudindens herlige Gaver vare ham ei heller ubekjendte, hvorfore han bod dem hjertelig velkommen. — Om Aftenen, da Solens gyldne Straaler dalede over St. Peterskirkens Taarn i Rom, satte Walther sig imellem Søstrene udenfor Døren, tog sin Harpe, og sang med veemodige Toner.

Og alt som han qvad om de Længsler, der droge ham bort af sit Fædreland, og nu atter tilbagedrev ham fra Tiberens Strand, om sit Hjertes Haab og sine Barndomsdromme, udraabte han pludseligt: „Hermina!" og sank livlos om i Søstrenes Arme.

Vinterkulde havde leiret sig paa Tydsklands Sletter; Snee og Is laae over Agrene, og de stolte Strømmes Speil, som under de af Himmelhænder reiste Broer udgode i stille Majestæt deres aldrig udtomte Urner. Da sad'ene i det høie gothiske Værelse, foran den varme Kaminild, det gamle fromme Par, Mester Winfried og Moder Gertrud. Hvergang Sneestokkene kastedes mod de høie Vinduer, sprang Gertrud op, som greben af en mægtig Gysen, gjorde

stille Korsets Tegn foran sig, og skuede med en sælsom Beklemmelse til de smaae Ruder, gjennem hvilke Vinteraftenens Barskhed viste sig. Efter en lang Taushed begyndte hun: „Det stormer græsseligt derude, ligesom for syv og tyve Aar siden, da Du hjemførte mig. Mindes Du endnu hiin Aften?" — Mester Winfried hævede sit Blik, saae en Stund betænksom paa sin Hustru, og sagde derpaa misfornøiet: „Jeg mindes den ret vel, men har saa ofte bedet Dig, ikke at nævne den." Med et Suk, som vilde hun sige: Formaaer jeg det? tog Gertrud atter til sin Rok og spandt.

Da drog Nogen udenfor i Klokkestrængen, saa Lyden klang igjennem Huset, og begge de Gamle hartad forskrækkedes over den uvante Larm. Og da det ringede andengang greb Mester Winfried et Lys i den ene Haand, og i den anden sit gamle Krigssværd, og gik saa ned at see, hvad der var paa Færde. Ham fulgte Moder Gertrud, for med sædvanlig Gjestfrihed at modtage de Fremmede.

Men da han nu aabnede den tunge Port, stode tre Pillegrime der, bedækkede af Sne, og bade i det italienske Tungemaal om et gjestmildt Herberge. — „Træd indenfor, svarte Mester Winfried, som vel kjendte det fremmede Sprog; hvad I ønske er til Eders Tjeneste i en tydsk Mands Huus!" Men da nu Gertrud kom, og ligesaa kjærligt indbød de Fremmede, kunde Walther ikke længer tvinge sig. Han faldt den elskede Moder tilfode og raabte: „Min Moder! min Fader! kjende I mig ikke mere?" Og da nu de gamle Forældre havde opløftet deres Hænder i

stille Taushed, for at nedbede Himlens Velsignelse over den elskede Søn, da sank ogsaa Bertha og Gianettina ned ved hans Side og sagde paa Tydsk: „Fader! Moder!" som Walther havde lært dem.

Paa den Tid, da mørk Hedenskab betrængte Tydskland, og Christi milde Lære nys havde udbredt sin velsignede Morgenrode over disse Lande, levede nær ved Walthers Fædreneby paa en høi Klippeborg en mægtig og tapper Riddersmand ved Navn Ubaldo. Altid fægtede han foran i Kampen, som da førtes i Tydskland for og imod Korset, hvis svorne Fjende han var. Men da den hellige Lære havde fundet Indgang i Hertug Wittekinds Hjerte, og de Christnes Banner vaiede seirende overalt, besluttede Ubaldo i sit vilde Sind, hellere at dø end lig sine Kampbrødre bøie sig for den evige Kjærligheds hellige Tegn, og med forøget Forbittrelse begyndte han at forfølge dem, som bekjendte sig til Guds Lære. Forgjeves bad hans ømhjertede Datter Hermina for de Ulykkelige, som faldt i hans Haand. Men endelig kom Hevnens Dag. Hans Slot faldt i de Christnes Magt, og med Hermina samt nogle faa Krigsmænd drog han hen til en Forskandsning ved en Afgrund, hvorimod nu Fjenden slyngede sin Ild, for aldeles at tilintetgjøre ham. Da anraabte han i Raserie Mørkhedens Magter, greb sin Datter og styrtede sig med hende fra den gyselige Høide ned i Afgrundens Svælg. Fra den Tid af laae Ubaldos Borg øde, en Afsky for

de kommende Slægter, men paa Engen spøgede hver Nat en Aandehær. Ofte saae Vandringsmanden Lys, og blege Skikkelser med stirrende Øine, som udstrakte Hænderne for at neddrage ham i det bundløse Dyb, men saa fremkom midt iblandt dem en sølverklædt Jomfru, som beskyttede Vandreren, naar han tumlede nær ved Afgrunden og meente at være dens sikkre Bytte. Men efter en saadan Daad maatte hun altid undgjelde, thi man hørte da ofte, hvorlunde klagende Toner som en sagte Sang opsteg fra Dybet.

Det skete en Vinternat i vældigt Sneefog, at en Mand tilhest kom forbi hint frygtelige Sted. Paa Sadelen foran sig holdt han en Jomfru, som ret inderligt omfavnede Rytteren, og stundom saae tilbage med ængstelige Blikke, som frygtede hun at vorde forfulgt. Begge disse vare Mester Winfried og Gertrud, som kom fra Rhinlandene, hvor han havde lært at kjende sit Hjertes Udvalgte, og nu mod Forældrenes Villie, der vare rige og ei agtede at give deres Datter til en fattig Ungersvend, førte hende til sit Fædrenehjem. — Næsten vare de Elskende forbi Ubaldos Borg, da de hørte Klokkelyd fra det høie Taarn i Staden, hvorved Winfried tog feil af Veien og kom til et afsides Sted. Snart mærkede han paa Hestens tunge Skridt, paa hvilken farlig Sti han var, og vilde derfor vende om, men det var for silde. Med hule Drøn sank den lette Jordskorpe, som var overgroet af Mos.

I denne store Nød raabte Winfried fortvivlet af den varmeste Kjærlighed til Gertrud: „Forfærdelige Magter, redder hende, og jeg vil offre Eder det

Bedste jeg eier næst hende!" Da reiste sig den synkende Jordskorpe igjen, og en lang, mørk Olding med græsseligt blinkende Øine stod i den mørke Nat for ham og sagde: „Jeg tager Dig paa Ordet, Winfried!" Med Stormens Hurtighed skyndte Winfried sig ad Landeveien, og standsede ikke førend han var inden Stadens Ringmuur.

Da hans Omstændigheder paa kort Tid forbedredes ved Flid og Arbeidsomhed, var han snart En af de meest Velhavende i Byen, og han meente, det var Tid til at opfylde sit Løfte. Han lod derfor gjøre en Kjæde af Guld og Ædelstene, som var saa vægtig, at den næsten medtog Trediedelen af hans Formue, og begav sig dermed i Aftenskumringen til Stedet. Han slyngede Kjæden ned i Afgrunden og raabte: „Tag hvad jeg har lovet Dig, Ubaldo, og hvormed jeg herved løser mig!" Hvorpaa han gik fornøiet hjem.

Men da han den næste Morgen vaagnede, fandt han Smykket foran sig paa Sengen. „Jeg var uagtsom, sagde han ved sig selv: men jeg skal rette Feilen." Da det nu var atter Aften, kastede han Kjæden og en Pung med Guld, som tilsammen udgjorde Halvdelen af hans Formue, i Afgrunden, og gik hjem igjen, i den Formening, nu at have fyldestgjort sit Løfte. Men den følgende Dag fandt han begge Dele igjen, hvorfor han blev tilsinds at opfylde sit Løfte, hvad det end skulde koste. Gertrud bifaldt det, hvorpaa de forvandlede al deres Eiendom i Guld, og beholdt Intet tilbage, men nedlagde hele Skatten i Dybets Skjød. Med let Hjerte skyndte han sig hjem,

thi nu meente han tilfulde at have opfyldt sit Løfte; men hvor forundret blev han ikke, da han næste Morgen fandt alt sit Guld paa Sengen.

Med forrigfuldt Hjerte begav han sig til et nærliggende Kloster, for at søge Raad. En gudfrygtig Klosterbroder sagde til ham: „Mester Winfried! I maa søge at forvare Jer selv og Eders Huus, thi Morkets Aanders List er stor!" Da lovede Winfried de fromme Munke rige Gaver, naar de vilde nedkalde den Eviges Beskyttelse over ham, og begavede siden Kirker og Klostre samt alle Fattige for sin og Hustrues Sjel. Efter nogle ufrugtbare Ægteskabsaar fødte Gertrud et Drengebarn, som de kaldte Walther.

Naturen var opvaagnet til fornyet Liv ved Solens Straaler, og den hulde Vaar smykkede alt Moderjorden med sine første Blomster, da begav Walther sig en Dag med sine gamle Forældre og begge sine Søstre for førstegang ud af Fædrenebyens Port, at nyde den rene, friske Luft. Den Længsel, der stedse havde fulgt Walther gjennem hele hans Liv, den anende Følelse om en hemmelig Magt, som bestandig fyldte hans Bryst med Uro, havde netop denne Dag forfulgt ham meer end ellers. Naar han ofte med alle et barnligt Hjertes Følelser kastede sig i sin Moders Arme, eller glødende og med meer end broderlig Kjærlighed trykte Søstrene til sig, da forekom det ham, som en iiskold Haand vilde gribe om hans Hjerte, og

alle for ham saa glædeligt oprundne Billeder forsvinde i et natligt Mulm. „Skynd Dig, lød det i hans Indre: skynd Dig ud i det urolige Liv, der skal Du finde Fred!" Men da saae han atter hvor hans Moder græd, at Pigernes Øine bleve vaade, at den gamle Fader trykte ham op til sig, og han blev hjemme. Da tog han sin Harpe, og udgød til Strængenes Klang sine smertelige Følelser og sin Længsel.

Mere munter end sædvanligt vandrede den lille Flok til den smilende Flodbred, og frydedes over den skjønne, opvaagnende Natur. De sad i munter Samtale, saa Solen alt dalede i Vesten, da de gik hjemad. Paa Veien kom de til en stille Dal, omgiven af høie Bjerge, venlig omkrandset af Ellebuske. Paa en duftende Eng, som grønnedes med Vaarens første, friske Farve, stod, som en herlig Krands, en tæt Hob af himmelblaae Smaablomster, der venligt og huldt vinkede, som de vilde sige: Pluk mig Vandringsmand! — Alle standsede og saae hen til de spæde Vaarens Børn, hvorlunde de gyngede sig i Aftenrødens milde Straaler med deres smaa blaae Hoveder. Men i Walthers Bryst fremkom en høist besynderlig Følelse. Han saae den Eng ligge for sig, hvorpaa han havde leget som Barn; det var det samme Sted, hvis Afbildning han havde seet paa Appeninerne; det var de samme Blomster, og som paa Aandevinger svævede Herminas Sang forbi ham, men saa sagte, at han neppe kunde høre det. Jo mere han betragtede Blomsterne, desstærkere drog det ham med Magt hen til dem, som om de skulde lægge hans Uro.

Da sagde Winfried pludseligt: „Ak, de smukke Blomster!" og hastigt, som dragen af Aandehænder, løb Walther hen paa Engen, for at plukke nogle til sin Fader. Da rystede Jorden under ham, og idet han greb dem, sank den. „Forglem mig ikke!" raabte han, holdende Blomsterne i de høitoprakte Hænder, og nedsank derpaa i det bundløse Dyb.

*** *** ***

Disse Blomster have siden hiin Tid været Mindets Sindbillede, og naar et Hjerte skal adskilles fra et andet, da plukker den Sørgende med taarefuldt Øie og skjælvende Haand Blomsten Forglemmigei, for at række den Elskede den, thi den er ogsaa Troskabens Sindbillede.

(Fr. Gleich.)

Hyrdepigen fra Amboise.

Hertuginden af Choiseul beboede med sin forviste Gemal i Aaret 1780 det skjønne Landgods Chanteloup ved Amboise, som derved blev Samlingsstedet for alle den Tids skjønne Aander. Hendes Minde lever endnu ved Loirens Bredder. Blandt hendes fortrinligste Venner nævnes den aandrigeste af alle franske Riddere, Chevalier de Boufflers.

Alt i sin tidlige Ungdom havde Frn Choiseul ved sin venskabelige Omgang med Buffon viist en særdeles Tilbøielighed for alt hvad Skjønt Naturen frembyder. Denne uudtømmelige nydelsesrige Tilbøielighed havde bragt hende paa en sælsom Idee. I Parken ved Chanteloup havde hun ligefor sine Vinduer ladet opføre et af Gaze sammensat Tempel, hvori hun om Sommeren fandt sin Glæde ved at samle de skjønneste Sommerfugle. Kun Hertuginden havde Nøglen til dette Sommerfugletempel, hvortil de omliggende Landsbyers unge Hyrdinder stedse bragte nye Beboere. Hvo som leverede den elskede Hertuginde den smukkeste, erholdt den Ret at nærme sig og tale med hende, og stedse belønnede en passende Forære den bragte Gave. Derfor saae man og langsmed Loirens Bredder, og paa de vide Enge trindtomkring dem, en Mængde unge Piger med Næt i Haanden at løbe omkring og fange de Sommerfugle, som deres Velgjørerinde endnu manglede i sin rige Samling. Ofte deelte Bouflers den ivrige Omhu, som Frn Choiseul offrede sit kjære Tempel. „Chevalier, sagde hun mildtsmilende: jeg vover intet ved at føre Dem ind til mine Sommerfugle; de ville holde Dem for en Legekammerat; De vil sikkert ikke skræmme dem.“ Virkelig indjog ogsaa Bouflers disse glimrende Fanger kun liden Frygt; de omflagrede ham ofte, og satte sig vel ogsaa paa hans Hoved, paa hans Skuldre, ja selv paa hans Hænder. Hertugindens Spog blev derved endnu muntrere, og den aandrige Chevalier besvarede det hvergang med lykkelige Indfald eller med lette behagelige Digte.

Men nu blev Fru Choiseuls Helbred noget vaklende. Ofte maatte hun i hele Uger holde Værelset, og da betroede hun Chevalieren Nøglen til hendes berømte Tempel. Hans Umage blev lønnet med den Fornøielse, at modtage den Mængde unge Hyrdinder, som uophørligt bragte nye Gjester til den store Sommerfuglefamilie. Han underholdt sig med dem om deres landlige Lege, deres Kjærlighedshistorier, deres Hjertes smaae Hemmeligheder, og heraf øste han mange af de Tanker og Udtryk, hvormed han smykkede sine Værker. Men det siger man, at han næsten altid gav de vakkreste Pigers Sommerfugle Fortrinet; hans Prøver sysselsatte sig mere med deres indtagende Anstigter, end med de Gjenstande, hvis Valg var hans Upartiskhed betroet. Et huldt Smiil, en rank Vext fik sjelden en Kurv, og den artige Ridder kjendte Intet til Strenghed, i Haab om, at man ogsaa venligt vilde nærme sig ham. Det smukke Sommerfuglstempel tabte maaske i Glands, men ingen ung Pige vendte utilfreds tilbage, og Hertugindens Forærinqer, fordoblede ved Chevalierens Forbøn, fik et større Spillerum, og udbredte overalt Fryd og Gammen.

Blandt de unge Hyrdinder, som næsten daglig bragte Udbyttet af deres lille Jagt, havde Bouflers især bemærket En paa femten Aar, hvis talende store blaae Øine, friske smilende Læber, lette Gang og melodiske Stemme sandseliggjøre os Tilværelsen af hine Skovnymphe, saa forførerisk tegnede i Fabelens Billeder. Hvad der gav ham endnu større Deeltagelse for denne yndige Pige var, at hun kaldte sig Aline. Dette smukke Navn var Overskriften til en sindrig

Fortælling, som Bouflers nylig havde udgivet, og som allerede havde grundet hans Rygte som Skribent. Hvilken øm Deeltagelse offrede han ikke dette huldе ukonstlede Væsen, hvilken Fornøielse følte han ikke ved, i Hertuginden's Navn at overgive hende Prisen for hendes Sommerfugle, med hvilken Iver forhøiede han ikke Skjønheden hos dem hun bragte, for at fordoble hendes Belønning, hvilken han ofte ledsagede med et faderligt Kjærtegn, ja selv med en Omfavnelse, som Aline, dog kun som Hylding, stiltiende modtog. Liden Umag kostede det Chevalieren at udfolde dette aabne Hjertes Hemmeligheder. Han erfoer, at hun elskede Charles Werner, Slotsforvalterens Søn, men at hans Fader modsatte sig Forbindelsen. Bouflers udkastede en Plan til at begunstige Alines Kjærlighed. Hun maatte bringe sin Elsker til ham, og da han fandt ham værdig til at besidde en saa yndig Pige, bevægede han Hertuginden til fortrinlig at antage sig dem. Hun lod bekjendtgjøre i alle Landsbyer, at naar Sommerfugltiden var forbi, vilde hun tilkjende den Pige, som havde skaffet de skjønneste og sjeldneste, en Belønning af 25 Louisd'ors. Man kan let tænke sig, hvilken Veddestrid denne Bekjendtgjørelse vakte mellem alle Hyrdinder. Ogsaa Aline tog Andeel heri. Det være nu, at hun i Amboises skjønne Kratskove erholdt den fordeelagtigste Plads, eller at hun var behændigere og mere begunstiget af Skjebnen, hende var den misundte Prüs allerede forud bestemt, thi ofte havde hun ved sin elskværdige Beskytter overrakt Fru Choiseul de fortrinligste.

En Dag, da Hertugen og Hertuginden, ledsaget af et talrigt Selskab Damer og Herrer, spadserede i Parken ved Chanteloup, kommer Aline med en Florkurv paa Armen aandeløs springende og siger, med den hende til Natur blevne Fortrolighed, til Chevalieren: „Seer De, kjære Herre! hvad synes De om mine Sommerfugle, De, som saa godt forstaaer Dem derpaa!" Denne til Boufflers Characteer saa svarende Tiltale havde noget saa Pudseerligt ved sig, at de Alle, og han selv først, brast i en lydelig Latter. Han tager Sommerfuglene af Pigens Hænder, og erklærer, at de virkelig ere af en sjelden, meget udsøgt Art. Især bemærkede han En, der særdeles magtte forskjønne den rige Samling i Hertugindens Tempel. Fra dette Øieblik var det besluttet, at denne yndige Hyrdepige skulde have den udsatte Priis. Snart modtog hun den ogsaa af den elskelige Hertugindes Hænder, og Boufflers tilføiede endnu et gyldent Kors, hvilket Aline lovede ham at bære saalænge hun levede.

Vinteren nærmede sig. Med hver Dag bleve Fornøielserne i Paris mere glimrende, og kaldte Chevalieren tilbage til Staden. For sin Afreise vilde han dog endnu vide den Pige lykkelig, som havde indskudt ham en saa levende Deeltagelse: Han gik til hendes Kjæreste Fader, og erholdt Løftet om deres Forening, naar hun kunde bringe en anstændig Medgift. Nu anbefalede han hende endnu indstændigere til Hertugindens Naade, og reiste ind til Paris. Her glimrede han paany ved sine Vittigheder og sin uudtømmelige Lune. Men saa ofte hans Lyra klang, saa ofte tænkte han ogsaa paa sin Hyrdepige i Amboise.

Kort derpaa døde den tilforn saa mægtige Hertug af Choiseul. For at afgjøre hans Gjeld maatte hans Enke opoffre næsten sin hele Formue. Hun fulgte sit Gods, og flyttede til Paris. Med hende tabte Aline alt Haab om sin Forbindelse med Charles Werner, der af Fortvivlelse gik ind i et Dragonregiment. Boufflers erfoer det, og Tilfældet vilde, at han var Oberstens Ven. Ved hans Anbefaling og sin gode Opførsel steeg Werner i kort Tid til Qvarteermester. — Hans første Orlov førte ham tilbage til Chanteloup, hvor han gjensaae sin elskede Aline. En klækkelig Brudegave, som hun havde faaet ved Chevalierens Godhed, bevægede den gamle Slotsforvalter til at forene de Elskende. Tusinde velsignende Ønsker fulgte deres elskværdige Velgjører.

*** *** ***

Tyve Aar vare henrundne — tyve skrækkelige Aar for Frankrige. Ogsaa Boufflers nødtes til at flygte bort derfra. Af Kongen af Preussen modtoges han naadigt, og skjenktes Besiddelser i Polen, hvor han oprettede en Kolonie for de mange franske Emigranter, som Revolutionen drev bort fra deres Fædreland. Uagtet al denne venskabelige Modtagelse i et fremmed Land, kunde Boufflers dog ikke glemme sit kjære Paris. Hans Familie, hans Venner, hans kjære Vaner, Alt kaldte ham tilbage til hiin Konstlernes, fine Sæders og den sande Uafhængigheds Moderstad. Aldrig kunde man tale med ham om hans Digte, uden at tilbagekalde i hans Erindring Billedet af de yndige Qvinder, som havde indgivet ham den meest glimrende

Deel deraf; især kunde han aldrig høre Navnet Aline, uden at tænke paa Chanteloup, uden at den unge Pige med sine Sommerfugle stod ham for Øie. Efter at den revolutionaire Storm havde lagt sig, fik mange forviste Familier Tilladelse til at vende tilbage til Frankrige. Ogsaa Boufflers nød denne Fordeel, og tog Veien igjennem Schweitz. Begjerlig efter at gjensee Genfersøens yndige Bredder, hvor han for 30 Aar siden havde levet de lykkeligste Dage, dvælede han i Lausanne, men af Frygt for, at hans Navn kunde indvikle ham i Undersøgelser, havde han forskaffet sig et Reisepas som en fransk Maler ved Navn Foubers, og under dette laante Slør fundet Adgang til de første Huse i Lausanne. Overalt blev han, som en Mand af Aand og Verdenskundskab, modtaget med Agtelse. Enhver ønskede at besidde et Miniaturmalerie af den berømte Ubekjendte, som stedse traf indtil talende Liighed. Men da han kun tragtede efter at male smukke Fruentimmer, nævnede man ham Grevinde Lauterbach, fransk af Fødsel og Enke efter en bayersk General, som havde efterladt hende betydelige Godser ved Genfersøens Bredder. Denne Kone var overalt bekjendt for sin Skjønhed, men end mere for sin huldе Elskværdighed, der fængslede alle Hjerter — tilstrækkelig Grund til at vække Boufflers Nysgjerrighed, der snart blev tilfredsstillet. En af de rigeste Bankorer gav Staden en Fest, der ogsaa lokkede Grevinden derind. Strax ved første Øiekast vandt hun Chevalieren. Han lod sig præsentere for Grevinden, der syntes bestyrtet ved hans Stemmes Tone, og at føle en Bevægelse, hun kun med Møie

skjulte. Bouflers bevidner en glødende Attraa efter at male en saa yndig Kones Billede; Grevinden antager det, og, som greben af en hemmelig Tanke, erkyndiger hun sig om, naar det er ham beleiligt, og synes at vise en utaalmodig Higen efter at vorde malet af en fransk Konstner. Næste Morgen kjørte en stadselig Vogn for Malerens Dør, der fører ham til Slottet St. Sulpize ved Genfersøen, ligeoverfor Alpernes prægtige Amphitheater, som pryder Horizonten. Bouflers føres igjennem en Søilegang ind i en stor Sal, hvor alle Omgivelser forkynde Overflod og den fineste Smag. Hist seer han den afdøde Hertuginde af Choiseuls Portrait i Legemsstørrelse, siddende ved sit Sommerfugltempel med Bouflers Værker i Haanden. Ude af Stand til at beherske en Sindsuro, som bevæger hans Indre, raaber han uvilkaarligt: „O, hvilken Erindring! Sikkert hører Grevinde Lauterbach til Familien Choiseul; desto dyrebarere skal hun være mig!"

Fordybet i saadanne Betragtninger hører han en Tjener sige, at Grevinden endnu lader sig undskylde paa en kort Tid, og beder ham imidlertid at besøge hendes Have. En lang Række af prægtige Værelser fører ham til en Lindeallee, og ved første Bøining seer han et af Flor opreist Tempel, lig det i Chanteloup, omskygget af store Træer. En utallig Mængde Sommerfugle flagre op og ned derinde, og over Døren er sat en Indskrift i Vers, som han forbum selv havde skrevet over Indgangen til Templet i Chanteloup. Hans Haand er træffende efterlignet. Dybt bevæget og bestyrtset bliver han maallos staaende, og

troer sig hentryllet ved Loires Bredder. Men hvor forøges ikke hans Forbauselse, hvilken mægtig Følelse griber hans hele Væsen, da pludseligt en Pige paa 14:15 Aar, i Touraines landlige Dragt, hopper hen til ham under Træerne. Træk, Skabning og Gang ligne aldeles hiin unge Hyrdinde, som endnu lever i hans Minde. Han troer at see hende for sig. „Tjenerinde, Hr. v. Boufflers! siger hun, idet hun med et artigt Kniks overrækker ham en Florkurv; hvorledes finder De mine Sommerfugle, De, som forstaaer Dem saa godt derpaa?" — „Hvo er Du Engel, Sylphide, Tryllerinde?" — „Kjender De da ikke mere Aline, Førsterens Datter i Amboise, der saa ofte bringer Dem Sommerfugle? Det er ikke længere siden end igaaraftes, da jeg bragte Dem nye, og de klappede mig saa jeg maatte rødme derover." — „Drømmer jeg da!" raabte Boufflers, gned sine Øine og greb den unge Piges Haand, som han trykte til sit Hjerte, til sine Læber: „Aline, yndige Aline! det kan jo dog ikke være Dig!" — „Hvorledes, det skulde ikke være mig! Hvem har da faaet Prisen for Sommerfuglene, hvem har De givet et Guldkors, som jeg har lovet Dem at bære saalænge jeg lever, og heller ikke et Øieblik har aflagt?" — „Isandhed, dette Kors, jeg mindes det, jeg kjender det! O, Du himmelske Væsen, driv ikke min Forvirring til det Yderste! Aline, fortryllende Aline! Hvorfra kommer Du? Hvo er Du?"

„Min Datter! raabte Grevinde Lauterbach, som pludselig traadte frem og sank i Bouflers Arme: Jeg er den virkelige Aline, Charles Werners Enke, denne

Piges Moder!" — „Hvad, naadige Frue! De skulde være Hyrdepigen fra Amboise? Ak ja, nu seer jeg det! Endnu troer jeg at see Sporene af hiint i Uskyld modtagne Kys. God og skjøn, havde De jo al Ret til at vorde hvad De er, men sig mig nu ogsaa, hvorledes De er bleven det; tilfredsstil min Nysgjerrighed, og svar til den levende Deeltagelse, jeg stedse har følt for min saa kjære Aline!"

„Velan, saa hør da, svarte Grevinden fortrolig: og vid, at den Charles, for hvem De saa høimodig interesseerte Dem, blev kort efter vort Bryllup, for sin Tapperhed udnævnt til Officeer. Den imellem Frankrige og Tydskland udbrudte Krig kaldte ham under sine Faner; jeg fulgte ham overalt. Nye Bedrifter forfremmede ham til Oberst ved Kavalleriet. I et stort Slag frelste han Grev Lauterbachs Liv, som kommanderede en bayersk Division, men imedens han undsatte Generalen, traf Dødshugget ham selv, og døende anbefalede han sin Kone og nyfødte Datter til Greven. Denne vidste ikke bedre at lønne sin Befrier, end ved at forbinde sig med hans Enke og antage hans Datter i Barns Sted. Men efter faa Aar døde ogsaa Greven af sine mange Saar, og efterlod mig en anseelig Formue, et ærefuldt Navn og et dyrebart Minde. Nu kommer jeg til den Tidspunkt — vedblev Grevinden — hvor De, nødt til at forlade Frankrige, flygtede til Preussen. Jeg gjorde Alt for at finde Dem, men Deres Navneforandring nægtede mig Opfyldelsen af mit inderligste Ønske. Tænk Dem min Forbauselse, da jeg igaar gjenkjendte Dem i Lausanne, og De lovede mig at komme hid, for at

begynde mit Portrait. I samme Øieblik udkastede jeg Planen til, at De skulde dele min Overraskelse, min Henrykkelse. Min Datters Alder, hendes store Liighed med hiin Aline, som med Charles Werners Haand skylder Dem Alt, gav mig den skjenneste Leilighed. Jeg har kun laant Deres eget Malerie, jeg har kun gjentaget den smukke Scene i Deres saa ofte læste henrivende Fortælling; kort, jeg vilde kun fortrylle Dem ved Deres eget Værk."

„Ak! raabte Bouflers, idet han trykkede Moder og Datter til sit Bryst: aldrig skal dette Træk af Deres Forstand og ømme Følelser udslettes af min Sjel. Med Rette siger man, at hos Qvinden ere Hjertets Følelser udødelige, og tydeligt seer jeg, at den mindste Velgjerning, man viser endog kun en simpel Hyrdinde, ofte bliver en Kapital, som Taknemmelighed langt over Fortjeneste herligt forrenter."

(Erlach.)

Prindsessen af Wolfenbüttel.

Charlotte Christine Sophie var en brunsvig-wolfenbüttelsk Prindsesse og en Søster til den tydske Keiser Carl den Sjettes Gemalinde. Hun blev født i August 1694 og var alt i sin tidligste Alder berømt for Skjønhed, Aand, Elskværdighed og ædelt Sindelag. Hun tildrog sig den store Czar Peters Opmærksomhed, og

han overbeviste sig, ved nærmere Bekjendtskab med hende, om, at dersom noget kunde tæmme hans vilde og grusomme Søn Alexius Petrowitsch, og paa nogen Maade mildne hans Raserie, saa maatte det være et saadant qvindeligt Væsen. I denne Overbevisning anholdt han om Charlotte for sin Søn, og Formælingen blev snart fuldbyrdet.

Det var en skrækkelig Pagt, thi aldrig er en from, elskværdig Qvinde bleven et Rov for noget raaere Umenneske. Han fandt ikke Tilfredsstillelse for sine Begjerligheder hos hende, og han følte hendes Aands og Hjertes store Overlegenhed, deraf udviklede sig i hans Sjel et umærteligt Had, der ofte henrev ham til de pøbelagtigste Mishandlinger, ja stundom til Forsøg paa at ombringe hende med Gift, hvorfra den Ulykkelige kun blev reddet ved sine Undergivnes Kjærlighed. Forstode hende torde han ikke for sin strenge Fader, men denne var just paa en Reise, og Alexius bleven dristigere ved hans Fraværelse, da Efterretningen om at Charlotte var frugtsommelig, og følgelig ved et endnu fastere Baand knyttet til Folket, æggede ham til et endnu bittrere Had. I den ottende Maaned af hendes Svangerskab overfaldt han hende voldeligen, og stødte hende tilsidst saa heftigt med Foden, at hun afmægtig, svømmende i sit Blod, segnede til Jorden. Med det Udraab: „Endelig er jeg hende qvit!" styrtede han ud, kastede sig paa Hesten, og jog afsted til sit Pallads udenfor Staden.

Man ilte imidlertid den ulykkelige Fyrstinde til Hjelp; man kaldte den berømte Grevinde af Königs-

mark, Moder til den store Marskalk af Sachsen, og denne aandrige og erfarne Dame udtænker og iværksætter øieblikligen det fynderligste, men vistnok eneste mulige Redningsmiddel. Hun vinder Lægerne, vinder Fyrstindens Damer, og sender Bud til Alexius, at hans Gemalinde havde født et dødt Barn og var hensovet strax efter Fødselen. „Vel, vel, skrev Umenneskет tilbage: lad hende kun begrave hurtigt, uden alle Omstændigheder i Stilhed!" — Den første Halvdeel af Grevindens Budskab var Sandhed: Charlotte havde født et dødt Barn; men ved hiin ædle Kones omhyggelige Pleie var Fyrstinden selv bleven frelst. Men det var at forudsee at hendes Forborgenhed ei kunde vare længe, og at hendes gruelige Plager da vilde begynde paany. Understøttet af Grevinden med Penge og alle Fornødenheder, flygtede hun forklædt som en russisk Borgerkone, ledsaget af en gammel tro Tjener, fra Rusland til Paris. Her, i Verdens larmende Hvirvel, hvor Enhver, som ikke vil gjøre sig kjendt, kan leve ubemærket, her skulde, efter Grevindens Raad, de tvende Flygtninge leve skjult indtil Tiden maaskee aabnede dem bedre Udsigter. Men den ulykkelige Engstede troede sig først sikker i den ny Verden. Hun opholdt sig en Tid i Paris, antog en Selskabsdame, hvem hun dog intet betroede om sin Skjebne, reiste derpaa med sine tvende Ledsagere til Marseille, indskibede sig og naaede lykkelig — Louisiana.

Saa stille hun endog levede her, saa omhyggelig hun især bestræbte sig for at skjule sin tilbagevendende Ynde, saa tildrog denne sig dog lidt efter lidt Manges

Opmærksomhed. Blandt den franske Garnison i Louisiana var en ung, smuk Officeer, ved Navn Dauband, som en Tidlang havde opholdt sig i Rusland. Han hører tale om hendes Skjønhed og Ynde, han bliver nysgjerrig; omsider lykkes det ham at see hende, og med Forbauselse gjenkjender han i hende den Fyrstinde, som han ofte havde seet i Petersborg, og hvis Fortids Skjebne i saa høi Grad havde vakt hans Medlidenhed.

Men endnu troer han ikke sine egne Øine, og søger at faae større Vished. Han stifter Bekjendtskab med den gamle Tjener, Charlottes foregivne Fader; man nærmer sig hinanden — hvilket glæder den Gamle saameget mere, som Dauband ikke yttrer den ringeste Nysgjerrighed og ingen Hemmelighed synes at ane — han flytter ind i samme Huus, hvilket Fyrstinden ikke kan afværge, og Begge see de nu hinanden oftere, tale endog stundom sammen. Den inderligste Kjærlighed bemægtigede sig efterhaands den unge Officeers Hjerte; men hundrede smaae Kjendetegn have overbeviist ham om, at hans Hukommelse ikke skuffede ham, og hans Kjærlighed antager et vist Præg af Ærefrygt og holder sig gandske indenfor Høiagtelsens Skranker. Imidlertid viser han sig ved mange ubetydelige Leiligheder saa tjenstfærdig og hengiven, at Charlottes Hjerte just ikke heller bliver saa gandske ubevæget, saameget mere, som hun ingen Anelse har om, at han i hende erkjendte nogen Anden end hiin Gubbes Datter.

Da bragte de offentlige Tidender Efterretningen om hiin skrækkelige Katastrophe i Alexius's Liv, til

Louisiana. (Som bekjendt bragte Prindsen det om-sider saa vidt, at Faderen lod ham henrette 1718.) Dette afgjørende Øieblik lod Dauband ikke ubenyttet: han gik til Fyrstinden, bragte hende Efterretningen, kastede sig derpaa for hendes Fødder med den Tilstaaelse, at han kjendte hende, lovede at forlade Alt for at ledsage hende tilbage til Rusland, til sin velfortjente Lykke; men lod sig ikke i fjerneste Maade forstaae med sin Kjærlighed — hvorved den rigtignok desto mere rørende fremlyste.

Charlotte havde i Nærheden af Thronen været altfor ulykkelig, og i Eensomheden altfor tilfreds til, at hun ikke med Glæde skulde have bragt sin Ro og sin Forborgenhed ethvert Offer af ydre Glands. Hun forlangte kun af sin Tilbeder Taushed og samme Opførsel, som han hidtil havde viist. Han tilsvor hende begge Dele, og holdt ogsaa med stor Samvittighedsfuldhed sin Eed. Imidlertid saaes man nu oftere, og blev uformærket fortroligere. Daubands fine Forstand, hans redelige Hjerte, hans tause og ærefrygtsfulde, men dog varme Hengivenhed, maatte stedse blive kjendeligere, dyrebarere og omsider farlig for den 24aarige Enke. Imidlertid døde den Gamle, og Velanstændighed bød nu, at de saaes sjeldnere. Charlotte forkyndte selv Daubands Nødvendigheden heraf, og fordrede tillige at han skulde forandre Bolig. Sørgmodig lovede han, ogsaa heri at lyde hende, men mærkede kun altfor vel, hvormeget han ved denne Lydighed vandt hos Fyrstinden. Nu vovede han ikke allene at tilstaae hende sine Følelser,

men endog — siden hun nu engang havde fornægtet al Glands og Høihed, og for evig vilde dølge sin Stand — at anholde om hendes Haand.

Han syntes at have forekommet hendes egne Ønsker, thi hun samtykkede, og Charlotte, bestemt til at være det uhyre russiske Riges Beherskerinde, Søster til det mægtige Østerrigs Keiserinde, blev formælet med en fattig fransk Infanterieofficeer. Hun fødte ham endnu i det første Aar af deres Ægteskab en Datter, som hun selv opammede og pleiede, og siden underviste saavel i alle qvindelige Arbeider som og i det franske og tydske Sprog.

Saaledes tilbragtes ti Aar i den lykkeligste Indgetogenhed og huuslige Stilhed, i hvilken trofast, gjensidig Kjærlighed erstatter Mangelen af Lykkens Goder, og en behagelig Virksomhed udfylder alle Savn; da tilstødte der Dauband et Onde, som kun ved en farlig Operation kunde afhjelpes, og i hine kun lidet befolkede Egne gaves der vidt og bredt ingen Læge, hvem man kunde betroe en saadan Operation. Den trofaste Hustru besluttede strax at bringe sin syge Ægtefælle til Europa, og navnligen til Paris, dengang Chirurgiens Hovedsæde, og selv at overtage sig hans Pleie.

Hun folgte sin lille Besiddelse, hvori hun havde været saa lykkelig, og gik med sin Gemal og Datter ombord til Frankrig. De naaede uden Besværlighed Paris, og Dauband blev overgivet til den dueligste Saarlæges Behandling; men hans Gemalinde pleiede ham med en om Hustrues hele Omhyggelighed og Taalmodighed, indtil han var fuldkommen helbredet.

De faa Juveler og andet deslige, som hun endnu havde havt tilbage fra sine tidligere Forhold, vare imidlertid under den langvarige Kuur smeltede sammen; man maatte nu tænke paa ny Udveie til en anstændig Underholdning. Dauband ansøgte om en Plads ved det franskostindiske Compagnie, og erholdt, i Betragtning af tidligere Fortjenester, Commandantposten paa den skjønne lille Øe Bourbon (nu Reunion.)

Medens Skibet blev udrustet og Dauband bragte sine Forretninger i Orden, gik hans Kone og Datter stundom i Thuillerierne for at spadsere. Saaledes havde de en Dag gandske ubemærket vandret omkring i det Grønne og sat sig paa en Bænk, hvor de, for at være vis paa ikke at forstaaes af de Forbigaaende, talte Tydsk. Marskallen af Sachsen, som havde kjendt Charlotte tilforn og interesseerte sig meget for hende, gaaer forbi, hører med Forundring sit Modersmaal tales, og bliver staaende for at betragte Damerne. Forfærdet over at have tiltrukken sig denne Mands Opmærksomhed, kaster Charlotte et flygtigt Blik paa Marskallen, gjenkjender ham, og gerraader i Forvirring. Marskallen, hvis Opmærksomhed end mere spændes herved, betragter hende nøiere, gjenkjender hende, og udbryder gandske forbauset: „Madam, er det muligt?" I dette Øieblik fatter Charlotte sig, lader ikke Marskallen tale ud, fører ham tilside, tilstaaer ham med faa Ord, at hun er den, han antager hende for, beder ham kun ikke at vække de Forbigaaendes Opmærksomhed, og udbeder sig et

Besøg, hvorved han skulde erfare hendes hele Skjebne. Han lover det, og forlader hende.

Marskallen kom; han erfoer Alt, hvad der havde tildraget sig siden hiint frygtelige Optrin i Petersborg, og blev draget gandske nær ind i deres Interesse ved sin Moders Deelagtighed i de foregaaende Begivenheder. Man forlangte især en ubrødelig Taushed af ham, fornemmelig mod Kongen, og da han herved syntes at yttre nogle Betænkeligheder, tilføiede man: kun saalænge, indtil visse Underhandlinger ere tilendebragte, hvilket ikke kunde vare længere end tre Maaneder. Dette lovede Marskallen, og fra nu af besøgte han i al Stilhed Familien. Saaledes kom han og en Dag ved Enden af de tre Maaneder, men fandt, istedetfor Familien, den Efterretning, at den var afseilet til Øen Bourbon.

Marskallen meldte strax Kong Ludvig XV. Alt, hvad der angik Charlotte. Ludvig befoel strax Ministeren for Sovæsenet, Machault, at lade afgaae Befaling til Gouvernøren paa Bourbon, at behandle Hr. Dauband og hans Familie med største Agtelse, og at anvende Alt for at gjøre dem deres Ophold paa Øen behageligt. Derpaa skrev han selv til Dronningen af Ungarn og Bøhmen, skjøndt indviklet i Krig med hende, og underrettede hende om hendes Tantes Skjebne. Maria Theresia indbød venligen Fyrstinden til sit Hof, naar hun først havde skilt sig ved Mand og Datter — saa gandske i Maria Theresias Aand. Dog med det Tillæg, at der skulde vorde sørget for disse tvende, hende saa dyrebare Personer. Charlotte afslog ethvert Tilbud under saadanne Betingelser,

og blev sin Gemal tro indtil hans Død, som indtraf 1747. Snart derpaa fulgte ogsaa Datteren ham i Graven, og Charlotte, som intet Baand nu fængslede meer til Øen, som var gandske ene og forladt, og nu ingen Forfølgelser havde længer at befrygte, vendte atter tilbage til Paris, for at ende sine Dage i et Kloster.

Ret som om hun kun skulde lyse som Mønster paa en trofast Hustru og Moder, saaledes taber ogsaa hendes Historie sig i Mørket fra den Tid hun ophørte at være Hustru og Moder. Hvad man fremdeles veed om hende, indskrænker sig til Følgende: Maria Theresia gjorde hende efter hendes Tilbagekomst det Forslag, at nedsætte sig i Brüssel med en aarlig Pension af tyve tusind Gylden. Sandsynligviis har hun modtaget dette, og levet adskillige Aar i Stilhed i Brüssel; men 1765 begav hun sig til Vitry, en Miil fra Paris, hvor hun levede meget anstændigt, men meget indgetogen, med tre Betjenter, blandt hvilke en gammel tro, fra Louisiana medbragt Neger. Her førte hun Navn af Enkefru v. Moldac. Hertugen af St. Simon har endnu 1771 talt med hende her. Hendes Dødsaar er ubekjendt.

(Th. Hell.)

Revolutionen i Aranjuez.

(Sluttet.)

Neppe havde Ferdinand sat Foden paa fransk Grund, forend han mærkede, at der kom Ingen for at tage imod ham, forend han kom til St. Jean de Luz, hvor Mairen fremstillede sig tilligemed Municipalitetet, og med Eftertryk skildrede den Glæde, han følte over at være den første, der modtog en Konge, der var Frankrigs Ven og Allierede. Kort efter mødte Kongen en Deputation af de spanske Grander, der vare sendte Keiseren imøde, og disses Efterretninger om Keiserens Hensigter vare langtfra ikke beroligende, men — Kongen var for nær ved Bayonne til at tænke paa at vende tilbage, følgelig fortsatte han Reisen. Omsider kom Berthier (Prindsen af Neufchatel) og Duroc (Palais-Marskallen) med et Detaschement af den Æresgarde, Bayonnerne havde organiseret til Keiserens Opvartning; de indbøde Hs. Majestæt at komme til Bayonne, hvor man havde indrettet et Huus for ham; men dette Huus syntes Alle at være høist upassende for en Person af saa høi en Rang. Denne Mangel paa Opmærksomhed var intet godt Vaertegn og stak underligen af mod de prægtfulde Tilberedelser, Hs. spanske Maj. havde gjort for at modtage sin Bundsforvandte i Madrid.

Om Morgenen den 20de April ankom Ferdinand til Bayonne, og medens man overtænkte hvad Aarsagen kunde være til saadan Modtagelse, der var under al Forventning, meldte man, at Keiseren vilde

hilse paa ham. Han kom, ledsaget af mange Generaler. Kongen gik til Gadedøren for at modtage ham, og begge Monarker omfavnede hinanden og viste al Venskab og Hengivenhed for hinanden. Keiseren blev kun et Øieblik, og ved Skilsmissen omfavnede de hinanden paany. Strax efter kom Marskalk Duroc for at indbyde Kongen til Middagstaffel hos Hs. K. M., som afsendte sine Vogne for at bringe ham til Slottet Marac. Kongen kom derhen. Keiseren modtog ham ved Karethøren og førte ham ind i det for ham indrettede Værelse. Kongen spiste der, men til Konferencer om den egentlige Hovedpunkt kom det ei; men aldrig saasnart var Kongen kommet hjem igjen, førend den listige Savary kom for at melde ham, at Keiseren havde uigjenkaldelig besluttet, at den bourbonske Stamme skulde ikke mere regjere i Spanien, at hans skulde afløse den, og at han følgelig blev anmodet om at afstræde den spanske Krone, baade paa egne og Families Vegne, til Napoleons Stamme. — Hvilken Ydmygelse for Kongen! og hvor krænkende, at den samme Mand, som havde givet ham saa mange høitidelige Forsikkringer, som havde lokket ham ud af sin Hovedstad og sit Rige, under Paaskud at bringe Ting i Rigtighed, der vare overmaade vigtige for begge Stater, og at udvirke, at Keiseren erkjendte Ferdinand som Konge af Spanien: at denne Mand var saa fræk, at overbringe saa fornærmelige og krænkende Forslag! Hvor bitterligen maatte nu Ferdinand og hans Raadgivere fortryde deres Daarskab og Forblindelse. Men hvad nytter den sildige Fortrydelse til. I et Brev af 28de April skal Ferdinand have skre-

vet til Infanten Antonio i Madrid: „Jeg veed ikke, hvad Enden bliver paa alt dette; jeg lader Dig vide, at Keiseren har et Brev fra Marie Louise ihænde, hvori staaer, min Faders Afstaaelse er afvungen. Lad som Du veed af ingen Ting, men handl derefter, og pas paa, at disse forbandede Franskmænd ikke spille Dig et slemt Puds."

Imidlertid lod Keiseren afhente Don Pedro Cevallos, Ferdinands første Statssecretair, til sit Pallads, hvor han havde en lang Samtale med Champagny, Ministeren for de udenlandske Anliggender, hvori han protesterede imod den Afstaaelse, man ækede af Ferdinand, og anførte til Beviis paa, at Carl IVs. Afstaaelse ei havde været afvunget, de Ord, Kongen, tre Uger før Uroligheberne i Aranjuez, havde sagt i hans og alle de andre Statsministres Nærværelse til Hds. M. Dronningen: „Marie Louise, vi ville drage hen i en af Provindserne, hvor vi kunne tilbringe vore øvrige Levedage i Ro og Fred, og Ferdinand, han er ung, skal paatage sig Regjeringens Byrde." — I Enden af Samtalen sagde Cevallos: „Hvad Tillid kan Europa sætte til sine Tractater med Frankrig, naar det seer den Troløshed, hvormed Tractaten af 27de October (afsluttet i Fontainebleau, og hvorved Keiseren garanterede Spaniens Uafhængighed og Integritet) er overtraadt? og hvor vil det forskrækkes, naar det seer alle de listige Konstgreb og falske Løfter, hvorved Hs. K. M. har holdt Kongen tilbage i Bayonne, for at skille ham ved den Krone, som Rigets Grundlove og hans Faders frivillige Afstrædelse kaldte ham

til! Efterslægten vil ikke troe, at Keiseren kunde gjøre saadant et Skaar i sin egen Hæder, hvis Tab lover i Fremtiden ingen anden Ende paa hans Krig, end Ødelæggelse og total Undergang. Keiseren, som havde hørt vor Samtale, bød os nu gaae ind i hans Kabinet, hvor Hs. K. M. til min største Forbauselse kaldte mig en Forræder af ingen anden Grund, end denne, at jeg havde været Carl IVs. Minister, og vedblev at være Sønnens. Endvidere beskyldte han mig for, at jeg i en officiel Samtale med General Monthion havde paastaaet, at min Herre ei behøvede Keiserens Erkjendelse for at være Konge i Spanien, skjønt det kunde være nødvendigt for den Forbindelse, han stod i med Spanien. Ogsaa var han vred over, at jeg havde sagt til en fremmed Minister ved det spanske Hof, at dersom en fransk Armee fornærmede det spanske Monarkies Ubelelighed og Uafhængighed, saa skulde 300,000 Mand lære den, at en kjæk og høimodig Nation ikke ustraffet lader sig haane. Siden dreiede Keiseren med sin medfødte Bitterhed Samtalen hen paa de allerede afhandlede Puncter. Han følte Vægten i mine Grunde og Fasthed i mine Principer, hvorved jeg forsvarede Kongens, Dynastiets og hele Nationens Rettigheder, og endte med disse Ord: jeg har min Politik for mig selv: De bør antage friere Tænkemaade; ei være saa følsom i Hensende til Æren, og ei opoffre Spaniens Lykke for det bourbonske Huus's Fordeel."

Den 26de April var Godoy, hvis Befrielse Storhertugen af Berg havde afvunget Juntaen, tvertimod

Ferdinands Ordre, kommet til Bayonne, ledsaget af en af Storhertugens Adjutanter, og havde strax Audience hos Keiseren, som blev adskillige Gange gjentaget de følgende Dage, medens Ferdinand blev behandlet gandske koldsindigen og ligegyldigt. Den 30te kom Carl IV. og hans Dronning, og bleve modtagne med megen Pomp. Med fuld Klokkeringen og Kanonernes Torden baade fra Citadellet og Rheden bød man dem velkommen; hele Garnisonen stod under Gevær og dannede Spalier, alle Embedsmændene vare forsamlede paa Glaciet, og ved Indtrædelsen i det kongeligen indrettede Pallads foreskillede Stormarskallen Duroc alle de tjenstgjørende Officerer for Kongeparret; en halv Time efter aflagde Keiseren allerede sit Besøg, og blev længe hos dem. — To Ydmygelser maatte Ferdinand døie denne Dag. Ogsaa han skulde tilligemed Infanten Don Carlos modtage Fader og Moder, men da han vilde følge dem ind i Gemakkerne, sagde Faderen i haard spansk Tone: „Tilbage! Har Du ei nok vanæret mine graae Haar?" — Dernæst forkyndte Bayonner-Avisen ei allene Carl IVs. Protest, men og Napoleons Befaling, at alle af spanske Embedsmænd i Ferdinand VII. Navn efter 29de April udstedte Passer og Acter ei mere skulle antages af franske civile og militaire Øvrigheder.

Medens den gamle Konge, Dronningen og Godoy — et sjeldent Kløverblad — havde lange Samtaler med Keiseren, hvori hine skildrede al den Kummer, de i en Maanedstid havde gaaet igjennem, og de Farer, de havde været udsatte for; og denne — sin Uskyldig-

hed, Troskab og Kjærlighed til hans Herre, og hans Omhu for Frankrigs Interesse; men Alle overdroge Dommerembedet til Napoleon: tænkte Ferdinands Raadgivere paa at afgjøre Sagen i Mindelighed, og Ferdinand oversendte sin Fader den 1ste Mai følgende Forligelsesforslag:

1. Faderen skulde drage tilbage til Madrid, og der vilde Sønnen levere ham Kronen igjen.
2. Cortes skulde forsamles.
3. I deres Nærværelse vilde han frasige sig Kronen.
4. Kong Carl IV. skulde Ingen taale om sig, der var forhadt af den spanske Nation.
5. Ferdinand forlangte kun at regjere som Vicekonge, ifald hans Fader ei ønskede at bestige Thronen igjen.

Vred afslog Faderen den følgende Dag alle disse Forslag, og sendte Sønnen et Brev, der berøvede ham al Udsigt til at komme paa den spanske Throne igjen, og som ei syntes at være hans Hjernefoster. Denne Skrivelse omtalte ei synderlig Tingenes Forfatning eller Kongens og Keiserens Samtaler. Vel var Hovedpuncten, at Carl ei vilde tage sin Protest tilbage igjen, og at Keiseren aldrig vilde erkjende Ferdinand for Konge i Spanien, dog syntes Slutningen af Brevet at aabne nogen blid Udsigt.

Ferdinands Svar fulgte den 4de. Tragedien nærmer sig sin Ende. Den 5te Mai kom denne for Ferdinand saa sørgelige og i Historiens Aarbøger saa mærkværdige Dag. Klokken 4 om Eftermiddagen aflagde Keiseren Besøg hos de spanske Majestæter, og

talte med dem til Kl. 5, da blev Ferdinand kaldet af sin Fader. Carl IV., Dronning Marie Louise og Napoleon sad, men Ferdinand maatte staae. Faderen affordrede ham en fuldkommen Afstaaelse af Kronen, under Straf af ellers at blive behandlet som en Oprører tilligemed alle hans Tilhængere. Ferdinand gjorde Forestillinger, og beraabte sig paa sin Ret; men — et Magtsprog af Napoleon synes at have gjort Ende paa Tingen. „Prinds! De har at vælge imellem to Ting: enten at afstræde den spanske Throne, eller at døe!" skal Napoleon efter Cevallo's Udsigende have sagt. Denne Tordenstemme forbausede Prindsen. Efter Monitørens Forsikkring skal Napoleon have tilbudet Prindsen fri Afreise til Spanien og sikker Eskorte, men tillige erklæret, at han af alle Kræfter vilde bekrige Spanien, for at skille det ved Engellændernes Indflydelse. Det hører Fremtiden til, at drage Sandheden frem for Lyset. Nok sagt: Carl IV. kom nu i fuld Besiddelse af den kongelige Magt, og — Ferdinand maatte sende den i Madrid efterladte Fuldmægtig Don Antonio Afskriften af et Brev, som det synes man har tvunget ham til at opsætte. „Ærede Fader og Herre! saaledes lød det: For at give Deres Majestæt et Bevis paa min Kjærlighed, min Lydighed og Underdanighed, og for at opfylde Deres ofte yttrede Ønske, afstræder jeg min Krone til Deres Majestæt, med det Ønske, at De endnu mange Aar maa blive i Besiddelse af samme. Jeg anbefaler D. M. de Personer, som have tjent mig fra den 19de Marts, og forlader mig paa de mig af D. M. i denne Hensigt givne Forsikkringer. Gud forunde D. M. et lykkeligt

og langt Liv. Jeg nedkaster mig for D. M. Fodder, og forbliver Deres underdanigste Søn.

Ferdinand."

Carl IV. afstod da den spanske Throne til Napoleon endnu samme 5te Mai. Efterslægten skal det være forbeholdent at forklare den egentlige Sammenhæng. Faderens Afstaaelsesact maatte Ferdinand og de andre i Bayonne værende Infanter samtykke i den 10de Mai; derpaa maatte de ufortøvet reise videre, paa hvilken Reise de undertegnede det Document, som angaaer deres Afstaaelse og Formaning til den spanske Nation, dateret Bourdeaux den 12te Mai. I dette Document undskyldte Prindserne Ferdinand, Carlos og Antonio deres Afstaaelse af Thronen, med Kongen, deres Faders Afstaaelse i hele Dynastiets Magt; med deres forknyttede, og hele Spaniens farlige Stilling; med den Forudsætning, at enhver Anstrengelse, Nationen gjorde for at understøtte dens Rettigheder, var ei allene forgjeves, men vilde endog blive en Kilde til gruelig Blodsudgydelse; og endelig med den franske Keisers Løfte, at overholde det spanske Riges Integritet og Uafhængighed, dets Religion, Love og Vedtægter, kort: over Spaniens Stolthed og Hæder.

Nu var altsaa Napoleon, efter den franske Statsret, retmæssig Herre over det spanske Monarkie; ligesom og Aviisen Monitoren tilkjendegav det med disse Ord: „Ved et mellem Keiser Napoleon og Kong Carl sluttet Forliig, som Prindsen af Asturien og Infanterne Don Carlos, Don Francisco og Don Antonio, hvilke samtligen udgjøre det hele spanske Kongehuus, have

undertegnet, ere alle hidtil mellem dem og den franske Keiser værende Stridigheder bilagte." Man tog intet Hensyn paa Infanten Don Petro Carl Anton (en Søn af Kong Carl IVs. yngste Broder Don Gabriel og den portugisiske Prindsesse Antonie Victorie Josephe); men Frankrigs Politik, som Ministeren fortalte i sin Beretning under 24de Apr. s. A., bestemte uigjenkaldeligen hvad Beslutning der skulde tages; thi ingen af de europæiske Stater var saa nøie forbundet med Frankrigs Skjebne, som Spanien, og en fortrolig inderlig Alliance maatte derfor forene begge Nationer. Spaniens Udrustninger i Anledning af den 4de Coalition havde opvakt betydelig Misfornøielse. Prindsen af Asturien kunde ikke forblive paa Thronen, saasom ellers Regentens Sag var bleven opoffret, en Thronens Majestæt tilføiet Fornærmelse uhevnet, og Spanien endog bragt under Engellands Aag; ei heller maatte man sætte Carl IV. paa Thronen igjen, thi dette havde kostet fransk Blod, som ei maatte udgydes for fremmed Interesse, og dog havde det ogsaa været meget upolitisk, at overlade den spanske Nation til sin Skjebne, saasom ellers Engelland, som allerede stiftede ny Urolighed og Anarkie i Landet, vilde graadigen have opslugt dette nye Rov. Derfor var Napoleons store Beslutning, efter hans Ministres Forsikkring — et Raad af Politiken, hvis Grund var Retfærd, og som Tidernes Trang havde gjort til en Nødvendigheds-Lov.

Napoleons Proclamation til Spanierne.

„Spaniere! Efter en lang Dødskamp ilede Eders Nation sin Undergang imøde. Jeg saae Eders

Ulykke; jeg vil afværge den; Eders Storhed udgjør en Deel af min! Eders Prindser have afstaaet mig alle deres Rettigheder til den spanske Throne. Jeg vil ikke herske i Eders Provindser, men jeg vil erhverve mig evige Fordringer paa Eders Efterkommeres Kjærlighed og Taknemmelighed. Eders Monarkie er gammelt, man maa fornye det, forbedre Eders Indretninger, og hjelpe Eder til at nyde de Velgjerninger, som en Reform vil skaffe Eder, uden at den maa tilveiebringes ved Uordener og borgerlige Tvistigheder. — Spaniere! Jeg har sammenkaldet en almindelig Forsamling af Notablerne i Eders Provindser og Byer, for at blive underrettet om Eders Ønsker og Mangler. Jeg vil afstaae fra mine Rettigheder, og sætte Eders ærefulde Krone paa et andet Jegs Hoved, idet jeg tillige sikkrer Eder en Constitution, som forener Regentens Autoritet med den spanske Nations Frihed og Privilegier. Spaniere! Husker paa, hvad Eders Fædre have været; seer Eder omkring, hvad I ere blevne. Skylden derfor hviler ikke paa Eder, men paa den slette Regjering, som leder Eder. Fatter det største Haab og Tillid til de nærværende Omstændigheder; thi jeg vil, at Eders sildigste Efterkommere skulle signe mit Minde. De skulle sige: Han var vort Fædrelands Frelser!

Givet i Vort Keiserlige Pallads Bayonne, den 25de Mai 1808.

Napoleon."

Omsider syntes Intet mere at staae i Veien for den franske Keisers souveraine Villie, ifølge hvilken han

udgav et mærkværdigt Decret, hvori han høitidelig erklærede sin Broder Joseph, hidtil Konge i Neapel, for det spanske Monarkies Overhoved.

„Vi Napoleon, af Guds Naade Keiser over Franskmændene, o. s. v. Da Stats-Junctaen, Raadet i Castilien, Staden Madrid o. s. v. o. s. v. have ved Adresser tilkjendegivet Os, at Spaniens Vel udfordrer en hastig Ende paa Interregnumet, saa have Vi besluttet at proclamere, og proclamere ved Nærværende, Vor høist elskelige Broder Joseph Napoleon, fordum Konge over Neapel og Sicilien, til Konge over Spanien og Indien. Vi garantere Kongen af Spanien sine Staters Uafhængighed og Integritet, saavel i Europa, som i Africa, Asien og America. Vi paalægge Kongerigets General-Statholder, Ministrene og Raadet i Castilien, at lade nærværende Proclamation udstede og bekjendtgjore i sædvanlig Form, paa det at Ingen kan undskylde sig med Uvidenhed.

Givet i vort Keiserlige Pallads Bayonne, den 6te Juni 1808.

Napoleon."

Minister Statssecretair

Maret.

Bellarosa.

Min Skjebne havde stundom med, stundom imod min Villie fort mig næsten gjennem hele Europa. Kun Engelland havde jeg endnu ikke besøgt, og kunde ikke modstaae min Længsel efter at betragte dette Land nærved. Jeg tiltraadte Reisen, ankrede paa Themsen, og saae det stolte London. Men Walter Scotts Digtninger havde gjort mig endnu begjerligere efter at see Høiskotlands Bjerge, og jeg var særdeles glad, da et Tilfælde, der saa ofte raader over Menneskets Skjebne, bragte mig i Bekjendtskab med Lord Harry D., Eieren af de anseelige Besiddelser, som omgive det af Walter Scotts "Lady of Lake" saa bekjendte Lochkatrine. Jeg fandt i ham en sleben Verdensmand, neppe tredive Aar gammel, med et udtryksfuldt Ansigt og et indtagende Udvortes, saa frastødende og vrang hans Livsphilosophie end var, hvilken han meget aabent og frit udviklede. Han viste mig saa megen Gjestfrihed og Tjenstberedvillighed, som jeg aldrig siden fandt hos nogen Engelænder. Jeg fik af ham en skriftlig Ordre til Forvalteren over hans Besiddelser i Skotland, at vise mig Alt, og være mig behjelpelig, fornemmelig anbefalte han mig til den gamle Kastellan paa hans Slot i Søen, da han let kunde indsee min Forkjærlighed for denne Egn. „Deres Forventning vil ikke vorde skuffet, sagde han til mig, kort før min Afreise: denne Egn vil interessere Dem meget, især da Botanik er Deres Yndlings-

studium. De vil finde noget sjeldent der: en skjøn Rose, som De vel neppe har ventet i vort Høiland; jeg har bragt den med fra Archipelagus og omplantet den i vor Jordbund." Han talte disse Ord med et sarkastisk Smiil, og jeg begreb det ikke, om det skulde gjelde min Kjærlighed til Botaniken eller en sørgelig Erindring af hans Liv.

Stiltiende forlod jeg London og betraadte gamle Skotland. Mit Hjerte bankede, da jeg nærmede mig Høilandets Bjerge med deres kraftige Beboere; med Lady of Lake i Haanden, vandrede jeg til Lochkatrina, og isandhed, Digteren har ikke sagt formeget. Da jeg dreiede om Klippen, som længe havde betaget mig Udsigten, da jeg saae Søens speilklare Flade lige for mig, paa den ene Side begrændset af steile Klipper, fra hvis Tinde Klan-Alpines stolte Banner vaiede, paa den anden Side af en venlig Dal, og i Midten den fortryllende Ø, hvis løvrige Træer omskyggede det nydelige lille Slot: da nyttes jeg at see den yndige Ellen svæve hen langs Strandbredden, den gamle Allanbane støttet til sin Harpe.

Aftenen nærmede sig. Gjennem en Klipperift kastede Solen sine sidste Straaler paa Søens Flade. Et helligt Stille omgav mig. Min Veiviser, en munter Bjergskotte, syntes at dele mine Følelser, og taug, med Blikket fæstet paa de rødmende Bølger. Saaledes vandrede vi tause gjennem Dalen, indtil vi naaede en Hytte, hvor Lordens Jæger boede, og hvorfra Overfarten skete. Her forlod min Ledsager mig, og overlod mig til Jægeren, der sad udenfor sin Hytte og sløitede en skotsk Vise. Da han erfoer,

at jeg kom fra hans Herre i London, for at besee Egnen, tog han et lille Jægerhorn ned af Væggen og blæste et Stykke, hvorpaa jeg strax mærkede Bevægelse paa Øen. „Signalet til at komme med Baaden, sagde han: men det gaaer ikke saa hurtigt, og vil de følge mit Raad, saa bliver De her, og seer Solen dale og Maanen at staae op, thi her er den skjønneste Plet, især dersom De ikke er for træt til at bestige Høien ad denne Fodsti. De kan ikke tage feil, den fører til etslags Terrasse, paa hvilken der er anbragt flere Sæder, hvorfra De ret vil kunne nyde det herlige Skuespil, ogsaa Øen med Slottet kan De bedst overskue derfra; jeg fulgte gjerne med Dem, men den gamle Kastellan vilde knurre, dersom jeg ikke imorgen tidlig bragte ham et Stykke Vildt til hans uventede Gjest." — Jeg vandrede op ad den smalle Fodsti, som tildeels er hugget i Klippen, og man saae af den herpaa anvendte Flid, at den maatte føre til noget Skjønt.

Ideligt sysslende med Walter Scotts herlige Digtning steeg jeg i Aftenskumringen alt høiere og høiere, men standsede pludseligt, da mit Øre fornam nogle henrivende Harpetoner. Jeg lyttede, og traadte nærmere. En melodisk Qvindestemme begyndte at ledsage Harpeslagene. Sødt bølgede Tonerne i Aftenluften, endnu nogle Greb i Harpen, og Alt forstummede. Jeg nærmede mig, og saae paa den betegnede Plads en qvindelig Skabning knælende, lænet til Harpen, med Ansigtet vendt mod den stigende Maane. Forbauset standsede jeg, thi hvo torde vel

vove at afbryde den stille Bøn. Omsider reiste hun sig, kastende et forundret men uforfærdet Blik paa mig. Jeg saae hendes Aasyn oplyst af Maanen. Var denne Pige Ellens Urbillede? Walter Scott, Din Skildring har ikke naaet hende!

„Sandsynligviis, min Herre! sagde hun med en blid vemodig Stemme: er De kommen her for at nyde den skjønne Udsigt, der er fortryllende, især hvis De kan vente saalænge indtil Maanen kommer op over Grantræerne hist paa Øen og belyser den hele Egn." Jeg stod endnu hensunken, med Blikket heftet paa hende, og vidste ikke om jeg var paa Lord Harrys Eiendom eller hos den gamle Douglas og hans Datter. — „De synes meget overrasket, sagde Pigen: det gik mig ligesaa den første Gang. Men — det dybe Indtryk svækkes stedse og taber sig omsider gandske." — „Men der gives dog, afbrød jeg hende: Indtryk som aldrigen udslettes." — Hun smilede veemodigt. — Tvivler De? vedblev jeg: Det Indtryk, dette Øieblik har gjort paa mig, vil aldrig udslettes; usvækket vil det svæve for mig mit hele Liv igjennem!" Hun smilede atter, rystede paa Hovedet og sagde: „Hvad vort Øie seer, forsvinder; Indbildningskraften holder ikke ud med sine Farver, og ligesom Regnbuen lidt efter lidt opløser sig i Taager, saa at vi omsider istedetfor dens straalende Farver kun seer den morke Dunstkreds, saaledes taber Phantasien sig i et nyt Billede, og det gamle er udslettet og forsvundet. Selv vore Følelser ere jo saa flygtige, Indtrykkene paa vort Hjerte forsvinde jo saa let, og burde Hjertet dog ikke have større Krav paa Evighed end det let skuffede Øie?" — „Min

Frøken, gjensvarte jeg rørt, maaskee noget uforsigtig: at Hjertets Følelser ikke forsvinde saa let, sagde nys Eders Sang mig, og Eders Blik vidner endnu om det samme." — Hurtigt greb hun min Haand, og førte mig længere frem paa Terrassen. „See her, sagde hun: her er det rette Standpunkt, qvæg Dem nu med det skjønne Skuespil, jeg maa forlade Dem, Baaden venter mig ved Jægerhuset." — „Tilgiv en Fremmed, sagde jeg bevæget: at han spørger om Deres Navn!" — „Bellarosa kalder man mig her." — „Bellarosa! udbrød jeg forundret: det er intet fædrelandsk Navn, det synes at antyde, at Italien er Deres Hjemstavn." — „De feiler, min Herre, sagde hun veemodigt: jeg er en Grækerinde." — „De altsaa! raabte jeg: De er den skjønne, sjeldne Rose, som Lord Harry har omplantet fra Archipelagus i skotsk Jordbund?" — „Kjender De Lord Harry?" udbrød hun heftigt. — „Ja, Frøken, jeg lærte ham at kjende i London; han interesseerte mig som Besidder af disse Egne, og han gav mig gjestfri Tilladelse at dvæle nogen Tid her paa hans Øe og Slot." — Hun saae betænkeligt paa mig. — „Og dersom jeg ikke feiler, vedblev jeg: saa er De ogsaa i denne Betydning Walter Scotts Lady of Lake. De beboer Den?" — „Velan! følg mig!" sagde hun grublende, og gik. Tause vandrede vi ned ad Fodstien. Lord Harrys Navn havde sienspnligt rystet hende, og det blev mig indlysende, at hendes Skjebne var fjendtlig sammenvævet med hans. Den skjønne, lidende Pige fortjente Skaansel, thi gik vi stumme til Strandbredden, og stege ind i det ventende Fartøi.

Den gamle Kastellan var kommen over med; han modtog mine Breve, blev venligere og venligere alt som han han læste, og sagde kun noget fortræden til Bellarosa: „De har atter ladet mig vente længe paa Dem, min Frøken! — De har at befale, min Herre! vendte han sig til mig: Lorden har paalagt mig at opfylde ethvert af Deres Ønsker, som om det var ham selv, og jeg er hans gamle, tro Tjener." — Vi landede ved Øen; Kastellanen anviste mig en deilig Hjørnestue, et tarveligt Maaltid frembares, men Bellarosa lod sig ikke meer tilsyne. Jeg spurgte omsider Kastellanen om hendes Forhold. „Min Herre, svarede han gandske kort: hvis det havde været Dem nødvendigt at kjende disse, da havde Lorden kunnet underrette Dem langt bedre end jeg!" hvorpaa han gik, ønskende mig en rolig Nat.

Der sad jeg nu allene paa min Sopha, midt i Høiskotlands Bjerge, som paa et fortryllet Slot. En gammel fortræden Kastellan, der, som det lod, bevogtede en fortryllet Pige, og jeg, Ridderen, hidkommen til hendes Frelse. Alle disse Tanker syssel-satte mig, og Bellarosa stod for mig; jeg maatte lukke Øinene eller stirre ud i Søen, bestandig saae jeg den junoniske Skabning med de bølgende Lokker og de sorte sværmende Øine. Jeg tog Lady of Lake i Haanden, jeg vilde bekæmpe Phantasie ved Phantasie; forgjeves! Hvor svag er du dog, o Digtning, ved Virkelighedens Side! Hvor skjøn havde jeg ikke udmalet mig Ellen, hvor fortryllende havde hun ledsaget mig i Lochkatrine! Men Bellarosa kom, og hun var forsvundet af min Phantasie. — Det gamle Taarnuhr lod dumpt

hen over Søen, Klippernes Ekko kastede de hule Toner tilbage, og ingen Søvn kom i mine Øine. Langsomt hævede Solen sig bag Klippevæggene. Jeg gik ned til Søen, og betragtede herfra den ubeskrivelig skjønne Egn; jeg saae Bellarosa ved Vinduet, saae hende flere gange om Dagen, men Gaarsdagens Begivenheder blev aldrig mere Gjenstand for vor Samtale. Hun syntes ikke at ønske dem omtalt, og jeg vovede ikke at berøre en Streng, der syntes at frembringe en sørgelig Tone i hendes Hjerte.

Saaledes henrandt flere Dage. Jeg gjorde Reiser til fjernere Egne; men mit Hjerte blev tilbage paa Øen. Jo oftere jeg saae Bellarosa, jo meer indtaget blev jeg af det høie aandrige Væsen, dette dybe, som jeg vel anede, saarede Hjerte. Mit Inderste havde undergaaet en stor Forandring siden jeg betraadte denne Øe. Jeg følte mere end Venskab for Bellarosa, og min Fornuft sagde mig, at det var Tid at forlade denne Tryllekreds — næste Dag vilde jeg tilbage til Edingburgh.

Endnu gjennemstreifede jeg den lille Øe, sagde enhver kjær Plet et stille Levvel, og samlede Mod til, ogsaa med Fatning at kunne tage Afsked med den Hulde — da hun traadte frem af et Lysthuus og hilste mig venligt. „De vil forlade os, sagde hun deeltagende: alt i Morgen?“ — „Ja, Frøken, min Gjerning er nu her tilende. Jeg har seet alt det Skjønne her, og tager Erindringen herom med tilbage til mit Fødeland!“ — „Lad os, afbrød hun mig: tilbringe den sidste Aften paa det samme Sted, hvor vi saaes førstegang. Kom, Baaden kan hurtigt bringe os

bid." Med Forundring og Glæde fulgte jeg hendes Indbydelse. Vi vandrede ned til Strandbredden, hvor Baaden modtog os, og i en Hast vare vi Fæger-huset forbi, opad Fodstien og paa den kjære Plads.

„Lad os sætte os!" sagde Bellarosa venlig, og efter en indre Kamp, som tydeligt udtrykte sig i hendes huldе Aasyn, begyndte hun: „Deres beskedne Taushed, og Deres inderlige Deeltagelse for mig, har erhvervet Dem min hele Agtelse. Jeg holder det for tilladeligt, at gjøre Dem bekjendt med min Skjebne, thi jeg er forvisset om Deres Agtelse og Medynk. — Eensomheden var velgjørende for min Smerte, jeg torde uforstyrret overlade mig til min Phantasie, jeg var mig selv og min Kummer nok, da kom De, for at vække Længselen efter Deeltagelse hos mig — og ak, for atter saa hurtigt at forlade mig. Dog er det maaskee saaledes godt, thi ville vi skilles ad som Venner, og naar De mindes de kolde Hoilandsbjerge, den lille Ø og den bølgende Søe, da mindes ogsaa Bellarosa!" — „Evig, evig, himmelske Pige! raabte jeg, og greb hendes Haand: kun et Ord af Dem, og jeg bliver, knyt min Skjebne til denne Ø — til Dem!" — „De tager feil af mig! sagde hun alvorlig, og drog sin Haand ud af min: Jeg mærker, det er godt at vi skilles ad. Venskab er den rene, inderlige Tilbøielighed, som knytter det Gode til det Gode, det Skjønne til det Skjønne; men den er forskjellig fra Kjærlighed, fra den Kjærlighed, hvis Luer blusse og fortære." Hun tørrede en Taare af Øiet; jeg sad rystet og bevæget ved hendes Side, hendes Skjebnes Bog laae aaben for mig, og hun begyndte:

„Mit Fødested er en af de græske Øer i Archipelagus. Af min tidligste Barndomshistorie veed jeg kun saameget, at jeg hedder Egle, og at min Fader var Sømand og meget ofte fraværende. Hvorledes jeg som et Barn paa sex Aar kom til Mytilene, har jeg aldrig kunnet erfare. Der blev jeg solgt til en riig græsk Enke, og alle Bestræbelser for at finde mine Forældre og mit egentlige Hjem bleve frugtesløse. Den Dame, som kjøbte mig tilligemed en anden lille Pige, hedte Athanasia. I sit syttende Aar havde hun mistet sin Mand, og levede nu anstændigt og ærbart af sin betydelige Formue. Hun lod os begge, mig og min Legesøster Agathe, undervise i Alt, og skjøndt vi vare hendes Slavinder elskede hun os dog ømt og inderligt. Saaledes levede vi tilfredse og muntre, oplærte i Musik og forskjellige europæiske Sprog, indtil mit trettende Aar.

Vor Moder levede indgetogent, allene sysselsat med os og vor Dannelse. Men nu mærkede vi, at hendes Munterhed tog af; hun tog oftere ud end sædvanligt, og da vi engang vare ude paa hendes Landgods ved Kaloni, lod hun os blive tilbage der under en gammel Kones Opsigt. Det var førstegang hun havde forladt os, det første Sorgens Øieblik for mit barnlige Hjerte. Vi tænkte over Aarsagen til denne Skilsmisse, vi troede at have fortørnet den gode Moder, vi skrev hende de meest rørende Breve til, fik de kjærligste Svar, men kom ikke til hende. Omsider, efterat den gamle Kone selv var gaaet til Kaloni for at skildre vor Længsel og Sorg, kom Athanasia nogle Dage efter, for at afhente os. Men hendes

Munterhed var forsvunden, og vi savnede den Inderlighed og Værdighed, som tilforn havde indgydet os Ærefrygt og Kjærlighed; hendes hele Væsen syntes forandret. „Mine Børn, sagde hun, da vi med ubeskrivelig Glæde traadte ind i hendes Værelse, vor fordums Legeplads: mine Børn, det er ikke mere som forhen. I have naaet den Alder, hvori Qvinden, under den græske Himmel, føler og iagttager. Eders Moder kan fra nu af kun være Eders ledende Raadgiverinde. Gaaer paa Eders Værelse, tilføiede hun med Taarer: værer gode og kloge."

Vi gik, og saae forundrede paa hinanden, thi vi forstode ikke vor Moders Ord, vi græd uden at vide hvorfor; vi vare bedrøvede fordi hun var det. Alt om Aftenen bemærkede vi, at Levemaaden i Huset var forandret i vor Fraværelse. Tjeneres travle Syslen lod os formode, at man ventede Gjester. Vor Nysgjerrighed var vakt, og vor Glæde stor, da vi kaldtes til vor Moder. Vi ordnede vor Pynt, i den Tro, at komme i en Kreds af Koner, som altid med skarpe Blik mønstre Ungdommen; men hvo skildrer vor Forbauselse, da vi fandt Alt tomt, og ved vor Moders Side kun saae een eneste Fremmed, hvem hun forestilte os som Lord Harry."

Her kastede Bellarosa et Blik til Himlen, der tydeligt røbede hendes Følelse. Efter en Pause vedblev hun: „Mit Blik mødte hans; jeg slog forlegen Øinene ned, og da jeg hævede dem igjen, traf de min Moders Blik, der var saa gjennemtrængende, at det bragte mig til at skjælve. „Tag Din Harpe, Egle, sagde hun omsider: og syng os en Sang." Jeg greb

den, og sang med skjælvende Stemme en italiensk Sang til Rosen, som begyndte med det Udraab: Bellarosa! og som foranledigede mit Navn, hvilket Lord Harry til Minde om hint Øieblik har givet mig. Men, lad mig ile flygtig hen over en Tid, hvis Minde ei kan holde mig skadeslos for de Taarer, den har kostet mig. O, søde Elskovs Morgen, da det ubevogtede Hjerte skyldfrit hengiver sig til sine Følelser, skuer Alt omkring sig i forskjønnet Lys, og holder det Nærværende for Evigt. O, denne Rosentid — vedblev hun — den blomstrer dobbelt skjøn under Hjemmets lyse Himmel, og I kolde Hjerter i Norden, I kjende ikke vore Følelsers brændende Glød! Jeg elskede Lord Harry, uden at vide det, ogsaa paa ham havde min Skabning, maaskee ogsaa varme aabne Hjerte gjort Indtryk, og da han endelig tilstod at han elskede mig, bad mig om Gjenkjærlighed, da min Moder stod alvorlig for mig, greb min Haand og lagde den i hans, da aabnedes en Himmel for mig, som jeg tilforn ei havde anet, da var jeg uudsigelig lykkelig. Men kun faa Dage skulde jeg nyde denne Lykke.

Jeg skulde følge ham til sit Fædreland, skilles fra min Pleiemoder og mine Veninder — jeg erfoer af Agathe, at jeg havde sønderrevet det Baand, som tilforn knyttede Harry til min Moder, erfoer, at hun ædelmodigen fraſagde sig ham og ledte ham i mine Arme. Med inderlig Smerte kastede jeg mig til min Moders Fødder, for at besværge hende, ikke at lade mig komme fra sig. „Egle, sagde hun alvorlig: Du skuffer Dig og mig. Harry maa være Dig over Alt,

langt meer end jeg kunde være Dig. Jeg vilde gjøre Dig og ham ulykkelig, uden selv at blive lykkelig, hvis jeg rev Dig fra hans Hjerte. Drag med ham til hans Fædreland, bliv ham tro, bliv lykkelig — men naar Du ikke er det længer, da vend tilbage i Din omme Moders Favn, forenede ville vi da lide og taale." Saaledes talte hun, dybt bevæget, og sluttede mig længe taus i sine Arme.

Seilene bugnede, Skibet fløi hen over Havet, og Bølgerne kølede ikke mit Hjertes Brand. Fædreland, Moder, Veninder, Alt forsagede jeg for hans Skyld. Vi kom til London, og snart følte jeg, at det var ikke mere som tilforn. Han lod mig Tid til at overtænke min Skjebne i Eensomheden, og da han førte mig hid, da han endogsaa forlod Den — da sagde et Brev mig, at jeg var ulykkelig. O Harry, Harry, hvorledes kunde Du saaledes saare mit Hjerte, som endnu med den reneste, inderligste Kjærlighed tilhører Dig — hvorledes kunde Du være saa grusom, at byde mig Guld for Elskov!

Saaledes har jeg — vedblev hun efter en Pause — nu henlevet to Aar her, overladt til min Kummer og min Kjærlighed. Harpens Toner og Klippernes Ekko vare mine eneste Fortrolige. Jeg har ikke seet ham, ikke hørt fra ham; mine Breve blive ubesvarte. Mit Legeme kæmper med min Aand, og seirer — jeg gaaer ikke tilgrunde! O, torde jeg vende tilbage til mit Fødeland, kaste mig for min Velgjørerindes Fødder, græde med hende, og sørge med hende over vor fælleds Skjebne!"

Hun taug; men jeg anede den Bøn, som svævede paa hendes Læber, jeg forekom hende. „Dette Ønske maa han tilstaae Dem, Bellarosa. Lord Harry kan være letsindig, men vist ikke grusom. Overlad mig Deres Fremtid!" — Hun trykte min Haand, og vi vendte tilbage. Inden Aften var jeg alt borte fra Lochkatrine, og paa Veien til London.

Jeg havde ikke taget feil af Harry. Letsindig og flygtig talte han med Belvillie, stundom endog med Begeistring om Bellarosa, men tilsidst mig aabenhjertigt, at hendes dybtfølende Gemyt omsider havde kedet ham. Han gjorde Bemærkninger over mit Forhold til hende, ønskede, som det syntes, at faae det bragt i Orden, og tillod hende gjerne at vende tilbage til Hjemmet, hvor han vilde sørge for hende gandske som jeg, hendes forventede Ledsager, vilde bestemme. En Vexel paa Smyrna, som han leveerte mig, viste at han meente det. Jeg vendte nu tilbage igjen til Bellarosa, og bragte det første Lysglimt i hendes Livs Nat.

Alt tidligere havde Efterretningen om Begivenhederne i Grækenland naaet Bellarosas Øre. Med Fryd erfoer hun, at Frihedens Sol gik op over hendes Fødeland, og dette fordoblede hendes Længsel. Vi tiltraadte Reisen, indskibede os fra Dover, og kom igjennem Frankrige til Marseille, hvor vi længe maatte vente paa et Skib, som kunde bringe os lige til Archipelagus. — Paa Reisen havde jeg indsluttet mine Følelser i mit Hjerte; jeg meente at skylde Bellarosa det. Hun erkjendte det med Taknemmelighed, blev stedse fortroligere og hjerteligere, og da vi en Af-

ten — Dagen før vi skulde gaae ombord — sad allene i Værelset, og hun jublede høit ved den Tanke, snart at naae sit heltemodige Fædreland, hvor hun vilde finde Sjelero eller sin Grav — da voxte min Lidenskab, og jeg bad hende fyrigt være Min, lovede at føre hende i sin Pleiemoders Arme som min Hustru, og siden paa Grækenlands Sletter at kæmpe for hende og Folkets Frihed. — „De er altfor ædel, svarte hun: til at Elskovsblomsten ikke skulde udfolde sig reen og ufalmet. Uden Kjærlighed kan mit Hjerte ikke tilfredsstille Dem, og Kjærlighed — den indgrov Navnet Harry uudsletteligt her, og først Døden kan ende min Kummer. Undertryk derfor, min Ven, en Følelse, som jeg ikke kan gjengjelde, og overlad mig ene til min Skjebne." — Jeg trykkede taus hendes Haand til mit Hjerte, og har ærlig taalt og tiet.

Vi seilede fra Marseille paa et Koffardieskib, forbi Italiens Kyster, og nærmede os de græske Øer uden noget Uheld. Alt havde vi Scio i Sigte, da vi stødte paa nogle enkelte Skibe af den græske Flaade, hvis Kommandeur vel artigt, men bestemt lod os sige, at vi maatte styre Kaas med ham, og desaarsag sendte endeel af sit Mandskab ombord til os. Jeg anede Aarsagen, og skuffedes ikke, thi snart fik vi den hele græske Flaade i Sigte. Det var et overraskende Syn! De stolte Seil svulmede af Vinden, tusinde Flag vaiede, og de dristige Snekker, som den menneskelige Aand byggede til Trods for det falske Element, fore let og kjækt igjennem Bølgerne, i broget Vrimmel og dog i fastsat Orden.

„O mit Fædreland, hvor herligt høver du dig atter, hvor fro gjenhilser dig din Datter!" udbrød Bellarosa henrykt af dette Syn. Hun spurgte Grækerne, som vare ombord paa vort Skib, om Alt hvad hidtil var passeret; hun var som et Barn, der efter en lang Fraværelse atter befinder sig i sine Kammeraters Kreds; hendes Glæde var grændseløs, og da en gammel Hydriot fortalte hende om Bobelina, denne Helteqvinde, som begeistret af Friheden og optændt af Hevnen, havde besteget et Skib og kæmpet mandeligt, da udbrød hun utaalmodigt: „Til hende, til hende!" og jeg kunde ikke modstaae hendes Bønner. En Baad bragte os til Bobelinas Skib. Vi stege ombord. Jeg saae Dagens Heltinde, den kongelige Amazone. Hendes falmede Aasyn havde endnu skjønne Træk, blandede med Alvor og Værdighed. Bellarosa var henrykt over at see hende, hun sank i hendes Arme, og hang med barnlig Kjærlighed ved den uforfærdede Qvinde. Forgjeves mindede jeg hende om at forlade Skibet. „Und mig den Fryd, min Ven, sagde hun bønligt: at være hos Mine og at fornemme mit Fødelands Tungemaal og de vante Toner." — Pludseligt gav det forreste Skib Signal til at Fjenden nærmede sig.

Som et Lyn foer Bobelinas Skib ud af Rækkerne, det forreste Tyrkeskib imøde. Bellarosa og jeg vare nu bundne til Grækernes Skjebne, thi at naae vort eget Skib var heel umuligt. Grækerflaaden lagde sig i Slagorden. Nu rungede Stridssangen hen over den hele Eskadre, og tændte Begeistringens Lue i Tusindes Hjerter. I rolig Orden seilede Flaaden frem.

Alt var stille, kun Bølgeslagene afbrød den dybe Taushed; da løsnedes det første Skud fra Admiralskibet, og det blodrøde Banner vaiede overalt. Med sit Skib paa 18 Kanoner, fulgt af et andet, styrede Bobelina uforfærdet mod en tyrkisk Fregat. Slaget begyndte i nogen Afstand. Selv for mig var denne Scene skrækkelig. Ingensteds er Løsenet: Død eller Seier! saa betydningsfuldt som i et Søslag, hvor Døden truer over, under og ved Siden af os.

Jeg greb Bellarosas Haand, bad hende at stige ned i Skibsrummet, hvor hun var udsat for mindre Fare end paa Dækket. „Skal jeg hvile trygt, naar Grækenland kæmper for sin Frihed?" sagde hun rolig, og blev smilende staaende ved Stormasten. Jeg gjentog min Bøn forgjeves. Med freidig Tale opmuntrede hun Kæmperne, men tog ingen videre Deel i Striden. Fægtningen blev heftigere, Tyrkerne kæmpede som Fortvivlede, men Grækerne trængte rastløse frem, nogle Fregatter bleve entrede, Jubelraab rungede gjennem Luften, men ved min Side lød et sagte: „Harry!" — og Bellarosa laae ved mine Fødder. Ingen Lyd, intet Livstegn var tilbage, Døden havde med et Pust slukket Livets Fakkel, en Kugle havde ramt hende i Hjertet, og den forsonede Skjebne lod hende segne uden Smerter.

Der laae hun nu i mine Arme — selv i Døden med det himmelske Smiil paa Læben. Hun havde udkæmpet, og Døden var retfærdigere end Livet, thi den havde trykket den Lidende huldt i sin Favn. — Jeg bar hende ned i Kahytten, og sad stum ved hendes Side, ligegyldig for Alt hvad der omgav mig. Jeg

hørte ikke Hellenernes Seierskraab, ikke Skibsfolkets Jubien. Mit Blik hang ved hende, som forsonet med Jorden nu stod for den Almægtiges Aasyn. — Jeg vaagnede først af min Bedøvelse da Bobelina traadte ind og forkyndte mig Seieren. Jeg viste paa den Døde — jeg saae Taarer i Heltindens Øie, da hun opdagede det huldе Offer, og trykte et helligt Kys paa de blegnede Læber.

„Hvorhen skal jeg bringe Eder?" spurgte veemodigt den ædle Qvinde. — „Til Mytilene! sagde jeg: Kunde jeg ikke ledsage hende levende derhen, vil jeg dog føre den Døde tilbage til sin Ungdoms Hjemstavn." — En Chaluppe tog os ombord, og snart betraadte jeg Mytilenes Strandbred og Athanasias Bolig. — Der sad den gjæve Qvinde i den oplyste Hal i Sines Kreds, og deelte Mængdens Jubel over den herlige Seier. Med Bæven treen jeg ind, rakte Bellarosas Pleiemoder Haanden, og sagde: „Egle vilde kaste sig for Deres Fødder og anraabe sin fromme Moder om Tilgivelse og Kjærlighed, men hun kan det ei mere, Døden overraskede hende, en fjendtlig Kugle knuste hendes saarede Hjerte, og her hvor hun plukkede Myrthen, vil hun nu ogsaa hente sig Dødningkrandsen!" — Athanasia sank hen over det elskede Barn, ogsaa Agathe og de andre Qvinder bedækkede hende med Kys. Ak, i Døden fandt hun den Kjærlighed, som hun savnede i Livet!

Ledsaget af en festlig Skare, smykket som en Brud, sænkede Vennens Haand hende i Graven — og Roser beskygge det eensomme Leie.

Mit Besøg hos Louise Brachmann.

Indtaget især af det mystiske Halvdunkle, som herskede i hendes Digte, tænkte jeg mig stedse den elskelige Digterinde som det elskværdigste qvindelige Væsen, som en blomstrende Ungmø, en blaaøiet Blondine med bølgende Lokker, som en fortryllende Gratie med den tonende Lyra i de yndige Hænder, saaledes svævede hun for mig i mine Drømme.

Gjentagne Gange havde Louise Brachmann indbuden mig til et Besøg i Weißenfels. I Sommeren 1804 reiste jeg med min Ven Harder til det thüringske Bad Biebra. Veien førte igjennem Weißenfels. Jeg brændte af Længsel efter at see den huldе Sangerske. Paa Veien uddannede jeg fuldkommen mit Ideal, og lovede mig, om faa Timer ikke blot at see det virkeliggjort, men overtruffet. Mine Tanker vare hos hende, derfor fik selv Gustav Adolphs Monument ved Lützen, omsuset af de ranke Popler, kun et flygtigt Blik. Men da jeg kjørte over Broen ind til Weißenfels, til venstre saae de venlige Huse med det churfyrstelige Slot i Midten, til høire Saalfloden, slyngende sig langs med de grønnne Høie, da steeg min Længsel til det Høieste.

Man viste mig hen til et lille Huus paa een Etage. Ved min Indtrædelse reiste sig en Dame fra en stor Brodeerramme, og navngav sig Louise Brachmann. Min Henrykkelse sank ubeskriveligt. Jeg fandt en noget korpulent, skjev Figur med temmelig brede Skuldre, et stort Hoved og et fyldigt Ansigt, hvori et Par

store matte blaae Øine var det Mærkeligste; imidlertid vidnede alle Træk om den høieste Godmodighed, og dette saavelsom den hjertelige Modtagelse udsonede min Skuffelse. — Efterat vi havde talt om allehaande literaire Gjenstande, indbød hun mig til en Spadseretour til sit Yndlingssted. Dette var ikke nogen skyggefuld Lund i en blomstrende Dal, men en Plads foran det churfyrstelige Slot, som hæver sig amphitheatralsk over Staden, og hvorfra man overskuer Saalfloden med dens utallige Krumninger. Slottet saae temmelig ode ud, thi det havde været brugt til Militairlazareth, og mellem Buskene, som omkrandsede Amphitheatrets Rand, laae endnu mangen ubehagelig Erindring fra Patienternes Tid. Louise Brachmann hoppede med sin Stuartskrave og store grønne Shawl, som hun begge Dele havde taget paa i min Nærværelse, ret munter over disse Mindesmærker, og jeg bagefter Digterinden. — Da vi kom tilbage i hendes Vaaning trakterede hun med Chokolade, som efter hendes egen Bemærkning manglede Sukker, uden at hun dog afhjalp denne Mangel, og ved Afskeden gav hun mig en spansk Novelle med til Underholdning i det ode Biebra.

Nogen indtagende Skabning var Louise Brachmann ikke. Naturen syntes virkelig at have lagt an paa en stor og ædel Form, men det var, som om den store Skaberhaand midt under sit Værk havde faaet Krampe, og derved bleven hindret i, harmonisk at uddanne sin Skabning. Men unægtelig hørte hun til de genialeste tydske Digterinder, og har i sine Sange

fortrinligen vidst at bevare et ægte qvindeligt Gemyt. Men da hendes Følelse udelukkende bevægede sig i en vis vaklende Længsel, saa maatte det nødvendig trætte, at læse meget af hende. Hvor ofte finder man i hendes Poesie det Riim: Fjerne og Stjerne. — Didhen stundede hun, da hun ikke fandt og vel ei heller kunde finde hvad hun søgte paa Jorden — et mandligt Væsens Gjenkjærlighed.

(Dr. Aug. Kuhn.)

En magelos Concert.

Den 13de Juli 1615 blev der opført en Concert for Churfyrsten af Sachsen og hans Hof, som man aldrig, hverken før eller siden, har nogensteds havt Mage til, og altsaa desformedelst er antegnet som en Mærkværdighed i Musikens Historie.

Churfyrsten havde befalet sin Hofkantor, den i sin Tid berømte Hilarius Grundmaus, at lade foranstalte opført noget Overordentligt, hvortil han vilde bestride alle Omkostninger. En vis Mathesius Pflaumenkern forfærdigede derpaa Texten, hvortil han havde valgt den bibelske Historie om Holofernes; Grundmaus komponerede Musiken. For at opmuntre disse ved deres Arbeid, lod Churfyrsten forære dem 2 Fade Øl af sinegen Kjelder. — Alle Musici i Tydskland, Hel-

vetien, Polen og Italien bleve nu indbudne til at indfinde sig, for at deeltage i Concerten. Paa Cyrilli Dag, den 9de Juli 1615, indfandt sig derfor ogsaa 576 Instrumentalister og 919 Sangere, foruden de nærværende Chordisciple. De første medbragte ikke allene de sædvanlige, men ogsaa mange sælsomme, endnu aldrig seete Instrumenter, i Særdeleshed førte en vis Rapotzky fra Krakau en 7 Alen høi Basviolin med sig, som var indpakket paa en Vogn, der blev trukken af 8 Muulæsler. Paa Instrumentet var en lille Stige konstig anbragt, ad hvilken Rapotzky løb op og ned med Buen, for at afvinde Uhyret de høiere og lavere Toner. Holofernes's Rolle havde en Studiosus Rumpler fra Wittenberg paataget sig at synge, og kunde han efter Behag styrke sin vehemente Basstemme ved saameget Øl han vilde drikke for Churfyrstens Regning.

Paa den bestemte Dag blev Concerten opført, efter at de nødvendige Stilladser for Hoffet, Tilskuerne og Musikanterne vare opreiste omkring en Høi bag Finkekrattet. Af Frygt for, at Rapotzkys store Bas alligevel ei skulde lade sig tydeligt nok høre blandt Mængden af de andre Instrumenter, lod Cantor Grundmaus spænde et stærk Monochord af et Skibstoug fra den ene Vinge til den anden af den paa Høien staaende Weirmølle, der skulde ligesom afgive Contrabassen, og blev reven med en grov Tømmersaug. Ved Siden af Halvcirkelen stod et stort Orgel, hvilket Pater Serapion slog med knyttede Næver. Istedetfor Pauker bleve Bryggekar af Kobber apterede til Stykkets Chore, og da disse endnu forekom Hr. Grundmaus for

svage, befoel Churfyrsten til Paukerlydens Forstærkelse at fremskaffe nogle Kartover, som bleve behorigen stemte, og ved Uforelsen selv spillede af Overhofkanonereren. Udforelsen af denne store Concert lyktes over al Maade vel, og opvakte alle Tilstedeværendes høieste Beundring. Blandt de Syngende udmærkede sig især den berømte Sangerinde Donna Bigazzi fra Mailand, der med saadan Anstrengelse og Styrke slog en Trille, at hun døde tredie Dagen efter. Den paa hiin Tid berømteste Violinspiller Giovanni Scioppio fra Cremona foredrog nogle svære Stykker til største Fuldkommenhed med Violinen bag paa Ryggen. Studenten Rumpler sang under Accompagnement af den store Violoncel en Basarie med saadan Styrke, at Alting bævede. Det Hele endtes med en Dobbelt-Fuga, hvorved de syngende Chore geraadte i Strid med hinanden for ramme Alvor, idet de, som forestillede de flygtende Assyrier, bleve af de overgivne Chordiscipler, som forestillede de seirende Israeliter, overkastede med umoden Frugt og Jordklumper, hvorover Churfyrsten brast i saadan Latter, at han maatte holde sig paa Maven. De flygtende Assyrier, de fremmede Sangere, kunde kun med Møie afholdes fra at gjøre Gjengjeld, hvorved Concerten vilde faaet en blodig Ende. — Hofkantoren fik til Belønning et Fad Nierensteiner og 50 Meißner Gylden.

Jæger-Eventyr.

I et Selskab af lidenskabelige Jægere og Jagtelskere overbød den Ene den Anden i Fortællinger om sine Eventyr. — „Jeg mødte engang, sagde Overforster W.: to Vildsviin; det ene fulgte bestandig det andet Skridt for Skridt. Da jeg fik det første skudret, lagde jeg an, trykte løs, og det styrtede dødt til Jorden. Det forundrede mig høiligen, at det andet blev staaende ubevægeligt som en Billestøtte. Nysgjerrigheden drev mig nærmere. Jeg kom det paa tre Skridt nær, det stod endnu stille. Nu saae jeg, at det holdt det dræbte Sviins Hale i Munden, og at det saaledes var bleven ledet af det fældede Sviin; thi selv var det baade døvt og blindt."

„Et gandske andet Tilfælde er mødt mig, tog nu Jagtjunker v. D. tilorde: Engang fandt jeg paa Jagten en nyfødt Vildsvineunge. Jeg tog den op, stak den ind paa Brystet under min Kjole, og gik videre. Men neppe havde jeg gaaet ti Skridt, før Soen kom mig gryntende og fnysende imøde. Min Bøsse var ikke ladt, thi jeg havde nylig skudt den af. Jeg frelste mig ved at krybe op i en høistammet Bøg. Soen gik nu rasende løs paa Træet med sine Hugtænder, hun rodede i Jorden og hug med saadan Kraft paa Stammen, at den vaklede hid og did. Jeg tabte imidlertid ikke min Aandsnærværelse, ladede paany min Bøsse, og lagde an. I samme Øieblik jeg trykte løs, kastede Soen Træet om, og idet jeg styrrede dermed til Jorden, havde jeg ogsaa nedlagt Dyret."

„Skjøndt jeg ikke er Jæger, og forstaaer mig ei det ringeste paa Forst- og Jagtvæsenet, afbrød Hr. v. T. Fortællingen: har jeg dog oplevet Noget, som har forbauset alle Jægere, jeg har fortalt det. Min Onkel, Hofjægermesteren, vilde absolut have en Jæger af mig, men alle hans Bestræbelser vare frugtesløse; jeg var og blev en Stymper. Imod min Villie maatte jeg ofte følge han paa Jagten, og tog for Syns Skyld en ladt Bøsse med. Som vi engang var ude sammen, kom et Par Harer os lige imøde. „Saa skyd dog, Fætter!" raabte min Onkel til mig, og jeg trykte løs iblinde, fast overbeviist om at have skudt i Luften. — „Hvad er det? spurgte min Onkel forundret: see engang Harerne!" Jeg saae derhen, og bemærkede, at begge Harerne rigtignok vare ilive, men hang sammen med Hovederne og dreiede sig rundt, da enhver af dem vilde fremad. Ved nærmere Undersøgelse befandtes, at deres Hoveder vare forseglede tilsammen."

„Forseglede tilsammen?" spurgte Tilhørerne forbausede. — „Sagen lader sig let forklare. Min Tjener havde taget en Brevkouvert til Forladning. Ved Skuddet var Lakket smeltet, Forladningen var falden imellem Harerne i det Øieblik de løb imod hinanden, og saaledes vare de blevne lakkede sammen."

Alle de Tilstedeværende bestrede Sandheden heraf. „Men min Gud, mine Herrer! udbrød Hr. v. T.: er det ikke ubilligt af Dem at drage mit Eventyr i Tvivl, mens De forlanger, at jeg skal holde alle Deres langt vidunderligere Fortællinger for uomstødelig Sandhed."

(K. Müchler.)

Havtrolden i store Belt.

Her er jeg født ved den brusende Strand,
Hvor skvulpblandet Maageskrig lyder;
Ofte paa Dybet jeg skuer fra Land,
Hvor skummende Bølgen sig bryder;
Thi frit den henskyller med Solens Ild,
Og Himlen i dybe Blaa,
Og yndig den ruller med Maanens Smiil,
Og alle de Stjerner smaa.

Og Havfruer vugges i Bølgedands,
Og yndig i Vindene synge,
Med Skumperler lege i Maaneglands,
Mens Snekkerne trygge de gynge.
Saa rulled' de Bølger i mange Aar,
Som skille Sjølund fra Fyen;
Og Mange har staaet, som jeg nu staaer,
Henrevne af høie Syn.

Skjøndt Bølgen end iler sin gamle Gang,
Den stedse ei Tryghed omsvæved;
Ei stedse den gjenlød af Havfrusang,
Men frygtsomme Snekker den hæved;
Thi fordum her hused saa fuul en Trold,
Med blodbegjerlige Mod,
Trindtom han øved Ulempe og Vold,
Kun lædsket ved Christenblod.

Naar vild han foer over Bølgen afsted,
Fra Dybet man hørte det sukked,
Hver Havfrue blegned, som Skum ved Bred,
Og dybt i de Bølger sig dukked.
Hver Mand paa den Snekke da blegned brat,
Naar langt fra grønnende Kyst,

Alt Trolden sig havde i Masten sat,
At vælge med blodig Lyst.

Ved Dag og ved Nat han paa Bølgen foer,
Og øvede Vold og Ulempe;
Og Jamren og Nøden alt var saa stor,
Men Ingen den Trold kan bekæmpe;
Som Havmand han qvad selv ved Isefjord,
Og lokked den unge Brud;
Som Havfrue, Fiskeren fra sin Snor
Han trækker paa Dybet ud.

Ei Nogen tør vandre ved Isefjord,
Ei Mænd meer de Snekker bestige,
Og Nøden dog bliver end mere stor,
Ei Brudgom tør hente sin Pige —
I Roeskild' Psalmer og Bønner lød;
End griner den Trold ved Strand.
Kun Paven nu giver os Hjelp i Nød!
Thi sendes ham Bud paa Stand.

Og Paven da sender dem Præster to,
St. Lucii Hoved tillige,
Og signer dem Alle, at de med Ro
Kan drage til Fædrenerige.
Ved Beltet den hellige Skare stod,
Guldbølgen vinked til Lyst;
Ei oplued Morgensolen i Blod,
Sødt smilte sjellandske Kyst.

Da midsunds de vel over Bølgen gled,
Vild Trolden i Skyerne synger,
Og graadig paa Masten han styrter ned,
Saa Snekken vel frygtelig gynger.
Da blegned hver Mand og slog Kors for Bryst,
O hjelp os, Mariæ Søn!

Dog sidder end Trolden med blodig Lyst,
Og griner ad fromme Bøn.

Den Erkedegn ganger i høien Stavn,
St. Lucii Hoved frembærer;
„O Herre! o hjelp os i Jesu Navn!
I Bølger, velsignede værer!“
Da hylede Trolden saa høit i Sky,
Og Blod i Havet man fandt;
Hans Hviin end hørtes blandt Bølgernes Gny,
Til han for evig forsvandt.

Til Roeskildkirke den Skare gik,
Tak gjenløst fra Hvælvingens Bue.
St. Lucii Navn da den Kirke fik,
Hans Hoved er der end at skue.
Nu tryg man nedvandrer ved Isefjord,
Ei Havmand lurer ved Strand,
Kun Klokkeklang lyder til fromme Kor,
Hvor Bølgen vælter mod Land. —

Paa Beltet end vugges i Bølgedands
De Havfruers yndige Klynge;
De syngende lege i Maaneglands,
Mens Snekkerne trygge de gynge.
Saa rulle de Bølger end mange Aar,
Som skille Sjslund fra Fyen;
Og Mange skal staae, som jeg her nu staaer,
Henreven af skjønne Syn.

(F. Lerche.)

Kirkeveien.

(En Efterligning.)

Etsteds i Dannemark — jeg troer i Fyen —
Man seer en Kirke eenlig, langt fra Byen;
Imellem begge gik en Vei —
(Der findes visseligen ei
En værre i det hele Land) —
Som efter Regn og Vintervand
Var saa moradsig, dynded, leered,
At hver, som den spadsered,
Gik udi Snavs til Knæerne;
Det hjalp ei at paa Tæerne
Man vilde liste sig forbi,
Thi vel indhegnet var den Sti
Med Grøft og Vold paa begge Sider

Engang i de henfarne Tider,
(Dog ikke for ret længe siden)
En Præst paa Stedet, keed af Tiden,
Forlod det Jordiske. Man fik
En anden, som høist nødig gik
Til Kirken i det dybe Søle.
Den samme var ei vant at nøle;
Thi talte han paa Kirkestevne,
Alt efter bedste Evne
Mod dette Sølerie,
Og foreslog en anden Sti,
Som baade bedre var,
Og nærmere til Kirken bar.
Paa een forstokket Bonde nær
Fik Præsten Medhold af Enhver:
Man flux den gamle Sølevei aflagte,
Og inden næste Søndag bragte
En ny, reen, lige Sti istand.

Med hvilken Glæde gik hver Byens Mand
Og Qvinde, Piger, Drenge,
Henad det pene Vænge!
Kun foromtalte Opponent man saae
Henad den gamle Sølevei at gaae:
Med lange Støvler, takket Kjol' han trasked
I Skarnet frem, saa det omkring ham pjasked.
„Min kjære Mand! ham Præsten taler til:
„Jeg kan dog ei forstaae, hvorfor I vil
„I Snavset gaae? kom! følg dog med os andre!"
„Nei Faer! var Madses Svar: jeg vil mig ei for-
andre,
„Dertil er jeg for gammel; ogsaa har
„Min Faer, min Bedstefaer, min Oldefaer,
„Fulgt denne Vei til Salighed,
„Og havde den ei været god — jeg veed
„De havde kundet fuldt saavelsom I
„Anlagt den nye Sti.
„De synes ei den gamle Vei var slem;
„Jeg vil ei være klogere end dem.
„Om I behager, gaae I Alle der!
„Jeg bliver her."

(S. S. Blicher.)

Brudgoms-Kilden.

To unge Landsbypiger kom smukt
En Vaar i Besøg til hinanden,
Og snakkede sammen i største Tugt
Og Ære om Ægtestanden.

„Den er vist morsom, sig Jette udlod:
Og jeg vil reentud bekjende,
At jeg skulde Ingenting have imod
Om min Pigestand snart fik Ende.

Den gamle Parykblok, Præceptor Kryst,
Han tog mig nu sagtens med Glæde,
Dog har jeg med ham ikke synderlig Lyst
For Brudeskamlen at træde.

Og ellers har jeg i de svundne Aar
Ei havt nogen anden Frier;
Og vide maa Gud, om det bedre gaaer,
Naar endnu en Tidlang jeg bier."

„Jh, det skal vi snarlig, var Lottes Svar:
Faae vide, min gode Pige;
Vi dertil allene fornøden har
I Underkilden at kige.

Vid nemlig, at hist i den grønne Lund,
Der er en forunderlig Kilde,
Som første Mai ved Midnatsstund
Din Ægtemand kan Dig afbilde.

Saasnart paa den Tid, jeg nu nævnede,
En Pige sig derhen begiver,
I Kilden det Mandfolk hun faaer at see,
Som snart hendes Ægtemand bliver.

Imorgen har vi just første Mai,
Da ville vi Tingen forsøge;
Kun maa jeg Dig sige, man derved ei
Maa snakke, lee eller spøge."

Den Samtale hørte Præceptor Kryst,
Og i sin Forlibelses Smerte
En listig Plan han sig lagde saa tyst,
Til at smelte den Grusommes Hjerte.

Snart nærmed sig Maidagens Midnatsstund,
Klart Maanen paa Himmelen smilte;
Da hen til Kilden i grønne Lund
Andægtig de Smaapiger ilte.

Et Træe stod lige ved Kildens Rand,
En Green strak sig ud over Kilden,
Paa den sad den arme forliebte Mand
Og kogte af Kjærlighedsilden.

Med tre og halvthundrede Bukler smaae
Hans Søndagsparyk var stafferet;
Sin Kisteklædning havde han paa,
Og nydelig var han barberet.

Thi saadan han vilde i Kilden klar,
At Jette ham vaer skulde blive,
Og i Tanke at saa det beskikket var,
Sin Haand og sit Hjerte ham give.

Snart Pigerne kom, og i Kilden saae;
Han frem sig begyndte at strække,
For ret sin Elskedes Hjerte at slaae
Med hele sin Siirligheds Tække.

Da, knak! brast Grenen; og nu, hvo kan
Vel Synet tilgavns afbilde?
Der plasked' den hede, forliebte Mand
I den kolde, oprørte Kilde!

Ræd flygted de Piger; snart Frygten dog veeg,
Og til Kilden de nærmed sig atter,

Hvor om Hjelp den stakkels Præceptor skreg,
Og de fast revned af Latter.

Heelskinder, og plat for sin Elskov kureert,
Præceptoren slap fra Ulykken;
Men Kistekjolen var reent spoleert,
Og sunken var Søndagsparykken.

Fra den Tid fik Kilden ei mere Visit
Af Egnens opvoxende Piger,
Skjøndt end om en Frier ret varmt og tit
Et lønligt Ønske der stiger.

(Langbein.)

Theodor Korners Minde.

Fjernt fra den Grav, hvor Du paa Laurbær hviler,
Gjentoner Dig til Ære Harpens Klang.
Paa Tankens Vinger let min Aand heniler,
At synge Dig en sagte Mindesang.

Vil, hedenfarne Helt! vil Du tillade
En nordisk Pige, til Dit kolde Støv
At offre hen et Par Kjærmindeblade,
Omt blandet med Cypressens dunkle Løv.

Ei kan min stille Taare Dig fornærme,
Blidt fra Din Himmel seer Du ned til mig;
Du var jo skabt for Uskyld at beskjerme,
Maa ikke Uskyld da begræde Dig.

I Fredens Arne fyslet omt Dit Hjerte
Med stille Videnskab og Phantasie;
Du skildred' Zrinys Heltemod og Smerte,
Begeistret af en indre Sympathie.

Du tolked' Elskovs Haab og Fryd og Længsel,
Og Rosamundes Lidelse og Qval;
Naar flygtet ud fra Hverdagslivets Trængsel,
Du sang saa sødt som Lundens Nattergal.

Da stemte Du Din Lyres Harmonier,
Og underfuldt dens Sølverstrænge lød;
Og endnu toner Skjaldens Melodier,
Og priser Heltens Levnet og hans Død.

Høit blussed' i Din unge Barm en Lue,
Som freidigt Mod og Dyder Næring gav;
Ak Skjebnen fjendsk den ville underkue,
Og valgte grum dertil en tidlig Grav.

Med Dødens Glavind i Din Haand Du kæmped'
Og faldt for Frihed, Fædreland og Ret;
Dit Heltemod først Gravens Mørke dæmped',
Men om Dit Minde evig straaler det.

Ei solgte Du Dit Liv for ussel Vinding,
Frivillig gik Du, hvor det Æren gjaldt;
En Borgerkrone blomstred' om Din Tinding,
Da Du i Strid for Tydsklands Frihed faldt.

Og farved i Dit Blod den aldrig visner,
Den Purpurblomst blandt grønne Egeløv,
Selv nu, da Dødens Pust Dit Hjerte iisner,
Erkjendtlig pryder den Dit blege Støv.

Thi nu, da Graven dækker koldt Dit Hjerte,
Der var paa Dyd og Følelse saa rigt,

Først Verden ret dets Værd at kjende lærte,
Ak! da det brast for Fædreland og Pligt.

Dog slumre sødt! Dit elskte Banner seiret,
Klar smiler Himlen efter Tordenbrag.
Trindt om Din Grav har Dine Landsmænd feiret,
Den tydske Friheds skjønne Fødselsdag.

Jeg en Cypresse om Dit Minde slynger;
Den syner ei — den falmed' i min Haand.
I Nattens Øde jeg Din Gravsang synger,
Kun hørt af Gud og Din forklarte Aand.

Ja! mens min Haand i Harpens Strænge bæved',
Og Læben toned' veemodsfuld om Dig,
Din milde Skygge for mit Øie svæved'
Og med et himmelsk Smiil belønned' mig.

(Hanna Irgens.)

Er Amor en Gud eller en Djævel?

Siig mig, hvo er den smukke Dreng
Med Øiets Ild i Blomsterseng?
Der Alles Hjerter spøgfuld vinder
Med huldе Smiil paa Rosenkinder?
O, er han ei en Gud?
Han lister sig, dog har han Hast,
Og fuld af Svig han tykkes fast;
I Koggeret han fører Pile,
Og Brøde sees i Bryn at hvile,
Er han vel sendt fra Helved ud?

Kalder til Krigernes Farer
Fædreneland mig fra Dig —
Trodser jeg fjendtlige Skarer
Kun for en Haarlok fra Dig! —
Skal jeg end blodigen svede —
Ak, kun et Haandtryk af Dig!
Falder jeg, skal jeg dog bede
Himmelen være med Dig!

Hvad mig til Himmelen leder —
Bliver i Himmelen Dit!
Hvad mig end Jorden bereder,
Lige til Graven, er Dit!
Naar vi fra Graven opstiger
Smiler Du: Nu er jeg Din!
Seirende Kjærlighed siger:
„Evig nu Du, Dig, Dit, Din!"

(Jul. v. Heiden.)

Gaader.

I.

Glædens Søn, gaae ei stolt forbi!
Hvil Dig lidt — her er en knudret Sti.
Jeg vil synge Dig en Vise — hør!
Ubekjendt jeg Dig ei være bør;
Ak, thi Du maa vide, det er mig,
Som paa Jorden sidst forlader Dig!

Jeg er fattig, som Du vel kan see,
Græder stundom, men kan aldrig lee,
Taler sagte, gaaer saa stille frem,
Skjøndt det stormer i mit snevre Hjem.
Faa mig høre, Færre høre vil,
Kun fordi jeg hører Sorgen til.

See, jeg boer udi Din Broders Barm,
Hjertet hviler i min aabne Arm,
Og naar dette ingen Ro kan faae,
Maa jeg, Stakkel, udi Verden gaae,
For at søge efter Hjelp og Trøst
Til mit Barn i det beklemte Bryst.

Ak! jo større Sorg, jo meer til mig
Det forladte Hjerte klynger sig;
Læben tier i den dybe Sorg,
Taaren fængsles i sin Demantborg;
Mellem Menneskt og Gud jeg maa
Som en Mægler da allene gaae.

Mod'ren græder i den nøgne Vraa,
Naar hun skuer sine sultne Smaa;
Ak! men, naar hun dem paa Baaren seer,
O, da har hun ingen Taarer meer;
Men som Genius Du skuer mig
Svæve sørgende om hendes Liig.

Jeg er Angerens trofaste Ven,
Skjenker Synderen sin Fred igjen,
Skjøndt han for sig kun en Afgrund seer,
Og af Jorden haaber Intet meer,
Naar han lader mig fra Hjertet gaae,
Skuer sønlig mod det hvalte Blaa.

Ak! selv den, der synes glad og fro,
Skjenker ofte mig kun liden Ro,
Naar han skuer i sin egen Barm
Og bortvender sig fra Verdens Larm,
Hvor tilhyllet det saa ofte er,
Som i Eensomheden klart man seer.

Skjøndt jeg vandrer ifra Hjertets Vraa,
At det Ro kan i sit Kammer faae,
Tit jeg ene dog er al den Trøst,
Der kan skjenkes det beklemte Bryst,
Tit mit Afskedskys paa blege Mund
Jeg henaander udi Dødens Stund.

Engang kun med Glædens Smiil Du seer
Mig fra Hjertet stige, og det er —
Naar jeg i en salig Hyrdestund
Trykker Troskabs Segl paa Pigens Mund
Maaskee og, naar Glæden er for stor,
For uventet for den faldne Jord.

Glædens Søn! her er min Vise endt.
Siig nu, har Du mig vel aldrig kjendt? —
Jo, Du har! thi ak, hvor saare Faa
Kan vel uden mig herneden gaae?
Men maaskee for Glædens Smiil jeg veeg
I det samme jeg fra Hjertet steeg.

Er Du da blandt disse saare Faa,
Som kan sorgfrie gjennem Livet gaae,
Lyt da til mig, naar fra Andres Bryst
Jeg anraaber Dig om Hjelp og Trøst!
Og den Glæde, Du ei før har kjendt,
Skal da vorde Dig fra Himlen sendt.

(A. Olsen.)

II.

Som Tjener for Herrer i tusinde Tal,
Der boe i den øverste Stue,
Jeg fængslet maa sidde i nederste Hal,
Hvor Loftet er hvelvede Bue.

Og medens de Herrer gaae Jordkloden om,
Ja tumles i Himlen og Eden;
maa hjemme i Huset, fra hvilket de kom,
Jeg Stakkel forblive, beskeden.

Skjøndt Ingen kan vide, hvad Herrerne vil,
Hvad heller der Hensigt mon være,
Hvis ikke de bruge der' Tjener dertil,
Det Skjulte for Lyset at bære.

Dog ikkuns jeg tjener, naar Vinduer to
Staae aabne i Herrernes Stue;
Er Skudderne lukked', jeg hviler i Ro,
Hvormeget de tumle og true.

Og blegner jeg, trættet af Arbeids Besvær,
Engang efter fastsatte Orden,
Da stige de Herrer mod Himmelens Hær,
Mens Tjeneren stedes til Jorden.

Saa gvæder den fængslede Tjener engang,
Skjøndt freidigt, til Herrernes Ære,
Og lettelig gjettes, af Tjenerens Sang,
Hvem han og hans Herrer mon være.

(Carl v. Holten.)

Altidsens den nidkjære Herre
Mon plage det unge Blod.

Det meldte hun unge Jomfrue Nysted —
Hun var saa mod i Hu —
Gud give jeg kjendte en Ungersvend,
Som vilde frelse mig nu.

Op sprang da unge Hr. Kulman,
Han meldte et hasteligt Ord:
„Saamen ved liden Jomfrue Nysted!
I finder vel En paa Jord.“

Og det var liden Jomfrue Nysted,
Hun smilte under Skarlagen Skind:
„Og hør I Ridder Hr. Kulman!
I gange for min Fader ind!“

Og gik han, gjæve Hr. Kulman,
Han var i Hu saa glad;
Ind stædtes han for Hr. Basil
Med Sværdets dragne Blad.

Vel knurred han, gamle Hr. Basil,
Ville ikke høre derpaa;
Da brugte den Ridder sin Klinge,
Hr. Knarker paa Jorden laae.

Og det var unge Jomfrue Nysted,
Hun smilte med røden Mund;
Hun sov nu hos gjæve Hr. Kulman,
Alt fra den samme Stund.

Men Lykken vender sig ofte —
Hun svinder som Morgenen rød —
Hr. Basil sendte Bud saa vide,
At hjelpe ham af den Nød.

Da kom de Riddere stærke,
Saa mange som Sand i Strand:
Grebe de unge Hr. Kulman —
Han er nu en fangen Mand.

Lagde de døde Hr. Knarker
I Jomfruens Seng med Gru:
Da monne hun græde saa saare —
Jeg troer hun græder endnu.

(Charadrius Pluvialis.)

Du, Dig, Dit, Din.

Vil jeg min Skjebne betvinge —
Jeg kæmper og seirer for Dig!
Tør jeg mod Himlen mig svinge —
Jeg skuer det himmelske Dig!
Vil jeg min Længsel udfinde —
Finder jeg Længslen til Dig!
Hjerte for Hjerte at vinde —
Jeg lever for Dig og ved Dig!

Naar jeg i Fortiden skuer —
Svæver i Rosenskjær Du!
Og naar mig Fremtiden truer —
Smiler fra Skyerne Du!
Skrækker mig Anelsers Stemme —
Rækker mig Myrtherne Du!
Og mine Sorger at glemme —
Lærer mig Elskov og Du!

Han hører Musen venligen,
Naar hun tilstaaer Elskeren,
Og hen i Sødheds Tryllerier
Han ømme Elskende indvier.
O, vist han er en Gud!
Sit Løvte snarlig glemmer han,
For Hjertet vorder kun Tyran;
Snart vækker han den stille Smerte
Og Mismod i uroligt Hjerte.
O, han er sendt fra Helved ud!

For gyldne Fremtid som Symbol
Frembryder han den Lykkens Sol;
Men skjules han, i evig Længsel
Alt sluttes ind i jordisk Fængsel.
O vist, han er en Gud!
Men kommer han saa seent igjen,
Til tabte Eden peger hen,
De Rasende, han daared', stande
Og ham forhaane, ham forbande.
O, han er sendt fra Helved ud!

Du skjønne Mø, saa ynderig,
Løs denne Gaade op for mig!
Jeg Amors Længsler for Dig qvæder.
Siig! Er han tro? Er han Forræder?
En Djævel eller Gud?
Selv værgeløs i Jordens Bo
Kan Du ham til en Gud, min Tro!
Foruden Seirens Krands at tabe,
Med Smiil og Kys saa net omskabe,
Var han end sendt fra Helved ud.

(P. D. Faber.)

Barnet i Vuggen.

Søde Glut! lyksalig er Din Blund,
Ingen Sorg i tause Midnatsstund
Blander sig i Dine blide Drømme;
Ei til Hjertet, hvor blot Uskyld boer,
Men til Kinden, hvor en Rose groer,
Kan kun Blodet i Din Slummer strømme.

Hvi blev Barnet som en Engel skabt?
For at vise os, hvad vi har tabt,
Sysler det saa skyldfrit om herneden.
Ak! saa skal Du da, Du stakkels Smaa
Ogsaa med en Taare engang gaae
Ud i Verden fra Dit Barndoms Eden.

Tager Du det lille Hjerte med,
Vil Du nyde paa Din Vandring Fred,
Men Din Barndomstid ei meer Du finder,
Kun et Ekko fra dens Harmoni
Svæver stundom Dine Fjed forbi,
Men med Vemod i det Fjerne svinder.

Aftenstjernen med sit blege Skin
Kysser ikke meer Din røde Kind
Som en Ven, naar Du Dit Øie lukker;
Duggens Draaber er ei Perler smaae,
Moder hængte paa de spæde Straae,
Naar en Blomst Du i Din Glæde plukker.

Stjernen blier en Klode, Taaren Vand,
Du gaaer grublende paa Livets Strand,
For at søge hvad Du ei kan finde.
Markens Blomst Dig ei en Guldklump er,

Men i Stsvet Du begjerlig seer
For til Hjertet Dig en Steen at binde.

Ene Haabet med paa Veien gaaer;
Som en Broder ifra hine Aar
Det tilraaber Dig, naar taus Du sukker:
Kom til mig, jeg er Din Barndomsven!
Jeg skal skjenke Dig en Vaar igjen,
Naar — sig Graven om Din Tinding lukker.

Sov, o sov da sødt, Du skyldfri Smaa!
Give Gud, jeg ved Din Side laae
I den Vugge, hvori Du mon hvile!
O, saa havde jeg et barnligt Hu,
Var saa liden og saa stor som Du,
Kunde jublende mod Livet smile.

(s.)

En meget lystig Vise

om Ridder Kulman og Jomfrue Nysted.

(Synges med samme Melodie som: „Og det var Ridder Hr. Aage.")

Kommer hid, I Jomfruer gjæve,
Og hører oppaa min Sang!
Jeg haver lagt den om Elskov,
Thi kan den ei være for lang.

Og det var Hr. Basil von Nysted,
Han var sig en Herre saa huld:
Han aatte baade Borge og Fæste,
Dertil hin røde Guld.

Og det var gamle Hr. Basil,
Han var sig en Herre saa god;
Han aatte en Dotter med Ære,
Det favreste Rosensblod.

Og det var Ridder Hr. Knarker,
En Herre saa gammel og graae,
Han beiled til liden Jomfrue Nysted,
Alt som hun i Buggen laae.

Gjensvarte han gode Hr. Basil:
„Og havde jeg Døttre tre,
Saamænd ved stolten Hr. Knarker!
I fanger dem alle tre."

„Og er hun min Datter vel unger,
I skal dog have hendes Troe!"
Men det var Ridder Hr. Knarker,
Saa smaat udi Skjægget loe.

Saa gjorde det Bryllup med Ære
Hr. Basil foruden Harm;
Den Brudgom stagled ved Krykker,
Og Bruden blev baaren paa Arm.

Der ginge vel Sommere sexten,
Op voxte den unge Brud;
Før var hun et Barn saa fager,
Nu blev hun en Jomfrue prud.

Men liden var hendes Glæde,
Hr. Knarker ei var hende god: